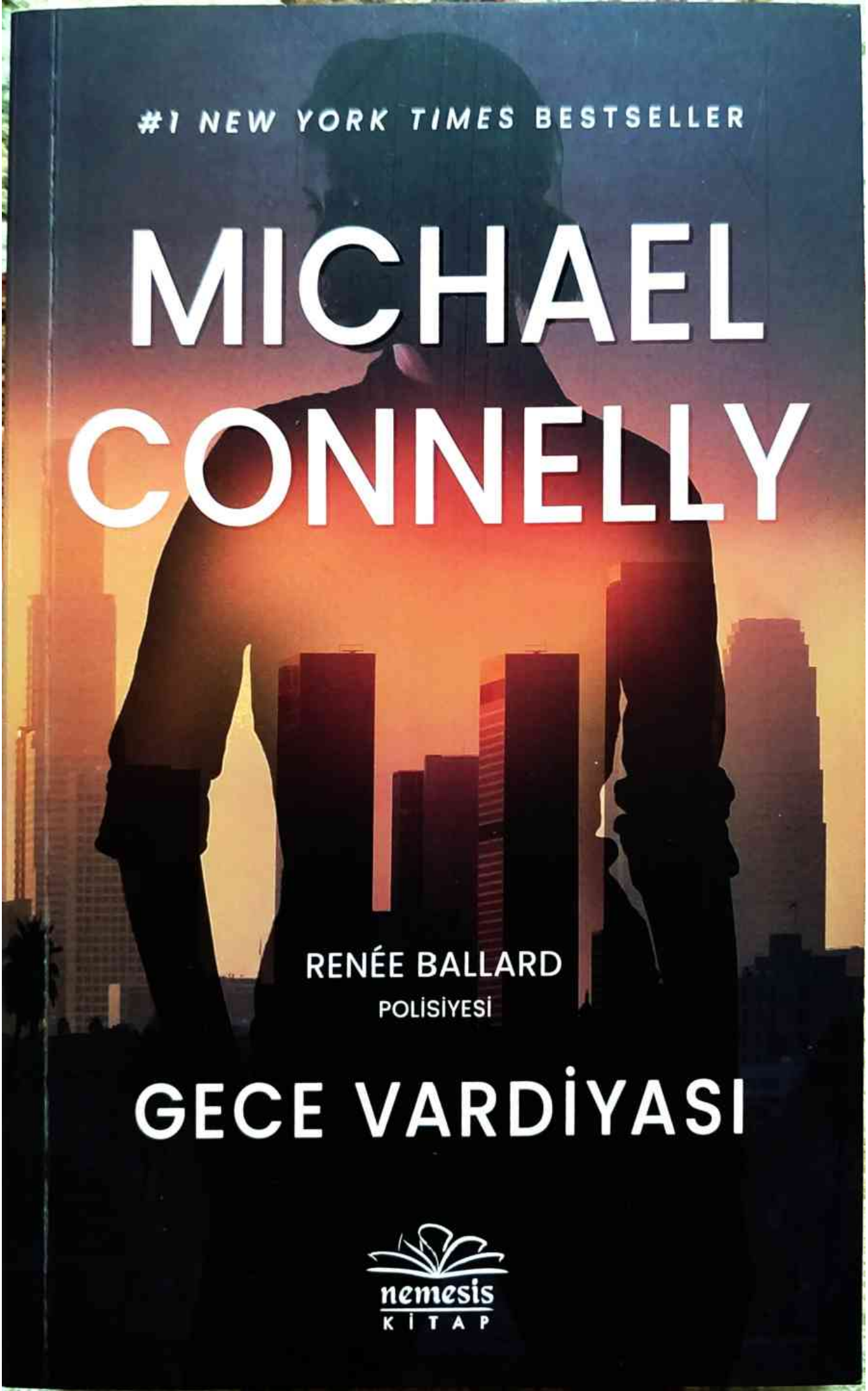

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
MICHAEL CONNELLY
RENÉE BALLARD
POLİSİYESİ
GECE VARDİYASI
nemesis
KİTAP

NEMESİS KİTAP / Polisiye

Yayın Numarası 514

Gece Vardiyası Michael Connelly
Özgün Adı The Late Show
Çeviren Ömer Mülazım

Editör Melih Günaydın
Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2020 © Michael Connelly, 2017

Bu kitap, Little, Brown and Company, New York, New York USA ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-68-3

Baskı: Temmuz 2021

NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 • Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

MATBAA
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17
Sertifika No: 46025

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

MICHAEL CONNELLY

GECE VARDİYASI

Çeviren: Ömer Mülazım

nemesis
KİTAP

Michael Connelly

Michael Connelly, *Kara Yankı* ve *Şair* gibi *New York Times* çok satanlar listesinde bir numaraya yükselmiş kitapların da aralarında yer aldığı birçok romanın yazarıdır. Harry Bosch ve Lincoln Lawyer serilerini de kapsayan kitapları dünya çapında altmış milyondan fazla satmıştır. Connelly gazetecilikteki başarılarından dolayı sayısız ödül kazanmış eski bir gazete muhabiri ve başrolünü Titus Welliver'ın oynadığı *Bosch* dizisinin başyapımcısıdır. Vaktini Kaliforniya ve Florida'da geçirir.

5 Ekim 2016'da vurularak öldürülen
Los Angeles Şerif Departmanı'ndan
Çavuş Steven Owen onuruna...

1

Ballard ve Jenkins, El Centro'daki eve gece yarısından hemen önce geldiler. Vardiyalarının ilk çağrısıydı. Evin önündeki kaldırım kenarına bir ekip otosu çoktan yanaşmıştı. Ballard bornozlu, kır saçlı bir kadınla tek katlı konutun ön verandasında bekleyen iki üniformalı polisi tanıdı. John Stanley vardiyanın kıdemli memuruydu –sokakların patronu– ve ortağı da Jacob Ross'tu.

"Bence buna sen bak," dedi Jenkins.

İki yıllık ortaklığın ardından, kurban kadın olduğunda Ballard'ın daha iyi iş çıkardığını keşfetmişlerdi. Jenkins öcü falan değildi elbette ama Ballard kadın maktullerin duygularını anlamada daha becerikliydi. Mağdurun erkek olduğu vakalarda durum tam tersiydi.

"Peki," dedi Ballard.

Arabadan inip aydınlatılmış verandaya doğru yürüdüler. Ballard telsizini elinde taşıyordu. Basamakları çıkarlarken Stanley onlara kadını tanıttı. Adı Leslie Anne Lantana'ydı, yetmiş yedi yaşındaydı. Ballard burada yapabilecekleri fazla bir şey olduğunu düşünmüyordu. Çoğu hırsızlık, arabaya oturup rapor yazmaya bakardı. Şansları yaver giderse parmak izi aracı gelir, hırsızın bazı yüzeylere dokunduğuna dair bir işarete rastlanırsa parmak izleri alınırdı.

"Bayan Lantana bu gece e-postayla bir dolandırıcılık uyarısı almış. Biri, Amazon'dan yaptığı alışverişin parasını onun kredi kartıyla ödemeye kalkmış," dedi Stanley.

"Alışverişi yapan siz değildiniz, değil mi?" dedi Ballard, Bayan Lantana'ya.

"Değildim. Acil durumlar için sakladığım ve internette asla kullanmadığım kartım için uyarı gönderildi," dedi Lantana. "Alışverişin şüphe uyandırması da bu yüzden zaten. Amazon için farklı bir kart kullanıyorum."

"Tamam," dedi Ballard. "Kredi kartı şirketini aradınız mı?"

"Önce acaba kaybettim mi diye bakmak için kartı kontrol etmek istedim. Cüzdanımın çantamda olmadığını fark ettim. Çalınmış."

"Nerede ya da ne zaman çalındığına dair fikriniz var mı?"

"Dün market alışverişi için Ralphs'a gittim, o sırada cüzdanım yanımdaydı, biliyorum. Oradan geldikten sonra hiç dışarı çıkmadım."

"Ödemeyi kredi kartıyla mı yaptınız?

"Hayır, nakit ödedim. Ralphs'ta hep nakit öderim. Ama biriken paralarımı kullanmak için Ralphs kartı çıkardım."

"Cüzdanınızı Ralphs'ta bırakmış olabilir misiniz? Mesela kasada? Kartınızı çıkardığınız sırada?"

"Hayır, sanmıyorum. Titizimdir. Cüzdanıma, çantama çok dikkat ederim. Ayrıca henüz bunamadım."

"Onu demek istemedim, efendim. Sadece soruyorum."

Ballard başka bir tarafa doğru ilerledi. Hâlâ ikna olmamıştı, Lantana cüzdanını Ralphs'ta bırakmış ve herhangi biri almış olabilirdi.

"Burada sizinle kim kalıyor, efendim?"

"Hiç kimse," dedi Lantana. "Yalnız yaşıyorum. Cosmo hariç. Köpeğim yani."

"Dün Ralphs'tan döndüğünüzden beri kapınızı çalan ya da evinize gelen oldu mu?"

"Hayır."

"Arkadaşınız ya da bir akrabanız falan da mı gelmedi?"

"Hayır, ama gelmiş olsalardı bile cüzdanımı almazlardı."

"Elbette. Ben de aksini söylemedim. Sadece gelen giden var mı tespit etmeye çalışıyorum. Yani diyorsunuz ki Ralphs'tan döndüğünüzden beri hep evdeydiniz?"

"Evet, evdeydim."

"Peki ya Cosmo? Cosmo'yu gezdirir misiniz?"

"Tabii ki, günde iki kez gezdiririm. Ama dışarı çıkarken kapıyı kilitlerim ve fazla uzaklaşmam. Cosmo yaşlı bir köpek ve ben de pek genç sayılmam."

Ballard sempatiyle gülümsedi.

"Cosmo'yu her gün aynı saatte mi gezdirirsiniz?"

"Evet, belli bir programımız var. Köpek için böylesi daha iyi."

"Peki gezintileriniz ne kadar sürer?"

"Sabahları otuz dakika, öğleden sonraları da biraz daha uzun. O anki ruh halimize bağlı."

Ballard başını salladı. Santa Monica'nın güneyinde keşif yapan bir hırsızın tek yapması gereken köpeğini gezdiren kadını görüp evine kadar takip etmekti. Yalnız yaşayıp yaşamadığını saptamak için onu izler, ardından ertesi gün köpeğini gezdirdiği saatte geri gelirdi. Çoğu insan, en basit rutinlerinin onları avcılara karşı savunmasız bıraktığından habersizdi. Usta bir hırsız göz açıp kapayıncaya kadar eve girip çıkmış olurdu.

"Eksik bir şey var mı diye sağa sola baktınız mı, efendim?" diye sordu Ballard.

"Henüz bakmadım," dedi Lantana. "Cüzdanımın kaybolduğunu anlar anlamaz polisi aradım."

"Öyleyse içeri girelim ve eksik bir şey var mı diye etrafa bir bakalım," dedi Ballard.

Ballard, Lantana'ya evin içinde eşlik ederken Jenkins de arka kapının kilidiyle oynanıp oynanmadığına bakmaya gitti. Lantana'nın odasında minderin üzerinde bir köpek vardı. Boxer kırması olan köpeğin suratı ilerlemiş yaşı yüzünden bembeyazdı. Parlayan gözleriyle Ballard'ı izledi ama yerinden kalkmadı. Çok yaşlıydı. Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

"Her şey yolunda, Cosmo," dedi Lantana onu teskin ederek.

"Cinsi ne, Boxer ile?" dedi Ballard.

"Ridgeback," dedi Lantana. "Öyle sanıyoruz."

Ballard *sanıyoruz* derken Lantana'nın, köpeği mi yoksa başkasını mı kastettiğini bilmiyordu. Belki de veterineri kastetmişti.

Yaşlı kadın mücevher çekmecesine bakarak evi gözden geçirmeyi tamamladı. Cüzdanı dışında hiçbir eşyasının kayıp olmadığını bildirdi. Ballard'ın aklı tekrar Ralphs'a gitti. Ya da hırsız panikleyip fazla vakti olmadığını düşünmüştü.

Jenkins, Ballard ile Lantana'ya katıldı. Ön ve arka kapının kilidiyle oynandığına ya da herhangi bir şekilde zorlandığıyla ilgili hiçbir ize rastlamadığını söyledi.

"Köpeğinizi gezdirirken sokakta sıra dışı bir şey gördünüz mü?" dedi Ballard yaşlı kadına.

"Yabancı birini?"

"Hayır, görmedim," dedi Lantana.

"Civarda yol yapım çalışması falan var mı? Yakınlarda takılan işçiler?"

"Hayır, buralarda yok."

Ballard, Lantana'dan kredi kartı şirketinden aldığı e-postayı göstermesini istedi. Mutfağın köşesinde dizüstü bilgisayar, yazıcı ve zarfların istiflendiği bir dosya rafı vardı. Belli ki faturaların ödendiği, internet siparişlerinin verildiği yer burasıydı. Lantana oturdu, bilgisayar ekranında e-postayı açtı. Ballard mesajı okumak için yaşlı kadının omzunun üzerine eğildi. Lantana'dan kredi kartı şirketini tekrar aramasını istedi.

Lantana kablosu köşeye kadar uzanan duvar telefonundan numarayı tuşladı. Kısa süre sonra telefonu Ballard'a uzattı. Ballard, Jenkins'le koridora çıktı, kablo gerildi. Hint aksanlı bir kayıp çalıntı kart uzmanıyla konuşan Ballard, kendini Los Angeles Emniyeti'nde görev yapan bir dedektif olarak tanıttı. Muhtemel dolandırıcılık gerekçesiyle reddedilmeden önce, kredi kartıyla satın alma için girilen teslimat adresini istedi. Kayıp çalıntı kart uzmanı mahkeme emri olmadan bu bilgiyi veremeyeceğini söyledi.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Ballard. "Kayıp çalıntı kart uzmanısınız, değil mi? Ortada bir dolandırıcılık var. Eğer bana adresi verirseniz bu konuda bir şey yapabilirim."

"Üzgünüm," dedi uzman. "Bunu yapamam. Hukuk ofisimizden onay verilmesi gerekiyor ama öyle bir onay almadım."

"Beni hukuk ofisinize bağlar mısınız?"

"Şu anda kapalılar. Öğle yemeği saati, yerlerinde değiller."

"O halde amirinizle konuşmak istiyorum."

Ballard, Jenkins'e baktı, sinirle başını iki yana salladı.

"Baksana, olay zaten sabah hırsızlık masasına gidecek," dedi Jenkins. "Bırak da onlar ilgilensin."

"Bırakamam çünkü ilgilenmezler," dedi Ballard. "Diğer dosyaların arasında kaybolup gider. İşin peşini bırakırlar, yazık kadıncağıza."

Başıyla mutfağı gösterdi, Lantana çaresizce oturmuş bekliyordu.

"Yazık olmasına yazık," dedi Jenkins. "Ama bu işler böyle yürüyor."

Amir beş dakika sonra telefona geldi. Ballard durumun acil olduğunu, Bayan Lantana'nın kredi kartını çalan kişiyi yakalamak için ellerini çabuk tutmaları gerektiğini açıkladı. Amir, kredi kartını kullanma girişiminin sonuçsuz kaldığını, dolayısıyla kayıp çalıntı kart uyarı sisteminin çalıştığını söyledi.

"Dediğiniz gibi bir 'acil durum' söz konusu değil," dedi amir.

"Sistem ancak hırsızı yakalarsak çalışır," dedi Ballard. "Anlamıyor musunuz? Kartın kullanılmasını engellemek olayın sadece bir kısmı. Bu, müşterinizi koruyor, evine hırsız giren Bayan Lantana'yı değil."

"Üzgünüm," dedi amir. "Mahkeme izni olmadan size yardım edemem. Kurallar böyle."

"Adınız nedir?"

"Adım İrfan."

"Neredesiniz İrfan?"

"Nasıl yani?"

"Mumbai'de mi? Delhi'de mi? Nerede?"

"Mumbai'deyim, evet."

"İşte bu yüzden umurunuzda değil. Çünkü bu herif, asla Mumbai'de evinize girip cüzdanınızı çalmayacak. Çok sağ olun."

Mutfağa döndü, amir yanıt veremeden telefonu kapadı. Ortağına döndü.

"Pekâlâ, merkeze dönüyoruz, rapor yazıp dosyayı hırsızlık masasına devrediyoruz," dedi. "Hadi gidelim."

2

Ballard ve Jenkins, Lantana soygunu hakkındaki raporu yazmak için merkeze dönemediler. Bir saldırı vakasını araştırmak için devriye amiri tarafından Hollywood Presbyterian Tıp Merkezi'ne yönlendirildiler. Ballard aracı acil girişindeki ambulans yerine park etti, ızgara ışıklarını açık bıraktı ve Jenkins'le birlikte otomatik kapıdan içeri girdi. Yazacağı rapor için saate baktı. Acil bekleme odasındaki danışma penceresinin üzerindeki saat 00.41'i gösteriyordu.

Teni vampir gibi beyaz olan bir polis karşıda dikiliyordu. Ballard onu başıyla selamlayınca adam yanlarına geldi. Rütbesizdi, belki de akademiden yeni mezun olmuştu. Memur birimde Ballard'ın, adını bilemeyeceği kadar yeniydi.

"Onu Santa Monica'da Highland civarındaki bir otoparkta bulduk," dedi memur. "Oraya bırakılmış gibiydi. Bunu yapan her kimse muhtemelen öldüğünü sanmış, ama kadın ölmemiş. Bir ara uyanır gibi oldu, tam olmasa da birkaç dakikalığına bilinci yerine geldi. Epey hırpalanmış. Sağlık görevlisi kafatasında çatlak olabileceğini söyledi. Onu arkaya aldılar. Eğitim amirim de orada."

Saldırı olayı, nitelik değiştirerek adam kaçırmaya evrilmişti. Ballard'ın ilgisi arttı. Devriye memurunun yakasına baktı, adı Taylor'dı.

"Taylor, adım Ballard," dedi genç kadın, "bu da Dedektif Jenkins, benim gibi gecelerin müdavimi. Süper Altı'ya* ne zaman katıldın?"

"İlk görevim," dedi Taylor.

"Akademiyi yeni mi bitirdin? Eh, aramıza hoş geldin o zaman. Altı'da hayal edemeyeceğin kadar çok eğleneceksin. Eğitim amirin kim?"

"Memur Smith, efendim."

"Ben senin efendin değilim. Bana efendim deme."

"Özür dilerim, efendim. Yani..."

"Smitty'le emin ellerdesin. Kral polistir. Kurbanın kimliğini öğrenebildiğiniz mi?"

"Hayır, üzerinde cüzdan falan yoktu ama ambulansı beklerken onunla konuşmaya çalıştık. Şuuru gidip geliyordu, mantıklı konuşmuyordu. Adım Ramona gibi bir şey dedi galiba."

"Başka bir şey dedi mi?"

"Evet, *baş aşağı ev* dedi."

"*Baş aşağı ev* mi?"

"Öyle söyledi. Memur Smith saldırganı tanıyıp tanımadığını sordu, o da hayır dedi. Nerede saldırıya uğradığını sordu, 'baş aşağı ev' dedi. Dedim ya, mantıklı konuşmuyordu."

Ballard başını salladı, bunun ne anlama gelebileceğini düşündü.

"Pekâlâ," dedi. "Biz geri dönüp bir soruşturacağız."

Ballard başıyla Jenkins'e işaret etti, acil servisin müdahale odalarına açılan kapıya doğru yöneldi. Üzerinde beyaz çizgili, kömür grisi bir Van Heusen takım vardı. Kömür grisinin, hafif esmer teni ve güneş gölgeli saçıyla uyumlu olduğunu düşünüyordu.

---

* Gece vardiyasında geçirilen zaman.

Ayrıca ufak tefek endamını daha heybetli gösteren bir hava katıyordu. Camın arkasındaki danışma görevlisinin belindeki rozeti görebilmesi ve otomatik kapıyı açması için ceketini geriye çekti.

Kabul merkezinde kapalı perdelerin arkasında altı adet hasta gözlem ve müdahale bölmesi yer alıyordu. Doktorlar, hemşireler, teknisyenler odanın ortasındaki bir komuta merkezinin etrafında sağa sola koşturuyordu. İçeride organize bir kaos hâkimdi. Herkesin bir görevi vardı, görünmez bir el her şeyi idare ediyordu. Yoğun bir geceydi, ama Hollywood Presbyterian'da sakin bir gece yoktu zaten.

Dört numaralı müdahale odasının perdesinin önünde başka bir devriye polisi bekliyordu. Ballard ve Jenkins ona doğru ilerlediler. Kollarında üç çizgi vardı –teşkilatta geçen on beş yıl– Ballard onu iyi tanıyordu.

"Smitty, doktor içeride mi?" dedi Ballard.

Memur Melvin Smith mesaj yazıyordu, telefondan başını kaldırdı.

"Ballard, Jenkins, nasıl gidiyor?" diye sordu Smith. Ardından, "Hayır, doktor içeride değil. Kadını ameliyathaneye götürmek üzereler. Kafatası çatlamış, beyni şişmiş. Baskıyı azaltmak için kafasını açmaları gerekiyormuş," dedi.

"O hissi bilirim," dedi Jenkins.

"Konuşturamaz mıyız yani?" diye sordu Ballard.

"Artık konuşamaz," dedi Smith. "Onu uyuttular. Konuşurlarken duydum, şişlik inene kadar onu komada tutacaklarmış. Bu arada, Lola nasıl, Ballard? Onu epeydir görmedim."

"İyi, iyi," dedi Ballard. "Kadını siz mi buldunuz yoksa ihbar mıydı?"

"İhbardı," dedi Smith. "Biri merkezi aramış ama biz olay yerine intikal ettiğimizde gitmişti. Kurban, otoparkta tek başına yatıyordu. İlk başta öldüğünü sandık."

"Olay yerini korumak için destek çağırdınız mı?" diye sordu Ballard.

"Hayır, asfaltta kandan başka bir şey yoktu, Ballard," dedi Smith. "Olay başka yerde gerçekleşmiş, kurbanı oraya bırakmışlar."

"Yapma Smitty, saçmalık bu. Olay yerini incelemeliyiz. Biz oraya bir ekip gönderene kadar siz buradaki işleri halledip otoparka gidin. Arabada oturup evrak işlerini falan yaparsınız."

Smith, kıdemli dedektif olan Jenkins'e onay almak için baktı.

"Ballard haklı," dedi Jenkins. "Olay yerini korumaya almalıyız."

"Anlaşıldı," dedi Smith, sesi bu görevin vakit kaybı olduğunu düşündüğünü ele veriyordu.

Ballard perdenin ardındaki dört numaralı bölmeye girdi. Kurban yatakta sırtüstü yatıyordu, yaralı bedenini açık yeşil hastane önlüğü örtüyordu. Kollarından ve burnundan borular uzanıyordu. Ballard teşkilatta geçirdiği on dört senede pek çok şiddet vakası görmüştü fakat bu, kurbanın hâlâ hayatta olduğu en kötü vakalardan biriydi. Ufak tefek kadın taş çatlasa altmış kilo gösteriyordu. Şişen iki gözü de kapalıydı, derinin altında kalan sağ göz çukuru belli ki kırılmıştı. Sağ tarafındaki şişme yüzünden yüzünün şekli iyiden iyiye bozulmuş, derisi aşınmıştı. Belli ki acımasızca dövülmüş, sert zeminde –muhtemelen otoparkta– sürüklenmişti. Ballard alt dudağındaki yarayı incelemek için eğildi. Derin bir ısırık izi vardı, dudak vahşice parçalanmıştı. Kopan dokuyu iki geçici dikiş tutuyordu. Yüzüne bir estetik cerrah elinin değmesi gerekecekti. Tabii yaşarsa.

"Yüce Tanrım," dedi Ballard.

Kemerinden telefonunu aldı, kamera uygulamasını açtı. Önce kurbanın suratını, sonra da yüzündeki yaraları yakından sırayla fotoğraflamaya başladı. Jenkins öylece izledi. Ortağının çalışma usulünü biliyordu.

Ballard göğsündeki yaraları incelemek için önlüğün üst düğmesini açtı. Gövdenin sol tarafına baktı. Düz çizgi halindeki birkaç derin morluk yumruktan ziyade bir nesneden kaynaklı gibiydi.

"Şuna bak," dedi Ballard. "Muşta?"

Jenkins eğildi.

"Benziyor," dedi. "Olabilir."

Geri çekildi, gördüklerinden iğrenmişti. John Jenkins yirmi beş yıllık bir polisti ve empati duygusunu uzun zaman önce kaybetmişti. Keyfi geldiğinde iyi bir dedektifti. Ancak teşkilatta uzun süredir görev yapan pek çok polisten farklı değildi. İşini yapabilmek için yalnız bırakılmak istiyordu sadece. Şehir merkezindeki emniyet genel merkezine PİB, Polis İdari Binası deniyordu. Jenkins gibiler için ise PİB'in açılımı Politika ile Bürokrasi ya da Politika ile Boş İşler'di. Hangisini seçerseniz.

Gece vardiyasına genelde teşkilatın politikalarıyla ve bürokrasiyle ters düşenler atanırdı. Fakat Jenkins gece on bir sabah yedi vardiyası için gönüllü olan ender polislerdendi. Karısı kanserdi, onun uyuduğu saatlerde çalışmak ve gündüzleri uyanıkken ona ihtiyacı olduğunda yanında olmak istiyordu.

Ballard fotoğraf çekmeye devam etti. Kurbanın memeleri de hasar görmüş ve morarmıştı. Tıpkı dudak gibi, sağ meme de koparılmıştı. Sol meme yuvarlak ve dolgundu, sağ meme daha ufak ve düz. Silikon. Biri patlamıştı. Bunun olması için epey kuvvetli bir darbe gerekiyordu. Ballard böyle bir şeyi daha önce sadece bir kez görmüştü ve o kurban da ölmüştü.

Önlüğü maktulün üstüne usulca örttü, savunma yaraları için ellerine baktı. Tırnaklar kırılmıştı ve kanlıydılar. Bileklerinin çevresinde derin mor izler ve kesikler vardı. Yani kurban bağlanmış, uzun süre esir tutulmuştu. Dakikalarca değil, saatlerce. Hatta belki de günlerce.

Fotoğraf çekmeyi sürdüren Ballard işte o anda kurbanın parmaklarının uzunluğunu ve parmaklarının arasının genişliğini fark etti. Santa Monica ve Highland... Anlamalıydı. Önlüğün kenarına uzanıp kaldırdı. Kurbanın erkek olduğunu doğruladı.

"Kahretsin, bunu görmesem iyiydi," dedi Jenkins.

"Eğer Smitty bunu biliyorsa ve bize söylemediyse canı cehenneme," dedi Ballard. "Bu her şeyi değiştirir."

Öfke ateşini kenara itip işine odaklandı.

"Merkezden ayrılmadan önce bu gece ahlak bürosunda çalışan birini gördün mü?" dedi.

"Hı-hı, evet, bir şeylerle uğraşıyorlar," dedi Jenkins. "Ne olduğunu bilmiyorum. Pistol Pete'i mola odasında gördüm, kahve yapıyordu."

Ballard yataktan uzaklaştı, kurbanın yüzüne gelene kadar telefondaki fotoğraflara baktı. Daha sonra fotoğrafı Hollywood ahlak bürodaki Pete Mendez'e yolladı. Bir de mesaj ekledi:

Tanıyor musun? Adı Ramona? Santa Monica Bulvarı?

Altı'da Mendez bir efsaneydi ama yanlış sebeplerden dolayı böyleydi. Kariyerinin büyük bölümünü ahlak masasında üniformalı polis olarak geçirmiş, genç bir memurken sık sık bulvarda erkek fahişe olarak görev yapmıştı. Bu gizli operasyonlar sırasında üzerinde dinleme cihazı taşıyordu çünkü dosyanın başarıya ulaşmasını ve şüphelinin suçlamaları kabul etmesini sağlayan şey ses kaydıydı. Mendez'in yine böyle bir görevdeyken başından geçen bir konuşmanın ses kaydı, emeklilik eğlencelerinde ve birimin buluşmalarında hâlâ dinletiliyordu. Mendez, Santa Monica Bulvarı'nda beklerken potansiyel bir müşteri gelmişti. Ücrette anlaşma-

dan önce adam Mendez'e bir dizi soru sormuştu. Uyarılmışken, penisin ne kadar büyük falan demişti. Daha kaba tabirlerle elbette.

"Yaklaşık on beş santim," diye yanıtlamıştı Mendez.

Aradığını bulamayan adam tek kelime etmeden uzaklaşmıştı. Biraz sonra bir ahlak çavuşu saklandığı yerden çıkıp Mendez'in yanına gitmişti. İkisi arasındaki konuşma da kaydedilmişti.

"Mendez, buraya tutuklama yapmaya geldik," diye azarlamıştı çavuş. "Bir dahaki sefere herifin biri aletinin boyunu sorduğunda biraz *abart*, olur mu?"

"Abarttım zaten," demişti Mendez. O günden beri bu onun için utanç kaynağı olmuştu.

Ballard perdeyi çekip Smith hâlâ oralarda mı diye baktı ama o ve Taylor gitmişlerdi. Bankonun arkasındaki hemşirelerden biriyle konuşmak için kontrol merkezine yürüdü. Jenkins peşinden gitti.

"Ballard, Jenkins, LAPD," dedi. "Dört numaralı bölmedeki kurbanla ilgilenen doktorla konuşmak istiyorum."

"Kendisi şu anda iki numarada," dedi hemşire. "Çıkar çıkmaz konuşabilirsiniz."

"Hasta ameliyata ne zaman alınacak?"

"Yer açılır açılmaz."

"Tecavüz kiti uygulandı mı? Anüsten örnek alındı mı? Ayrıca tırnaklarına ihtiyacımız olacak. Bu konuda bize yardım edebilecek biri var mı?"

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorlardı. Öncelikleri buydu. Geri kalan meseleler için doktorla görüşmelisiniz."

"Ben de onu diyorum ya. Doktorla konuş..."

Ballard elindeki telefonun titrediğini fark etti, hemşireye sırtını çevirdi. Mendez'den mesajına yanıt gelmişti. Yanıtı Jenkins'e okudu.

"Ramona Ramone, ejderha. Gerçek adı Ramón Gutierrez. Birkaç hafta önce buradaydı. Sabıka kaydındaki suçların listesi ameliyattan önceki şeyinden daha uzun. Güzel ifade etmiş."

"Kendi şeyinin boyutunu düşününce," dedi Jenkins.

Kadın rolü yapanlara, karşı cins gibi giyinenlere ve cinsiyet değiştirenlere ahlak masasında ayrım yapmaksızın ejderha denirdi. Hoş değildi ama kabul görüyordu. Ballard yem ekibinde bizzat iki sene geçirmişti. Çalışma alanını da jargonu da biliyordu. Kaç saat duyarlılık eğitimine maruz kaldıklarının önemi yoktu, birimdeki polislerin hepsi aynıydı.

Jenkins'e baktı. Ballard'dan önce söze girdi.

"Olmaz," dedi.

"Ne olmaz?" dedi Ballard.

"Ne diyeceğini biliyorum. Bu vakayı almak istediğini söyleyeceksin."

"Vampir vakası, gece soruşturulması gerek. Bunu cinsel suçlara bırakırsak sonu o soygun olayı gibi olur. Tozlu raflardaki yerini alır. Dokuz beş arası soruştururlar ve hiçbir netice alamazlar."

"Yine de olmaz. Bizim işimiz değil."

Bu, ortaklıklarındaki temel tartışma konusuydu. Gece vardiyasında görev yapıyorlardı. Vakadan vakaya koşuyor, ön rapor hazırlanması ya da intiharların onaylanması için dedektife ihtiyaç duyulan olay yerlerine çağrılıyorlardı. Ama hiçbir vakayı soruşturmuyorlardı. Ön raporları yazıyor, sabah da vakaları ilgili birimlere devrediyorlardı. Soygun, cinsel saldırı, hırsızlık, araba hırsızlığı vesaire. Bazen Ballard bir vakayı baştan sona soruşturmak istiyordu. Ama görevleri o değildi ve Jenkins görev tanımından bir milim dahi sapmaya asla yanaşmıyordu. Gece vardiyasında dokuz beşçiydi. Evde onu bekleyen hasta bir karısı

vardı ve sabahları o uyanmadan evde olmak istiyordu. Mesai umurunda değildi. Para olsun, çalışma olsun fark etmiyordu.

"Hadi ama, başka ne yapabiliriz ki?" diye yalvardı Ballard.

"Olay yerini inceleyeceğiz, gerçekten bir suç mahalli var mı göreceğiz," dedi Jenkins. "Sonra merkeze dönüp bu olayın ve yaşlı kadının raporlarını yazacağız. Şansımız yaver giderse başka çağrı almayacağız ve şafak sökene kadar evrak işlerini bitireceğiz. Hadi gidelim."

Gitmek için hareketlendi ama Ballard kıpırdamadı. Dönüp yanına gitti.

"Ne oldu?" dedi.

"Bunu her kim yaptıysa çok kötü biri, Jenks," dedi Ballard. "Bunu biliyorsun."

"O yola sakın tekrar gireyim deme, çünkü seninle gelmiyorum. Bunu daha önce defalarca gördük. Adamın biri dolaşıyor, bölgeyi tanımıyor, bulvarda bir hatun görüp yanına gidiyor. El sıkışıyor, onu otoparka götürüyor, mini eteğin altında sosisliyle karşılaşınca tepesi atıyor. Herifi bir güzel benzetip uzaklaşıyor."

Jenkins daha sözlerini tamamlamadan Ballard başını iki yana sallamaya başlamıştı.

"İşin içinde ısırık izleri var," dedi Ballard. "İşin içinde muşta var. Bu bir plana işaret ediyor, daha derin bir şeye. Kurban uzun süre bağlı kalmış. Burada büyük bir kötülükten bahsediyoruz. Ben farklı bir yol izlemek ve bu vakayı soruşturmak istiyorum."

Teknik açıdan Jenkins kıdemliydi. Bu tarz şeylerde onun kararı geçerliydi. Merkezde Ballard isterse komuta personeline itirazını yapabilirdi fakat ortaklık dayanışması açısından işi kendi aralarında çözmeleri gerekiyordu.

"Olay yerine uğrayacağım ve oradan da rapor yazmaya geçeceğim," dedi Jenkins. "Hırsızlık olayı, soygun masasına, bu

da... AGP*'ye gidiyor. Hatta belki cinayet masasına, zira içerideki çocuk pek iyi durumda değil. Hikâyenin sonu."

Karar verilmişti, Jenkins tekrar kapılara doğru döndü. Bu işi o kadar uzun zamandır yapıyordu ki bireysel suç birimleri için hâlâ *masa* tabirini kullanıyordu. 90'larda masalar birleştirilerek uzun masalar oluşturulurdu, tabir oradan geliyordu. Soygun masası, şahsa karşı işlenen suçlar masası...

Ballard tam peşine takılacaktı ki bir şey hatırladı. Bankonun ardındaki hemşireye gitti.

"Kurbanın giysileri nerede?" dedi.

"Torbaya koyduk," dedi hemşire. "Bekleyin."

Jenkins kapının yanında durdu, Ballard'a baktı. Ballard parmağını kaldırıp beklemesini söyledi. Hemşire, kabinindeki çekmeceden kurbanın üzerinde bulunan eşyalarını içeren bir plastik torba çıkardı. Fazla bir şey yoktu. Ucuz takılar ve pullu giysiler. İki anahtar geçirilmiş anahtarlığın üzerinde küçük bir göz yaşartıcı sprey vardı. Cüzdan, para, telefon yoktu. Hemşire poşeti Ballard'a verdi.

Ballard doktorun kendisini arayabilmesi için hemşireye kartvizitini verdi. Ardından ortağının yanına gitti, tam kapıdan dışarı çıkarken telefonu çaldı. Ekrana baktı. Devriye amiri Teğmen Munroe arıyordu.

"Teğmenim?"

"Ballard, sen ve Jenkins hâlâ Hollywood Pres'te misiniz?"

Ballard amirin sesindeki telaşı fark etti. Bir terslik vardı. Yürümeyi bıraktı, Jenkins'e yaklaşmasını işaret etti.

"Çıkmak üzereydik. Neden?"

"Hoparlöre al."

Aldı.

---

* Aday Geliştirme Programı. (e.n.)

"Tamam, dinliyoruz," dedi.

"Sunset'te bir kulüpte dört kişi öldürülmüş," dedi Munroe. "Masalardan birinde oturan herifin teki beraberindekilere ateş etmeye başlamış. Bendeki rapora göre son nefesini vermeye yakın beşinci bir kurban da kurtarma ambulansıyla size doğru geliyor. Ballard orada kal ve ne öğrenebileceğine bir bak. Jenkins, seni almaları için de Smitty ile acemi ortağını gönderiyorum. SCB* muhakkak bu vakayı devralacak ama harekete geçmeleri biraz zaman alacaktır. Devriye ekiplerine olay yerini güvenlik altına aldırdım, komuta merkezi kurdurdum ve tanıkları orada tutmalarını söyledim ama mermiler havada uçuşmaya başlayınca çil yavrusu gibi dağılmışlar."

"Yer neresi?" dedi Jenkins.

"Hollywood Athletic Kulübü'nün yanındaki Dancers," dedi Munroe. "Orayı biliyor musunuz?"

"Anlaşıldı," dedi Ballard.

"Güzel. O halde Jenkins, oraya git. Ballard, beşinci kurbanla ilgilenir ilgilenmez sen de ona katıl."

"Teğmenim, bu saldırı vakasında olay yeri oluşturmalıyız," dedi Ballard. "Smitty ile ortağını..."

"Bu gece olmaz," dedi Munroe. "Herkes Dancers'daki soruşturmaya odaklanacak. Müsait tüm adli tıp ekipleri oraya gidiyor."

"Ne yani, bu olay yerini incelemeyecek miyiz?" diye sordu Ballard.

"Gündüz vardiyasına devret de onlar ilgileniversinler, Ballard," dedi Munroe. "Artık kapamam lazım. Görevlerinizi biliyorsunuz."

---

* Soygun Cinayet Bölümü (e.n.)

Munroe başka tek kelime etmeden telefonu kapadı. Jenkins, Ballard'a olay yeriyle ilgili "ben sana dedim" bakışı attı. Tam o esnada yaklaşan siren sesleri geceyi böldü. Ballard kurtarma ambulansıyla polis arabasının sireni arasındaki farkı biliyordu. Smitty ile Taylor, Jenkins'i almaya geliyorlardı.

"Orada görüşürüz," dedi Jenkins.

"Tamam," dedi Ballard.

Devriye arabası çıkış kapısının önüne ulaşınca siren sustu. Jenkins arkaya atladı ve araç uzaklaştı. Ballard elinde plastik torbayla orada öylece kaldı.

Şimdi kendisine doğru yaklaşan ikinci bir siren sesi duyuluyordu. Beşinci kurbanı getiren ambulans gelmişti. Ballard arkasına dönüp cam kapılardan içeriye baktı, saati not etti. 01.17. Vardiyasına başlayalı daha iki saat bile olmamıştı.

3

Ambulans çıkış kapısına ulaşınca siren sustu. Ballard izledi. Ambulansın çift kanatlı arka kapıları açıldı, kurban sedyeye çıkarıldı. Solunum torbasına bağlanmıştı bile.

Ballard, sağlık ekibinin kurbanın ambulansla getirilirken kalbinin durup geri getirildiğini ama varmak üzereyken tekrar durduğunu beklemedeki acil ekibine söylediklerini duydu. Acil ekibi dışarı çıkıp sedyeyi aldı, hızla acil bölümünden geçti, doğrudan asansöre binip ameliyathaneye çıktı. Ballard peşlerine takıldı, kapılar kapanmadan binmeyi başardı. Uçuk mavi ameliyat önlüklü dört sağlık çalışanı, sedyede yatan kadını hayatta tutmaya çalışırken köşede bekledi.

Asansör sarsılıp yavaşça yukarı çıkmaya başlarken Ballard kurbanı inceledi. Üzerinde kot şort, uzun Converse ayakkabılar ve kana bulanmış siyah askılı vardı. Ballard şortun cebine tutturulan dört kalem tepesini fark etti. Kurban muhtemelen silahlı saldırının gerçekleştiği kulüpte garsonluk yapıyordu.

Göğsünün ortasından vurulmuştu. Solunum torbası yüzünü gizlese de Ballard yirmilerinin ortalarında olduğunu tahmin etti. Ellerine baktı ama yüzük ya da bileklik göremedi. Kadının sol bileğinin iç tarafında siyah mürekkepten, küçük tek boynuzlu at dövmesi dikkat çekiyordu.

"Siz kimsiniz?"

Ballard başını kaldırdı ama kendisine kimin seslendiğini çıkaramadı çünkü herkes maske takıyordu. Duyduğu erkek sesiydi ama önündeki dört kişinin üçü erkekti zaten.

"Dedektif Ballard, LAPD," dedi.

Kemerinden rozetini çıkarıp gösterdi.

"Maske takın. Ameliyathaneye giriyoruz."

Kadın, duvardaki kutudan bir maske çekip uzattı. Ballard maskeyi hemen taktı.

"Geride durun ve önümüze çıkmayın."

Kapı nihayet açıldı, Ballard çabucak çıkıp kenara çekildi. Sedye, doğrudan cam gözlem pencereli ameliyathaneye götürüldü. Sağlık ekibi, genç kadını diriltmek ve ameliyata hazırlamak için üstün bir gayret sarf etti fakat operasyona başladıktan on beş dakika sonra kadının öldüğü ilan edildi. Saat 01:34'tü. Ballard defterine yazdı.

Tıbbi personel diğer vakalarla ilgilenmek için odayı boşalttıktan sonra Ballard ölü kadınla baş başa kaldı. Ceset birazdan ameliyathaneden götürülecek ve adli tabiple ekibi gelene kadar bekleme odasında tutulacaktı. Ballard'ın az da olsa zamanı vardı. Odaya girerek, kadını inceledi. Tişörtü kesilmişti, göğsü açıktı.

Ballard telefonunu çıkardı, göğüs kemiğindeki kurşun yarasını fotoğrafladı. Barut izi yoktu, yani kurşun bir buçuk metreden fazla mesafeden ateşlenmişti. Usta bir atıştı. Muhtemelen hareket halinde ve adrenalin yüklüyken bile hedefi on ikiden vurabilen bir nişancının işiydi. Şu anda imkânsız görünse de olur da bir gün katille yüzleşirse bunu göz önünde bulundurmalıydı.

Ballard'ın gözü, ölü kadının boynundaki cisme takıldı. Zincir ya da takı değildi. Sicimdi. Bir kolyeye ait olabilirdi fakat Ballard göremiyordu. Sicim kanla kaplı saç yumağının ardında

gözden kayboluyordu. Ballard önce kapıya baktı, sonra kurbana. Sicimi çekti, ucunda ufak bir anahtar vardı. Ameliyat aletlerinin bulunduğu tepsideki neşteri aldı, ipi kesti ve asıldı. Ceketinin cebinden lateks bir eldiven çıkardı, anahtarla ipi içine attı. Eldiveni kanıt torbası olarak kullandı.

Eldiveni cebine koyduktan sonra Ballard, kurbanın yüzünü inceledi. Gözleri hafif aralıktı, ağzında kauçuk solunum cihazı duruyordu. Bu Ballard'ı rahatsız etti. Kadının yüzünü şiş gösteriyordu, hayatta olsa utanabilirdi. Ballard cihazı çıkarmak istiyordu fakat kurallara aykırı olduğunu da biliyordu. Adli tabip, cesedi öldüğü anki haliyle almalıydı. Ballard anahtarı alarak zaten fazla ileri gitmişti ama kauçuk cihazın küçük düşürücü görüntüsü huzursuz ediciydi. Tam elini uzatırken arkasından bir ses eylemini böldü.

"Dedektif?"

Ballard arkasına döndü, seslenen kurbanı hastaneye getiren acil tıp teknisyenlerinden biriydi. Elinde plastik bir torba tutuyordu.

"Bu onun önlüğü," dedi adam. "İçinde bahşişleri var."

"Teşekkür ederim," dedi Ballard. "Alayım."

Adam torbayı getirdi, Ballard alıp göz hizasına kaldırdı.

"Kimliğini tespit edebildiniz mi?" diye sordu.

"Sanmam," dedi sağlıkçı. "Kokteyl garsonuymuş, muhtemelen o tür eşyalarını arabasında ya da dolabında muhafaza ediyordur."

"Doğru."

"Ama adı Cindy'ymiş."

"Cindy mi?"

"Evet, kulüpte sormuştuk. Bilirsiniz, onunla konuşabilmek için. Ama kullanamadık. Kalbi durdu."

Cesede baktı. Gözlerinde hüzün var gibiydi.

"Birkaç dakika daha erken gidebilseydik," dedi. "Belki bir şeyler yapabilirdik. Söylemesi zor."

"Elinizden geleni yaptığınıza eminim," dedi Ballard. "Mümkün olsa size teşekkür ederdi."

Adam, Ballard'a baktı.

"Şimdi de siz elinizden geleni yapacaksınız, değil mi?" dedi.

Ballard SCB devreye girdiğinde dosyanın kendisinden alınacağını bilmesine rağmen. "Yapacağız." dedi.

Acil tıp müdahale ekibinin odadan ayrılmasından kısa süre sonra, ameliyathanenin sterilize edilip bir sonraki ameliyata hazır hale getirilmesi için iki hademe cesedi almaya geldi. Acilde epey yoğun bir geceydi. Hademeler cesedin üzerine plastik bir örtü serip sedyeyi götürdüler. Kurbanın sol kolu açıkta kalmıştı, Ballard tek boynuzlu at dövmesini tekrar gördü. Sedyeyi takip etti, kurbanın önlüğünü kaplayan torbayı sımsıkı tutuyordu.

Koridorda ilerledi, diğer ameliyathanelerin pencerelerinden içeriye baktı. Ramón Gutierrez'in yukarı çıkarıldığını, beynindeki şişliği indirmek için ameliyata alındığını fark etti. Birkaç saniye izledi, derken telefonu çaldı. Gelen mesaja baktı. Teğmen Munroe beşinci kurbanın akıbetini soruyordu. Ballard asansöre doğru yürürken cevap yazdı.

BİB-Olay yerine geçiyorum.

BİB, LAPD dilinde telsiz konuşmasının sonunda kullanılan eski bir kısaltmaydı. Kimilerine göre *Beni İstihbaratsız Bırakma* demekti fakat *Burada İşim Bitti* anlamında da kullanılıyordu. Zamanla değişerek vardiyanın bittiğini söylemek ya da bu durumdaki gibi kurbanın öldüğünü ifade etmek için kullanılır hale gelmişti.

Asansör ağır ağır inerken Ballard eline bir lateks eldiven geçirip acil tıp müdahale ekibinin verdiği plastik torbayı açtı. Garsonun önlüğünün ceplerini karıştırdı. Bir cepte para, diğerinde bir paket sigara, çakmak ve küçük bir defter buldu. Ballard Dancers'a gitmişti, kulübün, adını meşhur Los Angeles romanı *The Long Goodbye*'dan aldığını biliyordu. Ayrıca *Black Dahlia*, *Blonde Lightning* ve *Indigo Slam* gibi Los Angeles'a özgü edebi eserlerin adlarını taşıyan özel içkilerden oluşmuş menüleri bulunduğunu da biliyordu. Defter, bir garson için olmazsa olmazdı.

Ballard arabasına döndüğünde bagajı açtı, torbayı Jenkins'le kanıt saklamak için kullandıkları karton kutulardan birinin içine koydu. Vardiyaları esnasında birden fazla vaka için delil toplamaları gerekebiliyordu, dolayısıyla bagajın içindeki alanı karton kutularla bölmüşlerdi. Daha önce o kutulardan birine Ramón Gutierrez'in eşyalarını koymuştu. Önlüğün olduğu torbayı başka bir kutuya yerleştirdi, kırmızı kanıt bandıyla mühürledi ve bagajı kapadı.

Ballard, Dancers'a ulaştığında olay yeri bir sirki andırıyordu. Barnum & Bailey tarzında değil, polis tarzında bir sirk... Vakanın boyutunu, karmaşıklığını ve basın açısından cazibesini ortaya koyan iç içe geçmiş üç çember vardı. Merkezdeki çember olay yeriydi, dedektiflerle kanıt teknisyenleri çalışıyordu. Kırmızı alan. Burayı çevreleyen ikinci çemberin içinde komuta personeli, üniformalı polisler, kalabalık ve basın kontrol komuta merkezleri yer alıyordu. Üçüncü ve en dıştaki çemberde ise gazeteciler, kameralar ve neler olduğunu anlamaya çalışan meraklı insanlar bulunuyordu.

Polis ve haber araçlarına yer açmak amacıyla Sunset Bulvarı'nın doğu istikametindeki şeritler çoktan trafiğe kapatılmıştı. Batı istikametindekiler çok ağır ilerliyordu, fren ışıklarından oluşan uzun bir kurdele yol boyunca uzanıyordu. Sürücüler polis faaliyetlerini görebilmek için yavaşlıyorlardı. Ballard bir blok

ötede bir park yeri bulup olay yerine yürüdü. Rozetini kemerinden çıkardı, arka klipse dolanan zinciri açtı, kafasından geçirip boynuna astı.

Olay yerine ulaştığında içeri girebilmek için kayıt defterini tutan memuru aradı. İlk iki çember sarı şeritle güvenlik altına alınmıştı. Ballard ilk şeridi kaldırıp altından geçti, derken elinde not panosu, ikinci çemberde nöbet tutan bir memura gözü takıldı. Adı Dunwoody idi, onu tanıyordu.

"Woody, beni de yazsana oraya," dedi.

"Dedektif Ballard," dedi deftere yazmaya başlarken. "Buna SCB bakacak sanıyordum."

"Onlar bakacak zaten, ama Hollywood Pres'te beşinci kurbanla birlikteydim. Soruşturmayı kim yürütüyor?"

"Teğmen Olivas. Hollywood ile Batı Şube'nin komuta kademesinden tutun da devriye polislerine kadar herkes burnunu sokuyor."

Ballard neredeyse inledi. Robert Olivas, SCB'de Cinayet Özel ekiplerinden birinin başında bulunuyordu. Dört yıl önce narkotikten cinayet büroya terfi ettiğinde onun ekibinde görevlendirilen Ballard'la aralarında bir tatsızlık yaşanmıştı. Bugün Hollywood Şube'deki gece vardiyasında görev yapması da o tatsızlığın eseriydi.

"Jenkins'i gördün mü?" diye sordu.

Beşinci kurbanla ilgili bilgilendirmeyi doğrudan Olivas'a yapmaktan kaçınmasını sağlayacak bir plan üzerinde düşünmeye başladı.

"Aslında gördüm," dedi Dunwoody. "Nerede görmüştüm ben onu? Ah, evet, tanıklar için bir otobüs getiriyorlar. Hepsini şehir merkezine götürecekler. Galiba Jenkins o işle ilgileniyordu. Bilirsiniz, tanıkları bir arada tutmaya falan çalışıyordu.

Anlaşılan herif ateş etmeye başladığında herkes batan gemiyi terk eden fareler gibi sağa sola kaçışmış. En azından kulağıma gelenler bu şekilde."

Ballard gizlice konuşmak için Dunwoody'ye yanaştı. Polis araçlarına baktı, hepsinin tepe lambaları yanıyordu.

"Kulağına başka neler çalındı, Woody?" diye sordu. "İçeride ne olmuş? Geçen seneki Orlando olayı gibi bir şey mi?"

"Yo, yo, terör saldırısı değil," diye yanıtladı Dunwoody. "Ya işte, dört adam bir masada oturuyorlarmış, sonra sorun çıkmış. Biri ateş etmeye başlayıp diğerlerini öldürmüş. Sonra çıkarken de garsonla korumayı haklamış."

Ballard başını salladı. Bu, neler olduğunu kavramaya doğru ilk adımdı.

"Ee, Jenkins nerede tutuyor bu tanıkları?"

"Bitişikteki bahçede. Eskiden Cat and Fiddle'ın olduğu yerde."

"Anladım. Sağ ol."

Dancers, ortada avlusu ve bahçesi olan eski bir İspanyol tarzı binanın bitişiğindeydi. Bu bina, yakınlardaki Hollywood Şube'den mesai saatlerinde ve mesai saatleri dışında gelen polislerin takıldığı bir İngiliz barı olan Cat and Fiddle için açık hava oturma alanı olarak kullanılıyordu. Ama en az iki yıl önce kapanmıştı –Hollywood'da artan kira fiyatlarının kurbanı olmuştu– ve boştu. Şu anda bir tanık ağılı vazifesi görüyordu.

Eski bira bahçesinin girişindeki kemerli kapının önüne bir devriye memuru dikilmişti. Başını sallayarak Ballard'a geçmesini işaret etti. Ballard dökme demir kapıyı iterek içeri girdi. Jenkins eski bir taş masada oturmuş, deftere bir şeyler karalıyordu.

"Jenks," dedi Ballard.

"Selam, ortak," dedi Jenkins. "Senin kız başaramamış galiba."

"Ambulansta kalbi durmuş. Sonra bir daha nabız alamamışlar. Onunla hiç konuşamadım. Sen ne yaptın? Bir şey öğrenebildin mi?"

"Pek sayılmaz. Ateş edilmeye başlandığında, kafası çalışan müşteriler yere yatmışlar. Kafası daha çok çalışan müşteriler ise tüymüşler ve şu an burada oturmuyorlar. Anladığım kadarıyla bu zavallı insanlar için otobüs gelir gelmez bizim buradaki işimiz biter. Gerisi SCB'nin görevi."

"Kurbanla ilgili birileriyle konuşmalıyım."

"Yani, ya Olivas'la ya da adamlarından biriyle konuşman gerekecek ki bunu yapmak isteyeceğine emin değilim."

"Seçme şansım var mı ki? Burada mahsur kalmışsın resmen."

"Sonuçta elimde olan bir durum değil."

"Buradakilerden garsonun vurulduğunu gören var mı, bir şey söylediler mi?"

Jenkins masaları taradı, yaklaşık yirmi kişi oturuyordu. Hollywood hippileriyle âlemcilerinden oluşan karışık bir güruh olmuşlardı. Nereye baksa dövme ve pirsing görüyordu.

"Hayır, ama duyduğum kadarıyla, kadın olayın çıktığı masaya servis yapıyormuş," dedi Jenkins. "Dört adam bir masada oturuyor. Biri tabancasını çıkarıp diğerlerini oturdukları yerde vuruyor. İnsanlar kaçışmaya başlıyor, katil dahil. Senin kızı da kapıya giderken vuruyor. Bu arada korumayı da öldürmüş."

"Peki meselenin ne olduğunu kimse bilmiyor mu?"

"En azından buradakilerden bilen yok."

Jenkins tanıklara doğru elini salladı. Başka bir taş masada oturan müşterilerden biri bu hareketi belli ki bir davet olarak algıladı. Ayağa kalkarak yaklaştı. Kemerinin önündeki halkadan sarkan cüzdanının zinciri siyah blucininin arka cebine uzanıyor, her adımda şıngırdıyordu.

"Baksana adamım, buradan ne zaman gideceğiz?" diye sordu Jenkins'e. "Ben hiçbir şey görmedim, hiçbir şey bilmiyorum."

"Size söyledim," dedi Jenkins. "Dedektifler resmi ifadeleri alana kadar kimse bir yere gitmiyor. Gidip yerinize oturun, bayım."

Jenkins bunu öylesine tehdit ve yetki kokan bir tonda söyledi ki *bayım* sözcüğünün kullanımı neredeyse boşa gitti. Adam, Jenkins'e bir müddet baktıktan sonra masasına döndü.

"Otobüse bindirileceklerini bilmiyorlar mı?" diye sordu Ballard alçak sesle.

"Henüz bilmiyorlar," dedi Jenkins.

Ballard yanıt veremeden telefonunun titrediğini hissetti, çıkarıp ekrana baktı. Bilinmeyen numaraydı ama muhtemelen bir polisin aradığını düşünerek cevap verdi.

"Ballard."

"Dedektif, ben Teğmen Olivas. Bana Presbyterian'da beşinci kurbanımla birlikte olduğunuz söylendi. Bana kalsa oraya sizi göndermezdim ama anladığım kadarıyla zaten oradaymışsınız."

Göğsünde bir korkunun kabardığını hisseden Ballard kısa bir duraklamanın ardından yanıt verdi.

"Doğru," dedi sonunda. "Kadın öldü ve cesedi adli tıp ekibince götürülmeyi bekliyor."

"İfadesini alabildiniz mi?" dedi Olivas.

"Hayır, hastaneye getirildiğinde ölmüştü. Geri döndürmeye çalıştılar ama başaramadılar."

"Anladım."

Olivas bunu öyle bir tonda söyledi ki kurbanın ifadesi alınamadan ölmesinin sorumlusu sanki Ballard'dı. Genç kadın yanıt vermedi.

"Raporunuzu yazın ve sabah bana ulaştırın," dedi Olivas. "Hepsi bu kadar."

"Şey, şu anda olay yerindeyim," dedi Ballard görüşme sonlandırılmadan. "Ortağımla birlikte hemen bitişikte, tanıkların yanındayım."

"Yani?"

"Kurbanın üzerinde kimlik yoktu. Garsonmuş. Muhtemelen içeride bir yerde cüzdanıyla telefonunu bıraktığı bir dolabı vardır. İzninizle..."

"Cynthia Haddel... işletmenin müdürü bana söyledi."

"Teyit etmemi ve eşyalarını almamı ya da adamlarınıza aldırmamı ister misiniz?"

Bu kez cevap vermeden önce duraklayan Olivas'tı. Sanki vakayla alakasız bir şeyi kafasında tartıyordu.

"Elimde soyunma dolabına ait olduğunu düşündüğüm bir anahtar var," dedi Ballard. "Acil tıp müdahale ekipleri verdi."

Ballard gerçeği biraz çarpıtmıştı ama anahtarı nasıl temin ettiğini teğmenin bilmesini istemiyordu.

"Pekâlâ, sen hallet öyleyse," dedi nihayet. "Adamlarım başka bir olayla meşguller. Ama sakın gaza geleyim deme Ballard. Kadının ölümü tesadüftü. Bir nevi kim vurduya gitti. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunuyordu. Hazır elin değmişken öldüğünü ailesine haber verme işini de halledebilirsin, böylelikle adamlarımı da rahatlatmış olursun. Önüme çıkma yeter."

"Anlaşıldı."

"Ama raporunu sabah masamda istiyorum."

Ballard'ın cevap vermesine kalmadan Olivas görüşmeyi sonlandırdı. Ballard telefonu bir süre kulağında tuttu, Cindy Haddel'in kim vurduya gitmesi, yanlış zamanda yanlış yerde bulunmasıyla ilgili teğmenin söylediklerini düşündü. Ballard bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Telefonu indirdi.

"Ee?" dedi Jenkins.

"Yan tarafa geçip dolabına bakacağım, kimliğini bulacağım," dedi. "Ayrıca Olivas ailesine haber verme işini de bize kilitledi."

"Hay lanet!"

"Merak etme, ben hallederim."

"Hayır, bu işler böyle yürümüyor. Sen gönüllü oldun mu ben de gönüllü olmuş sayılıyorum."

"Ailesine haber vermek için gönüllü olmadım. Konuşmayı sen de duydun."

"Vakaya karışmaya gönüllü olduğun için boktan işleri de sana kilitleyecek."

Ballard tartışmak istemiyordu. Başını çevirerek taş masalarda oturanlara baktı, kesik blucin ve biri beyaz biri siyah askılı giyen iki kadın fark etti. Yanlarına gidip rozetini gösterdi. Beyaz askılı, Ballard'dan önce söze girdi.

"Biz hiçbir şey görmedik," dedi.

"Duydum," dedi Ballard. "Ben Cindy Haddel hakkında konuşmak istiyorum. Onu tanır mıydınız?"

Beyaz askılı olan omuz silkti.

"Şey, evet, iş arkadaşı olarak," dedi siyah askılı olan. "İyi biriydi. Kurtuldu mu?"

Ballard başını iki yana salladı. İki garson kız da aynı anda ellerini ağızlarına götürdüler, sanki aynı beyinden mesaj almışlardı.

"Yüce Tanrım," dedi beyaz askılı olan.

"Onun hakkında bir şeyler biliyor musunuz?" diye sordu Ballard. "Evli miydi? Erkek arkadaşı var mıydı? Ev arkadaşı? Bunun gibi şeyler?"

İkisinden de işe yarar bir şey çıkmadı.

"Kulüpte çalışanlar için soyunma odası var mı? Cüzdanıyla telefonunu bırakabileceği bir yer falan?" dedi Ballard.

"Mutfakta dolaplar var," dedi beyaz askılı olan. "Eşyalarımızı oraya koyarız."

"Pekâlâ," dedi Ballard. "Teşekkür ederim. Bu akşam, olaydan önce üçünüzün arasında herhangi bir konuşma geçti mi?"

"Garsonlukla ilgili şeylerden konuştuk sadece," dedi siyah askılı olan. "Bilirsiniz, kim bahşiş veriyor, kim vermiyor falan. Kim sarkıntılık ediyor... her zamanki konular."

"Bu akşam özellikle sarkıntılık eden biri var mıydı?" dedi Ballard.

"Pek sayılmaz," dedi siyah askılı olan.

"Cindy epey böbürleniyordu çünkü birinden elli dolar almıştı," dedi beyaz askılı kız.

"Hatta olayın çıktığı masadan biriydi bence."

"Neden öyle diyorsunuz?" dedi Ballard.

"Çünkü o masaya Cindy bakıyordu ve adamlar hovardaya benziyorlardı."

"Havalı tipler gibi mi? Paralı tipler?"

"Evet, hovardaya benziyorlardı."

"Tamam. Başka?"

İki garson önce birbirlerine sonra Ballard'a baktılar. Başlarını iki yana salladılar.

Ballard onları orada bırakıp ortağının yanına gitti.

"Ben yana geçiyorum."

"Bir yere kaybolma sakın," dedi Jenkins. "Bakıcılık işim biter bitmez kurbanın ailesine haber verip raporumu yazmaya başlamak istiyorum. Sonra işimiz bitiyor."

Yani vardiyanın geri kalanı evrak işlerine ayrılacaktı.

"Anlaşıldı," dedi Ballard.

Jenkins'i taş masada bıraktı. Dancers'ın girişine doğru giderken Teğmen Olivas'ın dikkatini çekmeden mutfağa ulaşıp ulaşamayacağını düşündü.

4

Dancers'ın içi dedektif, teknisyen, fotoğrafçı ve video kaydedici kaynıyordu. Ballard, LAPD'nin mimari biriminden bir kadını deliller işaretlenip soruşturmacılarla teknisyenler geçici olarak çekildikten sonra bütün olay yerinin yüksek yoğunluklu üç boyutlu görüntülerini kaydedecek olan 360 derecelik kamerayı kurarken gördü. Buradan elde edilecek görüntülerle, olay mahkemeye intikal ettiği takdirde duruşmalarda kullanılmak üzere olay yerinin bir maketi bile yapılabilirdi. Bu pahalı bir hamleydi, Ballard polis memurunun vurulduğu bir soruşturma dışında sahada kullanıldığına ilk kez tanıklık ediyordu. En azından bu noktada vaka için tüm imkânların seferber edildiğine kuşku yoktu.

Ballard Cinayet Özel Birimi'nden dokuz dedektif saydı. Hepsini tanıyordu, hatta birkaçını da seviyordu. Her biri olay yerinin belli parçalarını soruşturmakla görevlendirilmişlerdi ve Teğmen Olivas'ın dikkatli bakışları altında ve talimatları doğrultusunda kulüpte dolanıyorlardı. Dört bir yana yayılan sarı kanıt etiketleri, mermi kovanlarını, kırık martini kadehlerini ve diğer kırık döküğü işaretliyordu.

Cynthia Haddel haricindeki tüm kurbanlar otopsiye götürülmeden önce fotoğraflanmak, video görüntülerini almak ve adli tıp tarafından incelenmek üzere vuruldukları yerde bırakılmış-

lardı. Adli tabip Jayalalithaa Panneerselvam bizzat olay yerindeydi. Bu nadir görülen bir durum olmakla birlikte toplu cinayete ne kadar önem verildiğini gösteriyordu. Bilinen adıyla Dr. J., fotoğrafçının arkasında durmuş, onu yönlendiriyordu.

Siyah duvarlı, iki katlı kulüp devasa bir alana sahipti. Alt kattaki bar arka duvar boyunca uzanıyordu. Yine alt katta etrafı palmiye ağaçları ve siyah deri koltuklu masalarla çevrili ufak bir dans pisti vardı. Yapraklarından beyaz ışıklar sarkan palmiye ağaçları iki kat yukarıdaki cam tavana kadar yükseliyordu. Barın sağında ve solunda ana zemin seviyesinden altı adım yukarıda iki kanat bulunuyordu, burada daha küçük barların hizmet verdiği masalar sıralanmıştı.

Ana zemindeki bir masada üç ceset vardı. Masa, dört masanın tam ortasında yer alıyordu. Ölen adamlardan ikisi hâlâ oturur vaziyetteydi. Soldaki siyahi bir adamdı, başı geriye yatmıştı. Yanı başında oturan beyaz adam sanki kafayı bulmuş da sızmış gibi hafif ona yaslanmıştı. Üçüncü adam tamamen yana yığılmış, başıyla omuzları koridora taşmıştı. Beyazdı ve ağarmaya başlayan, atkuyruğu yaptığı saçları yerdeki kan gölüne batmıştı.

Dördüncü ceset, altı buçuk metre ötede, yonca düzeninde yerleştirilen masaların oluşturduğu ayrı bir koridorda yatıyordu. Son derece iriyarı, siyahi bir adamdı. Elleri yanlarında, karo zeminde yüzüstü uzanıyordu. Belindeki kemerin sağında boş bir şok tabancası kılıfı vardı. Ballard sarı plastik cihazı yakındaki bir masanın altında gördü.

Dördüncü cesedin üç metre kadar ötesinde bir kan lekesi dikkat çekiyordu. Etrafında delil etiketleri ve Cynthia Haddel'ın hayatını kurtarmaya çalışan acil tıp müdahale ekiplerinden arta kalan malzemeler göze çarpıyordu. Yerdeki nesneler arasında yuvarlak, paslanmaz çelik bir kokteyl tepsisi de vardı.

Ballard ikinci kata giden basamaklara yürüdü, olay yerini daha iyi görebilmek için döndü. Teğmen McAdams saldırının masada başladığını söylemişti. Bunu başlangıç noktası olarak aldığınızda neler olduğunu çözmek kolaydı. Üç adam oturdukları yerde vurulmuşlardı. Katil, onları hareketsiz yakalamış, sadece silahını çevirerek sırayla ateş etmişti. Ardından masadan ayrılarak bölmelerin arasındaki koridordan ilerlemişti. Bu, onu şok tabancasını çıkarıp olayın olduğu yere doğru giden korumayla karşı karşıya getirmişti. Koruma vurulmuş, muhtemelen oracıkta can vermiş ve yüzüstü yere yığılmıştı.

Onun arkasındaysa garson Cynthia Haddel durmaktaydı.

Ballard genç kadını zihninde canlandırdı. Katil kendisine doğru gelirken zavallıcık hareketsiz kalmıştı. Belki de kokteyl tepsisini kendisine kalkan etmeye çalışmıştı. Katil hareket halinde olmasına karşın mermiyi garsonun göğsünün ortasına saplamıştı. Saldırgan acaba Cindy'i önüne çıktığı için mi yoksa onu teşhis edebileceği için mi vurmuştu. Her koşulda soğukkanlılıkla yapılan bir seçimdi. Bunu yapan adam hakkında bazı ipuçları veriyordu. Ballard daha önce Ramona Ramone'a saldıran kişiyle alakalı Jenkins'e söylediklerini düşündü. Büyük bir kötülük. Aynı duygusuz kötülüğün buradaki katilin damarlarında da dolaştığı su götürmezdi.

Dedektif Ken Chastain, Ballard'ın gözüne çarptı. Her zamanki gibi bir elinde deri dosyasına iliştirdiği not defteri, diğer elinde kalemi, olay yeriyle ilgili notlarını alıyordu. Oturduğu yerden koridora taşan cesede bakmak için eğildi, Ballard'ın üst kattan kendisini izlediğinden habersiz defterine bir şeyler çiziktirmeye başladı. Bitkin görünüyordu, Ballard bunun içten içe çektiği vicdan azabından kaynaklandığını umdu. Cinayet Özel biriminde neredeyse beş yıl ortaklık yapmalarına karşın Ballard, Olivas'tan şikâyetçi olduğunda Chastain ona arka çıkmamıştı. Teğmenin davranışı teyit edilmediğinden –ki Chastain buna doğrudan ta-

nıklık etmişti– soruşturma açılamamıştı. İç İşleri şikâyetin asılsız olduğuna hükmetmişti. Olivas mevkiini korurken Ballard, Hollywood Şube'ye gönderilmişti. Olivas'ın akademiden sınıf arkadaşı, Hollywood Şube'nin yüzbaşısı onu Jenkins'in yanına koymuştu. Gece vardiyası. Hikâyenin sonu.

Ballard başını çevirdi, kulübün tavanına, üst köşelerine baktı. Saldırının kameralara yakalanıp yakalanmadığını merak ediyordu. Kulübün içindeki ve sokaktaki kameraların kayıtlarını almak soruşturmanın önceliklerinden olacaktı. Ama Ballard kamera falan göremedi. Müşteriler, özellikle de ünlüler, gece davranışlarının kayıt altına alınmasını istemedikleri için Hollywood kulüpleri kamera kullanmazlardı. TMZ dedikodu sitesi ya da başka internet sitelerinde ortaya çıkan görüntüler, lüks kulüplerin iflasına sebep olabilirdi. Kulüplerin ünlülere ihtiyacı vardı çünkü yağlı müşterileri, kapının önünde kadife iplerin arasında sıraya girenleri onlar çekiyordu. Eğer ünlüler kulüpten uzaklaşmaya başlarsa yağlı müşteriler de kaçıp giderlerdi.

Basamaklarda göze battığını hisseden Ballard aşağıya indi, adli tıp ekibinin teçhizat masasını aradı. Masa gözden uzak, diğer merdivenin dibindeydi. O tarafa gitti, birkaç plastik kanıt torbası aldı, ana bara doğru yöneldi. Sağdaki çift kanatlı kapı muhtemelen mutfağa açılıyordu.

Mutfak ufak ve boştu. Ballard birkaç ocağın hâlâ yanmakta olduğunu fark etti. Dancers aşçılık meziyetleriyle öne çıkan bir kulüp değildi. Izgaradan ya da fritözden çıkan aperatif yiyecekleri sunardı. Ballard cilalı paslanmaz çelik dolapların arkasından dolanıp ocakları söndürdü. Ardından geri dönerken, kulübe girmeden önce ayakkabılarının üzerine geçirdiği galoşları yüzünden ayağı kayınca az kalsın düşüyordu.

Mutfağın arka köşesinde bir girinti buldu. Bir duvarın önüne bağımsız ufak dolaplar, karşı duvarın önüne de masayla iki san-

dalye konmuştu. SİGARA İÇİLMEZ levhasının hemen altında masanın üzerindeki kül tablası izmaritle dolmuştu. Ballard'ın şans meleği yanındaydı. Dolap sahiplerinin isimleri bantla kapaklara yapıştırılmıştı. CİNDY ismini göremedi fakat CİNDERS adıyla işaretlenmiş bir dolap buldu, Cynthia Haddel'a ait olduğunu varsaydı. Beşinci kurbanın cesedinden aldığı anahtar, asma kilidi açınca bu varsayımı doğrulanmış oldu.

Dolabın içinde küçük bir Kate Spade çanta, ince bir ceket, bir paket sigara ve bir karton zarf vardı. Ballard dolaptan bir şey açıp incelemeden önce eldivenlerini taktı. Dolabın içindekilerin delilden ziyade muhtemelen şahsi eşya olarak kayıt altına alınacağını biliyordu fakat eldiven takmaktan zarar gelmezdi. Kim bilir, belki de soruşturmanın seyrine etki edecek bir şeye rastlardı.

Çantanın içinden bir cüzdan çıktı. Cüzdanın içindeki ehliyette Cynthia Haddel ve yaşının yirmi üç olduğu yazıyordu. Adres olarak La Brea'da bir apartman dairesi verilmişti. Kulübe yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi. Cüzdanda Ballard'a epey yüklü görünen 383 dolar nakit paranın yanı sıra Wells Fargo bankamatik kartı ve bir kredi kartı vardı. Bir de iki anahtarlı bir anahtarlık. Ancak anahtarlar bir araca ait gibi görünmüyordu, daha çok daire anahtarına benziyorlardı. Ballard çantada bir de cep telefonu buldu. Telefon açıktı ama içindeki veriler Touch ID ile korunuyordu. Verilere erişebilmek için Haddel'ın başparmak izi gerekiyordu.

Ballard karton zarfı açtı, içinde Haddel'ın 8x10 boyutlarında, gülümseyen, cilveli bir deste vesikalığını gördü. Fotoğrafın altında Cinders Haden yazılıydı. Ballard en üstteki fotoğrafın arkasını çevirdi. Haddel/Haden'ın kısa bir özgeçmişiyle birlikte boy gösterdiği film ve televizyon yapımlarının listesi vardı. Hepsi önemsiz rollerdi, çoğunda canlandırdığı karakterlerin adı bile yoktu. "Bardaki Kız" en sık oynadığı rol gibiydi. SCB'de ve

Hollywood dedektiflik bürosunda görev yapmış bir LAPD dedektif emeklisinin başından geçen maceraları konu alan *Bosch* dizisinin bir bölümünde de rol almıştı. Yapım ara sıra merkezde de çekimler yapıyordu ve W Hotel'de gerçekleşen son Noel partisinde onun imzası vardı.

Özgeçmiş bölümünde Haddel/Haden'ın, doğma büyüme, Central Valley'de yer alan Modestolu olduğu belirtilmişti. Yerel tiyatro referansları, oyunculuk öğretmenleri ve bir yapım için onu çekici kılabilecek tüm yetenekleri listelenmişti. Bu yetenekler arasında paten, yoga, jimnastik, ata binme, sörf, akıcı Fransızca, barmenlik ve garsonluk yer alıyordu. Kısmi çıplaklık içeren rollerin kabul edilebilir olduğu da yazıyordu.

Ballard fotoğrafın ön yüzünü çevirip Haddel'ın suratını inceledi. Dancers'daki işinin, onun asıl hedeflerinden uzak olduğu ortadaydı. İş teklifinde bulunabilecek bir müşteriyle karşılaşırım ümidiyle vesikalıklarını dolabında muhafaza ediyordu. Bu Hollywood'daki en eski numaralardan biriydi. Büyük hayalleri olan genç bir kadının her zaman işine yarardı.

"Modesto," dedi Ballard yüksek sesle.

Dolaptan çıkardığı son şey bir Marlboro Lights kutusuydu. Paketin ağırlığından içinde sadece sigara olmadığını hemen anladı. Kutuyu açınca bir tarafa sigaraların istiflendiğini, diğer tarafa da küçük bir cam tüp yerleştirildiğini gördü. Tüp yarısına kadar üzerinde küçük kalp mühürleri olan sarı ve beyaz haplarla doluydu. Bu, Molly olmalıydı, son yıllarda âlemcilerin tercih ettiği uyuşturucu olarak ekstazinin yerini alan sentetik uyuşturucu. Görünüşe bakılırsa Haddel, işletmenin bilgisi ve izni dahilinde ya da haricinde, kulüpte Molly satarak kendine ek gelir sağlıyordu. Ballard bunu raporuna yazacaktı. Gece gerçekleşen katliamla alakası olup olmadığına karar vermek Olivas ile ekibinin bileceği işti. En alakasız görünen ayrıntıların bile soruşturmaya katkı yapma olasılığı her zaman vardı.

Ballard anahtarlık hariç dolabın içindekileri kanıt torbalarına koyup asma kilidi yerine taktı. Ardından asma kilidin anahtarını torbaya koyup ağzını mühürledi. Nihayet mutfaktan çıkıp kulübün ana katına döndü.

Chastain hâlâ vücudunun yarısı koltuktan aşağıya sarkan cesedin başında çömeliyordu. Ama şimdi ona Dr. J. de katılmıştı. Ölen adamı daha iyi görebilmek için sağ omzunun üzerinden bakıyordu. Olivas da sol omzunun üzerinden cesedi gözlemliyordu. Chastain'in kayda değer bir şey bulduğu ya da fark ettiği belliydi. Kendisine ihanet etmiş olsa da Ballard, Chastain'in iyi bir dedektif olduğunu biliyordu. SCB'de birlikte mesai yaptıkları yıllarda birkaç vakayı çözmüşlerdi. Vazife başında öldürülen bir LAPD dedektifinin oğlu olan Chastain'in rozetinin etrafında daima siyah yas şeridi bulunurdu. Kuşkusuz işini hakkıyla yapardı ve teğmenin ekipteki sağ koluydu. Tek sorun, vakalar dışında ahlak pusulası her zaman kuzeyi göstermezdi. Chastain seçimlerini doğruluk ya da yanlışlıklarına bakarak değil, siyasi ve bürokratik çıkarlarına göre yapardı. Ballard bunu acı yoldan öğrenmişti.

Dr. J. kenara çekilmesi için Chastain'in omzuna vurdu. Cesede daha yakından bakmak istiyordu. Yer değiştirirlerken Ballard koltuktan sarkan ölü adamı dikkatle inceledi. Kaşlarının arasında temiz bir kurşun yarası vardı. Kurşunu yer yemez ölmüş, soluna devrilmişti. Gömleğinin açık önü, tüysüz göğsünü sergiliyordu. Ballard'ın görebildiği ikinci bir yara izi yoktu fakat adli tabip eldivenli eliyle gömleğini daha da açarak adamın göğsünü yakından inceliyordu.

"Renée."

Chastain, Ballard'ın soruşturma alanının hemen dışında dikildiğini fark etmişti.

"Ken."

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Sesinde suçlamadan çok şaşkınlık vardı.

"Beşinci kurbanı hastanede yakaladım," dedi Ballard. "Zaten oradaydım."

Chastain defterine baktı.

"Cynthia Haddel, garson kız," dedi. "Hastaneye giderken yolda ölmüş."

Ballard, Haddel'ın eşyalarının bulunduğu kanıt torbasını havaya kaldırdı.

"Doğru," dedi. "Dolabını araştırdım. Onun olayda başrol oynamadığını düşünüyorsunuz, biliyorum ama..."

"Evet, teşekkürler, Dedektif."

Sesin sahibi, başını masadan onlara doğru çeviren Olivas'tı. O konuşunca Chastain ağzını açmadı.

Ballard'a doğru ilerledi, yaklaşırken Ballard kılını kıpırdatmadan ona baktı. İki yıl önce hakkında şikâyette bulunduğundan bu yana Olivas'la ilk kez yüz yüze geliyordu. Adamın köşeli yüz hatlarına bakarken korku ve öfke karışımı bir duyguya kapıldı.

Belki de neler olacağını kestiren Chastain yanlarından uzaklaşıp işiyle meşgul olmaya başladı.

"Teğmenim," dedi Ballard.

"Gece vardiyasında durumlar nasıl?" dedi Olivas.

"İyi."

"Jerkins nasıl peki?"

"Jenkins de iyi."

"Ona neden öyle dediklerini biliyorsun, değil mi? Jerkins yani?"

"Ben..."

Ballard cümlesinin devamını getirmedi. Olivas başını eğip Ballard'a birkaç santim yaklaştı. Ama bu Ballard'a yarım metre gibi geldi. Sadece onun duyabileceği bir sesle konuştu.

"Gece vardiyası," dedi. "Hiçbir sike yaramayanların konulduğu yerdir."

Olivas uzaklaştı.

"Görevini biliyorsun, değil mi Dedektif?" diye sordu. Olivas'ın sesi normale dönmüştü.

"Evet," dedi Ballard. "Ailesine haber vereceğim."

"O zaman git yap hemen. Olay yerimin içine etmeni istemiyorum."

Ballard, Olivas'ın omzunun üzerinden Dr. J.'nin ona baktığını gördüyse de adli tabip hemen başını çevirdi. Ballard bir tür destek görürüm umuduyla, Chastain'e baktı fakat o çoktan işinin başına dönmüştü. Yere çömelmiş, eldivenli elleriyle siyah bir düğmeyi küçük plastik bir kanıt torbasına koyuyordu.

Ballard dönüp çıkışa yöneldi. Utançtan yanakları alev alevdi.

5

Jenkins hâlâ yan tarafta tanıklarla birlikteydi. Ballard yaklaşırken elleri havada, sanki tanıkları geriye doğru itmeye çalışıyordu. Kulüp müşterilerinden biri tiz sesiyle, öfkeli öfkeli konuşuyordu.

"Dostum, sabah işe gideceğim," dedi. "Bütün geceyi burada geçiremem, kaldı ki ben hiçbir şey görmedim!"

"Anlıyorum, bayım," dedi Jenkins, sesi her zamankinden bir iki tık yukarıda. "En kısa zamanda ifadelerinizi alacağız. Beş kişi öldü. Bunu bir düşünün."

Öfkeli adam eliyle "aman be" der gibi bir hareket yapıp yerine geçti. Bir başkası hiddetle bağırdı, "Bizi burada tutamazsınız!"

Jenkins yanıt vermedi fakat işin aslı şuydu ki teknik olarak, soruşturmacılar kimin potansiyel tanık kimin şüpheli olduğunu çözene kadar kulübün tüm müşterilerini tutabilirlerdi. Aslında sağduyu buradaki insanların hiçbirinin şüpheli olmadığını söylüyordu ama polisin onları tutmaya hakkı vardı.

"Sen iyi misin?" dedi Ballard.

Jenkins saldırıya uğramak üzere olduğunu düşünüyormuş gibi döndü. Karşısında ortağını gördü.

"Eh işte," dedi. "Onları suçlamıyorum. Uzun bir gece olacak. Onlar için bir hapishane otobüsü gönderiyorlar. Pencerelerdeki

parmaklıkları görene kadar bekle. Korkudan altlarına yapmazlarsa iyi."

"O sırada burada olmayacağım için sevinçliyim."

"Nereye gidiyorsun?"

Ballard, içinde Cynthia Haddel'ın eşyalarının bulunduğu kanıt torbasını havaya kaldırdı.

"Hastaneye gitmem gerek. Kurbanın başka eşyalarını da bulmuşlar. Yirmi dakikaya dönerim, ailesine haber veririz, sonra da geriye sadece evrak işleri kalır."

"Ailesine haber vermek, bu hayvanlarla uğraşmanın yanında çocuk oyuncağı kalır. Sanırım yarısının kafası güzel. Şehir merkezine ulaştıklarında işler çirkinleşecek."

"Bizim sorunumuz değil. Hemen dönerim."

Ballard hastaneye dönüşünün asıl sebebini ortağına söylememişti çünkü gerçek planını onaylamayacağını biliyordu. Arabasına gitmek için döndü ama Jenkins onu durdurdu.

"Baksana, ortak."

"Efendim?"

"Eldivenleri çıkarabilirsin artık."

Jenkins, Ballard'ın hâlâ olay yeri eldivenlerini taktığını fark etmişti. Ballard eldivenleri yeni fark ediyormuş gibi bir elini kaldırdı.

"Doğru ya," dedi. "Bir çöp görür görmez çıkarırım."

Ballard arabadayken eldivenleri çıkarmadı. Cynthia Haddel'ın eşyalarını bahşişlerinin bulunduğu karton kutuya koydu. Ama önce Haddel'ın cep telefonunu çıkarıp cebine attı.

Hollywood Presbyterian on dakikalık mesafedeydi. Dancers'daki saldırı sonucunda meydana gelen çok sayıdaki ölümün adli tıp ofisinin işleyişini yavaşlattığını düşünüyordu ve Had-

del'ın cesedinin henüz götürülmediğini umuyordu. Acile vardığında durum tam da beklediği gibiydi. Adli tıbba nakledilmeyi bekleyen üzeri örtülü iki cesedin bekletildiği bir odaya götürüldü. Kendisine yardımcı olan kişiye, Haddel'ın kalbini tekrar çalıştırmaya uğraşan doktorun müsait olup olmadığını sordu.

Ballard eldivenlerini çıkarmamıştı. Şimdi cesetlerden birinin üzerindeki örtüyü çekti. Kırk beş kilo kalmış bir genç adamın yüzüyle karşılaştı. Adamın suratını hemen örtüp diğer sedyeye geçti. Haddel olduğunu teyit ettikten sonra kurbanın sağ elini açtı. Cep telefonunu çıkardı, ölü kadının sağ başparmağını ekrandaki giriş düğmesine bastırdı.

Telefonun kilidi açılmadı. Ballard işaret parmağını denedi ama o da telefonu açamadı. Sedyenin etrafından dolanıp aynı işlemi kurbanın sol eliyle tekrarladı. Bu kez kilit açıldı ve Ballard telefona erişim sağladı.

Ekranı hareket ettirebilmek için eldivenlerinden birini çıkarmak zorunda kaldı. Parmak izi bırakmayı dert etmiyordu çünkü telefon delil sayılmıyor, şahsi eşya sınıfına giriyordu ve muhtemelen asla parmak izi analizine tabi tutulmayacaktı.

Kendisinde de iPhone olduğundan ekran aktif kalmazsa telefonun tekrar kilitleneceğini biliyordu. GPS uygulamasına girdi, geçmiş hareketleri inceledi. Bir Pasadena adresi vardı, Ballard üzerine tıklayınca bir rota oluşturdu. Ballard talimatları kulak ardı edip kendi yoluna gitse bile uygulama, ekranı aktif tutacaktı. Böylelikle telefon kilitlenmeyecek ve hastaneden ayrıldıktan sonra içindekilere erişim sağlayabilecekti. Pil seviyesine baktı, yüzde 60. Bu kadarı, telefonu karıştırmak için yeter de artardı. Pasadena güzergâhının talimatlarına uymadı. GPS uygulamasının sesinin duyulmaması için telefonu sessize aldı.

Tam cesedin üzerine örtüyü çekerken kapı açıldı, acil doktorlarından biri içeri girdi.

"Beni sormuşsunuz," dedi. "Burada ne arıyorsunuz?"

Ballard adamın sesini tanıdı, ameliyathaneye çıkarken asansörde duymuştu.

"Parmak izi almam gerekiyordu," dedi Ballard açıklamasını tamamlamak için telefonu kaldırdı. "Ama ben size başka bir hastayı sormak istiyordum. Gutierrez, kafatası çatlayan şu darp kurbanı, onu da sizin ameliyat ettiğinizi gördüm. Hastanın durumu nedir?"

Ballard cinsiyete atıfta bulunmadan konuşmaya özen gösteriyordu. Cerrahın böyle bir çabası yoktu. Onun dili anatomiydi.

"Ameliyatı yaptık, şu anda iyileşme sürecinde," dedi doktor. "Hastayı suni olarak komaya soktuk, bundan sonra yapılacak tek şey beklemek. Şişlik ne kadar çabuk inerse şansı o kadar artar."

Ballard başını salladı.

"Peki, teşekkür ederim," dedi. "Yarın yine uğrarım. Tecavüz kiti için numune aldınız mı?"

"Dedektif, önceliğimiz kurbanı hayatta tutmaktı," dedi doktor. "Diğer meselelere sonra da bakılabilir."

"Öyle değil. Ama anlıyorum."

Doktor kapı eşiğinden çıkmak üzereydi ki Ballard odadaki diğer sedyeyi işaret etti.

"Onun hikâyesi ne?" dedi. "Kanser mi?"

"Ne yok ki?" dedi doktor. Kanser, HİV, çoklu organ yetmezliği."

"Neden şehir merkezine gidiyor?"

"İntihar etmiş. Boruları çekip makineleri kapamış. Sanırım emin olmak istiyorlar."

"Tamam."

"Gitmeliyim."

Doktor kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Ballard diğer sedyeye baktı, kalan son güç kırıntılarını boruları çekmek için kullanan adamı düşündü. Bunda kahramansı bir şey var diye düşündü.

Arabada Ballard, Cynthia Haddel'ın telefonunda GPS ekranını kapadı, sık arananlar listesine baktı. İlki "Ev" diye kayıtlıydı, Ballard numarayı kontrol etti. Alan kodu 209'du, muhtemelen Haddel'ın çocukluğunu geçirdiği Modesto'daki evin numarasıydı. Bunun dışında dört kişi vardı ve hepsi de ilk adlarıyla kayıtlıydı: Jill, Cara, Leon ve John. Alan kodu Los Angeles. Ballard "Ev" diye kayıtlı numara işe yaramasa bile Haddel'ın ailesine ulaşabileceğini düşündü.

Kısa süre sonra mesajlaşma uygulamasını açtı. Yakın zamanda iki yazışma vardı. Biri Cara'laydı.

Cindy: Bil bakalım, az önce martinilerden elliliği kim kaptı?

Cara: Yürü be kızım.

Haddel gülen yüzlü bir emoji göndererek yanıt vermişti. Bu yazışmadan önceki mesaj favoriler listesinde olmayan birinden gelen soruyla başlıyordu.

DP: Ne durumdasın?

Cindy: Şimdilik iyiyim. Yarın bakarız.

DP: Haber bekliyorum.

Öncesinde başka mesaj yoktu. DP ya yeni tanıştığı biriydi ya da önceki yazışmaları silinmişti. Uygulamada birkaç mesajlaşma daha vardı. Haddel işe geldikten sonraki saatlerde diğerlerinin hiçbiri çevrim içi değildi. Cara muhtemelen Haddel'ın en yakın dostuydu ve DP de uyuşturucu tedarikçisi. Ballard e-posta

kutusuna geçti. Gelen mesajların ağırlıklı olarak normal bildirimler ve istenmeyen postalardan ibaretti . Haddel'ın e-postayla pek işi olmuyor gibiydi. Haddel'ın Twitter ekranı da beklediği gibiydi. Başlıca müzik sektörü olmak üzere eğlence dünyasından birkaç kişiyi, Dancers'ın hesabını, suç bildirimlerine ilişkin LAPD'nin Hollywood Şubesini ve eski başkanlık adaylarından Bernie Sanders'ı takip ediyordu.

Ballard'ın açtığı son uygulama fotoğraf arşiviydi. 662 fotoğraf vardı. Ballard yakın zamanda çekilenlere baktı. Haddel'ın arkadaşlarıyla takılırken, spor yaparken, kumsalda gezerken ve oyuncu olarak iş bulduğu setlerde diğer oyuncu ve çalışanlarla çekilmiş fotoğraflarını gördü.

Ballard'ın telefonu çaldı, ekranda Jenkins'in fotoğrafı belirdi. Aklında soru işaretiyle aramayı yanıtladı.

"Otobüs geldi mi?"

"Yeni gitti. Götür beni buradan."

"Geliyorum."

Ballard telefonun ekranı kapanmasın diye GPS uygulamasını tekrar açtı, Dancers'ın yolunu tuttu. Jenkins'i aldıktan sonra Cynthia Haddel'ın ehliyetinde yazılı La Brea adresine gittiler. Ölüm haberini bildirmenin ilk adımı, aynı çatıyı paylaşan bir eşi ya da başka bir yakını var mı diye bakmak için kurbanın evine gitmekti.

Adres, gençlerin rağbet ettiği dükkân ve restoranlarla dolu bir bölgede, Melrose'un yarım blok kuzeyinde, yakın zamanda inşa edilen bir apartmana aitti. İlk katta cepheli erişte ve kendi pizzanı kendin yap restoranları vardı, binanın girişi ortada yer alıyordu.

Haddel'ın ehliyetine bakılırsa 4B'de oturuyordu. Ballard'ın dolaptan aldığı anahtarlardan biriyle güvenlik kapısından girip asansöre bindiler. O ve Jenkins dördüncü kata çıkıp binanın arkasına giden koridorun sonunda 4B'yi buldular.

Ballard kapıyı iki kez tıklattı ama açan olmadı. Dairede başka biri kalmadığı anlamına gelmezdi bu. Ballard içeride birinin hâlâ uyuyor olabileceğini tecrübelerinden biliyordu. İkinci anahtarla kapıyı açtı. Yasalara göre, içeri girmek için ellerinde arama emri olmalıydı fakat iki dedektif de daha sonra bir sorun çıkarsa zorlayıcı şartları öne sürebileceklerinin farkındaydı. Beş kişi ölmüştü ama ellerinde ne şüpheli ne de sebep vardı. Kurbanın vakadaki rolü ne kadar önemsiz görünse de. Kurbanlarının olası ev arkadaşlarının güvenliğinden emin olmaları gerekiyordu.

"LAPD! Kimse var mı?" diye seslendi Ballard içeri girerlerken.

"Polis!" diye ekledi Jenkins. "İçeri giriyoruz."

Ballard daireye girerken elini belindeki kılıfın üzerine koydu ama silahını çekmedi. Kısa bir giriş koridorundan ulaşılan oturma odasında ışık yanıyordu. Ballard sağdaki mutfağı uzaktan süzüp dairenin arka tarafına uzanan başka bir koridora doğru ilerledi. Banyoyla yatak odasına ulaştı. Bu odaların kapıları açıktı. Ballard hemen ışıkları yaktı, içlerini taradı.

Evde başka kimse olmadığını teyit edince "Temiz," diye seslendi.

Oturma odasına geri döndü. Jenkins onu bekliyordu.

"Yalnız yaşıyormuş gibi," dedi Ballard.

"Evet," dedi Jenkins. "Bize bir faydası yok."

Ballard ufak dairedeki kişisel ayrıntılara dikkat ederek etrafa bakınmaya başladı: dekoratif süslere, raflardaki fotoğraflara, kahve masasının üzerine bırakılmış fatura yığınına.

"Bir kokteyl garsonuna göre baya fiyakalı yer," dedi Jenkins. "Bina bir yaşında bile yok."

"Kulüpte uyuşturucu satıyormuş," dedi Ballard. "Dolabında zulasını buldum. Buralarda bir yerde fazlası da olabilir."

"Bu çoğu şeyi açıklıyor."

"Kusura bakma, söylemeyi unutmuşum."

Ballard mutfağa geçti, buzdolabının üzerinde çeşitli fotoğraflar gördü. Çoğu Cynthia'nın telefonundakiler gibi arkadaşlarıyla gezerken çekilmişti. Birkaçı Hawaii gezisindendi. Haddel kimisinde sörf yapıyor kimisinde at sırtında bir yanardağ kriterinin içinden geçiyordu. Ballard arka planda Haleakalā'nın hatlarını tanıdı, adanın Maui olduğunu anladı. Küçükken orada uzun yıllar geçirmişti. Yanardağın ufuktaki şekli, varlığının bir parçası haline gelmişti. Los Angeles ahalisi, Hollywood tabelasının yamukluğunu nasıl biliyorsa Ballard da yanardağı öyle biliyordu.

Buzdolabına eklenen yeni fotoğraflar nedeniyle birinin üzeri kısmen kapanmıştı fakat Ballard, Haddel'la aynı çene çizgisini paylaşan ellilerinde bir kadın gördü. Fotoğrafı dikkatle eline aldı, Şükran Günü masasında Cynthia Haddel bir adamla kadının arasında oturuyordu, pişmiş hindi gözler önüne serilmişti. Resimdekiler muhtemelen Haddel'ın annesiyle babasıydı, kalıtsal çizgiler ikisinin yüzünde de bariz şekilde görünüyordu.

Jenkins mutfağa geldi, Ballard'ın elindeki fotoğrafa baktı.

"Şimdi yapmak ister misin?" diye sordu. "Aradan çıksın?"

"Olabilir," dedi Ballard.

"Nasıl yapmak istersin?"

"Kendim hallederim."

Jenkins ellerindeki seçeneğe göndermede bulunuyordu. Sevdiğiniz birinin öldürüldüğünü telefonda öğrenmek çok zordur. Ballard, Modesto Emniyeti'ni arayıp haberi bizzat vermelerini isteyebilirdi. Fakat bu seçenek Ballard'ı süreçten koparır, kurbanla ve olası şüphelilerle ilgili ilk ağızdan bilgi edinme fırsatını kaçırırdı. Kariyeri boyunca, kurbanların yakınlarına ölüm haberi verirken birden fazla soruşturmada araştırmaya değer ipuçları elde etmişti. Cynthia Haddel'ın durumunda bu pek olası görünmüyordu çünkü katliamın merkezindeki kişi muhtemelen o de-

ğildi. Olivas'ın da dediği gibi, kim vurduya gitmişti, önemsiz bir unsurdu. Dolayısıyla Jenkins'in sorduğu soru mantıklıydı ama Ballard görüşmeyi yapmazsa daha sonra vicdan azabı çekeceğini biliyordu. Bir cinayet dedektifinin kutsal sorumluluğundan kaçmış gibi hissedecekti.

Ballard, Haddel'ın telefonunu çıkardı. GPS programı ekranın kapanmasını engellemişti. Evin numarasını bulmak için rehberi açtı. Kendi telefonundan aramayı yaptı. Birkaç kez çaldıktan sonra Haddel'ların evini aradığını doğrulayan telesekreter mesajı duyuldu. Ballard kendini tanıtan bir mesaj bıraktı, cep numarasından kendisine ulaşmalarını, acil olduğunu söyledi.

Gece yarısı insanların engelli bir aramaya yanıt vermemeleri alışılmadık durum değildi fakat Ballard mesajına kısa sürede karşılık alacağını umuyordu. Buzdolabına gitti, beklerken tekrar fotoğraflara baktı. Cynthia'yı düşündü, Modesto'daki küçüklüğünü, ardından güneye büyük şehre gelişini, kısmi çıplaklık rollerine sıcak bakışını, Hollywood yapımcılarına uyuşturucu satarak kendine ek gelir sağlayışını.

Beş dakika geçmesine rağmen arayan yoktu. Jenkins ileri geri yürüyor, gitmek için can atıyordu.

"Oradaki polisleri mi arasak?" dedi Jenkins.

"Olmaz, bu bütün gece sürebilir," dedi Ballard.

Derken telefon çalmaya başladı ama bu Ballard'ınki değildi. Ev numarası, Cynthia'nın telefonunu arıyordu. Ballard kızın ailesinin az önce bıraktığı mesajı aldığını ve iyi mi diye sormak için önce Cynthia'yı aramayı tercih ettiklerini anladı.

"Onlar," dedi Ballard.

Telefonu açtı.

"Ben Los Angeles Emniyeti'nden Dedektif Ballard. Kiminle görüşüyorum?"

"Hayır, ben Cindy'yi aramıştım. Orada neler oluyor?"

Konuşan bir kadındı, çaresizlik ve korkudan sesi boğuktu.

"Bayan Haddel?"

"Evet, siz kimsiniz? Cindy nerede?"

"Bayan Haddel, kocanız yanınızda mı?"

"Söyleyin, o iyi mi?"

Ballard, Jenkins'e baktı. Bundan nefret ediyordu.

"Bayan Haddel," dedi. "Üzülerek söylüyorum ki kızınız Los Angeles'ta çalıştığı kulüpte meydana gelen silahlı saldırıda hayatını kaybetti."

Hatta tiz bir çığlık duyuldu, ardından bir tane daha, sonra telefon yere düştü.

"Bayan Haddel?"

Ballard, Jenkins'e dönüp ahizeyi kapadı.

"Modesto'yu ara, birilerini gönderebilirler mi öğren bakalım," dedi.

"Nereye?" diye sordu Jenkins.

Derken Ballard'ın kafasına dank etti. Elinde telefon numarasına ait bir adres yoktu ki. Hatta iniltiler ve ağlamalar duyuyordu ama sesler telefondan uzaktaydı. Belli ki telefon hâlâ yerdeydi.

Ansızın hatta boğuk bir erkek sesi duyuldu.

"Kimsiniz?"

"Bay Haddel? Ben LAPD'de dedektifim. Karınız iyi mi?"

"Hayır, iyi değil. Neler oluyor? Kızımızın telefonu sizde ne arıyor? Ne oldu?"

"Kızınız vuruldu, Bay Haddel. Bunu size telefonda söylediğim için üzgünüm. Cynthia çalıştığı kulüpte vurularak öldürüldü. Sizi aramamın..."

"Ah, Tanrım... Yüce Tanrım. Bir tür şaka mı bu? İnsan insana böyle şaka yapmaz, beni anlıyor musunuz?"

"Bu bir şaka değil, bayım. Üzülerek söylüyorum, kulüpte silahını ateşleyen birinin kurşunu kızınıza isabet etti. Cindy çok savaştı. Hastaneye kaldırıldı ama kurtarılamadı. Başınız sağ olsun."

Baba yanıt vermedi. Ballard annenin ağlamalarının şiddetlendiğini duyabiliyordu. Adamın da karısının yanına gittiğini biliyordu. Şu anda birlikteydiler. Ballard elindeki fotoğrafa baktı, dünyanın en kötü haberini almış, birbirine tutunan çifti gözünde canlandırdı. Bu arada Ballard da büyük bir ikilemin içinde debeleniyordu. Soruşturma açısından manasız olabilecek sorular sorarak ailenin yarasına tuz basmalı mıydı?

Derken:

"Bunlar hep o erkek arkadaşı olacak it yüzünden," dedi baba. "Asıl ölmesi gereken o. Kızımı orada işe o başlattı."

Ballard bir karar verdi.

"Bay Haddel, size bazı sorular sormam gerek," dedi. "Vaka için önemli olabilir."

6

Hollywood şubeye döndüklerinde rapor yazma işini bölüştüler. Jenkins vardiyaya başladıkları Lantana soygununu alırken Ballard, Ramona Ramone ve Cynthia Haddel olaylarını kâğıda dökmeyi kabul etti. Adaletsiz bir paylaşımdı fakat böylelikle Jenkins, şafakta merkezden ayrılabilecek, karısı uyandığında evinde olabilecekti.

Bu yaptıklarının adına hâlâ evrak işleri deniyordu fakat her şey dijital olarak hallediliyordu. Ballard önce Haddel üzerinde çalışmaya başladı. Olivas istemeden raporu tamamlamak niyetindeydi. Ayrıca Ramone vakasında zaman kazanmayı planlıyordu. Vakayı kendi soruşturmak istiyordu. Evrak işini ne kadar geciktirirse bu emeline ulaşma ihtimali o derece artıyordu.

İki ortağın dedektif bürosunda kendilerine tahsis edilmiş masaları yoktu. Geceleri genellikle in cin top oynayan geniş odada ikisinin de çalışmaktan keyif aldıkları favori yerleri vardı. Bu seçimlerde çoğunlukla koltuğun rahatlığı ve bilgisayarın eskilik derecesi etkili oluyordu. Ballard, Soygun-Araba Hırsızlığı bölümünde bir masayı tercih ederken Jenkins odanın karşı tarafındaki Kişilere Karşı İşlenen Suçlar bölümünde kuruluyordu. Gündüz vardiyasındaki dedektiflerden biri Relax the Back mağazasından kendi koltuğunu getirmişti ve Jenkins o koltuğa

bayılıyordu. Koltuk, uzun bir bisiklet kablosuyla AGP modülündeki masaya kilitlenmiş, sabitlenmişti.

Ballard'ın eli çabuktu. Hawaii Üniversitesi'nden gazetecilik diploması vardı. Gazeteci olarak uzun süre çalışmasa da aldığı eğitim ve edindiği tecrübe ona polislikte çok işine yarayan beceriler kazandırmıştı. Raporları yetiştirme baskısını kaldırabiliyor, suç raporlarını ve vaka özetlerini yazmadan önce zihninde net bir şekilde kavramsallaştırabiliyordu. Soruşturmanın hikâyesine momentum kazandıran kısa, anlaşılır cümleler kaleme alıyordu. Bu becerisi, soruşturmalarına ilişkin mahkemede ifade vermeye çağrıldığında da yarar sağlıyordu. İyi bir anlatıcı olduğu için jürilerin de gözüne giriyordu.

Ballard'ın hayatının yönü on beş yıl önce bir mahkeme salonunda büyük oranda değişmişti. Hawaii Üniversitesi'ni bitirdikten sonra *Los Angeles Times*'ın suç muhabiri ordusuna katılmıştı. Van Nuys mahkemesinde kendisine ufacık bir ofis tahsis edilmişti. Suç vakalarıyla ve şehrin kuzeyini oluşturan altı LAPD birimiyle ilgili haberleri buradan yapıyordu. Bir vaka özellikle dikkatini çekmişti: evden kaçan on dört yaşında bir kız, gece Venice'teki kumsaldan kaçırılmıştı. Van Nuys'ta bir uyuşturucu evine götürülmüş, birkaç gün boyunca tekrar tekrar tecavüze uğramış, sonunda da boğularak öldürülmüş ve bir şantiyedeki çöp kamyonuna atılmıştı.

Polis dosya oluşturup iki adamı cinayetten mahkemeye çıkarmış, Ballard sanıkların aleyhindeki ön duruşmayı takip etmişti. Soruşturmayı yöneten dedektif, soruşturmaya tanıklık etmiş, kurbanın son nefesini vermeden önce maruz kaldığı işkenceleri ve onur kırıcı davranışları anlatmıştı. Dedektif kürsüde ağlamaya başlamıştı. Numaradan değildi. Jüri falan yoktu. Salonda sadece vakanın mahkemeye taşınıp taşınmamasına karar verecek hâkim vardı. Ama dedektif ağlamıştı. Ve o anda Ballard suç ve soruşturmalar hakkında yazmakla yetinmek istemediğini fark

etmişti. Ertesi gün LAPD eğitim akademisine başvurmuştu. Dedektif olmak istiyordu.

04.28'de Ballard yazmaya başladı. Cynthia Haddel'ın Adli Tıp tarafından resmi olarak teşhis edilmesi gerekse de kurbanın o olduğuna dair çok az şüphe vardı. Ballard raporlara onun adını koydu ve adresini de La Brea olarak girdi. İlk önce Haddel'ı silahla adam öldürme kurbanı olarak gösteren ve suçun temel ayrıntılarını içeren ölüm raporunu yazdı. Ardından bir zaman çizelgesi hazırladı, Hollywood Presbyterian Hastanesi'nde bulundukları sırada Teğmen Munroe'dan gelen aramadan sonra kendisinin ve Jenkins'in attığı adımları tek tek aktardı.

Tamamladığı çizelgeyi gece boyunca Jenkins'le birlikte vakaya dair yaptıklarının daha ayrıntılı bir özeti olan Polis İfadesi'ni yazarken rehber olarak kullandı. Daha sonra hastaneden ve Dancers'daki personel dolabından aldığı eşyaları belgeleyip dosyalamaya geçti.

Bu işleme başlamadan önce kaç eşyayı dosyalayacağını saydı, adli tıp laboratuvarını arayıp nöbetçi teknisyen Winchester'la konuştu.

"Hollywood'daki kulüpte öldürülen dört kişiden toplanan kanıtlar sisteme girilmeye başladı mı?" diye sordu. "EK numarasına ihtiyacım var."

Sisteme girilen tüm kanıtlara Evrak Kayıt numarası verilirdi.

"Olay yeri çok karışık," dedi Winchester. "Ekipler hâlâ orada, muhtemelen sabaha kadar kanıt toplamaya devam edecekler. Bence öğlene kadar sisteme giriş yapamazlar. Bu arada, beşe çıktı. Ölenlerin sayısı beş oldu."

"Biliyorum. Pekâlâ, kendi numaralarımı kendim alırım. Teşekkürler Winchester."

Ballard yerinden kalkıp Jenkins'in yanına gitti.

"Rehberden EK numarası alacağım. İster misin?"

"Evet, bana da al."

"Hemen dönerim."

Arka koridordan kanıt odasına gitti. Nöbetçi olmadığını biliyordu. Bu saatte hiç olmazdı zaten. Kanıt odası da tıpkı dedektif bürosu gibi geceleri boş bırakılırdı. Bankonun üzerinde bir Evrak Kayıt defteri duruyordu, şahsi eşya ve kanıt kaydı yapmak için güncel EK numaraları yer alıyordu. Her şey potansiyel kanıt olarak analiz edilmek üzere ATBB'ye –Adli Tıp Bilimleri Birimi– giderdi. Laboratuvar, SCB vakası için bir numara dizisi temin edemediğinden Ballard ile Jenkins'in vakalarında topladıkları eşyalar Hollywood Şube'nin numaralarına işlenecek ve sınıflandırılmak üzere ATBB'ye sevk edilecekti.

Ballard bankodan bir karalama defteri aldı, kayıt defterinden önce Jenkins için bir numara, sonra da kendi için yedi rakamlı bir dizi yazdı. Numaraların hepsi yıl ve Hollywood Şube'yi temsil eden 06'yla başlıyordu. Dedektif bürosuna doğru boş koridorda yürürken aksi istikametteki vardiya ofisinden ansızın bir kahkaha işitti. Kıkırdamalar arasından Teğmen Munroe'nun kahkahasının bulaşıcı sesini tanıdı, kendi kendine gülümsedi. Polisler mizah yoksunu insanlar değildi. Katliam yaşanan bir gecenin sabahına yaklaşılan şu saatlerde bile daima gülecek bir şeyler bulabiliyorlardı.

Ballard, Jenkins'e EK numarasını verdi ama raporunda ne kadar ilerlediğini sormaya gerek duymadı. İki parmakla yazdığını ve hâlâ olay tutanağıyla uğraştığını görmüştü. Sinir bozucu derecede yavaştı. Ballard ortağının bitirmesini beklemek zorunda kalmamak için genellikle evrak işlerini yapmak için gönüllü olurdu.

Ödünç masasına geri döndüğünde Ballard eldivenlerini takıp işe koyuldu. Her şeyi elden geçirmek otuz dakikasını aldı.

Dolabın içindekiler, kurbanın boynundaki anahtar, cüzdanında ve bahşiş önlüğünde taşıdığı paralar da dahil. Paraların sayılıp belgelenmesi gerekiyordu. Ballard kendini sağlama almak için, paraları sayarken Jenkins'i yanına çağırdı ve ağzını mühürlediği her kanıt torbasının fotoğrafını çekti.

Tüm plastik torbaları aldı, büyük bir kese kâğıdına koydu, dışına EK numarasını yazdı ve kırmızı kanıt bandıyla ağzını mühürledi. Sonra bunu kanıt odasına götürdü, dolaplardan birinin içine koydu. SCB'den vakayı soruşturan birileri gelip alana veya adli tıp analizi için kuryeyle laboratuvara götürülene kadar orada kalacaktı.

Ballard dedektif bürosuna döndüğünde televizyon ekranlarının üzerindeki duvar saati 06:11'i gösteriyordu. Vardiyası yedide bitecekti. Mesaiye kalması düşük ihtimaldi çünkü ayın ortasına gelinmişti ve mesai havuzundaki paralar muhtemelen çoktan suyunu çekmişti. Ne var ki Ballard mesaiye kalmak istemiyordu. Tek isteği, Ramona Ramone vakasını bir sonraki vardiyasına taşımaktı.

Dancers vakasında, Haddel'ın ebeveynleriyle ve garson arkadaşlarıyla yaptığı mülakatlara ilişkin özetlerini hâlâ yazmamıştı. İş saatini bunlarla doldurabileceğini biliyordu. Çalışma alanına tekrar kuruldu, bilgisayar ekranında yeni bir dosya açtı. Nelson Haddel'la görüşmesinin özetine başlamak üzereyken cep telefonu çaldı. Arayan Teğmen Munroe idi.

"Teğmenim."

"Ballard neredesin?"

"Dedektif bürosundayım. Evrak işleriyle uğraşıyorum. Az önce kahkahalarınızı duydum."

"Ah, evet, epey eğleniyoruz. Senden birinin ifadesini almanı istiyorum."

"Kimin? Elimdeki işi henüz bitirmedim, kaldı ki daha başlamadığım bir de darp olayı var."

"Az önce adamın biri geldi, katliam başladığında Dancers'da olduğunu söyledi. Elinde fotoğraflar varmış."

"Emin misin? Orada fotoğraf çekmek yasak çünkü."

"Gizlice bir iki *selfie* çekmiş."

"Bir şey çıkar mı?"

"Fotoğraflar karanlık ama bir şeyler var gibi. Namlu alevine benziyor. Belki laboratuvarda görüntüyü netleştirebilirler. İşte ben de bu yüzden adamın ifadesini almanı ve ne bildiğini öğrenmeni istiyorum. Lobide bir sandalyede oturuyor. Beklemekten sıkılıp gitmeye karar vermeden önce yakala onu."

"Gidiyorum. Teğmenim, altmış dakikaya ancak giderim, haberin olsun. Bu gece hiç yeşillik imzaladın mı? Saldırı olayına daha elimi sürmedim ve şimdi de bu tanık çıktı."

Ballard mesai ücreti alabilmek için vardiya amirinin imzalaması gereken yeşil belgeye atıfta bulunuyordu.

"Bir saat yazarım, o kadar," dedi Munroe. "Bir gecede kasayı boşaltamam. Bir saatte adamla konuşup Dancers'ın evrak işlerini halledebilirsin. Darp olayını da yarına bırakıverirsin. Tabii kurban hâlâ hayattaysa. Cinayeti bekletemem."

"Son aldığım bilgilere göre ameliyattan çıkmış."

"Pekâlâ, o zaman gel de şu herifin ifadesini al."

"Anlaşıldı."

Ballard görüşmeyi sonlandırdı. Vardiyasının sonunda Ramona Ramone vakasını AGP birimine devretmeyeceğine seviniyordu. Bu, onun için mesai ücretinden daha önemliydi. Ön lobiye doğru yürüdü. Jenkins'in masasının yanından geçerken hâlâ iki parmakla yazdığını gördü. Ona görgü tanığından bahsetti ve eğer isterse bir saatlik mesai alabileceklerini ekledi. Ama o istemedi, eve gitmek zorundaydı.

7

Tanık, yirmi üç yaşında, Zander Speights adında bir âlemciydi. Ballard onu dedektif ofisine götürüp küçük bir görüşme odasına soktu. Speights ufak tefek bir adamdı, lacivert kapüşonlu ve gri eşofman altı giymişti. Ellerini otururken bile kapüşonlunun cebinden çıkarmıyordu.

"Zander... bu senin gerçek adın mı?" diye başladı Ballard.

"Alexander'ın kısaltması," dedi Speights. "Zander daha çok hoşuma gidiyor."

"Pekâlâ. Ne iş yapıyorsun Zander?"

"Ah, biraz ondan biraz bundan. Şu sıralar ayakkabı satıyorum."

"Nerede?"

"Melrose'da. Slick Kicks diye bir yerde."

Ballard not almıyordu. Odaya girdiklerinde, aslında kayıt cihazlarını çalıştıran termostatı ayarlamıştı. Hem görüntü hem ses alıyordu.

"Demek gece katil ateş etmeye başladığında Dancers'daydın?" dedi Ballard.

"Doğru," dedi Speights. "Oradaydım."

"Yalnız mıydın?"

"Hayır, dostum Metro'yla birlikteydim."

"Metro'nun gerçek adı ne?"

"Bilmiyorum. Ben onu Metro olarak biliyorum."

"Onunla nerede tanıştın?"

"Kicks'te çalışıyor. Onunla orada tanıştım."

"Peki Dancers'a kaç gibi gittiniz?"

"Gece yarısı gibi."

"Ve saldırıyı gördün?"

"Hayır, saldırı arkamda falan kalıyordu. İki masa ötede, yani arkam dönüktü. Ama tam ateş edilmeye başladığında *selfie* çekiyordum ve ilk kurşunu yakaladım. Çılgınca, değil mi?"

"Göster."

Speights kapüşonlunun cebinden iPhone'unu çıkardı, fotoğraf arşivini açtı.

"Üç tane çektim," dedi. "Bakabilirsiniz."

Telefonu masanın üzerine koydu, Ballard'a doğru itti. Ballard ekrandaki fotoğrafa baktı. Önde ve ortada Speights'in kendisi vardı fakat sağ omzunun üzerinden diğer masaların karanlık hatları seçiliyordu. Kimse teşhis edilemiyordu. Laboratuvardaki görüntü ekibine büyük iş düşecekti.

"Devam edin," dedi Speights. "Kurşunu yakaladım."

Ballard'ın baktığı ikinci fotoğraf da birinciye benziyordu fakat üçüncü ilgisini çekti. Kamera, Speights'in omzunun üzerindeki ikinci masada bir ışık yakalamıştı. Adam fotoğrafı gerçekten de ilk mermi ateşlendiğinde çekmişti. Namlu alevi görünüyordu. Çünkü telefonun kamerasında Canlı Fotoğraf özelliği açıktı, asıl karenin öncesinde bir saniyelik hareketi yakalanmıştı. Ballard oynatmak için ekrana birkaç kez dokundu ve o bir saniyede katilin kolunu kaldırıp ateş ettiğini gördü.

Ballard parmaklarıyla fotoğrafı büyüttü, namlu alevini ortaladı. Görüntü çok bulanıktı fakat katilin sırtının kameraya dönük olduğu anlaşılıyordu. Kafasının arkası ve sağ omzunun belirsiz hatları seçilebiliyordu. Sağ kolu havada, silahı tutuyordu. Silahı birkaç saniye sonra soluna yığılıp koltuktan sarkacak adama doğrultmuştu. Silahı görünce irkilen kurbanın suratı bulanıktı.

"Kalıbımı basarım o görüntüyü netleştirebilirler," dedi Speights. "Ödül falan var mıydı?"

Ballard başını telefondan kaldırıp Speights'e baktı. Herifçioğlunun merkeze kadar gelmesinin nedeni ortaya çıkmıştı.

"Ödül mü?" dedi Ballard.

"Evet, bilirsiniz, vakanın çözülmesine yardım ettiğim için," dedi Speights.

"Ödülden haberim yok."

"Yani, olmalı ama. Hayatım tehlikedeydi."

"Bu konuyla daha sonra ilgileniriz. Katil ateş etmeye başladığında neler olduğunu anlat. Ne yaptın?"

"Metro'yla birlikte masanın altına girip saklandık," dedi Speights. "Derken katil masamızın yanından geçip birkaç kişiyi daha vurdu. O gidene kadar bekledik, sonra da oradan defolup gittik."

Ballard namlu alevinin göründüğü fotoğrafı kendi telefonuna yolladı.

"Bay Speights, Metro'nun nerede yaşadığını biliyor musun?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Speights. "İlk kez birlikte takılmıştık ve ikimiz de kendi arabalarımızla gelmiştik."

"Tamam, gerekirse onu Slick Kicks aracılığıyla buluruz."

"Orada olacaktır."

"Bu arada, üzgünüm ama telefonuna bir süreliğine el koymak zorunda kalacağız."

"Ah, hadi ama yapmayın, az önce fotoğrafı kendinize attınız ama, değil mi? Fotoğraf elinizde."

Kendi telefonunu gösterdi.

"Anlıyorum," dedi Ballard. "Ama senin telefonunda Canlı Fotoğraf özelliği var. Laboratuvar çektiğin fotoğrafın her anından kareler yakalayabilir. Tabanca ateş edilmeden önce daha net görünüyor sanki. Çok işimize yarayabilir. Bence fotoğrafın kopyasını değil, fotoğrafın çekildiği kamerayı isteyeceklerdir. Telefonuna bakmaları gerek."

"Kahretsin. Ne kadar sürer?"

"Emin değilim ama herhalde birkaç güne işimiz biter."

Ballard bunun yalan olduğunu biliyordu. Telefon kanıt sayılacağından muhtemelen asla geri verilmeyecekti. Ama Ballard buna değinmemeye karar verdi. O işi de SCB'den biri yapabilirdi.

"Bu sürede telefon yerine ben ne kullanacağım peki?" dedi Speights.

"Belki birinden ödünç alırsın ya da kendine bir kullan at telefon temin edersin," dedi Ballard.

"Hay lanet."

"Ben kanıt alındı belgesi hazırlarken sen de burada bekle."

"Kahretsin. Sonunda bir ödül falan vardır umarım."

Ballard ayağa kalktı.

"Araştırırım. Alındı belgesini hazırlar hazırlamaz dönerim."

Ballard telefonla odadan çıktı, hâlâ raporu yazmakla meşgul olan Jenkins'in yanına gitti.

Telefonu yüzüne tuttu, fotoğrafı tıkladı, bir saniyelik videoyu oynattı.

"Vay anasını," dedi Jenkins.

"Evet," dedi Ballard. "Mucize gibi."

"Görünen biri var mı?"

"Katil görünmüyor, sırtı kameraya dönük. Ama bence laboratuvar tabancayı teşhis edebilir."

"Güzel. Olivas'a haber verdin mi?"

"Birazdan vereceğim."

Ödünç çalışma alanına döndüğünde telsizini arabada bıraktığını ve Teğmen Olivas'a telefonundan ulaşamayacağını fark etti. Daha evvel Ballard'ı aradığında numarası ekranda görünmemişti. Ballard e-posta gönderebilirdi fakat bu etkili olmazdı. Telefonunu çıkardı, Ken Chastain adına gelene kadar rehberi karıştırdı. Ken, kendisine ihanet ettikten ve SCB'den alındıktan sonra bile Ballard numarasını silmemişti. Ona mesaj yolladı.

Olivas'a söyle: altıda merkeze gelen görgü tanığı yan masada oturuyormuş. Katliam anını telefonuyla fotoğraflamış. Laboratuvar görüntüyü netleştirebilir.

Mesajı yolladıktan sonra Ballard, Speights için bir kanıt alındı belgesi yazdırdı. Belgeyi yazıcıdan almaya gitti, sonra da dinlenme odasına uğrayıp kendine kahve alacaktı. Gecede sadece bir bardak içiyordu ve vakti gelmişti. Alacağı enerjiyle vardiyasını bitirip körfezde bir saat sörf yapabilirdi. Sonrasında yatıp dinlenir, kendine gelirdi. Yazıcıya giderken Jenkins'e seslendi ama o kahve istemedi.

Dinlenme odasında demliği kahve makinesine koyarken Chastain'den gelen mesajla telefonu çaldı.

Kimsiniz?

Adam, numarasını silmişti. Ballard SCB'deki eski telsiz koduyla –King65– yanıtı verdi, ayrıca namlu alevi fotoğrafını da gönderdi. Chastain'in yeni model iPhone'u varsa anlık videoyu görecek ve görüntünün değerini anlayacaktı.

Ballard çalışma alanına döndüğünde engellenmiş bir numara tarafından aranıyordu. Telefonu Chastain'den bekliyordu fakat arayan Olivas'tı.

"Dedektif, tanık hâlâ orada mı?"

"Evet, görüşme odasında. Muhtemelen nerede kaldığımı merak ediyordur, yirmi dakika oldu da."

"Onu bırakmayın. Chastain yola çıktı ve beş dakikaya orada olur. Tanığın elinde başka fotoğraf var mı?"

"Chastain'e gönderdiğim dışında yok."

"Peki telefon sizde mi?"

"Masamda duruyor. Birazdan da adama alındı belgesini imzalatacağım."

"Güzel. Chastain telefonu da alacak."

"Anlaşıldı."

"Dedektif raporlarınızı teslim ettiniz mi?"

"Etmek üzereyim. Kurbanın şahsi eşyalarını deftere kaydettim, sadece birkaç görüşme özetim kaldı."

"Dedektif onları da bitirip teslim edin."

Olivas yine yanıt vermesini beklemeden görüşmeyi sonlandırdı. Ballard başını kaldırdığında Jenkins'in yanına geldiğini gördü.

"Neler oluyor?"

"Telefon ve tanık için Chastain geliyor. Biz hâlâ soruşturmanın dışındayız."

"İyi. Ben de soygun olayını bitirdim sayılır."

Kendi köşesine doğru gitmek üzere döndü.

"Hiç başladığın bir işi bitirmeyi istemez misin?" dedi Ballard.

Jenkins arkasına dönmedi.

"Artık istemiyorum," dedi.

Yürümeye devam etti. Ballard o sırada görüşme odasının kapısının yumruklandığını duydu. Zander Speights içeriye kilitlendiğini anlamıştı. Ballard makbuzla odaya girdi, kapıyı açtı.

"Ne oluyor be? Beni tutukluymuşum gibi içeri kilitlemeler falan?"

"Tutuklu değilsin, Bay Speights. Teşkilatın kuralları böyle. Merkezde sivillerin elini kolunu sallayarak dolaşmalarına izin veremeyiz."

"Ee, neler oluyor? Telefonum nerede?"

"Telefonun bende ve başka bir dedektif seninle konuşmak üzere buraya geliyor. Soruşturmayla o ilgileniyor ve senin oldukça önemli bir tanık olduğunu düşünüyor. Hatta şu ödül konusunu onunla konuşabilirsin. Eminim yardımcı olacaktır."

"Sahi mi?"

"Evet, sahi. Şimdi senden yerine oturup sakinleşmeni istiyorum. İşte, telefonunun alındı belgesi. Bir nüshayı imzalamanı istiyorum, ikincisi sende kalacak. Dedektif Chastain birkaç dakikaya burada olur."

Ballard, Speights'e masadaki yerini gösterdi, adam kapıdan uzaklaşmaya başladı. Oturdu, Ballard'ın verdiği kalemle nüshalardan birini imzaladı. Ballard imzalı nüshayı aldı, geri çekildi, kapıyı kapayıp tekrar kilitledi.

Chastain beş dakika sonra arka koridordan geldi. Doğrudan Ballard'ın çalıştığı masaya doğru yürüdü.

"Tanığım nerede?"

"İki numaralı odada. Adı Zander Speights. Bu da telefonu."

Ballard telefonu çoktan şeffaf bir plastik delil torbasına koymuştu. Havaya kaldırdı, Chastain torbayı aldı.

"Pekâlâ, onu götüreceğim."

"Bol şans."

Chastain dönüp görüşme odasına doğru yöneldi. Ballard onu durdurdu.

"Bu arada garson kızın eşyalarını kayıt altına aldım, eğer istersen," dedi. "Bir süre önce ailesiyle konuştuğumda babası erkek arkadaşının uyuşturucu satıcısı olduğunu söyledi. Kızına kulüpte hap sattırıyormuş."

Chastain başını salladı.

"İlginç ama muhtemelen olayla alakası yoktur," dedi.

"Ben öyle düşünmedim," dedi Ballard. "Ama eşyaları kanıt odasında. Sen almazsan bir sonraki kuryeyle gönderilecektir."

Chastain görüşme odasına gitmek için yüz seksen derece döndü ama tekrar Ballard'a doğru yürüdü.

"Lola nasıl?"

"İyi."

"Güzel."

Konuşma tıkandı. Ama Chastain kıpırdamadı. Ballard sonunda ona baktı.

"Başka bir şey mi var?" diye sordu.

"Ah, şey," dedi Chastain. "Yani Renée, geçmişte olanlar için çok özür dilerim."

Ballard bir an ona baktıktan sonra cevap verdi.

"Bunu söylemek iki yılını mı aldı?"

Chastain omuz silkti.

"Galiba. Evet."

"Bana o zaman söylediğin bir şeyi tamamen unutuyorsun."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bana şikâyeti geri çekmemi söylemiştin, ondan bahsediyorum. Yok Olivas boşanıyormuş da yok emekli maaşının yarısını kaybedecekmiş de yok kendinde değilmiş de... sanki bunlar bana yaptığını haklı çıkarırmış gibi."

"Bunun konuyla alakasını anla..."

"Rehberinden numaramı bile silmişsin, Kenny. Olaya dair her şeyi silmişsin. Sen pişmanlık falan duymuyorsun. O sırada bir fırsat gördün ve değerlendirdin. Bunun için beni satman gerekiyordu ve tereddüt bile etmedin."

"Hayır, yanılıyorsun."

"Hayır, yanılmıyorum. Belki vicdan azabı çekiyor olabilirsin ama pişman falan değilsin."

Ballard onunla aynı hizaya gelmek için ayağa kalktı.

"Ne diye senin doğru olanı yapıp ortağına arka çıkacağını düşünmüşüm ki sanki?" dedi. "Sana güvenerek aptallık ettim ve işte buradayım. Ama ne var biliyor musun? SCB'de seninle olmaktansa gece vardiyasında Jenkins'le çalışmayı yeğlerim. Hiç değilse ondan ne bekleyeceğimi biliyorum."

Chastain bir süre Ballard'a baktı, yanakları kızardı. Ballard damarına basıldığında Chastain'in bunu hemen belli ettiğini hatırladı. Ve Ballard damarına basmıştı. Chastain birazdan tuhaf tuhaf gülüp ağzını sildi. Tam isabet, Ballard hepsini bilmişti.

"Öyleyse, tamam," dedi Chastain sonunda. "Tanık için teşekkürler."

Görüşme odasına doğru döndü.

"Her zaman," diye seslendi Ballard arkasından.

Masanın üzerindeki boş kahve kupasını alıp ekip odası çıkışına yöneldi. Chastain'in yakınında hiçbir yerde olmak istemiyordu.

8

Ballard bir saatlik mesai yüzünden kumsalların yer aldığı batı istikametinde ilerleyen sabah trafiğine takıldı. Doğu yakasından gelen hizmet sektörü çalışanları, asgari ücretle ve daha düşük maaşla çalıştıkları otellere, restoranlara ve mahallelere akın ediyorlardı. Venice'e ulaşmak Ballard'ın bir saatini aldı. İlk olarak Lola'yı almak için gece bıraktığı bakıcıya uğradı, oradan da kumsalın yolunu tuttu.

Şehrin bir ucundan öbür ucuna giderken trafiğe yakalanmanın tek iyi yanı, kumlara vardığında suyun çoktan ısınmış olmasıydı. Körfez kobalt mavisi, deniz çarşaf gibiydi. Tahta iskelenin kuzey ucundaki otoparkta durup aracının arkasına geçti. Lola'yı dışarı saldı, tekerlek yuvasının yanında duran sepetten bir tenis topu aldı, boş otoparka attı. Topun peşinden anında fırlayan köpek üç saniyede topu yakaladı, Ballard'a getirdi. Ballard birkaç kez daha attıktan sonra topu sepete koydu. Oyun kısa sürdüğü için köpek mızırdandı.

"Daha sonra oynarız," diye söz verdi Ballard.

Rüzgâr başlamadan suya girmek istiyordu.

Ballard Ford Transit Connect'i, emekli olduğu için dükkânını kapayan bir cam temizleyicisinden almıştı. Minibüs yüz otuz bin kilometredeydi ama sahibi araca gözü gibi bakmıştı. Ballard sörf

tahtasını taşımak için tavandaki portbagajı sökmemişti ve tıpkı Jenkins'le paylaştığı iş arabasındaki gibi minibüsün arkasındaki depoyu karton kutularla bölmelere ayrılmıştı.

Hollywood Şube'den çıkmadan önce Ballard mayosunun üzerine taşlanmış kot ile kırmızı bir kapüşonlu giymiş, iş kıyafetini dolabında bırakmıştı. Üzerindekileri çıkarıp iç çamaşırlarının, çoraplarının ve New Balance spor ayakkabılarının bulunduğu sırt çantasına koydu. Ardından minibüsün iç duvarındaki askıdan bir dalgıç kıyafeti aldı. Giydi, arka fermuarını yukarı çekti. Kutuların birinden büyük bir plaj havlusu çıkarıp sırt çantasına tıktı. Çadırı sırt çantasının yanına sıkıştırdı, sırtına vurdu.

Son olarak yiyecekleri muhafaza ettiği yalıtımlı soğutucudan çok tahıllı ve çikolatalı bir enerji yiyeceği aldı. Artık hazırdı. Kapısını kapayıp minibüsü kilitledi. Ardından portbagajdan sörf tahtasını aldı. Sörf tahtası iki buçuk metre uzunluğunda bir One World'dü, kürek tahtadaki klipslere bağlıydı. Minibüsün tepesinden indirmek zordu. Kuyruk yüzgecini yere çarptırmamaya büyük özen gösterdi. Parmaklarını ortadaki kavrama deliğine soktu, tahtayı sağ kolunun altında taşırken sol eliyle de karnını doyurdu. Otoparktan çıkıp kumlara ulaşana kadar yalın ayak yavaş yavaş ve dikkatle yürüdü. Lola onu takip etti.

Ballard çadırını suyun yirmi beş metre yakınına kurdu. Beş dakikalık iş. Rüzgârda uçup gitmemesi için sırt çantasını çadırın içine koydu, fermuarı çekerek girişi kapadı. Minibüs anahtarını çadırın sağ ön köşesine kuma gömdü, ardından köpeğe orada beklemesini işaret etti.

"Sakın gözünü ayırma," dedi.

Köpek başını eğdi. Ballard on beş kiloluk tahtayı kaldırıp suya taşıdı. Tasmayı sağ ayak bileğine doladı, Velcro kayışla bağladı, sonra tahtayı önüne doğru itti.

Ballard sadece 55 kiloydu, dengesini bozmadan tahtanın üstüne çıkabiliyordu. Sağ elinde kürek, dört kulaçta kıyıdan uzaklaştı, kısa süre sonra azalan sabah sisinin içinde özgürce süzülüyordu. Gerek olmadığını bilmesine rağmen dönüp köpeğine baktı. Lola çadırın sağ ön köşesinde pürdikkat oturuyordu. Ballard dönene kadar öyle bekleyecekti.

Ballard gece vardiyasına atandıktan kısa süre sonra düzenli olarak kürek sörfü yapmaya başlamıştı. Wailea ve Lahaina arasındaki Batı Maui kumsallarında sörf yaparak büyümüş, sörf yapmak için babasıyla Fiji'ye, Avustralya'ya ve daha nice yerlere gitmişti. Emniyet güçlerinde kariyerine devam etmek için Los Angeles'a taşındığında sörf yapmayı bırakmıştı. Derken bir gece Jenkins'le birlikte Doheny Drive civarındaki tepelerde bir soygun vakasına çağrılmışlardı. Spago'daki akşam yemeğinden dönen bir çift, beş milyon dolar değerindeki evlerinin kapısını aralık, içerisini talan edilmiş halde bulmuşlardı. Olay yerine ilk olarak devriye memurları intikal etmiş ancak kurbanlar YDU –yüksek değerli unsurlar– kabul edildiklerinden karakol amiri olay yerine Ballard ile Jenkins'i sevk etmişti. Ayrıca dedektiflere acilen bir de olay yeri inceleme ekibi tahsis edilmesini istemişti.

Soygun mahalline vardıktan kısa süre sonra Jenkins giriş noktasında olay yeri inceleme uzmanlarına eşlik ederken Ballard da evin hanımıyla malikâneyi incelemiş, tam olarak ne çalındığını saptamaya çalışmıştı. Ev sahibesiyle, yatak odasındaki devasa bir elbise dolabının içine girmişlerdi. Bu dolap yerden tavana kadar uzanan aynaların arkasında gizli olduğundan evi kontrol eden ilk devriye ekiplerince görülememişti. Dolabın zemininde bir kürk manto seriliydi. Mantonun ipek astarının ortasına bir yığın takı ve Ballard'ın her birinin en az bin dolar ettiğini bildiği kırmızı tabanlı üç çift topuklu ayakkabı konmuştu.

O anda Ballard hırsızın hâlâ evde olabileceğini fark etmişti. Davetsiz misafir aniden askıdaki bir dizi kıyafetin arkasından

atlayıp Ballard'ı yere sermişti. Ballard kendisinden elli kilo ağır adamla boğuşurken evin hanımı aynalı duvara yaslanmış öylece kalakalmıştı.

Davetsiz misafir, kırmızı tabanlı ayakkabılardan birini kapıp topuğunu Ballard'ın gözüne saplamaya çalışmıştı. Ballard adamın elini tutmuş fakat aradaki kuvvet farkından ötürü uzun süre dayanamayacağını hissetmişti. Topuk yüzüne yaklaşırken Jenkins'e seslenmeyi başarmıştı. Son anda yüzünü çevirerek topuktan kaçmış fakat yanağını çizmesine engel olamamıştı. Tekrar hamlede bulunmak için topuğu havaya kaldıran hırsız, yatak odasına gelirken eline aldığı küçük bronz heykeli savuran Jenkins'in darbesiyle yere yığılmıştı. Şuurunu kaybeden saldırgan, Ballard'ın üzerine yığılmıştı. Heykel ikiye ayrılmıştı.

Saldırgan çiftin şizofren oğluydu, yıllar önce sırra kadem basan gencin Santa Monica sokaklarında yaşadığı varsayılıyordu. Olaydan sonra Cedars-Sinai'de Ballard'ın yanağına dört kelebek dikişi atılmıştı. Jenkins ve teşkilata da aşırı güç kullanmaktan ve sanat eserine zarar vermekten ötürü çiftle oğulları tarafından dava açılmıştı. Belediye, çeyrek milyon dolar karşılığında davacıyla anlaşmaya varmıştı. Ballard vücudunun üst kısmını güçlendirmek ve gözüne yaklaşan topuğun anısını zihninden atabilmek için kürek sörfüne başlamıştı.

Güneş bulutların arkasına girerken gökyüzü grileşti, sular derin bir koyu maviye büründü. Ballard kürek çekerken küreği yan çevirir, suyu ince bir çizgi halinde yarışını, beyaz ucunun karanlıkta kayboluşunu izlerdi. Ardından küreği tekrar çevirip hareketi tamamlar, tahta suda ilerlerken neredeyse hiç iz bırakmazdı. Buna gizli kürek çekme derdi.

Kıyıdan en az üç yüz metre kadar açıldı. Birkaç dakikada bir çadırını kontrol etti, çadıra yaklaşan veya köpeği rahatsız eden kimseyi göremedi. Bulunduğu yerden çadırına yetmiş beş metre

uzaklıktaki cankurtaranı bile görebiliyordu. Aaron Hayes onun favorilerindendi. Lola'nın yedeğiydi. Eşyalarına göz kulak olacağını ve muhtemelen daha sonra yanına geleceğini biliyordu.

Kürek çekerken bir an daldı, aklı dedektif bürosunda Chastain'le sabah yaşadığı yüzleşmeye gitti. Kendisinden memnun değildi. Chastain'e söylediklerini söylemek için iki yıl beklemişti ama zamanlaması ve yeri yanlıştı. Ballard eski ortağının ihanetiyle o kadar kafayı bozmuştu ki halihazırda önemli olanı –aralarında Cynthia Haddel'ın da yer aldığı beş kişinin cinayetini– unutmuştu.

Tahtanın yönünü değiştirdi, daha uzağa kürek çekti. Vicdan azabı çekiyordu. Haddel'ın doğrudan hedef olmamasının bir önemi yoktu. Ballard, Chastain'le olan kişisel sorunlarını ön planda tutarak Haddel'ı hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu. Cinayet kurbanlarıyla onları temsil eden dedektifler arasında var olan kutsal bağa ihanet etmişti. Vaka Ballard'ın değildi fakat Haddel onun kurbanıydı ve aralarında o kutsal bağ vardı.

Ballard kafasının içinde dönüp duran Chastain girdabından sıyrılmaya çalışırken aniden dizlerini kırdı, derin birkaç kürek çekti. Ramona Ramone'u ve Memur Taylor'ın onun baş aşağı evde bulunmasıyla ilgili söylediklerini düşünmeye uğraştı. Ballard bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ne kadar kafa yorsa da işe yaramadı, bu, kafasının içindeki yeni döngü haline geldi.

Suda bir saat kaldıktan sonra Ballard'ın derisiyle dalgıç kıyafeti arasında bir ter tabakası oluştu. Bu tabaka onu sıcak tutsa da kaslarının katılaştığını hissedebiliyordu. Omuzları, baldırları ve dizleri ağrıyordu. Kürek kemiklerinin arasındaki bir noktaya kalem ucu batırılıyormuş gibi hissediyordu. Kıyıya doğru döndü, derin, uzun kürek çekişlerle suda süzüldü. Sudan çıktığında öylesine tükenmişti. Ayak bileğindeki tasmayı söktü, tahtanın kuyruğunu çadıra kadar sürükledi. Bunu yaparken babasının ona

öğrettiği ilk kuralı ihlal ettiğinin farkındaydı aslında: "Tahtayı yerde sürükleme. Cama zarar verirsin."

Lola çadırın önündeki yerinden kıpırdamamıştı.

"Akıllı kızım benim," dedi Ballard. "Aferin sana."

Tahtayı çadırın yanına koydu, köpeğini sevdi. Girişin fermuarını açtı, iç taraftaki bir cepten Lola'ya yiyecek aldı. Sırt çantasını çıkardı. Köpeği besledikten sonra yerinde kalmasını söyledi, kürek tenisi kortlarının arkasındaki duşlara yürüdü. Dalgıç kıyafetini çıkarıp mayosuyla duş aldı. Bir taraftan da uyanmaya başlayan ve yakındaki tahta iskelede dolanan evsizleri izliyordu. İşten geç çıkınca uyanma saatlerine kalmıştı. Genelde tahta iskelede hayat başlamadan sörfünü yapmış, duşunu almış olurdu.

Saçındaki tuzlardan arındığına inanınca suyu kapadı. Sırt çantasından plaj havlusunu çıkarıp kurulandı. Mayosunun askılarını omuzlarından indirdi, ardından havluyu koltuk altlarından dizlerine kadar sardı. Islak mayoyu çıkardı, iç çamaşırını havlunun altından yukarı çekti. Lahainaluna Lisesi'ndeki derslerden önce sörf yapmaya başladığından beri kumsallarda bu şekilde soyunup giyiniyordu. Havluyu çıkardığında blucinini ve kapüşonlusunu giymişti. Havluyla saçını kurulayarak çadırına gitti, Lola'nın başını okşadı, naylondan barınağına girdi.

"Sakin, kızım," dedi.

Lola dinlenme pozisyonuna geçti fakat anahtarın gömülü olduğu yerden ayrılmadı. Ballard çadırın cebinden biraz daha mama alıp köpeğe doğru attı. Köpek mamayı havada kaptıktan sonra hemen eski pozisyonunu aldı. Ballard gülümsedi. Lola'yı iki yıl önce tahta iskelede evsiz bir adamdan satın almıştı. Bir deri bir kemik kalan hayvan, alışveriş arabasına zincirlenmişti. Başka köpeklerle dövüşürken alınmışa benzeyen açık yaraları vardı. Ballard'ın tek isteği aslında hayvanı kurtarmaktı fakat kısa sürede aralarında bir bağ oluşmuş, köpek de o günden sonra

onunla kalmıştı. Birlikte eğitim almışlardı, bir zaman sonra köpek Renée'nin onu adeta kurtardığını hissediyordu. Lola, Ballard'a son derece sadıktı, Ballard da ona karşı aynı duyguları besliyordu.

Ballard uyumaya hazırdı. Çadırın fermuarını indirdi. Saat on birdi. Normal şartlarda gün batımına kadar uyurdu fakat bu kez Ballard telefonunu saat ikiye kurdu. Akşam on birdeki resmi vardiyasına başlamadan evvel yapmak istediği şeyler vardı.

Üç saat uyumayı ümit ediyordu fakat iki saat zar zor uyuyabildi. Saat biri geçerken Lola'nın hırıltısına uyandı. Birileri uçuşa yasak bölgesini ihlal etmişti. Ballard gözlerini açtı ama kıpırdamadı.

"Hadi ama, Lola. Yoksa beni artık sevmiyor musun?"

Bölük pörçük uykusundan hâlâ uyanamayan Ballard sesi tanıdı. Aaron Hayes.

"Lola," dedi Ballard. "Sorun değil. N'aber Aaron? Uyuyordum da."

"Özür dilerim. Eşlik etmemi ister misin? Öğle arasındayım."

"Bugün olmaz Aaron. Birazdan kalkacağım zaten."

"Tamam. Uyandırdığım için kusura bakma. Bu arada bugün bayağı iyiydin. Suyun üzerinde yürür gibiydin. Formundasın."

"Kendimi epey yordum, ama sağ ol Aaron. İyi geceler."

"Ah, evet, iyi geceler."

Ballard kumda uzaklaşırken Aaron'ın kıkırdadığını duydu.

"Aferin Lola," dedi.

Ballard yuvarlanıp sırtüstü uzandı, çadırın tavanına baktı. Güneş o kadar tepede ve parlaktı ki çadıra rağmen görünüyordu. Gözlerini yumdu, Aaron onu uyandırmadan önce rüya görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şey hatırlayamadı fakat uykusunun gri filizlerinin arasında bir şeyler olduğunu sanıyordu.

Bir rüya görmüştü. Sadece ne olduğunu hatırlayamıyordu. Anımsamaya, rüyaya geri dönmeye çabaladı ama standart uyku döngüsünün yaklaşık doksan dakika sürdüğünü biliyordu. Uykuya geri dönüp bir döngüyü tamamlamak için yeterli zamanı yoktu. Bir saatten kısa bir süre içinde alarmı çalacaktı ve o, planına sadık kalmak istiyordu. Kalkıp işine başlayacak, baş aşağı evde Ramona Ramone'a muştayla kimin saldırdığını –ve Hollywood'da bir otoparkta ölüme terk ettiğini– bulmaya çalışacaktı.

Çadırdan çıktı, çadırı bozup katladı, minibüsüne döndü. Her şeyi istifledi, dalgıç kıyafetini askıya astı. Tahtayı portbagaja kaldırmak, indirmekten daha zordu. Ballard'ın boyu bir yetmiş üçtü, kayışları bağlamak için yan kapıları açıp marşpiyeye basmak zorunda kaldı. İkinci kayış, tahtanın alt tarafından One World logosunu ortadan ikiye ayırıyordu. Tahtanın üzerinde bir sörfçünün siyah silueti vardı, elleriyle kolları başının üzerindeydi devasa bir dalganın üstünde uçarcasına duruyordu. Bu, Ballard'a hep babasını ve son dalgasını hatırlatırdı. Onu alıp götüren, Ballard'ı kumsalda ne yapacağını, nereye gideceğini bilmeden sağa sola koşturtan, çaresizlikle açık denize haykırtan o son dalgayı.

Ballard ve Lola, tahta iskelede yürüyerek Poke-Poke'ye gittiler, Ballard kendine ilave su yosunlu Aloha kâsesi, köpeğe de bir kâse teriyakili pilav söyledi. Yiyecekleri beklerken Lola pencerenin altındaki köpek kâsesinden su içti. Tezgâhtaki adam Lola'ya vermesi için Ballard'a yiyecek uzattı.

Karınlarını doyurduktan sonra Ballard köpeğiyle kumlara döndü. Topu birkaç kez daha fırlattı. Ballard'ın aklı başka yerdeydi. İşini düşünüyordu. Resmi olarak Dancers vakasında görevlendirilmemişti fakat Cynthia Haddel'ı aklından çıkaramıyordu. Ailesine göre genç kadını uyuşturucu satmak için kulübe sokan dağıtıcının adı ve telefon numarası Ballard'ın elindeydi. Eğer SCB ilgilenmezse Hollywood Şube'deki narkotik ekibine

bir ihbarda bulunur, topu onlara atardı. Merkeze döndüğünde birime uğramayı zihnine not etti.

Ballard plajdan dönüşte Lola'yı bırakmak için bakıcıya uğradı. Fazla zaman ayıramadığı için köpekten özür diledi, telafi edeceğine söz verdi. Lola başını salladı, Ballard'ın içini rahatlattı.

Hollywood'a giderken Ballard kırmızı ışığa her yakalandığında telefonundan *Los Angeles Times* haberlerine baktı. Dancers'daki katliamın üzerinden yarım gün geçtiği için gazete olaya fazla yer ayırmamıştı. Ballard vardiyası sırasında topladığı kısıtlı bilgilerle hâlâ basının bir adım önündeydi. Ne var ki *Times*, LAPD'den aldığı son bilgilere göre toplu cinayette polisin kimseyi tutuklamadığını ve elinde şüpheli dahi olmadığını yazmıştı. Haberde ayrıca okurlara, polisin olayı ülkenin ve dünyanın çeşitli yerlerindeki gece kulüplerinde rastlananlar gibi olası bir terör saldırısı olarak değerlendirmediği de aktarılıyordu.

Gazetenin şu ana kadar masada öldürülen üç adamın isimlerine ulaşamamış olması Ballard'da düş kırıklığı yaratmıştı. Onun asıl merak ettiği buydu. Kimdi o adamlar? O masada ne olmuştu?

Times'ın haberlerine baktıktan sonra e-postasını kontrol etti, yazdığı raporlara Teğmen Olivas'ın dönüş yapmamıştı. Görünüşe bakılırsa raporu kabul edilmişti. Tabii eğer gözden kaçırılmadıysa. Her halükârda gönderdiği e-postadaki zaman göstergeleri, Olivas'tan gelebilecek raporları zamanında teslim etmediğine dair her türlü şikâyete karşı onu korurdu.

Ballard minibüsün *bluetooth* bağlantısını kullanarak Hollywood Presbyterian'ı aradı, cerrahi yoğun bakım birimindeki nöbetçi hemşireyi istedi. Telefonu Hemşire Randall adında bir kadın açtı. Ballard kendini tanıttı, seri numarası dahi verdi.

"Dün gece hastanenize Ramona Ramone adında bir darp kurbanı getirildi. Olay yerine giden dedektif bendim. Beyin ameliyatı geçirmişti, durumunu öğrenmek için arıyorum."

Ballard beklemeye alındı. Randall döndüğünde hastanede Ramona Ramone adında bir hasta bulunmadığını, Ballard'ın yanılıyor olabileceğini söyledi.

"Haklısınız," dedi Ballard. "Başka bir isme bakar mısınız? Ramón Gutierrez. Kurbanın asıl adının bu olduğunu unutmuşum."

Randall yine beklemeye aldı ama bu kez daha çabuk döndü.

"Evet, kendisi buradaymış. Ameliyat sonrası durumu iyiymiş," dedi.

"Şuuru açık mı, biliyor musunuz?" dedi Ballard.

"Onu hastayla ilgilenen doktora sormanız gerek."

"Peki kendisi müsait mi?"

"Şu an değil. Hastaları geziyor."

"Hemşire Randall, ben bu suçu soruşturuyorum ve Bay Gutierrez'e kimin saldırdığını öğrenmeye çalışıyorum. Eğer kurbanın bilinci yerindeyse işi gücü bırakıp oraya gelmem, onunla konuşmam lazım. Eğer bilinci yerinde değilse soruşturmaya devam etmeliyim. Bu olaydan sorumlu kişi dışarıda elini kolunu sallayarak geziniyor ve çok tehlikeli. Şu basit soruma cevap veremeyecek misiniz? Hastanın bilinci yerine geldi mi?"

Uzun bir duraklama oldu. Randall kuralları çiğnesem mi çiğnesem mi karar vermeye çalışıyordu.

"Hayır, gelmedi. Hâlâ komada."

"Teşekkür ederim. Bir sorum daha olacak. Ailesinden ya da arkadaşlarından ziyaretine gelen oldu mu? Veya arayan?"

"Burada söylediklerinizle alakalı bir kayıt görünmüyor. Ailesinden kimsenin adı belirtilmemiş. Arkadaşları zaten yoğun bakıma giremezler."

"Teşekkürler, Hemşire Randall."

Ballard telefonu kapadı. Doğrudan Hollywood Şube'ye gitmeye karar verdi.

9

Ballard tüm iş kıyafetlerini merkezdeki dolabında muhafaza eder, her akşam mesaiye geldikten sonra giyinirdi. Aynı kesim ve tarzda ama farklı renk ve desende dört ayrı takımı vardı. Bir tane giymek, bir tane de yedek bırakmak için tek seferde ikisini kuru temizlemeye verirdi. Vardiyasına sekiz saat önceden gelen Ballard en sevdiği gri takımını giydi. Bunu beyaz tişörtüyle tamamladı. Dolabında dört beyaz, bir tane de lacivert tişört bulundururdu.

Günlerden cumaydı, yani Ballard tek başına görev yapacaktı. O ve Jenkins'in haftada yedi vardiyayı tamamlamaları gerekiyordu. Ballard salıdan cumartesiye, Jenkins pazardan perşembeye çalışıyordu. Vardiyada üç günleri çakışıyordu. Tatile çıktıklarında yerlerine genellikle kimse görevlendirilmezdi. Sabahın erken saatlerinde şubeden bir dedektif ihtiyacı olursa birileri evinden çağrılırdı.

Tek başına görev yapmak Ballard için sorun teşkil etmiyordu. Bu sayede kararlarını ortağına danışmak zorunda kalmıyordu. Bugün, Ballard'ın planından haberi olsa Jenkins ona engel olurdu. Ama günlerden cuma olduğundan önümüzdeki salıya kadar birlikte çalışmayacaklardı. Ballard kendi hamlelerini yapmakta özgürdü.

Ballard soyunma odasında giyindikten sonra lavaboların üzerindeki aynada kendine baktı. Güneşte sararan saçlarını parmaklarıyla taradı. Genelde bu kadarı yeterli olurdu. Yıllar içinde sürekli tuzlu suya girmesi ve güneşe maruz kalması yüzünden saçları hep kırıktı. Saçlarının boyu çene hizasını geçirmezdi, ten rengiyle uyumluydu. Ona hafif Erkek Fatma görünümü kazandırıyor, diğer memurların asılmalarını azaltıyordu. Olivas bir istisnaydı.

Ballard tuzlu sudan kızaran gözlerine damla damlattı. Artık hazırdı. Keurig'de kendine bir double-shot espresso yapmak için dinlenme odasının yolunu tuttu. Yarın sabaha kadar üç saatlik uykuyla çalışacaktı. Kafein almaya başlaması gerekiyordu. Gözleri duvar saatindeydi çünkü dedektif bürosuna dörtten hemen önce varmak istiyordu. AGP birimindeki baş dedektifin gözleri de hafta sonu paydosu için saatte olacaktı.

On beş dakika oyalanmalıydı. Üst kata çıktı, ahlak masasının bitişiğindeki narkotik büroya gitti. Asıl narkotik birimi şehir merkezinde bulunuyordu fakat her birimin sokaklarda bir uyuşturucu ekibi vardı, böylelikle yurttaşların uyuşturucu satışıyla ilgili şikâyetlerine daha hızlı yanıt verebiliyorlardı. Ballard'ın birimde görevli memurlarla bağlantıları sınırlıydı, nöbetçi çavuşa yöneldi. Nöbetçi çavuş, Ballard'dan Cynthia Haddel'ın uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşıyla ilgili verdiği bilgileri aldı. Cynthia'nın Ballard'a verdiği isim, birimin zaten radarında olan, Hollywood kulüp âleminde yolunu bulmaya çalışan küçük çaplı bir satıcıydı. Ballard'ın yüreğini burkan, çavuşun Cynthia'nın erkek arkadaşıyla ilgili söyledikleriydi; herifin her kulüpte kendisi için çalışan –uyuşturucu satan– bir kız arkadaşı vardı. Ballard ofisten ayrılırken Haddel bunu biliyor muydu yoksa kendisinin özel olduğuna mı inanıyordu diye düşündü.

15.50'de Ballard dedektif ofisine girdi, çalışma alanı olarak kullanacağı bir yer aradı. Geçen gece kullandığı masanın boş olduğunu gördü. Sahibinin erken çıkmış olabileceğini ya da dört

on vardiyasında görev yapıp cumaları izin günü olabileceğini düşündü. Masaya otururken ofisi taradı. Gözleri AGP biriminin dört masalı bölmesine takıldı. Birimin başındaki Maxine Rowland'ınki hariç tüm masalar boştu. O da hafta sonu için evrak çantasını hazırlıyordu.

Ballard yanına doğru yürüdü, zamanlamayı kusursuz ayarlamıştı.

"Selam Max," dedi.

"Renée," dedi Rowland. "Erkencisin. Duruşman mı var?"

"Hayır, bazı işlerim vardı da onları halletmek için erken geldim. Dün geceden sana bir vaka borcum var ama Dancers olayı çıkınca diğer her şey kenara itildi."

"Anladım. Vaka nedir?"

"Adam kaçırma ve darp. Kurban biyolojik açıdan erkek olan bir trans. Santa Monica Bulvarı üzerinde bir otoparkta baygın bulunmuş. Şu anda Hollywood Presbyterian'da komada."

"Kahretsin."

Rowland hafta sonuna giden yolun kapandığını fark etti. Ballard da buna bel bağlamıştı zaten.

"Cinsel saldırı var mıymış?" diye sordu Rowland.

Ballard meslektaşının aklından geçenleri tahmin edebiliyordu: vakayı cinsel saldırı birimine paslamak.

"Muhtemelen, ama bizimkiler kurbanı sorgulayamadan şuurunu kaybetmiş," dedi.

"Kahretsin," dedi Rowland tekrar.

"Baksana, ben de onun raporunu yazmaya geldim zaten. Vardiyam başlamadan birkaç yeri arayacak zaman kalır diye düşünüyordum. İstersen sen yoluna gidebilirsin, ben ilgilenirim, ne dersin? Ben yarın da çalışıyorum nasılsa, hafta sonu üzerinde çalışır, bulduklarımı önümüzdeki hafta seninle paylaşırım."

"Emin misin? Eğer durum kötüyse istemem ama."

"Sorun değil. Ben ilgilenirim. Uzun süredir gece vardiyasındaki bir vaka üzerinde çalışamadım. Bazı ipuçları var. Son zamanlarda muştalı bir saldırı hatırlıyor musun?"

Rowland biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Muşta... hayır."

"Peki ya bulvarda bir kaçırma olayı falan? Bir yerlerde kaçırılıp bağlanmış, sonra geri götürülmüş. Birkaç gün geçmiş olabilir."

"Bana bir şey çağrıştırmadı ama ahlak masasıyla konuşman gerekebilir."

"Biliyorum. Vakayı bana bırakırsan ben de buradan oraya geçecektim. Peki 'baş aşağı ev' sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Nasıl yani?"

"Kurban devriye polislerine öyle demiş. Ambulansı beklerken kurban bir anlık kendine gelmiş. Baş aşağı evde saldırıya uğradığını söylemiş."

"Üzgünüm. Hiç duymadım."

"Pekâlâ, elinde buna benzer başka bir şey var mı? Bulvarda kaçırılan biri?"

"Düşünmem lazım, ama şu an aklıma gelmiyor."

"Sistemde aratırım, belki bir şey çıkar."

"Yani vakayı kesin alıyor musun? Adamlarımdan ikisini arayıp çağırabilirim. Sevinmeyeceklerdir ama yapacak bir şey yok."

"Evet, alıyorum. Sen evine git. Kimseyi de arama. İstersen hafta sonu gelişmelerle ilgili seni bilgilendiririm."

"Açıkçası pazartesiye kadar bekleyebilirim. Hafta sonu çocuklarla Santa Barbara'ya gidiyorum. Kafamda ne kadar az şey olursa o kadar iyi."

"Tamamdır."

"Renée sakın çuvallayayım deme."

"İçin rahat olsun."

"Güzel."

"İyi hafta sonları."

Rowland daima açık sözlü biriydi. O yüzden Ballard alınmadı. Cinsel vakalarla uğraşmaktan kişiliğindeki inceliği kaybetmişti.

Ballard, Rowland'ı orada bırakıp ikinci kata döndü. Bu kez ahlak masasına gitti. Narkotiktekiler gibi ahlak polislerinin de belli saatleri yoktu. Birimde bazen kimseyi bulamayabilirdiniz. İçeri girip bankonun üzerinden eğildi, çavuşların oturduğu girintiye baktı. Şansı yaver gitmişti. Pistol Pete Mendez masalardan birinde oturmuş tek başına sandviç yiyordu.

"Ballard ne istiyorsun?" diye sordu Mendez. "Gelsene."

Her zamanki kaba selamlamalarından biriydi. Ballard kilit kolunun olduğu yere uzanıp içeri girdi. Girintiye gitti, Mendez'in masasının karşısındaki sandalyeyi çekti.

"Ramón Gutierrez," dedi. "O vakayı soruşturuyorum. Dün gece kulağınıza bir şeyler çalındı mı?"

"Hayır," dedi Mendez. "Ama biz Doğu Hollywood'da görev yapıyorduk, orası bambaşka bir yer."

"Doğru. Peki Santa Monica'da en son ne zaman bulundunuz?"

"Yaklaşık bir ay oldu çünkü orası epeydir durgun. Ama hamam böcekleri gibi. Dezenfekte eder temizlersin ama hep geri gelirler."

"Fahişeleri kaçırıp döven biriyle ilgili kulağına bir şeyler geldi mi?"

"Uzun süredir gelmedi."

"Ramone muştayla dövülmüş. Ayrıca da ısırılmış."

"Zaten arada ısıranlar çıkıyor ama muştayla ilgili aklıma kimse gelmiyor. Seninki kurtulacak mı bari?"

"Göreceğiz. Şimdilik hâlâ komada. Ama yönetim, hastalarının masrafları karşılayamayacağını fark eder etmez onu şehir hastanesine sevk edecektir."

"Bu işler böyle."

"Pekâlâ, *Ramona* hakkında ödünç alabileceğim bir dosyanız var mı?"

"Evet var, getiririm. Ama *Ramón* Gutierrez adıyla, en son öyleydi. Başka bir şey?"

"Baş aşağı ev diye bir yer duydun mu hiç? Ramona olay yerine giden üniformalılara söylemiş."

Rowland gibi Mendez de düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Bildiğim kadarıyla buralarda öyle bir yer yok," dedi Mendez. "Vertigo adında yasa dışı bir bondage kulübü var. Sürekli yer değiştiriyor."

"Bence aradığım o değil," dedi Ballard. "Vertigo baş dönmesi demek, baş aşağı değil. Ayrıca bunun kulüp olayı olduğunu sanmıyorum. Mesele daha derin. Kurban hayatta olduğu için şanslı."

"Yani, olabilir ama aklıma başka bir şey gelmiyor. Ben dosyayı getireyim."

Mendez masadan kalktı, Ballard yerinde kaldı. Mendez yokken masanın bitişiğindeki panoda asılı çizelgeyi inceledi. Ahlak masası, her gece Hollywood'un farklı yerlerine operasyonlar düzenliyor gibiydi. Yem olarak gizli polisleri öne sürüyor, seks karşılığında para teklif eden müşteriyi tutukluyorlardı. Men-

dez'in dediği gibi, hamamböceği gibiydiler, asla temelli gitmiyorlardı. Ücretsiz ve ücretli seks için kolay bağlantılar sağlayan internet bile bulvarı bitiremiyordu. Hep orada olacaktı.

Mendez, Gutierrez'in dosyasını ararken dolapları açıp kapadığı duyuluyordu.

"Dün gece işler nasıldı?" dedi Ballard.

"Kesat," dedi Mendez odanın öbür tarafından. "Sunset'teki kulüpte meydana gelen şey insanları korkutup kaçırdı. Ekip otoları gece boyunca sokaklarda dolaştı."

Masaya geri döndü, Ballard'ın önüne karton bir dosya koydu.

"Elimizdeki bu," dedi Mendez. "Buradaki bilgilere muhtemelen sistemden de erişebilirdin."

"Basılı kopyayı yeğlerim," dedi Ballard.

Kâğıt dosyayı bilgisayar dosyasına her türlü tercih ederdi. Basılı kopyada daha fazla bilgi olma ihtimali her zaman mümkündü. Kenarlara alınan notlar, dosyanın üzerine çiziktirilen telefon numaraları, ilave olay yeri fotoğrafları. Ama bilgisayar dosyasında bunlara asla rastlayamazdın.

Ballard, Mendez'e teşekkür etti, vakayla ilgili bir gelişme olursa bilgilendireceğini söyledi. Mendez de sokaklarda gözünü kulağını dört açacağını söyledi.

"Umarım herifçioğlunu yakalarsın," dedi.

Birinci kata dönen Ballard'ın vaka üzerinde çalışmaya başlamadan evvel uğrayacağı son bir yer daha vardı. Dedektif bürosundan sorumlu teğmenin ekip odasının uzak köşesinde bir ofisi vardı. Ofisin ekip odasına bakan üç penceresinden Ballard, Teğmen Terry McAdams'ı masasının başında çalışırken gördü. Vardiya saatleri yüzünden Ballard amirini görmeden haftalar geçirirdi. McAdams genellikle sekiz beş çalışırdı çünkü dedektiflerinden sonra gelip sonra çıkmayı severdi.

Ballard ofisin açık kapısına tıklattı, McAdams onu içeri davet etti.

"Görüşmeyeli epey oldu, Ballard," dedi. "Duyduğuma göre dün geceki vardiyan bayağı eğlenceliymiş."

"Eğlenceliden kastınızın ne olduğuna göre değişir," dedi. "Ama yoğundu, orası kesin."

"Evet, vardiya defterinde, Dancers'da kızılca kıyamet kopmadan önce sen ve Jenkins'in adam kaçırma olayına baktığınızı gördüm. Ama evrak göremedim."

Ballard, Ramona Ramone vakasını özetledi, McAdams'a vakayı soruşturmak için Maxine Rowland'dan izin aldığını söyledi. Teknik olarak Ballard, McAdams'ın onayını alarak başlaması gerekiyordu fakat bir yönetici olarak onun işlerin son aşamasında haberdar edilmek istediğini biliyordu. Böylesi daha kolayına geliyordu. Tek yapması gereken evet ya da hayır demekti.

McAdams, Ballard'ın tahmin ettiğini söyledi.

"Pekâlâ, nasıl istersen öyle olsun, ama normal vazifelerini aksatma sakın," dedi. "Eğer aksatırsan sorun çıkar ki ben sorunları hiç sevmem."

"Sorun falan çıkmayacak teğmenim," dedi Ballard. "Önceliklerimin farkındayım."

Ballard teğmenin ofisinden çıkarken büronun arka duvarına monte edilmiş üç televizyon ekranının önünde toplanan bir grup dedektif gördü. Ekranlar genelde sessiz olurdu. Adamlardan biri Dancers katliamıyla ilgili gelişmeleri duymak için sesini açmıştı.

Ballard izlemek için dedektiflere doğru yürüdü. Ekranda gün içinde yapılan bir basın toplantısının görüntüleri vardı. Emniyet müdürü kürsüdeydi, yanında Olivas ile Soygun Cinayet Birimi'nin amiri Yüzbaşı Larry Gandle duruyordu. Emniyet müdürü, Dancers katliamının bir terör eylemi olmadığına dair basına

ve halka güvence veriyordu. Katliamın kesin sebebi bilinmemekle birlikte dedektiflerin bu şiddet olayına yol açan koşulları araştırdıklarını anlatıyordu.

Haberden sonra sözü tekrar alan sunucu, kurbanların isimlerinin Adli Tıp tarafından henüz açıklanmadığını fakat bazı kaynakların kanal 9'a bildirdiğine göre katilin planlı hedefi olduğuna inanılan üç kurbanın uyuşturucu, haraç ve şiddet eylemlerini de kapsayan sabıkaları olduğunu belirtti.

Sunucu sıradaki habere geçti, bir başka LAPD basın toplantısıyla alakalı bu haberde Doğu Avrupa'dan kaçırılan genç kadınları getirmede kullanılan bir yük konteynerinin ele geçirildiği Los Angeles Limanı'ndaki insan kaçakçılığı soruşturması kapsamında tutuklamalar yapıldığını aktardı. Görüntülerde konteynerin kasvetli iç kısmı ve güvenli bir yere götürülen kurbanlara su vererek battaniyelere saran yardım işçileri görünüyordu. Ardından başka bir görüntüde elleri kelepçeli adamlar cezaevi otobüsünden iniyorlardı. Fakat haber Hollywood'la alakalı olmadığından kumandayı tutan dedektif ilgisini kaybetti. Sessiz tuşuna bastı. Kimse itiraz etmedi, grup dağıldı. Herkes ya yerlerine geçti ya da hafta sonu için merkezden ayrılmak üzere çıkışın yolunu tuttu.

Ballard masasına geçince Mendez'in verdiği dosyayı inceledi. Üç yıl öncesine uzanan tutuklama raporları ve Ramona Ramone'un fiziksel değişiminin zaman içindeki gelişimini gösteren sabıka fotoğrafları yer alıyordu. Kaş şekillendirme gibi kozmetik değişimlerden fazlası vardı. Karşıdan ve yandan çekilen fotoğraflarda dudaklarının dolgunlaştığı ve âdem elmasının küçültüldüğü net şekilde görülüyordu.

Dosya klasörünün iç tarafına üç adet şantaj kartı iliştirilmişti. Bunlar devriye memurları ya da ahlak masası polisleri bulvarda Ramone'u sorgulamak için durduklarında aldıkları notları içeren

3x5 kartlardı. Resmi olarak saha görüşme kartları ya da SG kartları dense de Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği sürekli, polisin şüphelendiği kişileri haksız yere sorgulamasının şantajdan farksız olduğundan yakındığı için çoğunlukla bu kartlar şantaj kartları olarak anılıyordu. Polisler bu nitelendirmeyi benimsediler ve şüpheli bireyleri durdurup sorgulama eylemine devam ettiler. Eşkâllerini, dövmelerini, çete bağlantılarını, takıldıkları yerleri, hepsini yazıyorlardı.

Ramona Ramone hakkında yazılan kartlarda büyük oranda aynı bilgiler vardı, çoğu da Ballard'ın zaten bildiği şeylerdi. Bazı notlar Ramone'dan ziyade notu yazan memur hakkında daha çok bilgi veriyordu. Memurlardan biri, *Lanet olsun, herifmiş ulan bu!* diye yazmıştı.

Ballard'ın kartlardan edindiği tek faydalı bilgi, Gutierrez/Ramone'un ehliyeti olmadığı, dolayısıyla da doğrulanabilir bir ev adresi olmadığıydı. Resmi raporlara ev adresi olarak tutuklamanın yapıldığı yer Santa Monica Bulvarı girilmişti. Fakat saha görüşmeleri sırasında Ramone iki kez Heliotrope'ta bir adres vermişti. Üçüncü kartta, *Karavanda yaşıyor, 6. Cadde civarında takılıyor*, diyordu. Bu bilgi işe yarayabilirdi. Ballard, Mendez'i görmeye gittiğine sevindi.

Dosyayı ve Ramone'un geçmişini incelemeyi bitiren Ballard bilgisayarı açıp işe koyuldu. Şüpheliyi aramaya başladı. Küçükten büyüğe doğru gitmek niyetindeydi, Ramone'a yapılan saldırıya benzeyen yerel vakalardan başlayacaktı. Eğer eli boş dönerse aramasını genişleterek sırasıyla Kaliforniya eyaleti, ardından ülke ve hatta gerekirse dünya genelinde benzer vakalar arayacaktı.

Teşkilatın bilgisayar arşivleriyle çalışmak bir nevi sanattı. Resmiyette sistemin adı DVTS'ydi, Dedektif Vaka Tarama Sistemi. Arama parametrelerine girilecek tek bir yanlış değer, verilerde yakın eşleşmeli bir vaka olsa bile, kolaylıkla "kayıt bu-

lunamadı" yanıtını çıkarabilirdi. Ballard aradığını bulana kadar deneyeceği kelimelerden kısa bir liste çıkardı:

Trans
Isırma
Muşta
Bağlı
Fahişe
Santa Monica Bulvarı

Ballard arşivdeki tüm vakalar için arama alanına sözcükleri girdi. Anında "kayıt bulunamadı" yanıtını aldı. Santa Monica Bulvarı'nı eleyip tekrar aradı, yine aynı sonucu aldı. Aramaya devam etti, bazı kelimeleri çıkardı, farklı kombinasyonlar ve varyasyonlar denedi. "Bağlı" yerine "bağlama" ve "bağlamak", "fahişe" yerine "eskort" kelimelerini kullandı. Ne var ki kombinasyonlardan hiçbiri sonuç vermedi.

Sinirlenen ve az uyumanın etkilerini hissetmeye başlayan Ballard masadan kalktı. Kan dolaşımını hızlandırmak umuduyla ofisteki masaların arasında yürümeye başladı. Kafein yüzünden baş ağrısı çekmek istemiyordu. Dinlenme odasına kahve almaya gitmedi. Sessiz televizyon ekranlarının önünde bir süre dikildi. Los Angeles'ta havaların kötüleşeceğine dair hiçbir işaret göstermeyen haritanın önündeki adamı izledi.

Aramayı şehrin dışına taşıma vakti gelmişti. Mevcut vakayla uzaktan da olsa bağlantılı olabilecek başka vakaların peşinden giderken bir dünya masa başı iş çıkacaktı. Sıkıcı olacaktı ve gözü de korkuyordu. Masasına döndü, belki bir mucize eseri kurban kendine gelip sorulara da cevap vermiştir ümidiyle Hollywood Presbyterian'ı aradı.

Ama Ramona Ramone'un durumunda bir değişiklik yoktu. Hâlâ komadaydı.

Ballard telefonu kapadı, veri bankasında sonuç alamadığı kelime listesine baktı.

"Anahtar kelimeymiş, hadi oradan," diye söylendi.

Bir deneme daha yapmaya karar verdi.

Kaliforniya, muşta –ya da kanunlarda belirtildiği haliyle metal muşta– bulundurmayı yasaklayan sadece dört eyaletten biriydi. Başka eyaletlerde yaş kısıtlamaları ve suç işlenmesinde kullanımını yasaklayan yasalar vardı. Kaliforniya'da hiçbir şekilde yasal değildi. Bu kanuna uymayanlar suç işlemiş sayılırdı.

Ballard, LAPD'nin veri arşivinde bir arama daha yaptı. Son beş yılda muşta bulundurmaktan tutuklama yapılan, ağır suç olsun hafif suç olsun, tüm vakaları istedi.

Ekranda ayrı vakalara ait on dört sonuç belirdi. Ballard sayının bu kadar yüksek çıkmasına şaşırdı çünkü on yıllık dedektiflik kariyerinde kendi soruşturduğu ya da bilgi sahibi olduğu vakalarda nadiren muşta kullanılmıştı.

Ballard duvar saatine baktı, özet raporlarda kendi vakasıyla uzaktan da olsa alakalı bir şeyler var mı diye görmek için vakaların genişletilmiş kayıtlarını çıkarmaya koyuldu. Çoğu vakayı hızlıca elden geçirdi çünkü bu raporlar Güney Los Angeles'taki çete tutuklamalarıyla ilgiliydiler. Anlaşılan muşta, muhtemelen yasa dışı olduğundan habersiz çete üyelerince ateşli silahların yerine kullanılıyordu.

Başka vakalarda –bariz şekilde silah olarak kullanılmak üzere– muşta bulundurmaktan tutuklanan pezevenk ve mafya üyeleri vardı. Ballard anında dikkatini çeken üç yıllık bir vakaya denk geldi.

Thomas Trent adında bir adam, Valley şube ahlak masası birimlerince muşta bulundurmaktan tutuklanmıştı. Ballard'ın aramalarında vakanın görünmemesinin nedeniyse kullandığı sözcük kombinasyonlarının hiçbirinin anahtar kelimeler arasında yer almayışıydı. Trent yalnızca muşta bulundurmakla suçlanmıştı, ortada başka suç yoktu.

Öte yandan vaka ahlak masasına aitti. Ballard'ın ilk başta dikkatini çeken de bu çelişkiydi. Ballard dijital vaka dosyasına baktığında olay sırasında otuz dokuz yaşında olan Trent'in, Sepulveda Bulvarı'nda bir motele düzenlenen gizli operasyon sırasında tutuklandığını öğrendi. Özet rapora göre, Trent ahlak masasının, itaatkâr rolünü oynamaya hazır, kendine reşit olmayan bir Latin erkeği süsü veren polis memuruyla internet üzerinden bağlantıya geçen adamlar gönderdiği Sherman Way yakınlarındaki Tallyho Lodge'da bir odanın kapısını çalmıştı. Trent motele gitmeden önce randevu almadığı için ahlak masası polisleri, onunla internet konuşmalarına katılan adamlar arasında bir bağlantı kuramamışlardı.

Muhtemelen çevrimiçi biri olduğuna inanıyorlardı fakat ellerinde buna dair delil yoktu ve reşit olmayan bireye fuhuş teklifi yapmakla suçlayamamışlardı. Ne var ki ceplerinde muşta bulduklarında zaten onunla internet operasyonu arasında bir bağlantı kurmalarına gerek de kalmamıştı. Trent, tehlikeli silah bulundurmak suçundan tutuklanıp Van Nuys hapishanesine sevk edilmişti.

Özet raporda Trent'i tutuklayan gizli polis, seri numarasıyla anılıyordu. Ballard raporu büronun yazıcısına gönderdi, masadaki telefonu aldı, teşkilatın personel birimini aradı. Seri numarasının sahibi ahlak masası memurunun adını hemen öğrendi: Jorge Fernandez. Hâlâ Valley Şube'nin ahlak masasında görev yapıyordu. Ballard Valley Şube'nin ahlak masasını aradı ama Fernandez'in izinli olduğu söylendi. Cep numarasını söyledi. Ne zaman olursa olsun Fernandez'in kendisini araması için bir mesaj bıraktı.

Ardından çevrimiçi kayıtları daha derinlemesine inceledi. Trent'in vakasının bir özetini buldu. Trent tutuklanmasını müteakip Bölge Savcılığıyla bir anlaşma yapmıştı, tehlikeli silah bulundurma suçuna itiraz etmemiş, beş yüz dolarlık para cezasını ödedikten sonra üç yıllığına şartlı tahliye edilmişti. Mahkeme öncesi müdahale programı çerçevesinde yapılan anlaşmaya göre Trent şartlı tahliye dönemini tutuklanmadan tamamlarsa sabıka kaydı silinecekti.

Mahkeme kayıtlarında Trent'in ev adresi olarak Studio City'de Wrigthwood Caddesi verilmişti. Ballard adresi Google'a girince Wrightwood'un, Santa Monica Dağları'nın kuzey yamacında, Mulholland Caddesi'nin bitiminde yer aldığını gösteren bir harita buldu. Sokak görünümüne tıkladı, çift arabalı garajı olan çağdaş bir çiftlik eviyle karşılaştı. Fakat Ballard evin dağın yamacına kurulu olduğunu ve büyük ihtimalle de sokak seviyesine göre bir iki kat aşağıya kadar indiğini biliyordu. Yapı, tepelerdeki evlerin çoğunda rastlanan bir tasarıma sahipti. Üst katta ortak alanlar –mutfak, yemek odası, oturma odası vb.– yer alırken alt katlarda yatak odaları bulunuyordu. Alt katlara merdiven bazen de asansörle inilebiliyordu.

Ballard yatak odaları alt katta yer aldığından bu yamaç tasarımına aşina olmayan birinin evleri tuhaf bulabileceğini fark etti. Bu bakımdan Trent'in evi baş aşağı ev olarak düşünülebilirdi.

Bunu anlar anlamaz Ballard'ın damarlarına adrenalin pompaladı. Trent'in tutuklanma fotoğrafını ve raporunu incelemek için ekrana doğru eğildi. Rapordaki ayrıntılara bakılırsa Trent, Van Nuys Bulvarı'nda Acura galerisinde çalışan bir araba satıcısıydı. Bu noktada Ballard'ın aklına şu soru geldi: Bir oto galerisinde araba satarak tepelerdeki o evi nasıl aldı acaba? Neticede yedi haneli rakamlar söz konusuydu.

Ballard devlet arşivlerinin muhafaza edildiği farklı bir siteyi açtı. Trent'in adını ve doğum tarihini girdi. Çok geçmeden tutuklanmasından yedi ay sonra gerçekleşen boşanma kayıtlarına bakıyordu. Beatrice Trent boşanma dilekçesine şiddetli geçimsizlik yazmış, Trent de itiraz etmemişti. Üç yıllık evlilik sona ermişti.

Ayrıca 2011 yılına ait bir dava kaydı da vardı. Davacı olan Trent, İsland Air adındaki şirkete ve sigortacısına kişisel yaralanma nedeniyle dava açıyordu. Kayıtta yalnızca –Long Beach'te meydana gelen helikopter kazazında oluşan yaralanmalardan ötürü yapılan– başvuru görünüyordu, davanın sonucu belirtilmemişti. Muhtemelen duruşmalardan önce taraflar anlaşmıştı.

Ballard tüm raporları yazdırdı, masa telefonunu aldı, Trent'in çalıştığı oto galerisini aradı. Trent'i telefona istedi, arama yönlendirildi.

"Ben Tom. Buyurun?" dedi bir ses.

Ballard tereddüt etti, telefonu kapadı. Duvar saatine baktı, altı olduğunu gördü. Tam trafik saati. Hollywood'dan Valley'ye gitmek bir eziyet olacaktı.

Oraya vardığında Trent'in hâlâ iş yerinde olacağının garantisi yoktu fakat Ballard şansını denemeye karar verdi. Ona alıcı gözle bakmak istiyordu.

10

Thomas Trent'in çalıştığı Acura oto galerisi, Van Nuys Bulvarı boyunca kuzeye, Valley'ye doğru uzanan çok sayıda galerinin sonunda yer alıyordu. Ballard'ın oraya varması bir saatini aldı. Kendi aracıyla gitmişti çünkü ona ve Jenkins'e tahsis edilen araba, bebek kakası rengi, jantları, ızgarası ve arka cam flaşörleriyle POLİS! diye bağırıyordu. Ballard'ın tek amacı Trent'e alıcı gözle bakıp onu tartmaktı. Polis olduğunu ilan ederek ürkütmek istemiyordu.

Trent'in üç yıl önce çekilen tutuklanma fotoğrafını telefonunda açtı. Van Nuys'ta yol kenarında durdu, fotoğrafı inceledi, sonra yeni ve ikinci el araba parklarını taradı. Aradığını bulamadı. Teşhir salonu da ihtimal dahilindeydi fakat tezgâhlar arka duvar boyunca sıralandığından içeridekileri göremiyordu. Galerinin numarasını aradı, paydos etmediğine emin olmak için tekrar Trent'i istedi. Adam telefonu yine aynı şekilde açtı ama Ballard bu kez kapamadı.

"Ben Tom, buyurun?"

Sesinde bir satıcının özgüveni vardı.

"Oraya gelip bir RDX'e bakmak istiyordum ama bu trafikte gelmem biraz zaman alabilir," dedi Ballard.

Otoparkın girişine yakın bir platformun üzerine oturtulmuş cipin ön camında yazan modeli okumuştu.

"Merak etme!" dedi Trent. "Bu akşam kapanana kadar buradayım. Adın ne tatlım?"

"Stella."

"Peki Stella, satın almak için mi kiralamak için mi bakıyorsun?"

"Satın almak için."

"Şanslısın o zaman. Bu ay yüzde birlik bir indirimimiz var. Takas düşünüyor musun?"

"Hayır. Galiba sadece satın alacağım."

Ballard teşhir salonunun camından baktı. Arka duvardaki tezgâhların önünde dikilen bir adam gördü. Kulağında kablolu bir telefon tutuyordu. Kolunu tezgâhın üzerine koydu, telefona konuştu.

"Aradığın her neyse bizde bulabilirsin," dedi.

Ballard sözcükleri galerideki adamın ağzından çıktıkları an duydu. Sepulveda Bulvarı'ndaki baskından bu yana dış görünüşü biraz değişmiş olsa da bu Trent'ti. Saçlarını kazıtmıştı, gözlük takıyordu. Adam görebildiği kadarıyla biraz kalıplanmıştı. Omuzları kısa kollu gömleğinin kumaşını gerdiriyordu, boynu üst düğmeyi iliklemesine mani olacak kadar kalındı.

Ballard o sırada bir şey gördü, hemen orta konsoldaki istif bölmesine uzandı. Dürbünü çıkardı.

"Ee, ne zaman burada olursun?" dedi Trent.

"Şey..." diye oyalandı Ballard.

Telefonu kucağına koyup dürbünle baktı. Odaklandı, Trent'e ilk kez alıcı gözle baktı. Telefonu tutan elin üstü bereli gibiydi.

Telefonu tekrar eline aldı.

"Yirmi dakikaya," dedi. "Görüşürüz."

"Güzel," dedi Trent. "Bir RDX hazırlarım."

Ballard görüşmeyi sonlandırdı, minibüsü çalıştırdı, kaldırımın kenarından ayrıldı.

Van Nuys'ta iki blok gittikten sonra sağa, İkinci Dünya Savaşı evlerinden oluşan bir mahalleye saptı. Işıkları yanmayan bir konutun önünde durdu, minibüsün arkasına geçti. Tabancasını, rozetini ve telsizini çıkardı, tekerlek yuvasına kaynakla sabitlenen kasanın içine koydu. Çantasından cüzdanını çıkarıp aynı yere koydu. Galeride ne olursa olsun Trent'e ehliyetini vermeyecekti. Zaten sahte bir ad vermişti. Gerçek adını veya adresini öğrenmesini asla göze alamazdı.

Hemen üstündekilerini çıkardı. Gömleğiyle uyumlu bir blucin giydi. Blucini boldu, ayak bileğine gizlediği yedek tabancası belli olmuyordu.

Koşu ayakkabısı giydikten sonra sürücü koltuğuna geçti. Galeriye döndü, bu kez girişten geçerek yapının önüne park etti.

Daha minibüsten çıkamadan gümüş bir RDX arkadan yanaşıp durdu. Satıcı tuzağı. Hiçbir yere gidemezdi. Ballard aracından inerken Trent gülümseyerek, parmağıyla onu göstererek cipten indi.

"Stella değil mi?"

Cevap beklemeden elini kaldırarak RDX'i takdim etti.

"Nasıl?"

Ballard minibüsün arkasına geçti. Aslında Trent'e bakmak istese de RDX'e baktı.

"Güzel," dedi. "Elinizde sadece bu renk mi var?"

"Şu an için," dedi Trent. "Ama istediğin rengi getirtebilirim. En fazla iki gün sürer."

Ballard, Trent'e bakarak elini uzattı.

"Merhaba bu arada," dedi.

Trent elini uzattı, tokalaştılar. Ballard adamın elini sıkarken yüzünü inceledi. Trent satıcı gülümsemesini hiç bozmadı ama Ballard yanaklarındaki acıyı gördü. Bereler tazeydi. Muştanın yanlış takıldığı takdirde kullanan kişiye zarar verebileceğini, elini morartabileceğini biliyordu.

"Test sürüşüne çıkmak ister misin?" dedi Trent.

"Olur," dedi Ballard.

"Mükemmel. Ehliyetini ve sigortanı alabilir miyim?"

"Elbette."

Çantasını açtı, karıştırmaya başladı.

"Hay aksi," dedi. "Cüzdanımı ofiste unutmuşum. Starbucks'ta ödeme sırası bendeydi, masamın üstünde bırakmış olmalıyım. Kahretsin."

"Sorun değil," dedi Trent. "RDX'e binip ofisine gider, sonra da fotokopileri alıp buraya döneriz, ne dersin?"

Ballard bu teklifin gelebileceğini öngörmüş, cevabını hazırlamıştı.

"Olmaz, ofisim Woodland Hills'de ve ben Hollywood'da oturuyorum," dedi. "Çok uzun sürer. Karım akşam yemeği için beni bekliyor. Cumaları dışarıda yeriz de."

"Kar..." dedi Trent ama kendine hâkim oldu. "Şey, o zaman..."

Birini ararmış gibi camdan içeriye baktı.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Eğer kısa bir test sürüşü yapmak istersen bu seferlik kurallarda bir istisna yapacağım. Sonrasında her şeyi ayarlarız, sen de yarın ehliyetin ve sigortanla... ha bir de çek defterinle buraya gelirsin. Olur mu?"

"Olur ama arabayı kesin alacağım diyemiyorum," dedi Ballard. "Hem gümüş rengi de sevmem. Ben beyaz düşünüyordum."

"Pazara, bilemedin pazartesiye beyazını getirtirim. Bak ne diyeceğim, hadi atla!"

Kollarını koşar gibi sallayarak, hızlı adımlarla sürücü tarafına yürüdü. Ballard direksiyona geçti, Van Nuys Bulvarı'na çıktı, kuzeye yöneldi.

Trent, Sherman Yolu'na gitmesini, sonra da batıya 405 numaralı yola sapmasını söyledi. Ardından otobana çıkabilir, oradan da Burbank Bulvarı çıkışından tekrar Van Nuys'a dönebilirdi. Böylece dikdörtgen çizerek aracı hem kent hem de otobanda sürmüş olurdu. Ballard bu güzergâhın onları iki kez, Trent'in üç yıl evvel tutuklandığı Sepulveda Bulvarı'ndan geçireceğini biliyordu.

405 numaralı otoyola çıktıklarında Trent'in planı çıkmaza girdi. Akşam iş çıkışı saati olduğundan trafik yoğundu. Ballard, Vanowen'da çıkacağını söyledi. O ana kadar tüm konuşmalar RDX ve Ballard'ın bir araçta hangi özellikleri aradığıyla alakalıydı. Ballard, Trent'in aynı cinsiyetten çiftlerle bir sorunu olup olmadığını görmek için bazı cevaplarına karısını da dahil etti fakat Trent yemi yutmadı.

Vanowen'da otoyoldan çıktıktan sonra Ballard güneye Sepulveda'ya saptı. Van Nuys'a paralel uzanan bulvar onları doğrudan Tallyho Lodge'a götürecekti. Üstelik bilerek yapıldığı da belli olmayacaktı.

Bölgede çok sayıda alışveriş merkezi, benzinlik, market ve ucuz hotel vardı. Ahlak büronun en önde gelen operasyon alanlarındandı. Ballard giderken kaldırımları taradı fakat sokakta fahişe görmek için vakit henüz çok erkendi. Victory Bulvarı'nı geçtikten sonra trafik ışığına yakalandılar. Ballard bu fırsatı bölgeyi inceleyip yorum yapmak için kullandı.

"Bu tarafların bu kadar tekinsiz olduğunu bilmiyordum," dedi.

Trent ilk defa görüyormuşçasına etrafa baktıktan sonra yorum yaptı.

"Evet, geceleri buralar epey tehlikeli oluyormuş," dedi. "Pezevenkler, uyuşturucu satıcıları. Her türden orospu."

Ballard sahte bir kahkaha attı.

"Ne gibi?" dedi.

"Görsen şaşarsın," dedi Trent. "Kadın gibi giyinen erkekler mi ararsın, eskiden erkek olan kadınlar mı. Aklına gelebilecek her türlü iğrenç şey."

Ballard sessiz kalınca Trent satışını tehlikeye atmış olabileceğini fark etti.

"Kimseyi yargıladığım falan yok," dedi. "Herkes istediği gibi yaşamakta özgür."

"Bence de," dedi Ballard.

Test sürüşünden sonra Ballard biraz düşünmek istediğini, birkaç gün içinde arayacağını söyledi. Trent ondan galeriye girip masasına gitmeyi önerdi. Onun için müşteri bilgilendirme formu dolduracaktı. Fakat Ballard yemeğe geç kaldığını öne sürerek reddetti. Tekrar elini uzattı. Ballard tokalaşırken başparmağıyla işaretparmağını sertçe birbirine yaklaştırdı, Trent istemsizce irkildi. Ballard adamın bileğini hafif döndürüp eline baktı, morluğu ilk kez görüyormuş gibi davrandı.

"Ah, çok özür dilerim! Yaralandığını bilmiyordum."

"Sorun değil. Morluk sadece."

"Ne oldu?"

"Uzun hikâye, anlatmaya değmez. Seni yeni bir RDX'e nasıl bindirebiliriz onu konuşalım."

"Şey, düşünüp seni ararım."

"Baksana, sakıncası yoksa, patronum biraz titiz biridir, yaptıklarımızı belgelememizi ister. Doğrusunu istersen performans değerlendirmeleri için önemli. Bana numaranı verebilir misin? Böylece arabayı ciddi bir alıcı için aldığımı gösterebilirim. Yoksa bu işi ehliyet ve sigortasız yaptığım için haşlanırım."

"Şey..."

Ballard biraz düşündükten sonra sorun olmayacağını söyledi. Numaranın izini süremezdi.

"Olur."

Ballard numarasını verdi, Trent numarayı kartvizitlerinden birinin arkasına yazdı. Arkasından başka bir kartvizit uzattı.

"İyi eğlenceler Stella."

"Sağ ol Tom."

Ballard aracını otoparktan çıkarırken Trent orada dikilip gidişini izledi, dostça el salladı. Ballard Van Nuys Bulvarı'nda ilerledi, daha önce park ettiği sokakta aynı noktaya döndü. Bir defter çıkardı, Trent'le olan konuşmalarından hatırlayabildiği kadarını karaladı. Mahkemede bir görüşmeden saniyeler sonra alınan doğaçlama notlara, sonra alınanlara kıyasla daha büyük önem verilirdi. Trent'le olan gizli görüşmesinin ileride vakanın parçası olup olmayacağını bilmiyordu fakat yaptığının akıllıca olduğunun farkındaydı.

Defteri kaldırdıktan sonra tabancasını, rozetini ve telsizini almak için minibüsün arkasına geçti. İş kıyafetlerini Hollywood Şube'ye döndüğünde giymeye karar verdi. Sürücü koltuğuna otururken telefonu çaldı. 818'li bir numaraydı, açtı. Trent.

"Stella şimdi bilgisayara bakıyordum da ," dedi. "Beyaz bir tane getirtebiliriz. Her yerde var; Bakersfield, Modesto, Downey, bir sürü seçenek. Hepsi de tam donanımlı, arka görüş kamerası falan, ne ararsan var."

Ballard, Trent'in numara sahte mi gerçek mi diye nabız yoklamak için aradığını tahmin ediyordu. Numaranın gerçek oluşu adamı heveslendirdi.

"Pekâlâ, biraz düşüneyim," dedi Ballard.

"Şu anda bunlardan bir tanesini getirtmemi istemediğine emin misin?" diye sordu Trent. "Gün sonu indirimimizden de yararlanırsın. Bu kaporandan beş yüz dolarlık iskonto demek. Bu parayla kendi zevkine göre paspaslar söyleyebilir, tavan döşemesini iyileştirebilirsin. Ve daha pek çok..."

"Hayır Tom, henüz değil," dedi Ballard kararlılıkla. "Sana düşüneceğimi söyledim. Yarın ya da pazar günü ararım."

"Peki Stella," dedi Trent. "O zaman senden haber bekliyorum."

Hat kesildi. Ballard motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaştı. Güneye dağlara doğru yöneldi. Konsolun saatine baktı. Eğer Trent saat ondaki kapanışa kadar çalışıyorsa iki saatten önce evine varamazdı. Bu kadar süre de planladığı şey için yeter de artardı.

11

Ballard, Wrightwood Yolu'na yaklaşık iki blok uzaklıktaki Mulholland Tepesi'nde minibüsünde oturuyordu. Gökyüzü bulutsuzdu. Valley'nin ışıkları kuzeye doğru sonsuzluğa uzanıyordu. Ballard telsizini Kuzey Hollywood Şube'nin frekansına ayarlamıştı. Fazla beklemesi gerekmedi. Tüm devriye birimlerine telsiz anonsu gitti, Wrightwood'da olası bir haneye tecavüz vakası vardı. Devriyelerden biri çağrıyı kabul edip ihbarı yapan kişiyle nerede buluşabileceklerini sordular. Telsizci, ihbarın olay yerinden geçen, kendini tanıtmak istemeyen bir sürücü tarafından yapıldığını aktardı.

Otuz saniye geçtikten sonra Ballard telsizini açtı. Telsizciye kendini Hollywood Şube dedektifi olarak tanıttı ve bölgede olduğunu, olayla ilgilenebileceğini söyledi. Telsizci mahallede dost biri olduğunu bilsinler diye bu bilgiyi devriyeye aktardı. Ardından güçlü ışığından faydalanmak amacıyla eğimli mahallenin üzerinde uçacak bir hava desteği istedi.

Ballard bulunduğu yerden ayrılıp Wrightwood'a yöneldi. Dik yokuşlu sokaktan aşağıya inip ilk virajı dönerken devriye aracını gördü, bir blok ötede, mavi ışıkları yanıyordu. Yaklaşırken farlarını yakıp söndürdü, ekip aracının yanında durdu. İki memur araçtan iniyordu. Ballard şahsi aracındaydı. Polis oldu-

ğunun teyit edilebilmesi için rozetini uzattı. Ballard devriye polislerini Kuzey Hollywood Şube'den oldukları için tanımıyordu.

"Selam baylar," dedi. "Buralardan geçiyordum, çağrıyı duydum. Yardım ister misiniz yoksa siz halleder misiniz?"

"Halledilecek bir şey olduğuna emin değilim," dedi memurlardan biri. "İhbarı yapan kişi ortada yok ve etrafta da şüpheli kimseyi görmüyorum. Boş bir ihbara benziyor."

"Olabilir," dedi Ballard. "Ama birkaç dakikam var. Şuraya park edeceğim."

Ballard devriye arabasının arkasına park etti. Bir elinde fener, bir elinde telsiz, minibüsünden indi. Tanıştılar. Ballard sokağın yukarısındaki evleri kontrol etmeye gönüllü oldu. İki devriye polisi sokağın aşağısına bakacaktı. Tam ayrıldıkları sırada dağın tepesinde bir helikopter belirdi, ışığıyla sokağı aydınlattı. Ballard fenerini sallayıp sokağın yukarısına doğru ilerledi.

Thomas Trent'in evi uğradığı üçüncü evdi. Görebildiği kadarıyla içeride ışık yanmıyordu. Metal fenerin dibiyle kapıya sertçe vurdu. Bekledi ama kapı açılmadı. Tekrar vurdu, evde kimse olmadığına kanaat getirince geriledi, haneye tecavüz belirtileri ararmış gibi evin ön cephesini feneriyle taramaya başladı.

Ballard dönüp sokağın aşağısına baktı. Wrightwood'un karşı tarafındaki iki devriye memurunun fener ışıklarını görebiliyordu. Evleri kontrol ediyor, ondan uzaklaşıyorlardı. Uzaklaşan helikopter yamaç boyunca ışığını evlerin arkasına tutuyordu. Ballard çöp tenekelerinin muhafaza edildiği bir girinti, ardında da kapı gördü. Bu kapının, Trent'in evinin yan tarafına inen basamaklara erişimi engellediğini biliyordu. Kanunlara göre yangın veya diğer acil durumlarda kullanılmak üzere yamaç evlerinin ikinci bir giriş yolu bulundurması zorunluydu. Ballard kapı kilitli mi diye bakmak için hızlıca çöp tenekelerinin etrafından dolandı, kapı kilitli değildi. Açtı, merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Hareket algılayıcı sistem anında merdiveni aydınlattı. Ballard elini kaldırıp ışığı engellemek için yüzünü kapadı. Parmaklarının arasından bakarak evin dışında kamera aradı. Hiçbir şey göremeyince elini indirdi. Görüntüsünün kaydedilmediğine sevindi, merdivenden aşağıya inmeye devam etti.

Evin iki alt katında merdiven sahanlıkları vardı. Buralardan yapının arkasındaki balkonlara ulaşılıyordu. Ballard ilk balkona adım attığında dış mobilyayla döşendiğini gördü, bir de barbekü vardı. Dört sürgülü kapıyı yokladı, ama kilitliydiler. Fenerini içeriye tuttu fakat kapıların arkasındaki perdeler çekilmişti, evin içini göremedi.

Ballard hemen merdivene dönüp bir alt kata indi. Buradaki balkon çok daha küçüktü ve sadece iki sürgülü kapı vardı. Cama yaklaşınca içerideki perdenin sadece yarısına kadar çekildiğini fark etti. Fenerini aralıktan içeriye doğrulttu fakat odanın içi neredeyse boştu. Ortaya düz arkalıklı ahşap bir sandalye hemen yanı başına küçük bir masa konmuştu. Odada başka hiçbir şey yok gibiydi.

Fenerini odanın içinde gezdirirken ani bir parlamayla irkildi. Sağdaki duvarın tamamının ayna olduğunu fark etti. Gördüğü kendi ışığıydı.

Ballard kapıyı yokladı, kilitli değildi fakat kaydırmaya başladıktan sonra aniden durdu. Işığını sürgüye doğru tuttu. Kapının dışarıdan açılmasını engellemek için sapı kesilmiş bir süpürge yerleştirildiğini gördü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Ballard.

Fazla zamanı olmadığını biliyordu, devriye memurları her an ona bakmak için geri dönebilirlerdi. El fenerini odanın içinde bir kez daha gezdirdi. Odanın uzak köşesinde aralık bir kapıyı daha iyi görebilmek için balkonda ilerledi. Aralıktan bir koridor ile evin üst katına çıkan bir merdiven gördü. Merdivenin biti-

şiğindeki küçük girintide dikdörtgen bir şekil fark etti. Yapının temeline inen bir kapak olabilirdi bu.

Balkonun kenarına yürüdü, fenerini korkuluğun aşağısına doğrulttu. Işık huzmesi, evin klimasının bulunduğu platformu aydınlattı. Ballard evin altındaki teçhizata erişim olması gerektiğini fark etti.

"Bir şey buldun mu?"

Ballard hemen döndü. Devriye memurlarından biri merdivenden inmişti. Omzunda dört çizgi, daha yaşlı, daha kıdemli olan. Adı Sasso'ydu. Işığını kaldırıp Ballard'a çevirdi.

Ballard yüzünü kapamak için elini kaldırdı.

"Sakıncası yoksa?" dedi.

Polis fenerini indirdi.

"Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," dedi Ballard. "Yukarıdaki kapı açıktı, ben de belki biri aşağıya inmiştir dedim. Ama burada yaşayan varmış gibi durmuyor."

Fenerini cam kapılara tuttu, sadece sandalye ve masa olan odayı gösterdi. Sasso da ışığını kapıya çevirdi, sonra Ballard'a baktı. Yüzü şimdi karanlıktaydı.

"Tesadüf eseri bu civardaydın, öyle mi?" dedi.

"Valley'de bir görüşmem vardı, tepeden geçiyordum," dedi Ballard. "Gece vardiyasındayım, erken gidiyordum. Dün gece Sunset'teki katliamı duymuşsundur? Yoklamada olayla ilgili neler planladıklarını duymak istedim."

"Ve Hollywood'a gitmek için Wrightwood'dan geçiyordun?"

Sesinde bariz bir kuşku vardı. Rütbesine bakılırsa Sasso en az yirmi yıldır teşkilattaydı. Muhtemelen bir evi izlemek için dedektiflerce uydurulan birkaç telsiz çağrısına tanıklık etmişti. Buna hayalet tekniği deniyordu.

"Laurel Kanyonu'nda trafik ağır ilerliyordu, ben de Vineland'a girdim, orası da beni buraya çıkardı," dedi. "Outpost'a gidip oradan inecektim."

Sasso başını salladı ama Ballard adamın ikna olmadığını düşünüyordu.

"Gidiyoruz," dedi Sasso. "Gerçek çağrılar bekliyor, onlara bakmamız gerek."

Sasso vakitlerini boşa harcadığı için Ballard'ı bu şekilde azarlamıştı.

"Elbette," dedi Ballard. "Ben de gidiyorum."

"Helikopteri iptal ediyorum," dedi Sasso.

Sasso merdivenden yukarı çıktı. Ballard adamın peşine düşmeden önce balkon korkuluğundan aşağıya son bir göz attı. Fenerini aşağıya çevirdi, fakat klimayı tutan platforma dışarıdan giriş göremedi. Girişin hem içeriden hem de evin altından olduğuna emindi.

Yukarıda kapıyı kapadı, çöp tenekelerini yerlerine koydu. Sonra minibüsüne doğru yürüdü. Arkasındaki devriye aracı üç noktalı dönüş yaptı ve tepeden aşağıya indi. Ballard gecenin içinde kaybolan helikopterin sesini duydu. Balkonun altındaki platforma inmek için Trent'in evine dönmeyi düşündü fakat Sasso'nun kuşkuları onu durdurdu. O ve ortağı, hâlâ civarda mı diye ona bakmak için geri dönebilirlerdi.

Minibüsü çalıştırdı, Mulholland'a yöneldi. Tıpkı Sasso'ya dediği gibi şehrin ışıklı manzarası eşliğinde Outpost'un yolunu tuttu. Ardından Hollywood'a indi. Wilcox'tan birkaç blok ötede Sunset'teyken telefonu çaldı. Valley Şube'nin ahlak masasından Jorge Fernandez arıyordu. Ballard dönüş yaptığı için teşekkür edip üzerinde çalıştığı vakadan, konuşamadığı darp kurbanından kısaca bahsetti.

"Peki nasıl yardım edebilirim?" dedi Fernandez.

Ballard, Dancers'ın önünden geçerken ön tarafta bir adli tıp minibüsünün durduğunu fark etti. Açık ön kapılardan içerideki –olay yerinde kullanılan türden– parlak ışıkları gördü. Olaydan yirmi dört saat sonra orada neler olduğunu merak etti.

"Hey Ballard orada mısın?" dedi Fernandez.

"Ah evet, özür dilerim," dedi Ballard. "Elimde bir adam var. Henüz şüpheli diyemiyorum. Ama hakkında biraz daha bilgi toplamak istiyorum."

"Tamam, bunun benimle ne alakası var?"

"Üç yıl önce Sepulveda Bulvarı'nda gizli bir operasyonda onu tutuklamışsın."

"Orada çok kişi tutukladım. Adı ne?"

Ballard, Wilcox'tan merkeze doğru döndü.

"Thomas Trent," dedi.

Kısa bir duraklamadan sonra Fernandez cevap verdi.

"Hayır," dedi. "Hatırlayamadım."

Ballard tutuklama tarihini verdi, tutuklamanın Tallyho'da yapıldığını ve ceplerinden muşta çıkan kişinin Trent olduğunu söyledi.

"Ah tamam, şu herif," dedi Fernandez. "Muştayı hatırlıyorum. Üzerinde sözcükler vardı."

"Ne sözcüğü?" dedi Ballard. "Ne demek istiyorsun?"

"Kahretsin, hatırlayamıyorum. Her birinin üzerinde bir kelime vardı, temas ettiği yerde o kelimenin izi çıkıyordu."

"Tutuklama raporunda bununla ilgili bir açıklama yoktu. Sadece muşta denmişti."

"Düşünüyorum..."

"Ortağınla birlikte miydin? Belki o biliyordur. Önemli bir bilgi olabilir."

"Görev gücüydü. Bütün birim oradaydı. Soruşturabilirim, kim hatırlıyor araştırabilirim."

"Pekâlâ, bana tutuklamadan bahseder misin? Bu herif, reşit olmayan biriyle birlikte olmayı planladığı motel odasına muşta getiriyor ve şartlı tahliye alıyor. Bu nasıl oluyor?"

"Avukatı iyiymiş herhalde."

"Cidden mi? Bana bütün söyleyebileceğin bu mu?"

"Yani, odada hazırlık yapıyorduk çünkü saat onda o sapıklardan biri gelecekti fakat dokuzda kapı çalındı. Senin adamındı. Muştalı. Ne olduğunu anlamadık. Üstünü aradık, ceketinin cebinde muşta bulduk. Mazereti vardı diye hatırlıyorum. İkinci el araba mı ne satıyormuş da tekinsiz insanlarla test sürüşlerine çıkıyormuş ve kendini korumak için bir şeylere ihtiyacı varmış."

"Muştaya mı?"

"Ben sadece onun dediklerini aktarıyorum."

"Tamam, tamam. Sonra ne oldu?"

"Fiyasko oldu. Onun saat onda gelecek adamımız olduğunu sanıyorduk ama onunla senaryomuz arasında bir bağlantı kuramadık, o nedenle de..."

"Ne senaryosu?"

"İnternet üzerinde yaptığımız sohbetlere senaryo diyorduk. Dolayısıyla elimizde kasıt yoktu. Savcılığı aradık, durumu izah ettik, senaryomuzdaki adam olduğuna emin olmadığımızı söyledik. Savcılık, adamı muşta bulundurmaktan tutuklamamızı söyledi. Daha sonra kendi operasyonumuzla arasında bağlantı kurarsak dosyaya onu da ekleyecektik. Bize söylendiği gibi adamı tutukladık, hepsi bu."

"Daha sonra senaryoyla arasında bağlantı kurmaya çalıştınız mı?"

"Bak Ballard'dı, değil mi?"

"Evet, Ballard."

"Bilgisayardan bilgisayara doğrulama yapmanın ne kadar zaman alıcı bir iş olduğunu biliyor musun? Ve oto galerisinde çalışan bu adamın her masadaki bilgisayara erişimi vardı. Onu muşta bulundurmaktan tutukladık. O kadar. Yapacak başka işlerimiz vardı."

Ballard başını salladı. Sistemin nasıl işlediğini biliyordu. Çok fazla vaka, çok fazla değişken, çok fazla yasal kural. Trent'i ağır suçtan içeri atmışlardı ve sokaklardan bir pislik daha temizlenmişti. Önüne bakıp bir sonrakini yakalama zamanı.

"Tamam, dönüş yaptığın için teşekkürler," dedi Ballard. "Epey yardımın dokundu. Bana bir iyilik yap... eğer birimde muştanın üzerinde ne yazdığını hatırlayan olursa ya da biri fotoğraf çekmişse bana haber ver. Vakaya faydası olabilir."

"Tamamdır Ballard."

Ballard merkezin arka otoparkının girişine geldi, pencereden kimliğini elektronik okuyucuya tuttu. Çelik duvar kalkınca otoparka girdi, park yeri bulmak için dolaşmaya başladı. Otopark geceleri daha kalabalıktı çünkü sahada daha az araba olurdu.

Merkeze arka kapıdan girdi, nezaretin bankına kelepçelenmiş iki sarhoş gördü. İkisi de ayaklarının dibine kusmuşlardı. Ballard kıyafetini taşıyordu. Arka koridordan gitti, üstünü değiştirmek için üst kattaki soyunma odasına çıktı.

Dedektif bürosu her zamanki gibi boştu. Kendine tahsis edilen masa olmadığından mesaj bırakılıp bırakılmadığını kontrol etmek için danışmaya gitti. Pembe bir kâğıt vardı: 888 alan koduyla saat dörtte bir telefon gelmişti. Arayan kişi olarak Nerf Cohen karalanmıştı. Ballard'ın tanımadığı bir isim. Ballard kâğıdı aldı, her zamanki çalışma masasına geçip oturdu.

Mesajı kontrol etmeden önce cep telefonundaki fotoğraf arşivini açtı. Ramona Ramone'un gövdesindeki morlukların ya-

kından çektiği resimlerine gelene kadar ekranı kaydırdı. Fotoğrafları başparmağı ve işaretparmağıyla büyüttü, muştadan kaynaklı olduğuna kanaat getirdiği morluklarda kalıp izleri aradı. Fernandez'den aldığı bilgilerin etkisiyle mi emin değildi fakat daha önce hastanede fark etmediği bir şeyi gördüğünü sandı. Gövdenin sağ ve sol taraflarındaki morluklarda belirgin harfler gördüğünü düşündü. Kelimeleri seçemiyordu fakat sol yandaki *C* ya da *O* harfi, sağ yandaki *N* ya da *V* harfi olabilirdi. Baktığı izler kelimeyse saldırganın yumruklarında düz, morluklarda muhtemelen ters görüneceklerdi.

Yine de morluk kalıpları önemliydi. Ballard'ın bakmakta olduğu, bilimsel ya da kesin bir şey değildi fakat Trent'le ilgili teorisine uyan yapbozun parçalarından biriydi. Umut verici bir gelişmeydi. Soruşturma hamlelerini –en azından yasal olanları– dijital kayda aktarmaya başlama vakti geldiğine kanaat getirdi. Uzak duvardaki televizyon ekranlarının üzerinde duran saate baktı, gece vardiyası yoklamasına daha bir saat vardı. Bu süre zarfında dünya kadar iş yapardı. İşe koyuldu. Dosyadaki ilk belge olmayacak olsa bile Soruşturmacının Kronolojisi'nden başladı. Tecrübelerinden biliyordu ki kronoloji bir vakanın odak noktasıydı.

Yarım saat geçmişti ki telefonu çaldı. Engelli numara arıyordu. Açtı.

"Ben Ballard."

"Good ve Evil."

Jorge Fernandez'in sesini tanıdı. Sesi heyecandan bir tık yükseldi.

"Muştaların üzerindeki yazı mı?"

"Evet. Bizim elemanlara sordum, biri hatırladı. İyi ve kötü, insanın içindeki daimi savaş. Anladın mı?"

"Anladım."

"Faydası olur mu?"

"Sanırım. Hatırlayan memurun adını verir misin? İhtiyacım olabilir."

"Zarif Dave Allmand. Ona böyle diyoruz çünkü kendine has bir giyim tarzı var. Burası ahlak büro ama o kendini defilede sanıyor."

"Anladım. Sağ ol Fernandez. Borçlandım sana."

"İyi avlar Ballard."

Ballard görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonundan Ramona Ramone'un morluklarının fotoğraflarını açtı. Şimdi görebiliyordu: *GOOD*'daki *O* ile *EVIL*'daki *V* harfini. Tersten de düz olarak da aynı okunuyorlardı.

Ballard, Trent'in tutuklandığında el konulan muştaları geri almasının son derece düşük ihtimal olduğunu biliyordu. Muhtemelen üç yıl sonra şahsi eşya birimince imha edilmişti. Fakat silah, parafilinin parçasıysa –bu durumda sadomazoşist bir fantezinin parçasıysa– Trent'in gidip de aynısından bir çift daha alması çok da abartılı bir düşünce olmazdı.

Ballard'ın az önce hissettiği heyecan şimdi damarlarında dolaşan bir lokomotife dönmüştü. Ona göre Trent artık basit bir şüpheli değildi. O safha geçilmişti. Ballard aradığı adamın o olduğuna inanıyordu. Bunu anladığı anın eşi benzeri yoktu. Bu dedektifliğin Kutsal Kâse'siydi. Bunun kanıtla, yasal prosedürle ya da muhtemel nedenle alakası yoktu. Önsezilerle ilgili bir durumdu. Hayatta bunun üstünde hiçbir şey yoktu. Gece vardiyasında uzun zamandır zorlanıyordu fakat şimdi o duyguyu hissediyordu ve kalbinin derinliklerinde işte tam da bu sebepten bu işi asla bırakmayacağını biliyordu. Onu nereye koyarlarsa koysunlar, hakkında ne söylerlerse söylesinler bu değişmeyecekti.

12

Ballard üst kattaki yoklama odasına erken çıktı. Biraz sosyalleşmek, merkezdeki dedikodulara kulak kabartmak ve sokak istihbaratı toplamak için iyi bir zamandı. Odaya girdiğinde, aralarında Smith ve Taylor'ın da bulunduğu yedi üniformalı polis memuru çoktan yerlerini almıştı. Diğer ikisi, Ballard'ın soyunma odasında sık sık karşılaştığı bir kadın ekipti. Beklendiği gibi sohbetlerin konusu bir önceki gece meydana gelen, dört kişinin can verdiği katliamdı. Memurlardan biri, SCB'nin vakayla ilgili dışarıya haber sızdırmadığını, hatta olayın üzerinden yirmi dört saat geçmesine rağmen kurbanların isimlerini dahi açıklamadığını söylüyordu.

"Renée, sen içerideydin," dedi kadınlardan biri olan Herrera. "Kurbanlarla ilgili bilgilendirsene bizi. Kurbanlar kimdi?"

Ballard omuz silkti.

"Hiçbir bilgim yok," dedi. "Ben sadece kurbanlardan biriyle, kokteyl garsonuyla ilgilendim. Beni soruşturma ekibine dahil etmediler. Bir masada üç ölü adam gördüm ama kim olduklarını bilmiyorum."

"Olivas'ın sorumlu olduğu ekibe seni dâhil edeceklerini sanmazdım zaten," dedi Herrera.

Bu, polis merkezlerinde sır diye bir şey olmadığına dair hatırlatmaydı. Hollywood'a transfer olmasından sonraki bir ay içinde merkezdeki herkes, Olivas'a karşı yaptığı şikâyetten sonuç alamadığını duymuştu. Üstelik personel meselelerinin kanunen sır olarak saklanması gerektiği halde.

Ballard konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Bu akşam merkeze gelirken kulüpte adli tıp minibüsünü gördüm," dedi. "Dün gece bir şeyi mi atlamışlar?"

"Duyduğuma göre hiç gitmemişler," dedi Smith. "Neredeyse yirmi dört saattir uğraşıyorlarmış."

"Bu bir rekor falandır herhalde," diye ekledi Herrera.

"Rekor Phil Spector vakasında. Adli tıpçılar olay yerinde tamı tamına kırk bir saat kalmışlar," dedi Smith. "Hem de tek bir ceset için."

Spector bardan evine götürdüğü kadını öldüren meşhur bir besteciydi. Olay bir şerif vakasıydı ama Ballard bu ayrıma değinmemeye karar verdi.

Çok geçmeden diğer memurlar da içeri girdiler, arkalarından da Teğmen Munroe göründü. Odanın başındaki kürsüye geçip yoklama aldı. Olaysız ve sıkıcıydı, her zamanki gibi bölgedeki suçlardan bahsedildi, Ballard'ın bir gece önce ilgilendiği kredi kartı hırsızlığına da değinildi. Munroe, Dancers vakasına dair hiçbir yeni bilgi edinememişti, şüphelinin robot resmi dahi yoktu. Raporu on dakikadan kısa sürdü. Teğmen topu Ballard'a atarak sözlerini sonlandırdı.

"Renée söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Pek yok. Dün gece bir darp vakası vardı. Kurban hâlâ komada. Olay bulvarda meydana gelmiş, kulağınıza bir şeyler çalınırsa paylaşırsanız sevinirim. Bu arada şüphelinin muşta kullandığını da belirteyim. Buradan yola çıkarak soruşturabilirsiniz.

Bunun ve Dancers'da beş kişinin öldürüldüğü katliam dışında asayiş berkemal."

Herkes güldü.

"Pekâlâ," dedi Munroe.

Teğmen çalışma programı ve vücut kamerası eğitimiyle ilgili duyurulara geçti. Ballard çıkmak istiyordu fakat kabalık olacağını biliyordu. O nedenle telefonunu çıkardı, bacağının üzerine koydu, çaktırmadan mesajlarına baktı. Birkaç dakika önce Jenkins'ten mesaj geldiğini gördü. Gelenekleri olduğu üzere tek başlarına görev yaptıkları vardiyalarda durum kontrolü yapıyordu.

Jenkins: Nasıl gidiyor?

Ballard: Sanırım baş aşağı evi buldum.

Jenkins: Nasıl?

Ballard: Muşta sabıkasından.

Jenkins. İyiymiş. Bu gece hamle yapacak mısın?

Ballard: Hayır, biraz daha araştıracağım. Haber veririm.

Jenkins. Güzel.

Mesajlaşmayı bitirirken yoklama sona erdi. Ballard telefonu cebine koyup merdivenlere yöneldi. İlk sahanlığı dönmek üzereyken Munroe arkasından seslendi.

"Ballard, Dancers'a gitmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ballard durdu, teğmenin yanına gelmesini bekledi.

"Hayır, neden ki?" dedi.

"Sadece adamlarımın ne yaptığını bilmek istedim," dedi Munroe.

Ballard teknik olarak Munroe'nun adamlarından değildi ama ona takılmadı. Munroe gece vardiyasında devriye işlerinden so-

rumluydu fakat Ballard dedektifti ve amiri Teğmen McAdams'tı. Gündüz dedektif bürosu amiri McAdams.

"Yoklamada dediğim gibi dün geceki darp olayı üzerinde çalışıyorum," dedi. "McAdams görevi bana verdi."

"Bana o konuda bir bilgi ulaşmadı," dedi Munroe.

"Beni Dancers'dan uzak tutmanı söyleyen bir bilgi geldi mi peki?"

"Hayır, sana söyledim, sadece vardiyada görev yapanların nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Eh, artık ne üzerinde çalıştığımı biliyorsun. Kısa bir süre için hastaneye uğramam gerekiyor ama bana ihtiyacın olursa buralardayım."

Döndü, son merdiveni indi, doğrudan dedektif bürosuna gitti. Munroe bir şeyler mi saklıyor diye merak etti. Ballard genelde devriye amirine hesap vermeden özerk çalışırdı. Olivas ya da şehir merkezinden biri onu kulüpten ve soruşturmadan uzak tutmasını mı söylemişti acaba?

Munroe'yla yaptığı konuşma sinirini bozmuştu fakat düşüncelerı bir kenara koydu. Elindeki vakaya odaklandı. Danışma masasının çekmecesinden gece vardiyasına ait ekip otosunun anahtarlarını aldı, ardından şarj merkezinden telsizine dolu bir batarya kaptı. Çantasını ve telsizi almak için masasına gitti, sonra dışarı çıktı. Koltuğa oturduğunda aracın gündüz kullanıldığını hemen anladı. Birileri arabanın içinde sigara içmeyi yasaklayan kuralı ihlal etmişti. Otopark kapısından çıkarken camları açtı. Wilcox'ta kuzeye, Sunset'e doğru döndü.

Hollywood Presbyterian'da Ramona Ramone'un kaldığı odaya gidebilmek için rozetini güvenlik görevlisine, sonra da iki hemşire bankosuna gösterdi. Ballard olur da mahkemede tanıklığa ihtiyaç duyarsa diye Natasha adında bir hemşireden kendisine eşlik etmesini istemişti.

Kurban önceki geceye göre daha kötü görünüyordu. Kafası kısmen tıraşlanmıştı, kafatasındaki çatlağı onarmak ve beyindeki şişmenin etkisini sınırlandırmak için yapılan ameliyattan dolayı yüzü şişmiş, tanınmaz hale gelmişti. Tüplerin, serumların ve monitörlerin arasında yatıyordu.

"Gövdesindeki morlukların fotoğrafını çekebilmem için önlüğünü kaldırmanı istiyorum," dedi Ballard.

"O işlem dün gece yapılmadı mı?" dedi Natasha.

"Yapıldı. Ama morluklar bugün farklı görünür."

"Anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor Natasha. Sen önlüğü kaldır yeter."

Ballard derinin altındaki kan damarları darbenin etkisiyle hasar gördüğünde ve kırmızı kan hücreleri çevre dokulara sızdığında morluk oluştuğunu biliyordu. Hasarlı damarlardan kan sızmaya devam ettiği için morluk bazen yaralanmadan sonraki yirmi dört saat içinde genişleyip daha koyu bir renge dönüşebiliyordu. Ballard, Ramona Ramone'un morluklarının daha belirgin hatta daha okunabilir hale gelmesini umuyordu.

Hemşire tüplerden bazılarını kenara kaldırıp hastayı örten termal battaniyeyi çekti. Uçuk mavi önlüğün düğmelerini çözerek kurbanın çıplak bedenini gözler önüne serdi. Penise bir kateter bağlanmıştı, şeffaf borunun içindeki idrar iç kanama yüzünden hafif kırmızıya dönmüştü. Hemşire battaniyeyi hafif yukarı çekti. Ballard kadının bunu saygıdan mı tiksintiden mi yaptığını bilmiyordu.

Ballard kurbanın üst gövdesinin sağ ve sol yanlarının tamamen koyu morluklarla kaplı olduğunu gördü. Kan derinin altında yayılmayı sürdürmüştü. Dün gece gördüğü kırmızı darbe izlerinin kenarları şimdi bulanıktı. Eğer hasar şu an ilk kez görülüyor olsaydı bunun muştayla yapıldığı asla tahmin edilemezdi. Ballard morlukları daha yakından incelemek için yatağın solundan

üzerine eğildi. Açık renk morlukların arasında daha koyu renkte yan yana iki halka gördü. *GOOD* kelimesindeki *O* harfleri olmalıydı.

"Natasha şuna bakar mısın?"

Ballard doğruldu ve hemşirenin geçebilmesi için sola kaydı. Deseni gösterdi.

"Şu ne?" diye sordu.

"Morluğumu kastediyorsunuz?" dedi Natasha.

"Orada bir desen var. Görüyor musun?"

"Görüyorum... şey, belki. Daireleri mi diyorsunuz?"

"Aynen öyle. Dur bir fotoğraflarını çekeyim."

Ballard telefonunu çıkardı. Natasha geri çekilince tekrar kurbana yaklaştı. Fotoğrafları çekerken yeni iPhone kamerasıyla çekilen profesyonel kalitedeki büyüleyici kareleri gösteren şehrin dört bir yanındaki reklam panolarını düşündü. Ballard bu tarz fotoğrafların asla reklam panolarına konmayacağını tahmin ediyordu.

"Bu izler silahtan mı?" dedi Natasha. "Saldırgan, adama yumruk attığında parmaklarında iki büyük halka mı varmış?"

Ballard önce flaşla, sonra flaşsız fotoğraf çekmeye devam etti.

"Öyle bir şey," dedi.

Yatağın öbür tarafına geçti. Ramona Ramone'un gövdesinin sol tarafındaki morluğu inceledi. Morluklar burada daha da koyu renkteydi. Ballard *EVIL* kelimesine benzeyen bir desen bulamadı. Ama şunu biliyordu ki daha koyu renk demek daha derin yaralanma demekti., Saldırganın sağ elini kullandığını, gövdenin iki tarafı arasındaki dengesizlik gösteriyordu. Test sürüşü ve sonrasındaki etkileşimleri sırasında, Thomas Trent'in, sağ elini kullandığını ortaya çıkaracak bir şey yapıp yapmadığını anımsamaya çalıştı. Sağ elinin üstünün feci halde morardığı aşikârdı. Ballard, Trent'in telefon numarasını sağ eliyle yazdığını hatırladı.

Ballard yaralanmaların boyutunu belgeleyebilmek için sol tarafın fotoğraflarını çekti.

"Kurbanı örtebilirsin Natasha," dedi. "Şimdilik işim bitti."

Natasha önlüğün düğmelerini iliklemeye başladı.

"Onun erkek olduğunu gördünüz, değil mi?" dedi hemşire.

"Biyolojik olarak, evet," dedi Ballard. "Ama kadın olarak yaşamayı seçmiş. Ben o kadarını biliyorum."

"A," dedi Natasha.

"Ziyaretine gelen oldu mu, biliyor musun? Ailesi falan?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Onu başka hastaneye nakledecekler mi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen."

Hollywood Presbyterian özel bir hastaneydi. Ailesine ulaşılamaz ya da sigortası bulunamazsa Ramone ilçe hastanesine nakledilecek buradaki bakımdan mahrum kalacaktı.

Ballard yardımları için Natasha'ya teşekkür edip odadan çıktı.

Hastaneden ayrıldıktan sonra Ballard 101 numaralı otoyolun yükseltilmiş bölümünün gölgesindeki bir mahalleye gitti. Ramona Ramone'un şimdiki veya doğum adına düzenlenmiş ehliyeti yoktu. Ballard'ın bulduğu tek adres de Heliotrope Yolu'ndaydı. Bu, ahlak masasındaki dosyasında bulunan iki şantaj kartında yazan ve son tutuklandığında verdiği adresti.

Ballard adresin büyük ihtimalle sahte olduğunu düşünmüştü. Sebebiyse Hollywood'da Heliotrope adında bir sokak olmaması değil Hawaii'de büyüdüğü için bitkiler ve çiçeklerle ilgili bilgi sahibi olmasıydı. Maui'nin gür yamaçlarında ailesiyle birlikte domates ve bitki üretim çiftliklerinde çalışmıştı. Heliotrope, kokulu mor ve mavi çiçekleri olan, taçyapraklarını güneşe doğru çevirmesiyle bilinen bir bitkiydi. Ballard bunu bir tür benzetme olarak düşünmüştü. Ramona Ramone belki de sokağın adını,

kendisinin değişme ve taçyapraklarını güneşe dönme arzusuna uyduğu için seçmişti.

Ballard otoyola giden yolu takip ederken adresin, üst geçidin altında dip dibe park edilmiş bir dizi karavana karşılık geldiğini gördü. Burası Los Angeles'taki çok sayıda evsiz kamplarından biriydi. Sokaktaki külüstür karavanların arkasında çadırlar, mavi brandadan ve başka malzemelerden yapılmış sığınaklar göze çarpıyordu.

Ballard arabasını park edip indi.

13

Ballard evsiz kamplarının sosyal yapısı hakkında az da olsa bir şeyler biliyordu. Evsizlere ve bağlı bulundukları topluluklara karşı takınılan olumsuz tavır nedeniyle hem belediye hem de teşkilat, yurttaşlık hakları gruplarınca dava edilmişti. Neticesinde personele sorun odaklı hassasiyet eğitimi verilmiş ve müdahaleci olmayan bir yaklaşım benimsenmişti. Ballard o eğitim sırasında, evsiz kamplarının, güvenlik, karar verme, atık yönetimi gibi hizmetleri sağlayan sosyal ve yönetim hiyerarşisine ihtiyaç duyan bir şehir gibi evrimleştiğini öğrenmişti. Çoğu kampta belediye başkanı, şerif, yargıç görevi gören bireyler bulunurdu. Ballard, Heliotrope kampına adımını atarken şerifi arıyordu.

Tepedeki otoyolun bitmek bilmeyen araç sesleri dışında kampta sessizlik hâkimdi. Vakit gece yarısıydı, sıcaklık on derecelere inmişti, kamp sakinleri çoğunlukla çömelmiş, brandadan duvarlarının arkasında ya da şanslıysalar karavanlarının alüminyum kabuğunun içinde bir başka zorlu geceye hazırlanıyorlardı.

Ballard'ın gözüne bir adam takıldı. Atılan çöplerle beslenen insanların yemeklerini çıkardıkları bir atık alanında dolanıyordu. Kemerini bağlıyordu, fermuarı inikti. Başını kaldırıp Ballard'ı gördüğünde irkildi.

"Sen de kimsin be?"

"LAPD. Sen kimsin peki?"

"Yani burada yaşıyorum."

"Şerif misin? Yetkili birini arıyorum."

"Şerif değilim ama gece vardiyası bende."

"Sahi mi? Güvenlik sensin yani?"

"Aynen öyle."

Ballard kemerinden rozetini çıkarıp kaldırdı.

"Ballard, LAPD."

"Şey, Denver. Herkes bana Denver der."

"Pekâlâ Denver. Kimsenin rahatını kaçırmaya gelmedim. Sadece yardımını istiyorum."

"Tamam."

Denver öne doğru bir adım attı, elini uzattı. Ballard tiksintisini belli etmekten kaçındı. Neyse ki sağ elinde telsizini tutuyordu da uzatılan eli sıkmaktan kurtuldu.

"Dirsek tokuşturalım Denver," dedi.

Ballard dirseğini uzattı fakat Denver ne yapacağını bilemedi.

"Pekâlâ, boş ver," dedi. "Konuşalım sadece. Buraya gelmemin nedeni şu; sanırım yurttaşlarınızdan biri hastanede ve durumu oldukça kötü. Onun yerini arıyorum. Yardım eder misin?"

"Kimmiş? Buraya bir sürü insan gelip gidiyor. Bazen eşyalarını bırakıyorlar."

"Adı Ramona Ramone. Biraz kısa İspanyol kız. Burada yaşadığını söylemiş."

"Evet, Ramona'yı bilirim. Ama bilmen gereken bir şey var: Ramona erkektir."

"Evet, biliyorum. Erkek olarak doğmuş ama kendini kadın olarak görüyor."

Denver'ın kafası karışmış gibiydi, o yüzden Ballard devam etti.

"Burada mı yaşıyor yani?"

"Şey, yaşıyordu. Bir haftadır yoktu, biz de geri dönmeyeceğini düşündük. Dediğim gibi buraya bir sürü insan gelip gidiyor. Eşyalarını bırakıp ayrılıyorlar. O yüzden onun yerini başkası aldı, anlarsın ya? Burada işler böyle yürür. Gözünü açmazsan yerini kaybedersin."

"Yeri neresiydi?"

"Trenin önündeki 1974 model Midas karavanda kalıyordu."

Denver, açık kamp alanının önünde kaldırım boyunca sıralanmış döküntü karavanları gösterdi. İlk karavan, Dodge sürücü kabinli, kirli beyaz bir karavandı. Yan tarafında soluk turuncu bir şerit vardı. Çatısının arka kenarından su sızıntılarını engellemek için plastik bir Amerikan bayrağı sarkıtılmıştı. Dışarıdan bakıldığında aracın kırk yıllık olduğu her halinden belli oluyordu.

"Duyduğuma göre Ramona karavanı bir önceki sahibinden dört yüz papele almış, sonra da adam ormana yerleşmiş."

Denver şimdi kampı gösteriyordu. Ne kadar külüstür, döküntü olsalar da karavanlar topluluğun yaşam alanıydı. Yakın zamanda bir kulübe endüstrisi peyda olmuştu. Eski, onarılamayan karavanlar hurdalıklardan ve arka bahçelerden alınıp otoyolların altındaki park alanlarına ya da sanayi bölgelerine çekiliyor, evsizlere ucuz fiyattan satılıyor, hatta kiralanıyordu. Sürekli el değiştirdiklerinden sık sık mülkiyet kavgalarına ve yasa dışı tahliyelere konu oluyorlardı. Teşkilat, bu sorunla ve kentin her geçen gün artan –en büyüğü New York'un batısında yer alan– evsiz nüfusunun diğer sorunlarıyla başa çıkmak için bir görev gücü oluşturma sürecindeydi.

"Orada ne kadar kaldı?" dedi Ballard.

"Bir yıl falan," dedi Denver.

"Şu an orada biri var mı?"

"Evet, bir adam yaşıyor. Stormy Monday."

"Kullandığı isim bu mu?"

"Evet. Burada insanlar pek çok farklı isim kullanırlar, anlarsın ya. Diğer isimlerini geçmişte bırakırlar."

"Anladım. Gidip Stormy'yle konuşalım. Karavanın içine göz atmam gerek."

"Uykusundan uyandırıldığında çok aksileşir. Ona Stormy Monday demelerinin sebebi, her gün bir pislik gibi davranması."

"O tipleri bilirim. Denver o meseleyle sonra ilgileniriz."

Ballard arka arkaya sıralanan karavanların önüne doğru yürümeye başladığında telsizini ağzına götürüp destek talep etti. Yardımın tahmini varış süresi dört dakika olarak verildi.

"Buralara polis geldiğinde insanlar sinirlenir," dedi Denver, Ballard telsizi indirirken.

"Anlıyorum," dedi Ballard. "Sorun çıkarmak istemiyoruz. Ama bu Stormy Monday'e bağlı."

Ballard'ın cebinde arabasının torpido gözünden aldığı küçük bir fener vardı. Dibi çeliktendi. Ballard, Dodge Midas'ın kapısına fenerle vurdu. Sonra dört adım geriye ve sola çekildi. Kapının kolu olmadığını fark etti, içinden çelik zincir geçen iki delik vardı sadece. Stormy Monday içerideyken veya dışarıdayken aracı bu şekilde kilitliyor olmalıydı.

Kapı açılmadı. Karavan içinde hareket de yoktu.

"Biri kendini içeri kilitlemiş sanki," dedi Ballard.

"Evet, içeride," dedi Denver.

Ballard kapıya daha sert vurdu. Ses tepelerindeki beton yapıda yankılandı. Otoyolun gürültüsünü bastırdı.

"Hey, Stormy!" diye seslendi Denver. "Bir dakika baksana."

Heliotrope'tan bir ekip otosu ağır ağır geçiyordu, Ballard fenerini yakıp söndürdü. Araç sokakta Midas'ın yanında durdu. Mavi üniformalı iki kadın polis araçtan indiler. Herrera ve ortağı Dyson.

"Ballard durum nedir?" diye sordu Herrera.

"İçerideki arkadaşı dışarı çıkarmak istiyorum," dedi Ballard. "Denver huysuzluk yapabileceğini söylüyor."

Onca yıllık kullanımdan sonra karavanın yayları iflas etmişti. İçerideki hareketlilikle birlikte gıcırdamaya başladı. Derken kapının öbür tarafından bir ses yükseldi.

"Evet, ne istiyorsun?"

Denver kendiliğinden atıldı.

"Hey Stormy, polisler geldi. Karavanın içine bakmak istiyorlar. Ramona'nın eski yeri olduğu için."

"Ha şunu bileydin, o artık burada yaşamıyor," dedi Stormy. "Uykum var benim."

"Kapıyı açın bayım," dedi Ballard yüksek sesle.

"Arama emriniz falan var mı? Haklarımı biliyorum."

"Arama emrine ihtiyacımız yok. Kapıyı açmanızı istiyoruz. Aksi takdirde bu aracı polis otoparkına çekeceğiz, kapıyı zorla açacağız ve siz de soruşturmayı engellemek suçundan tutuklanacaksınız. Şehir hapishanesine gönderileceksiniz, bu muhteşem karavan da başkasına gidecek. İstediğiniz bu mu bayım?"

Ballard adama çıkış yolu bırakmadığını sanıyordu. Bekledi. Herrera omuz mikrofonundan bir çağrıyı dinlemek üzere uzaklaştı. Dyson, Ballard'ın yanında kaldı. Otuz saniye geçtikten sonra Ballard zincir şıngırtısı duydu. Stormy Monday kapıyı açıyordu.

Ballard lakabına ve terslenmesine bakınca karavandan çatışmaya hazır, irikıyım bir adamın çıkmasını bekliyordu. Oysaki

içeriden elleri havada gözlüklü ve kırçıl sakallı ufak tefek bir adam çıktı. Ballard ona ellerini indirmesini söyledi, Dyson'la geri dönen Herrera'nın yanına götürdü. Ballard adamı karavanın sahibine ve içindekilere dair sorguya çekti. Kendini Cecil Beatty olarak tanıtan adam, iki gün önce taşındığını ve kendisinden önce karavanda başkalarının kaldığını söyledi. Ramona Ramone'a ait bir eşya kalmadığını düşünüyordu.

Ballard karavanın içine göz atarken devriye memurlarından Beatty'ye göz kulak olmalarını istedi. Lateks eldiven taktı, iki basamağı tırmandı, içeri girdi. Fenerinin ışığını, çöpten geçilmeyen ve bir pazar sabahı Hollywood Şube'de ayyaşların tutulduğu nezarethane kadar ekşi kokan iki odalık dar alanda gezdirdi. Tüm yüzeyleri, yeri kaplayan çöplerin arasında ilerlerken ağzıyla burnunu dirseğinin içine gömdü. Ramona Ramone'a ait olabilecek hiçbir şey görmedi. Arka odaya geçti. Bazanın üzerinde koyu renk lekeli çarşaflarla battaniyelerin yığıldığı çift kişilik bir yatak vardı. Çarşaflar aniden kıpırdadı. Yatakta biri olduğunu fark ettiğinde az kalsın çığlık atıyordu.

"Dyson buraya gel," diye seslendi Ballard. "Hemen!"

Ballard memurun karavana girdiğini duydu. Feneri yataktaki kadının suratına tutuyordu. Kadın bakımsız, saçı başı dağınıktı. Yüzünde, boynunda kabuk bağlamış yaralar vardı. Bağımlılığın çıkmaz sokağındaki biri.

"Götür onu buradan," dedi Ballard.

Dyson içeri girdi, örtüleri çekti, kat kat kazak ve ceket giyen kadını yataktan kaldırdı. Onu dışarı çıkarırken Ballard aramaya devam etti.

Soruşturması için kıymet taşıyan bir şey göremeyen Ballard yatak odasından çıktı. Vaktiyle banyo olan ancak uzun süredir kullanılmayan bölmenin karşısında küçük bir mutfak vardı. İki gözlü ocak çoğunlukla eroin ya da kristal met pişirmek için kul-

lanılıyordu. Ballard üst dolapları açmaya başladı, gölgelerin arasından fareler kımıldasa şaşırmazdı. Zamanında içinde kullan at telefon barındıran ufak boş bir kutu buldu. Karavandaki diğer ıvır zıvırın aksine kutu epey yeni görünüyordu.

Ballard karavandan indi, devriye polislerinin yanında başları önde bekleyen Beatty ile kadının yanlarına gitti. Kutuyu Beatty'ye gösterdi.

"Bu senin mi?" diye sordu.

Beatty kutuya bakıp başını yana çevirdi.

"Hayır, benim değil," dedi. "Oradaydı o."

"Ramona'nın mıydı?"

"Belki. Bilmiyorum. Daha önce görmedim."

Ballard kutunun Ramona'ya ait olduğunu varsayıyordu. Her ne kadar telefon kayıp, izi sürülemez dense bile kutunun üzerinde, içinde seri veya ürün numarasına ait herhangi bir bilgi varsa telefondan yapılan aramaların izi sürülebilirdi. Ramona'yı Trent'e bağlayan aramalar varsa bu kanıt, mahkemede kullanılabilirdi. Böylece bütün bu uğraş, karavanın içindeki pis havayı soluması boşa gitmemiş olurdu.

"Pekâlâ, işbirliğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Başıyla Herrera ile Dyson'a karavanın sakinlerini serbest bırakmalarını işaret etti. Serbest kalan ikili hızlı adımlarla içeri yürüdüler. Ballard özel bir konuda konuşmak için Denver'ı yanına çağırdı.

"Yardımların için teşekkür ederim Denver. Minnettarım."

"Sorun değil. İşim bu zaten."

"Ramona hakkında ilk konuştuğumuzda bir haftadır ortalarda görünmediğini söylemiştin."

"Evet, bir kuralımız var. Kişi dört gün boyunca ortalıkta görünmedikçe kimse kimsenin yerine çökemez. Çünkü insan tu-

tuklandığında yetmiş iki saat gözaltında tutulabiliyor. O nedenle birinin yerini başkasına vermeden önce dört gün bekleriz."

"Stormy iki gün önce karavana yerleşmeden evvel Ramona'nın dört gündür ortalarda görünmediğine eminsin yani?"

"Eminim. Evet."

Ballard başını salladı. Bu durumda Ramona, geçen gece otoparkta ölüme terk edilmeden önce saldırgan tarafından beş gün esir tutulmuş, işkence edilmiş olabilirdi. Düşünmesi bile korkunçtu.

Ballard, Denver'a tekrar teşekkür etti ve bu kez elini sıktı. Ballard elindeki lateks eldiveni adamın fark edip etmediğinden emin değildi.

Saat 01:30'da Hollywood Şube'ye dönen Ballard dedektif bürosunun yolunu tutmadan önce devriye ofisine uğradı. Munroe masasındaydı. Bir başka memur odanın uzak ucunda rapor yazmakla meşguldü.

"Vukuat var mı?" diye sordu.

"Sakin," dedi Munroe. "Dün geceden sonra, böyle iyi."

"Adli tıp hâlâ Dancers'da mı?"

"Nereden bileyim. Adli tıp bana bağlı değil ki."

"Şey, işler bu kadar ağır ilerliyorsa belki de gidip yardıma ihtiyaçları var mı diye bir bakabilirim."

"Bizim vakamız değil Ballard. Sen her ihtimale karşı burada kalmalısın."

"Ne ihtimaline karşı?"

"Sana ihtiyacımız olması ihtimaline karşı."

Ballard'ın Dancers'a gitmeye niyeti yoktu. Sadece Munroe'nun tepkisini ölçmek istemişti. Gerginliğine ve hızlı yanıtına bakılırsa Ballard'ı ve muhtemelen bütün Hollywood Şube personelini o olay yerinden uzak tutması emredilmişti.

Munroe konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Kurbanın nasıl?" diye sordu.

"Dayanmaya çalışıyor," dedi Ballard. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Görünüşe bakılırsa hayatta kalacak. Şüphelinin bunu öğrenip yarım kalan işini bitirmeye çalışmasından korkuyorum."

"Ne yani hastaneye girip kurbanı yastıkla boğacak mı diyorsun?"

"Bilmem, belki de. Vaka basında kendine yer bulamadı ama..."

"*Baba*'yı fazla izlemişsin. Eğer benden o fahişenin kapısına birini koymamı isteyeceksen avucunu yalarsın Ballard. Benden ekmek çıkmaz. O işe ayıracak adamım yok. Sinek avlaması ya da hemşire bankosunda vakit geçirmesi için birini gönderip sokakta eksik kalamam. Çok istiyorsan Metro Şube'den talepte bulunabilirsin ama bana sorarsan onlar da kimseyi göndermezler."

"Tamam. Anladım."

Dedektif bürosundaki ödünç masasına döndüğünde Ballard karavandan aldığı telefon kutusunu masaya koydu. Vardiyasının geri kalanını bir zamanlar kutunun içinde olan telefonun izini sürerek geçirmeye hazırlandı. Ama tam o sırada pembe mesaj kâğıdı aklına geldi. Oturup masa telefonunu kaldırdı. Numarayı gecenin bir yarısı aramakta tereddüt etmedi. Ücretsiz hattı, büyük ihtimalle bir işletmeye aitti. Ya açık ya kapalıydı, o nedenle gecenin bir vakti kimseyi uyandırmamış olacaktı.

Telefonun bağlanmasını beklerken kâğıtta yazılı ismi tekrar deşifre etmeye çalıştı. İmkânsızdı. Fakat telefon açılır açılmaz kimin arayıp mesaj bıraktığını anladı.

"Kart hizmetleri. Buyurun?"

Hint aksanı duydu. Geçen gece Bayan Lantana'nın telefonuyla konuştuğu Mumbaili adamlarınki gibi.

"İrfan'la konuşabilir miyim?"

"Hangisiyle? Burada üç tane İrfan var."

Ballard pembe kâğıda baktı. Cohen yazıyor gibiydi. C'yi K'ye çevirince olmuştu sanki.

"Khan. İrfan Khan."

"Hatta kalın lütfen."

Otuz saniye sonra yeni bir ses geldi. Ballard sesi tanıdığını sandı.

"Ben Los Angeles Emniyeti'nden Dedektif Ballard. Bana mesaj bırakmışsınız."

"Evet Dedektif. Yirmi dört saat kadar önce telefonda konuşmuştuk. İzinizi sürdüm."

"Evet, sürmüşsünüz. Neden?"

"Çünkü çalınan kredi kartıyla yapılan satın alma girişiminin teslimat adresini sizinle paylaşmak için izin aldım."

"Mahkeme kararı mı çıkarttınız?"

"Hayır, bölüm başkanım onay verdi. Kendisine gittim ve ona ne kadar ısrar ettiğinizi anlattım."

"Açıkçası şaşırdım. İlgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Yardım edebildiğime sevindim."

"Adres ne peki?"

Khan Santa Monica Bulvarı üzerinde bir adres ve daire numarası verdi. Ballard adresin El Centro Caddesi'nden ve Leslie Anne Lantana'nın evinden fazla uzak olmadığını anladı. Hatta muhtemelen yürüme mesafesindeydi.

Ballard adresi yirmi dört saat gecikmeli almasının vakada bir tutuklama yapma ihtimalini düşürdüğünü Khan'a söylememek için kendini zor tuttu. Olayın peşini bırakmayıp bölüm başkanına gittiği için teşekkür edip görüşmeyi sonlandırdı.

Ardından telsizini ve aracın anahtarını alıp kapıya yöneldi.

14

Mumbai'den gelen adres, Siesta Village adında köhne bir motele aitti. U biçiminde iki katlı bir yapı olan tesisin iç tarafında otopark, küçük bir havuz ve bir ofis vardı. Ön taraftaki tabelada ÜCRETSİZ İNTERNET ve HBO yazıyordu. Ballard tesise girip etrafta dolaştı. Odalardaki büyük dökme cam pencereler tesisin orasına bakıyordu. Motel metal iskeletli bir masaya sabitlenmiş tüplü televizyon bulabileceğiniz türden bir yerdi.

Ballard 18 numaralı odayı buldu. Perdeli camın arkasında ışık yanmıyordu. Kapının önüne park edilmiş külüstür Ford pikabı fark etti. On sekiz numaralı oda, para atmak ve içecekleri almak için bölmeleri olan, çelik bir kafesin içine yerleştirilmiş buz makinesiyle kola makinesini içeren iyi aydınlatılmış bir girişten önceki son odaydı. Ballard ilerlemeye devam etti. Biri perdeyi aralayıp 18 numaralı odanın camından dışarı baktığında görünmesin diye aracını ofisin öbür tarafına park etti. Aracın polis arabası olduğu bir kilometre öteden anlaşılıyordu.

Ballard arabadan inmeden önce telsizi açtı. Pikap hakkında geçmişe dönük suç kayıtlarını istedi. Sicili temiz çıkan kamyonet, San Diego'da küçük bir kasaba olan Poway'den Judith Nettles adına kayıtlıydı. Nettles'ın sabıka kaydı ya da mahkeme emri bulunmuyordu.

Ballard, motelin ofisine doğru yürüdü. Cam kapıda düğmeye bastı, bankonun gerisindeki arka odadan bir adam gelene kadar bekledi. Ballard rozetini çoktan çıkarmıştı. Adam onu içeri aldı.

"Selam," dedi Ballard girerken. "Hollywood Şube'den Dedektif Ballard. Sakıncası yoksa birkaç soru sormak istiyordum."

"İyi akşamlar," dedi adam. "Buyurun, sorun."

Adam otururken esnemesini bastırdı. Arkasındaki duvarda dünyanın dört bir yanındaki şehirlerin saatlerini gösteren birkaç duvar saati asılıydı. Mekan sanki küresel iş dünyasını yakından takip eden uluslararası gezginlere hizmet ediyordu. Ballard arka odadaki televizyonun sesini duyabiliyordu. Bir sohbet programındaki seyircilerin kahkahaları.

"Bu gece on sekiz numarada biri kalıyor mu?" dedi Ballard.

"A, evet, on sekiz numara dolu," dedi adam.

"Konuğun adı ne?"

"Bunu sormak için mahkeme emri gerekmiyor mu?"

Ballard ellerini bankonun üzerine koyup adama doğru eğildi.

"O arka odada çok fazla televizyon seyrediyorsunuz bayım. Soru sormak için de ve sizin soruları cevaplamanız için de mahkeme emri gerekmiyor. Şu an gereken tek şey bir soruşturmada LAPD'ye yardım etmek ile engel olmak arasında bir tercih yapmanız."

Adam, Ballard'a kısa süre baktıktan sonra koltuğunda döndü. Sağ tarafındaki bilgisayar ekranının karşısına geçti. Boşluk çubuğuna bastı, ekran aydınlandı. Motelin oda listesini açtı, 18 numaralı odayı tıkladı.

"Adamın adı Christopher Nettles," dedi adam.

"İçeride yalnız mı?" diye sordu Ballard.

"Öyle olmalı. Tek kişi olarak kayıtlı."

"Kaç gündür burada kalıyor?"

Adam tekrar ekrana baktı.

"Dokuz."

"Adını ve soyadını kodlayın lütfen."

Ballard adı ve soyadı aldı. Adama hemen döneceğini söyledi. Bankonun üzerindeki Homes of the Stars otobüs turu broşürlerinden birkaç tane kaptı. Bunları kapının kapanmasını engellemek için kullandı. Görevlinin duyma mesafesinden çıkmak için otoparka gitti. Telsizle iletişim birimini arayıp Christopher Nettles'ın sabıka kaydını istedi. Adam temiz çıktı fakat Ballard işin peşini hemen bırakmayacaktı. Telefonunu çıkardı, Hollywood Şube devriye ofisini aradı. Masa başı görev yapan üniformalı memurların birinden adamın adını ulusal suç endeksi veri tabanında aratmasını istedi.

Sonuçları beklerken asfaltın üzerinde ileri geri yürüdü. Motelin havuzunda su olmadığını fark etti. Ofisin köşesine gitti, 18 numaralı odaya tekrar baktı. Perdelerin arkası hâlâ karanlıktı. Pikabı şöyle bir süzdü, en az yirmi yıllıktı. Muhtemelen alarmı yoktu. Nettles'ı odasından çıkarmak için işe yaramazdı.

Hattın öbür ucundaki memur, sistemde bir Christopher Nettles olduğunu, aralarında konut soygununun da yer aldığı birden fazla hırsızlık suçlamasıyla 2014 yılında hüküm giydiğini söyledi. Christopher Nettles beyazdı, yirmi dört yaşındaydı, eyalet hapishanesinde iki yıl yattıktan sonra şartlı tahliyeyle salıverilmişti.

Ballard, memurdan telefonu Teğmen Munroe'ya vermesini istedi.

"Teğmenim, ben Ballard. Siesta Village'tayım. Dün gece El Centro'daki dört-beş-dokuz durumuyla ilgili bir şüphelinin izindeyim. Destek gönderir misin?"

"Gönderirim. Adamlarım bir aile içi şiddet vakasındaydı ama ortalık sakinleşti. Birilerini senin olduğun yere yönlendiririm. On dakika mesafedeler."

"Pekâlâ, onlara bir blok geriyi tutmalarını, Taktik dörde geçmelerini ve benden haber beklemelerini söyle. Adamı odasından çıkarmaya çalışacağım."

"Anlaşıldı Ballard. Yazabileceğim bir isim var mı elinde?"

Teğmen, işler sarpa sarar da Ballard'ın yardımı olmadan peşine düşmeleri gerekirse diye şüphelinin adını soruyordu. Ballard, Nettles hakkında bildiklerini aktardıktan sonra görüşmeyi sonlandırdı. Telsizini Taktik 4 frekansına aldı, ofise geri döndü. Görevli bekliyordu.

"Bay Nettles ödemeyi nasıl yapıyor?" dedi Ballard.

"Nakit olarak," dedi adam. "Üç günde bir, sonraki üç günün parasını peşin ödüyor. Pazartesiye kadar ödedi."

"Odasına hiç teslimat falan alıyor mu?"

"Teslimat mı?"

"Bilirsiniz, kutu, posta. İnsanlar ona bir şeyler gönderiyor mu?"

"Bilmiyorum. Ben sadece geceleri buradayım. Aldığı tek teslimat pizza siparişleri. Hatta Nettles'a daha birkaç saat önce pizza geldi sanırım."

"Onu gördün yani? Nasıl biri olduğunu biliyorsun?"

"Evet, buraya gelip ödemeyi birkaç kez gece vakti yaptı."

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Yirmilerinde derdim ben. Genç. Bu işlerden pek anlamam."

"İrikiyim mi ufak tefek mi?"

"Biraz irice. Vücut çalışıyor galiba."

"Bana ücretsiz internetten bahset."

"Ne diyebilirim ki? Ücretsiz. Hepsi bu."

"Her odada modem var mı yoksa tüm odalar tek bir ana modemden mi bağlanıyor?"

"Sistem şurada, arka tarafta kurulu."

Başparmağıyla omzunun üzerinden arkasını gösterdi. Ballard, Nettles'ın Leslie Anne Lantana'nın kredi kartıyla internetten alışveriş yapmaya kalkıştığına dair kanıtlar için modemin geçmişinin incelenebileceğini biliyordu fakat bunun için mahkeme emriyle teşkilatın Ticari Suçlar Birimi'nce vakanın önemini aşan bir zaman ve para tahsis edilmesi gerekiyordu. Ballard veya gündüzcü soygun biriminden biri olmadıkça bu asla gerçekleşmezdi.

"Peki ya telefon? Odalarda telefon hattı var mı?"

"Evet, telefon var. Birkaç oda hariç. Onların telefonları çalındı, yerine yenisini koymadık."

"Ama on sekizde telefon var, değil mi?"

"Evet, var."

Ballard başını salladı. Nettles'ı sorgulamak ve muhtemelen tutuklamak için odasından çıkarmanın bir yolunu düşünüyordu.

"Şu kola makinesinin olduğu girintinin ışığını söndürür müsünüz?"

"Evet, tabii. Burada düğme var. Ama ikinci kattaki girintinin ışığı da söner."

"Sorun değil, ikisini de söndürün. Ardından da Nettles'ın odasını arayıp onu ofise gelmeye ikna etmenizi istiyorum."

"Nasıl yapacağım ki ben bunu? Saat gecenin üçü."

Nettles'ın vaktin çok geç olduğunu vurgulamak için omzunun üzerinden arkasındaki duvar saatlerini gösterdi. Tam o sı-

rada Ballard'ın telsizi ciyakladı, çağrı kodunu duydu. Telsizi ağzına götürüp cevap verdi.

"Altı-William-yirmi-altı, yerinizi aldınız mı?"

"Aldık."

Ballard sesi tanıdı. Smith'ti bu. Arkasında sağlam bir polis, oldukça hevesli bir çaylak olduğunu anladı.

"Pekâlâ, orada bekleyin. Sizi aradığımda ana girişe gelin ve kimseyi dışarı salmayın. Şüphelinin 1990'lardan kalma, gümüş bir Ford yüz ellisi var."

"Anlaşıldı. Silah?"

"Bilinen silahı yok."

Smith anlaşıldığını belirtti.

"Tamam, beş dakika," dedi Ballard. "Beklemede kalın. Ben size işaret verdikten sonra harekete geçersiniz."

Ballard dikkatini tekrar adama çevirdi. Görevli ona fal taşı gibi açık gözlerle bakıyordu.

"Pekâlâ, şimdi on sekiz numaralı odayı aramanızı ve Nettles'a polislerin gelip onunla ilgili sorular sorduğunu söylemenizi istiyorum," dedi Ballard.

"Bunu neden yapayım ki?" dedi görevli.

"Çünkü şu anda olan bu. Ayrıca LAPD'yla işbirliği yapmayı da sürdürmek istiyorsunuz."

Görevli bir şey söylemedi. Bir operasyonun ortasına çekildiği için endişeli görünüyordu.

"Bakın," dedi Ballard. "Adama yalan söylemiyorsunuz sonuçta. Ona gerçekten olanları anlatıyorsunuz. Basit konuşun. 'Uyandırdığım için özür dilerim ama bir dedektif sizin hakkınızda sorular sordu' gibisinden bir şeyler söyleyin. Size polislerin hâlâ burada olup olmadıklarını soracaktır, gittiler dersiniz. Hep-

si bu kadar. Başka bir şey sorarsa telefon geldiğini, kapamanız gerektiğini söylersiniz. Kısa ve basit."

"İyi ama buraya geldiğinizi onun neden bilmesini istiyorsunuz?" diye sordu görevli.

"Sadece onu biraz ürkütmek ve odadan çıkmasını sağlamak istiyorum. Böylelikle ona daha güvenlice yaklaşabilirim. Şimdi bana üç dakika verin ve sonra odayı arayın. Anlaştık mı?"

"Sanırım."

"Güzel. Emniyet teşkilatı işbirliğiniz için size minnettar."

Ballard ofisten ayrıldı. Odaların önünden 18 numaralı odaya ulaşana dek yürüdü. Odayı geçip pencerenin sağındaki girintiye girdi. Girintideki tepe ışığı sönmüştü fakat kola makinesinin plastik ön yüzeyi oldukça parlaktı. Ballard'ın aydınlığa değil, karanlığa ihtiyacı vardı. Makinenin arkasına uzandı, fişi çekti, girinti zifiri karanlığa gömüldü. Karanlıkta bekledi, üç dakikanın geçip geçmediğini kontrol etmek için saatine baktı.

Tam bu sırada girintiyle 18 numaralı odanın arasındaki duvardan telefonun çaldığını duydu. Dört kere çaldıktan sonra boğuk, huysuz bir ses telefonu açtı. Ballard sokakta bekleyen destek ekibine bekleyin uyarısını göndermek için telsizinin mikrofonunu iki kez açıp kapadı.

Duvardan boğuk sesler duymaya devam etti. Nettles muhtemelen görevliye sorular soruyordu. Ballard kamyoneti görebilmek için girintinin kenarına doğru ilerledi. Tam bu esnada odanın kapısının açıldığını duydu. Bakmadan karanlığa çekildi, telsizinin mikrofonunu açtı ve, "Harekete geçebilirsiniz," diye fısıldadı.

Ballard girintinin köşesine döndü. Üzerinde sadece blucin olan bir adam kamyonetin kasasına bir karton kutu yüklüyordu. Adamın sırtı dönüktü, Ballard blucinin kemerine sıkıştırılmış siyah tabancanın kabzasını gördü.

Bu, her şeyi değiştirirdi. Ballard tabancasını kılıfından çıkardı, girintiden çıktı. Ağır kutuyla boğuşan adam, Ballard'ın arkadan kendisine yaklaştığını görmedi. Ballard silahını yukarıda tutuyordu, telsizi ağzına götürdü.

"Şüpheli silahlı, şüpheli silahlı."

Ardından telsizi yere bıraktı. Dövüş pozisyonu alarak silahı iki eliyle birden kavrayıp şüpheliye doğrulttu. O anda taktik hatasını anladı. Kamyonetin kapısındaki adamı ve 18 numaralı odanın kapısını aynı anda idare edemezdi. Eğer odada başka biri varsa üzerine çullanırdı. İki olası tehlike noktasının arasındaki açıyı kapamak için yan yan ilerlemeye başladı.

"Polis!" diye bağırdı. "Ellerini göster!"

Adam donup kaldı fakat denileni yapmadı. Elleri hâlâ kutunun üzerindeydi.

"Ellerini arabanın üstüne koy!" diye bağırdı Ballard.

"Yapamam," diye bağırarak karşılık verdi adam. "O zaman kutu yere düşer. Önce..."

Sokaktan hızla bir devriye aracı geldi. Ballard'ın gözü kamyonetteki adamın üzerindeydi fakat ekip otosunu da göz ucuyla takip ediyordu. İçini bir rahatlık dalgası kapladı. Ama tedbiri elden bırakmak için henüz erkendi.

Arabanın durmasını, memurların inmelerini, silahlarını şüpheliye doğrultmalarını bekledi.

"Yere yat!" diye bağırdı Smith.

"Hemen," diye bağırdı Taylor.

"Hangisi karar verin!" diye bağırdı adam. "O ellerimi arabanın üstüne koymamı söyledi. Siz yere yat diyorsunuz."

"Yat şu lanet olası yere pislik. Yoksa biz seni yatırırız," diye bağırdı Smith.

Smith'in sesinden sabrının taştığı net biçimde anlaşılıyordu. Nettles da bunu fark edecek kadar zekiydi.

"Tamam, tamam, yatıyorum," diye bağırdı. "Sakin olun, sakin olun. Yatıyorum."

Adam geriye bir adım attı, kutu yere düştü. İçinde camdan bir şeyler kırıldı. Adam, elleri havada, Ballard'a doğru döndü. Ballard tabancayı gözden kaybetti fakat gözlerini adamın ellerinden ayırmadı.

"Sizi pislikler," dedi adam. "Sizin yüzünüzden eşyalarım kırıldı."

"Diz çök," diye bağırdı Smith. "Hemen."

Şüpheli diz çöktü, ardından asfalt zemine yattı. Ellerini başının arkasında kenetledi. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Ballard kelepçele," diye bağırdı Smith.

Ballard tabancasını kılıfına koydu, kelepçeleri çıkardı. Bir elini adamın sırtına bastırdı, diğeriyle de belindeki tabancayı aldı. Silahı üniformalı polis memurlarının bulunduğu tarafa attı. Ardından doğruldu, dizini adamın beline koydu, ellerini sırayla kelepçeledi. İkinci kelepçeyi takar takmaz diğer memurlara bağırdı.

"Kod dört! Şüpheli gözaltında!"

15

Ballard'ın kelepçelediği adam Christopher Nettles olarak teşhis edildi. Ama bunu kendisi söylemedi, arka cebindeki cüzdanından anlaşıldı. Kelepçeler bileklerine geçirilir geçirilmez avukat istediğini, başka hiçbir şey söylemeyeceğini belirtti. Ballard onu Smith ve Taylor'a teslim ettikten sonra 18 numaralı odanın açık kapısına doğru gitti. Tabancasını çekti, odanın içini kontrol edip başka şüpheli olmadığını teyit etmeliydi. Bu gece Stormy Monday'in ev arkadaşı tarafından zaten bir kez gafil avlanmıştı. Bunun bir kez daha yaşanmasına izin veremezdi.

Ballard odaya girdi, içerisi internetten sipariş edilen kutu ve eşyalarla doluydu. Nettles oldukça büyük bir operasyon yürütüyordu. Çalıntı plastik ürünleri alıyor, onları satabileceği veya rehin verebileceği mallara dönüştürüyordu. Ballard içeride başka biri olmadığına emin olduktan sonra dışarı çıktı.

Hırsızlık suçundan hüküm giyen Nettles şartlı tahliyede olduğundan normal yurttaşları kanunsuz arama ve el koymadan koruyan anayasa maddeleri onun için geçerli değildi. Hukuki tanıma göre, şartlı tahliyeyle dışarıda olan Nettles hâlâ eyaletin gözetimindeydi. Şartlı tahliyeyi kabul ederek belli haklarından feragat etmişti. Şartlı tahliye memuru, yargıçtan izin almaya gerek duymadan Nettles'ın evine, aracına ve işyerine erişim sağlayabilirdi.

Ballard telefonunu çıkardı. Hollywood Şube'ye atanan eyalet şartlı tahliye memuru Rob Compton'ın cep numarasını tuşladı. Onu uyandırdı. Geçmişte pek çok defa aynı şeyi yaptığından nasıl tepki vereceğini biliyordu.

"Robby uyan," dedi. "Müşterilerinden biri Hollywood'da taşkınlık yapmış."

"Renée?" dedi Compton, uyku sersemliğiyle. "Ballard kahretsin, cuma gecesi bari yapma! Saat kaç bu arada?"

"Maaşını hak etme vakti."

Adam bir kez daha söylendi. Ballard kendine gelmesi için birkaç saniye verdi.

"Uyandın mı? Christopher Nettles, tanıyor musun?"

"Hayır, benim değil."

"San Diego ilçesinden buraya gelmiş. Onu orada tanıdıklarına eminim ama şu an Hollywood'da, yani senin sorumluluğunda."

"Neyin nesiymiş?"

"Hane hırsızlığından hüküm giyip iki yıl yattıktan sonra şartlı tahliyeyle çıkmış. Birkaç haftadır da o çılgın yeteneklerini burada kullanıyormuş sanırım. Amazon ve Target kutularıyla dolu bir motel odası var burada. Biraz gözünü korkutsan da ben odaya girip etrafı karıştırsam?"

"Hangi motel?"

"Santa Monica'daki Siesta Village. Orayı bildiğine eminim."

"Birkaç kez gittim oraya, evet."

"Buraya gelip bana yardım etmeye ne dersin o halde?"

"Ballard olmaz. Mışıl mışıl uyuyordum, kaldı ki yarın çocuklarla balığa gideceğiz."

Ballard, Compton'ın eşinden boşandığını ve üç oğlunu sadece hafta sonları görebildiğini biliyordu. Bunu bir sabah, bütün

gece vaka üzerinde çalıştıktan sonra onunla eve gittiğinde öğrenmişti.

"Hadi ama Robby, burası Best Buy'ın arka odalarına benziyor. Bu arada unutmadan üzerinde ateşli silah vardı. Yardım edersen sana borçlanırım."

Bu, Ballard'ın cinselliğini utanıp sıkılmadan kullandığı zamanlardan biriydi. Erkek polis memurlarını yapmaları gereken şeyi yapmaya ikna ettiği sürece bunda bir sakınca görmüyordu. Compton işini iyi yapan bir polisti fakat geceleri dışarı çıkmakta hep isteksiz davranırdı. Mesai saatleri dışında her ne yaparsa yapsın, düzenli çalışma saatlerine uymak zorundaydı. Üstelik Ballard onunla takılmaktan hoşlanıyordu. Çekici ve bakımlıydı, nefesi genelde güzel kokuyordu. Ballard'ın birlikte çalıştığı polislerin çoğunun uzun zaman önce kaybettikleri bir mizah anlayışına sahipti.

"Bana yarım saat ver," dedi Compton sonunda.

"Anlaştık," dedi Ballard hemen. "O zamana kadar onu ancak hazırlarım zaten. Sağ ol Robby."

"Dediğin gibi, bana borçlandın Renée."

"Hem de nasıl!"

Ballard son cümlesinin Compton'ın gelişini on dakika hızlandıracağını biliyordu. Geldiğine seviniyordu. Şartlı tahliye birimini olaya dahil etmek işleri hatırı sayılır derece kolaylaştıracaktı. Compton, Nettles'ın şartlı tahliyesini iptal etme yetkisine sahipti. Bu durumda Nettles'ın tüm yasal iltimasları askıya alınırdı. Motel odası için arama emri çıkarmak için savcılıkla ya da huysuz nöbetçi yargıçla uğraşmaya gerek kalmazdı. Hem odaya hem de kamyonete girip kapsamlı aramalar yapabilirlerdi.

Ayrıca şüpheliyi kefalet ödemesini iptal ederek de tutabilirlerdi. Nettles hakkında yeni davalar açılmadan da –tabi eğer açılırsa– hapse geri dönerdi. Bazen hapse dönüş ve vakaları hasır

altı etmek, sistemin devamı için yeterliydi. Şiddet içermeyen suçlardan hüküm giyenler hapishanelerdeki aşırı doluluk yüzünden daha hafif cezalara çaptırılıyordu. Nettles işlediği hırsızlık suçlarından yargılanmaktansa şartlı tahliyesini ihlal ettiği için yargılanacak sonucunda muhtemelen daha uzun bir ceza alacaktı. Ballard bunu biliyordu. Gerçek şuydu ki silah suçlaması savcılığın dikkatini çekebilecek belki de tek ilave unsur olacaktı.

Compton'la görüşmesini bitiren Ballard, Smith ve Taylor'ın yanına gitti. Nettles'ı merkeze götürebileceklerini, onu eski mahkûmların ateşli silah bulundurması suçuyla suçlayabileceklerini söyledi. Kendisinin olay yerinde kalıp şartlı tahliye memurunu bekleyeceğini, ardından da motel odasındaki eşyaları karıştıracağını ekledi.

Smith yanıt vermedi. Emirleri aldıktan sonra ağır hareketlerle yürüdü. Ballard onu neyin rahatsız ettiğini anlayamadı.

"Sorun mu var Smitty?" dedi.

Smith, arka koltuğa oturtulan Nettles'ı almak için arabasına doğru yürümeye devam etti.

"Smitty?" dedi Ballard.

"Taktik," dedi arkasına bakmadan.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

Smitty cevap vermeyince Ballard peşinden gitti. Sahada erkek bir memurla –özellikle de eğitim sorumlusu bir memurla– bir sorunu çözümsüz bırakmaması gerektiğini biliyordu. Önemli meseleydi. Sorun, girintiden çıkarken şüpheliye kötü bir açıyla yaklaşması mıydı diye merak etti. Ama devriye memurlarının bunu görmediklerine emindi.

"Konuş benimle Smitty. Ne olmuş taktiğe?"

Smith kendi başlattığı tartışmayı bitirmek istemişçesine ellerini havaya kaldırdı.

"Olmaz dostum, konuyu sen açtın," dedi Ballard ısrarla. "Adam arabanın içinde oturuyor, kimse yaralanmadı, tek bir el ateş edilmedi. Taktikle ilgili ne sorun var?"

Smith döndü. Taylor durdu fakat ortağının şikâyetine dair onun da kafasının karışık olduğu belliydi.

"Baskın ceketin nerede?" dedi Smith. "Üstelik yelek de giymediğini görebiliyorum. Birincisi, onları giymeliydin Ballard. İkincisi, seni kurtarmaya gelmek yerine baskında biz de yer almalıydık."

Ballard dinlerken başını salladı.

"Saçmalık bu," dedi. "Beni baskın ceketi ve yelek giymediğim için şikâyet mi edeceksin?"

"Şikâyet etmekten bahseden oldu mu?" dedi Smith. "Ben sadece olanı söylüyorum. Bu işi usulüne uygun yapmadın."

"Adamı yakaladık, önemli olan bu."

"Önemli olan polisin güvenliği. Ben bu çaylağa sokakları öğretmeye çalışıyorum ama sen iyi bir örnek teşkil etmiyorsun."

"Dün gece Santa Monica Bulvarı'nda olay yerinin etrafına şerit çekmemeye karar verdiğinde örnek teşkil ediyor muydun peki?"

"Ne yani, o ejderha için mi? Ballard asıl sen saçmalıyorsun şu an."

"Tek söylediğim, ateşli silah bulunduran bir suçluyu yakaladık ve kimse yaralanmadı. Bence çocuk bir şeyler öğrendi ama sen kafasını saçmalıklarla doldurmak istiyorsan, hiç durma."

Smith, Ballard'ın aracının arka kapısını açınca tartışma sona erdi. Şüphelinin önünde tartışmanın sürdürülmemesi gerektiğini biliyorlardı. Ballard, Smith'le vedalaştıktan sonra 18 numaralı odaya doğru döndü.

Smith ve Taylor, Nettles'la motelden ayrıldıktan on beş dakika sonra Compton geldi. Ballard o ana kadar odanın önünü arşınlayarak öfkesini atmıştı. Hatırı sayılır derecede sakinleşmesine karşın Smith'in şikâyetini birkaç gün aklından çıkaramayacağını ve Nettles'ı tutuklayarak elde ettiği başarıyı gölgeleyeceğini biliyordu.

Compton iri yapılı bir adamdı. Denetimi altındaki şartlı tahliye mahkûmlarını etkilemek, korkutmak ve kaslarını göstermek için genellikle dar gömlekler giyerdi. Fakat bu gece fiziksel özelliklerini gizleyen bol ve uzun kollu bir gömlek tercih etmişti.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," dedi Ballard. "Niye ki?"

"Suratın kıpkırmızı. Ee adamım nerede?"

"Onu yakalarken biraz heyecan yaşadık. Devriye ekibim onu merkeze götürdü. Eğer kefaletsiz salıverilmesini istemiyorsan seni devriye amiriyle bağlantıya geçirebilirim. Geleceğinden haberleri var."

"Sorun değil. Ee, ne yapıyoruz?"

"Odada çok eşya var. Oradan başlayalım. Onu enseledi̇ğimizde yüklediği kutu dışında kamyoneti boş. Düz ekran televizyon, bozuk."

"Yapalım o halde."

"Devriye amirini aradım. Biri merkezdeki gözetleme minibüsünü getirecek. Umarım tüm bunları sığdırabiliriz."

"Güzel plan."

Sabaha kadar çalıştılar. 18 numaralı odanın envanterini çıkardılar, kutuları ve diğer eşyaları minibüse yüklediler. Daha önce birlikte çalıştıklarından uyumluydular. Aralarında Leslie Anne Lantana'nın cüzdanından çalınan kartın da yer aldığı on sekiz farklı isme ait kredi kartı buldular. Ayrıca odadaki şiltenin altına zulalanmış iki ateşli silah buldular.

Ballard merkeze döndüğünde son yedi gün içinde Hollywood Şube'ye ihbar edilen hırsızlıklarla kredi kartları üzerindeki diğer beş isim arasında bağlantı kurmayı başardı. Compton bu esnada masalardan birine yerleşip bilgisayarlardan birini açtı. Alkol, Sigara, Ateşli Silah ve Patlayıcılar Bürosu'ndan (ATF) üç tabancanın izini sürmeye başladı. Ballard'ın bulduğu hırsızlık raporlarının hiçbirinde ateşli silahlar görünmüyordu fakat Compton, Nettles'ın belindeki Glock marka tabanca için Teksas'ta iki yıl önce çalıntı ihbarı yapıldığını öğrendi. Hırsızlığa dair ayrıntılara bilgisayardan ulaşılamıyordu. Compton, ATF'den ayrıntılı bilgi talebinde bulundu fakat o da Ballard da geri dönüşün günler hatta haftalar sürebileceğini biliyorlardı.

Saat altıya geldiğinde motel odasından alınan tüm eşyalar merkezin arka kapısına yanaşan bir depo kamyonuna yerleştirilmiş, Nettles'ın kamyonetine el konup otoparka çekilmiş, adamın tutuklanmasına ilişkin ayrıntılı raporla birlikte bir envanter hırsızlık birimi amirinin masasına bırakılmıştı. Amir pazartesi sabahına kadar masasına dönmeyecek olsa da işin acelesi yoktu zira Nettles hiçbir yere gitmiyordu. Compton kefaletle salıverilmemesi için resmi talepte bulunmuştu.

En son, ele geçirilen tabancalarla ilgilenildi. Tüm ateşli silahlar, şahsi eşya birimindeki ateşli silah dolaplarına konmadan önce tabanca kutularında saklanırdı. Ballard, Compton'ı dedektif bürosunda bırakıp silahları geri götürdü. Tabanca dolabının kapısını yumruklaması Teğmen Munroe'nun dikkatini çekti. Koridordan gelip kafasını şahsi eşya odasından içeri uzattı.

"Ballard bu gece iyi iş çıkardın."

"Sağ ol, Teğmenim."

"Sence kaç kişiyi soymuş?"

"Şu ana kadar altı vakayla bağlantılı kredi kartlarında sekiz farklı isme rastladık. Bana kalırsa hepsi de mağdur."

"Peki silahlar?"

"Birinin iki yıl önce Dallas'ta çalındığı bildirilmiş. ATF'den ayrıntıları istedik. Haftaya daha fazla bilgi sahibi oluruz herhalde."

"Tek kişilik suç dalgası desene? Güzel yakaladın. Yüzbaşının hoşuna gidecektir."

"Yüzbaşı beni sevmiyor, o yüzden önemi yok."

"Vakaları sonuçlandıran ve sokaktan pislikleri temizleyen herkesi sever. Komik olan ne biliyor musun, şu Nettles denen herif yoksunluk odasına da hayır demiş."

Munroe, Nettles'ın uyuşturucu bağımlısı olduğunu inkâr ettiğini ve yoksunluk yaşayan tutukluların konduğu yastıklı hücreyi geri çevirdiğini söylüyordu. Bu alışılmadık bir durumdu. Çoğu hırsızlık; uyuşturucu satın almak ve bağımlılıkları beslemek için gereken parayı bulmak için yapılırdı. Nettles farklı olabilirdi. Ballard muhatap olduğu kısa zaman diliminde adamda uyuşturucu bağımlılığına dair hiçbir fiziksel emare görmemişti.

"Bir şey için para biriktiriyormuş," dedi Ballard. "Cebinde iki bin altı yüz dolar nakit vardı. Kamyonette bir deste rehin fişinin yanı sıra bin dolar daha buldum. Kredi kartı çalıp hesaplar kapatılmadan internetten bir şeyler sipariş ediyor sonra da bunları nakit karşılığı rehine koyuyormuş."

"Hangi rehin dükkânı?"

"Farklı birkaç tane. Dikkat çekmemek için tek bir yere odaklanmamış. İşin gizemli tarafıysa odada da kamyonette de dizüstü bilgisayara rastlamadık."

"Ofis merkezlerine gidiyor ya da kiralık bilgisayar kullanıyordur."

"Olabilir. Ya da belki de ortağı vardır. Hırsızlık masası pazartesi günü bununla ilgilenir."

Munroe başını salladı, tuhaf bir duraklama oldu. Ballard teğmenin bir şeyler söyleyeceğini biliyordu ve bunun ne olduğuna dair de sağlam bir fikri vardı.

"Ee," dedi. "Smitty beni şikâyet etti mi?"

"Taktikle ilgili bir şeyler geveledi, evet," dedi Munroe. "Ama beni endişelendiren o değil. Benim vardiyamda sonuç elde ettiğin sürece sorun yoktur."

"Sağ ol, Teğmenim."

"Ama bu senin için endişelenmediğim anlamına gelmez."

"Teğmenim, adamı yakalamanın en iyi yolu buydu. Şu an bile olayı tekrarlamam gerekse aynı şeyi yapardım. Adamı odadan çıkarırdım. Baskın ceketiyle yeleği sırf Smitty'nin kafası karışmasın diye giyerdim."

"Sakin ol Ballard. Bazen vahşi bir kedi gibi davranıyorsun. Smitty'nin kafası falan karışmamış tamam mı? Sadece çaylağına işlerin nasıl yapıldığını göstermek istiyormuş."

"Her neyse. Hakkımda rapor yazmayacaksın değil mi?"

"Yazmayacağım. Smitty'ye seninle konuşacağımı söyledim ve konuştum da. Hepsi bu kadar. Bu baskından ders çıkar Ballard."

Ballard yanıt vermeden önce durakladı. Olayın üzerini kapamak için Ballard'dan bir tür onay beklediği anlaşılıyordu fakat hatalı olmadığını bildiği bir durumda taviz vermek onun için çok zordu.

"Peki çıkarırım," dedi sonunda.

"Güzel," dedi Munroe.

Munroe gözden kayboldu. Ballard dedektif bürosuna yöneldi. Vardiyası sona ermişti. Ramona Ramone vakasından uzak kaldığı için üzgündü. Yorgunluğu kemiklerinde hissediyordu. Thomas Trent'le ilgili atacağı adımlara kafa yormak için uyuması gerektiğini biliyordu.

Büroya vardığında Compton orada hâlâ onu bekliyordu.

"Gidelim," dedi Ballard.

"Nereye?"

"Senin evine."

16

Ballard derin bir rüyadaydı. Babasının uzun saçları, bakımsız sakalları başının etrafında özgürce uçuşuyordu. Gözleri açıktı. Su ılıktı. Ağzında bir baloncuk oluştu, tepelerindeki bulanık ışığa doğru yükseldi.

Ballard gözlerini açtı.

Compton'ın eli Ballard'ın omzunda yatağın kenarında oturuyor, uyandırmak için onu nazikçe sarsıyordu. Saçları duştan dolayı ıslaktı ve giyinmişti.

"Renée gitmeliyim," dedi.

"Ne?" dedi Ballard. "Saat kaç?"

Rüyanın ve uykunun pençesinden kurtulmaya çalıştı.

"On bire yirmi var," dedi Compton. "Sen burada kalıp uyuyabilirsin. Çıktığımı söylemek için uyandırdım seni. Çocukları almam lazım."

"Tamam," dedi Ballard.

Sırtının üstüne yattı, tavana baktı. Kendini toparlamaya çalışıyordu. Elleriyle gözlerini ovuşturdu. Compton'ın arabasıyla eve geldiklerini hatırladı. Minibüsü hâlâ merkezdeydi.

"Ne rüya görüyordun?" diye sordu Compton.

"Niye ki, sayıklıyor muydum?"

"Hayır, ama... biraz gergin gibiydin."

"Sanırım babamla ilgili bir rüyaydı."

"Nerede o?"

"Öldü. Boğuldu."

"Ah, başın sağ olsun."

"Uzun zaman oldu, yirmi yıldan fazla."

Rüyayı bir anlığına tekrar yaşadı. Ballard baloncuğun bir yardım çağrısı gibi yüzeye çıktığını hatırladı.

"Bizimle balık tutmaya gelmek ister misin?" dedi Compton.

"Ah hayır, gidip kürek sörfü yapacağım, sonra da biraz işim var," dedi Ballard. "Ama sağ ol. Bir gün oğullarınla tanışmak isterim."

Compton yataktan kalktı, şifonyere doğru gitti. Blucininin ceplerine cüzdanıyla biraz nakit koymaya başladı. Ballard onu izledi. Geniş, kaslı bir sırtı vardı, güneş dövmesinin alevlerinden birkaçı gömleğinin yakasından görünüyordu.

"Onları nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Marinanın girişindeki kayalıklara," dedi.

"Orada balık avlamak yasal mı?"

Compton rozetini gösterip kemerine tutturdu. Mesaj açıktı. Marina del Rey'in ağzındaki kayalıkta cankurtaran ya da başka biri balık tutmanın yasak olduğunu söylemeye kalkarsa kolluk kuvveti imtiyazına başvuracaktı.

"Sörf yaparken o tarafa uğrayabilirim," dedi Ballard. "Size bakarım."

"Evet, uğra mutlaka," dedi Compton. "Oltaya takılmaman için elimizden geleni yaparız."

Şifonyerden döndü, gülümsüyordu, gitmeye hazırdı.

"Dolapta portakal suyu var," dedi. "Kusura bakma, kahve yok."

"Sorun değil," dedi Ballard. "Starbucks'a uğrarım."

Compton gelip tekrar yatağa oturdu.

"Demek baban öldüğünde daha bir çocuktun."

"On dört yaşındaydım."

"Nasıl oldu?"

"Sörf yapıyordu, dalganın altına girdi, bir daha ortaya çıkmadı."

"Orada mıydın?"

"Evet ama yapabileceğim bir şey yoktu. Kumsalda sağa sola koşturuyor, delirmiş gibi çığlık atıyordum."

"Çok zor olmalı. Ya annen?"

"Orada değildi. Hayatımın parçası değildi. O zaman da öyleydi şimdi de öyle."

"Baban öldükten sonra ne yaptın?"

"Yani, yaşadığımız gibi yaşamaya devam ettim. Kumsalda, havalar soğuduğunda arkadaşlarımın kanepelerinde. Derken, bir yıl kadar sonra babaannem gelip beni buldu, on altı yaşımdayken buraya getirdi. Babamın memleketi Ventura'ya."

Compton başını salladı. Fiziksel olarak epey yakın olmalarına rağmen daha önce hayatlarının kişisel ayrıntılarını paylaşmamışlardı. Ballard, Compton'ın oğullarıyla tanışmamıştı, hatta adlarını bile bilmiyordu. Boşanmasıyla ilgili tek bir soru sormamıştı. Bu an, onları yakınlaştırabilirdi de uzaklaştırabilirdi de.

Ballard yatakta doğruldu, sarıldılar.

"O zaman görüşürüz, tamam mı?" dedi Compton. "Ara beni... sadece işle alakalı olmasın ama."

"Tamam," dedi Ballard. "Yine de dün gece için teşekkür ederim."

"Her zaman Renée."

Compton öpmek için davrandı fakat Ballard yüzünü omzuna çevirdi.

"Sen dişlerini fırçaladın. Ben fırçalamadım," dedi.

Compton'ın omzunu öptü.

"Umarım şansınız yaver gider," dedi.

"Bir şeyler tutarsak fotoğraf atarım," dedi Compton.

Kalkıp odadan çıktı. Ballard ön kapının kapandığını, ardından arabanın çalıştığını duydu. Birkaç dakika onu bunu düşündü, sonra duşa girdi. Her yanı ağrıyordu. Vardiya çıkışı seks hiçbir zaman iyi gelmezdi. Hızlı, özensiz ve sıklıkla da bir nevi bedensel tatmin yoluyla yaşadığını anlamak için ilkel bir dürtünün etkisiyle sert olurdu. Ballard ve Compton aşk yapmamışlardı. Sadece birbirlerinden ihtiyaçları olanı almışlardı.

Duştan çıkınca çaresiz dün geceki kıyafetlerini giydi. Nettles'ın odadan çıkıp silahı olduğunu gördüğü an vücuduna yayılan adrenalin sonucu bluzunda oluşan terin kokusunu aldı. O heyecanı yaşamak için durakladı. O his bağımlılık yaratırdı ve tehlikeliydi. O hissi arzulaması acaba kendisinde bir sorun olduğuna mı işaret ediyordu?

Giyinmeye devam etti. İşe başlamadan önce üzerini değiştireceğini biliyordu. O günkü amacı, Thomas Trent'in eski karısının izini sürüp şöyle alıcı gözle incelemekti. Trent'i, Sepulveda Bulvarı'nda tutuklanmasından birkaç ay sonra terk eden kadın muhtemelen eski kocasının pek çok sırrını biliyordu. Ballard'ın bir karar vermesi gerekiyordu: ya doğrudan kadını sorguya çekecekti ya da polis olduğunu belli etmeden ağzını arayacaktı.

Aynada kendine baktı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken telefonunun titreştiğini hissetti, mesaj gelmişti. Telefonun hâlâ şarjı olmasına şaşırdı, ceketinin cebinden çıkarıp ekrana baktı. Duştayken Jenkins aramıştı. Ayrıca köpeğinin bakıcısı Sarah da mesaj göndermişti. Lola'yı almaya gelip gelmeyeceğini soruyordu.

Ballard önce Sarah'ya cevap yazdı, geciktiği için özür diledi, Lola'yı bir saate alacağını söyledi. Ardından dün gece neler olduğunu sormak için aradığını düşünerek Jenkins'e dönüş yaptı.

"Ortak ne var ne yok?" dedi.

"Taziyelerimi bildirmek için aramıştım," dedi Jenkins. "Bayağı kötü haberdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Chastain. RACER'ı görmedin mi?"

Gerçek Zamanlı Analiz ve Kritik Acil Durum Müdahale (RACER) biriminden gönderilen dijital bildirime atıfta bulunuyordu. Büyük bir suç işlendiğinde yahut sosyal bir olay meydana geldiğinde dedektiflik hizmetlerindeki tüm çalışanlara e-posta gönderilirdi.

"Hayır, bakmadım," dedi Ballard. "Ne olmuş Chastain'e?"

İçinde kötü bir his ortaya çıktı.

"Ölmüş," dedi Jenkins. "Karısı onu bu sabah garajda bulmuş."

Ballard yatağa doğru yürüyüp oturdu. Öne doğru eğildi, göğsünü dizlerine bastırdı.

"Tanrım," dedi.

İki gece önce dedektif bürosundaki yüzleşmelerini düşündü. Tek taraflı yüzleşmelerini. Aklına hemen, Chastain'in canına kıymasına yol açan bir tür vicdan azabını tetiklemiş olabileceği geldi. Derken intihar eden polisler için RACER bildirimleri gönderilmediğini hatırladı.

"Dur biraz," dedi. "Nasıl ölmüş? Kendi canına falan kıymamış, değil mi?"

"Hayır, öldürülmüş," dedi Jenkins. "Garajda arabasından inerken biri vurmuş. RACER bildiriminde yazılana göre yakın mesafeden infazmış."

"Yüce Tanrım."

Ballard kendini kaybetmişti. Chastain ona ihanet etmişti, evet ama zihni bunu göz ardı ederek öncesindeki beş yıllık ortaklıklarına gitti. Chastain becerikli, kararlı bir soruşturmacıydı. Ballard gelmeden önce SCB'de beş yıl görev yapmış, ona çok şey öğretmişti. Artık hayatta değildi. Rozetiyle adı, Polis İdare Binası'nın dışında, öldürülen memurların anısına yapılan anıtta babasının yanındaki yerini alacaktı.

"Renée, iyi misin?" dedi Jenkins.

"İyiyim," dedi. "Ama kapamalıyım. Oraya gideceğim."

"Renée bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Umurumda değil. Sonra konuşuruz."

Hollywood Şube'ye gitmek için görüşmeyi sonlandırdıktan sonra araç çağırmak amacıyla Uber uygulamasını açtı.

Chastain, karısı ve genç oğluyla, şehrin kuzeybatı köşesinde Chatsworth'te yaşıyordu. Şehir sınırları içinde kalmak şartıyla, şehir merkezinden ve PİB'den ancak bu kadar uzaklaşabilirdiniz. Çoğu polis vardiyalarının sonunda şehirden kaçar, şehrin sınırlarının dışında yaşardı fakat Chastain hırslıydı ve terfi kurullarına koruduğu şehirde yaşadığını söylemenin mükâfatını bir gün alacağını düşünürdü.

Ballard merkeze varır varmaz üzerini değiştirdi. Gece vardiyasına tahsis edilen işaretsiz aracı alıp kuzeyin yolunu tuttu. Chatsworth'e gidebilmek için üç farklı otoyol kullandı. Jenkins'le konuştuktan bir saat sonra, Trigger Sokağı'nın sonunda yolu kapayan polis arabalarının arkasında durdu. Sokak tabelasının yanından geçerken Ballard, Chastain'in bir polis olarak Trigger Sokağı'nda yaşamakla alakalı esprisini anımsadı.

Şimdi tabela kendini tuhaf hissettirdi.

Arabasından inerken Ballard'ın fark ettiği ilk şey olay yerinin çevresinde basından iz olmayışıydı. Her nasılsa Los Angeles gazeteci ordusundan hiç kimsenin bu olaydan haberi olmamıştı. Muhtemelen cumartesi sabahı olduğu ve yerel basın henüz işbaşı yapmadığı içindi.

Araba yolundaki sarı şeride yaklaşırken rozetini boynuna astı. Basın haricinde olay yerinin tüm müdavimleri oradaydı: dedektifler, devriye memurları ve adli tıp teknisyenleri. Ev, geçen yüzyılın ortasında Chatsworth henüz şehrin geri kalmış bölgesiyken inşa edilmiş bir çiftlik eviydi. İki araba genişliğindeki garaj kapısı faaliyetin merkezine açılıyordu.

Devonshire Şube'den bir devriye polisi şeritteki girişleri kontrol ediyordu. Ballard adını ve rozet numarasını söyleyip eğilerek şeridin altından geçti. Araba yolunda garaja doğru ilerlerken vaktiyle SCB'de birlikte çalıştığı bir dedektif ortaya çıktı. Onu durdurmak için elleri havada ona doğru yürüdü. Adı Corey Steadman'dı. Ballard onunla hiç sorun yaşamamıştı.

"Renée dur," dedi. "Burada ne arıyorsun?"

Ballard dedektifin önünde durdu.

"Chastain benim ortağımdı," dedi Ballard. "Sence ne arıyorum?"

"Teğmen seni görürse küplere biner," dedi Steadman. "İçeri girmene izin veremem."

"Olivas mı? Olaya neden onun ekibi bakıyor? Bu çıkar çatışması olmaz mı?"

"Çünkü Dancers olayıyla bağlantılı. İkisini birleştiriyoruz."

Ballard, Steadman'ın etrafından dolanmaya çalıştı fakat dedektif hemen yana adımlayarak Ballard'ın önünü kesti. Yine elini kaldırdı.

"Renée izin veremem," dedi.

"Pekâlâ, o zaman bana neler olduğunu anlat," dedi Ballard. "Neden garajda?"

"Dün gece işten döndüğünde vurulduğunu düşünüyoruz. Katil ya içeride bekliyordu ya da büyük ihtimalle dışarıda bekliyordu. Kenny içeri girdiğinde kör noktadan içeriye daldı."

"Ne zaman oluyor bu?"

"Karısı on birde yatmış. Kenny'den en azından gece yarısına kadar çalışacağını söyleyen bir mesaj almış. Sabah kalkmış, onu görememiş. Mesaj yazmış, cevap alamamış. Çöpleri garajdaki tenekelere atmaya gittiğinde onu bulmuş. Dokuz gibi."

"Nerede vurulmuş?"

"Sürücü koltuğunda otururken, sol şakağından. Umarım ne olduğunu anlamamıştır."

Ballard öfke ve keder duyguları göğsünde birleşirken durakladı.

"Shelby silah sesini duymamış mı peki? Ya Tyler?"

"Tyler hafta sonu voleybol takımından bir arkadaşında kalıyormuş. Shelby hiçbir şey duymamış. Muhtemelen el yapımı bir susturucu kullanılmış. Araba koltuğunda ve cesedin üzerinde kâğıt dokusuna ve sıvı artığına rastladık. Yapışkan bir şey. Portakallı gazoz olduğunu düşünüyoruz ama orasını laboratuvar bulacak artık."

Ballard başını salladı. Steadman, plastik gazoz şişesini tabancanın namlusuna bantlama yönteminden bahsediyordu. Şişenin içindeki sıvıyı boşaltırsın, içine pamuk, kâğıt havlu, ne olursa doldurursun. Bu düzenek, silah sesini hatırı sayılır derecede azaltırdı fakat şişenin içindeki sıvıyı dışarı püskürtürdü.

Ayrıca tek atışlık bir sistemdi. Katil işi halledebileceğinden emin olmalıydı.

"Dün gece neredeydi peki?" dedi Ballard. "Ne yapıyordu?"

"Aslında teğmen onu altıda eve göndermiş," dedi Steadman. "On sekiz saattir dinlenmeden çalışıyormuş. Teğmen ara vermesini söylemiş. Ama Chastain eve gitmemiş. Shelby'ye yolladığı mesajda bir tanığı sıkıştırmaya gideceğini, o nedenle gecikeceğini yazmış."

"Mesajda öyle mi demiş? 'Sıkıştırmak'?"

"Benim duyduğum öyle."

Ballard ortaklıkları sırasında Chastain'in bu kelimeyi kullandığını duymuştu. Onun lügatinde *tanığı sıkıştırmak* karmaşık bir durumla ilgilenmek anlamına gelirdi. Karmaşıklığın pek çok sebebi olabilirdi fakat çoğunlukla gidip kontrol altına alınması, mahkemeye çıkmaya ya da ifade vermeye ikna edilmesi gereken gönülsüz bir tanığı aramak demekti.

"Tanık kimmiş?"

"Bilmiyorum. Duyduğu ya da hakkında bilgi sahibi olduğu biri."

"Tek başına mı çalışıyordu peki?"

"Ekibin başıydı. Biliyorsun, sen... gittiğinden beri yani."

Ekibin başındaki kişi teğmenin sağ kolu demekti. Çoğunlukla terfi için hazırlanır ve kendisine bir ortak verilmezdi. Chastain'in neden tek başına hareket ettiği anlaşılıyordu.

"Shelby nasıl?" dedi Ballard.

"Bilmiyorum," dedi Steadman. "Konuşmadım. Teğmen içeride onunla ilgileniyordu."

Kötü insan lafının üstüne gelir. Steadman'ın omzunun üzerinden bakan Ballard teğmenin garajdan çıkıp onlara doğru yöneldiğini gördü. Ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin kollarını sıvamıştı. Solda tabanca, sağda iki adet şarjör ve omuz kılıfı görünüyordu. Ballard alçak sesle Steadman'ı uyardı.

"İşte geliyor," diye fısıldadı. "Bana tekrar buradan gitmemi söyle. Yüksek sesle."

Steadman'ın uyarıyı idrak etmesi biraz sürdü.

"Sana söyledim," dedi zorla. "Burada işin yok. Buradan gitmeli..."

"Corey!" Olivas arkadan kükredi. "Ben hallederim."

Steadman, Olivas'ın arkasında olduğunu daha yeni fark etmiş gibi döndü.

"Gidiyordu zaten Teğmenim," dedi. "Merak etmeyin."

"Hayır, sen içeri git," dedi Olivas. "Ballard'la konuşmak istiyorum."

Olivas, Steadman'ın garaja dönmesini bekledi. Ballard, Olivas'a bakıyordu. Gelmesi muhtemel sözlü saldırıya kendini hazırladı.

"Ballard dün Chastain'le temas kurdun mu?" diye sordu Olivas.

"Silahlı saldırıdan sonraki sabah ona bir tanık teslim etmiştim," dedi Ballard. "Ondan beri görüşmedik."

"Pekâlâ, o zaman gitmen gerek. Burada istenmiyorsun."

"O benim ortağımdı."

"Eskiden. Onu yalanlarınla kandırmaya çalışana kadar. O yaptığını şimdi telafi edebileceğini aklından bile geçirme."

Ballard ellerini iki yana açtı. Durdukları yerde onları duyabilecek biri var mı diye etrafına baktı.

"Neden yalan söylüyorsun? Burada hiç kimse yok. Söylediğin yalana kendinin de inandığını söyleme sakın."

"Ballard, sen..."

"Neler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Teşkilattaki geleceğimin sana bağlı olduğunu ve seninle birlikte olmazsam beni birimden attıracağını defalarca söyledin. Sonra Noel partisinde beni bir duvara yasladın, zorla öpmeye kalkıştın. Suratıma baka

baka yalan söyleyerek bunun olmadığına beni ikna edebileceğini mi sanıyorsun?"

Olivas, sesindeki öfkeye şaşırmış gibiydi.

"Git buradan. Yoksa zor kullanmak durumunda kalırım."

"Peki Shelby?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu içeride tek başına mı bıraktın? Yanında birinin olması gerek."

"*Senin* mi yani? Hayatta olmaz."

"Aramız iyiydi. Kocasının ortağıydım ve bana onunla yatmayacağıma dair güvenirdi. Burada işinize yarayabilirim."

Olivas bu seçeneği düşünüyor gibiydi.

"Biz kendi kendimize yeteriz, sana ihtiyacımız yok. Biraz onurlu ol Ballard. Saygılı ol. Devriye memurlarına seni buradan götürmelerini söylemeden önce otuz saniyen var."

Ardından Olivas dönüp açık garaja doğru yöneldi. Ballard onun arkasına bakınca garajdakilerden bazılarının, yüzleşmelerini gizlice izlediklerini fark etti. Ayrıca eski ortağının eve götürdüğü işaretsiz arabayı sağ tarafta gördü. Bagaj kapağı açıktı. Acaba soruşturmanın parçası olarak mı yoksa sürücü koltuğunda oturan cesedi gizlemek için mi bu şekilde bırakılmıştı?

Chastain ortaklıklarına olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti. Bu kabul edilemez ve affedilemezdi fakat Chastain'in hedefleri olduğundan Ballard onu anlıyordu. Yine de günün birinde kişisel bir uyanış yaşar doğru olanı yapar, kendisine arka çıkıp Olivas'ın yaptıklarını herkese anlatır diye düşünmüştü hep. Artık böyle bir ihtimal yoktu. Chastain'in ölümü ikisi için de kayıptı.

Döndü, araba yolundan sokağa doğru ilerledi. Emniyet müdürünü taşıyan siyah bir cipin yanından geçti. Arabasına ulaşana kadar gözlerine yaşlar dolmuştu.

17

Ballard, Sarah'ya bin bir özür dileyerek Lola'yı aldı ve kumsala gitti. İlk başta bağdaş kurup kumların üzerinde köpeğiyle öylece oturup güneşin ufka doğru inişini izledi. Sörf yapmamaya karar verdi. Şafakta köpekbalıklarının kıyı şeridinde yiyecek aradıklarını biliyordu.

Ballard, Chastain'in babasının gerçek hikâyesini anlattığı zamanı düşündü. Chastain'in babası İç İşleri'nde görevliydi. Adam kendi eylemleriyle palazlanmasına katkıda bulunduğu ırk gerilimlerinin patlak verdiği sırada mafya tarafından arabasından alınıp katledilmişti. Chastain gerçeği ancak polis olup babasının ölümüne ait mühürlü kayıtlara bakacak yetkiyi kazandığında öğrenebilmişti. Küçükken gurur duyduğu şey onu rozetli bir adam olarak derin bir utanca sürüklemişti. Bu gerçek, babasını, bir bakıma da kendisini affettirmek ve kariyer basamaklarını tırmanmak için Chastain'in hırsını daha da körüklemişti.

Tek sorun, o basamakları tırmanırken Ballard'ı ezmiş olmasıydı.

"Renée?"

Ballard başını kaldırdı. Cankurtaran Aaron orada dikiliyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim, evet," dedi Ballard.

Yanaklarından süzülen yaşları sildi.

"Hayatımı alt üst eden biri bugün öldü de," dedi.

"Niye üzülüyorsun öyleyse?" dedi Aaron. "Boş versene. Takma hiç."

"Bilmiyorum. Galiba yaptığı şey asla değiştirilemeyeceği için. Ölümüyle kalıcı hale geldiği için."

"Anladım... sanırım."

"Karmaşık mesele."

Aaron üzerinde RESCUE yazan kırmızı naylon bir ceket giymişti. Okyanusta batmak üzere olan güneşle birlikte sıcaklık da düşüyordu. Gökyüzü neon pembesine bürünüyordu.

"Bu gece burada uyumayı düşünmüyorsundur herhalde, değil mi?" dedi Aaron. "Cumartesileri gece devriyesi burada kol gezer."

"Hayır, düşünmüyorum," dedi Ballard. "İşe gideceğim. Sadece günbatımını izlemek istedim."

Aaron iyi geceler diledi, hava kararana kadar görev yapacağı cankurtaran kulesine doğru ilerledi. Ballard güneşin karanlık sulara gömülmesini izledikten sonra kalktı. Yine tahta iskelede kendisi ve Lola için yiyecek aldı. Yakınlardaki bir banka oturup yedi. Fazla iştahı olmadığından yarısını yiyebildiği kara fasulye, sarı pilav ve plantinlerinin kalanını adının Nate olduğunu bildiği bir evsiz adama verdi. Nate, ocak ayına kadar eski başkanın portrelerini satarak üç beş kuruş kazanan bir sokak sanatçısıydı. Ballard'a, yeni başkanın seçmenleri Venice Beach'e gelmediğinden portrelerinin satmadığını söyledi.

Ballard, Lola'yı bin bir özürle Sarah'nın evine bıraktı. Ardından şehre ve vakalara dönmek üzere doğu istikametinde yola koyuldu. Hollywood Şube'ye mesaisinin başlamasından üç saat

önce vardı. Soyunma odasında üzerini değiştirdikten sonra siyah elastik matem bandını gerdirerek rozetin ön yüzüne çekti.

Dedektif bürosuna vardığında her zamanki yerine kuruldu ve bilgisayarda işe koyuldu. Araştırmaya *Los Angeles Times*'ın internet sitesiyle başladı. Teşkilatın kendi veri ağını kullanabilirdi –çoğu soruşturmayla ilgili temel bilgiler dahili erişim için internet ortamına aktarılırdı– fakat ardında iz bırakmış olurdu. Dancers'da öldürülen üç adamın isimlerini istiyordu ve şehrin basın bayraktarlığını yapan gazetenin şimdiye kadar isimleri öğrendiğine inanıyordu. Katliamın üzerinden neredeyse kırk sekiz saat geçmişti.

Haklıydı. Yakınlarına haber verildikten ve otopsileri tamamlandıktan sonra isimlerin Adli Tıp tarafından açıklandığı vurgulanan bir habere rastladı. Haberde Cynthia Haddel ile Marcus Wilbanks'e kimliği belirlenemeyen katil tarafından öldürülen Dancers çalışanları, Cordell Abbott, Gordon Fabian ve Gino Santangelo'ya da oturdukları masada katledilen müşteriler olarak yer veriliyordu.

Aradığı isimleri elde eden Ballard masadaki müşterilerin geçmişini araştırmak için suç endeksi ve Motorlu Taşıtlar İdaresi bilgisayarlarına giriş yaptı. Bu aramalar iz bırakırdı fakat vakanın internet dosyalarını teşkilattaki kişisel hesabıyla açması kadar kolay tespit edilemezdi. Aksi yöntemde soruşturmayı yürüten dedektiflere anında uyarı sinyali giderdi.

Ballard üç ismi tek tek inceledi, her biri için veri profili oluşturdu. Geçen akşam haberlerde bildirildiği gibi üç adamın da sabıkası vardı. Ballard'ın dikkatini çekense üçünün de yeraltı suç dünyasının farklı kesimlerinden geliyor olmalarıydı. Ki bu da o masada bir araya gelmelerini tuhaflaştırıyordu.

Otuz dokuz yaşında siyahi bir adam olan Cordell Abbott kumar suçlarından dört kez hüküm giymişti. Bu olayların her

birinde yasadışı oyunlar düzenlemekle suçlanıyordu. Herkesin anlayacağı dilden söylemek gerekirse bahisçiydi. At yarışlarından Dodgers maçlarına kadar pek çok spor kategorisinde bahisler alıyordu. Görünüşe bakılırsa dört kez mahkûmiyet almasına karşın hiç eyalet hapishanesinde yatmamıştı. En fazla şehir hapishanesine gönderilmişti ki onlarda da çektiği cezalar yıllarla değil, haftalar ve aylarla ölçülüyordu.

Benzer şekilde, çeşitli uyuşturucu suçlarından epey uzun bir mahkûmiyet geçmişine sahip Gordon Fabian da eyalet hapishanesinde yatmamıştı. Fabian beyazdı ve elli iki yaşındaydı, katliamın en yaşlı kurbanıydı. Ballard 1980'lere kadar uzanan sabıka dosyasında on dokuz tutuklama saydı. Bunların tamamı kişisel uyuşturucu kullanımı ya da ufak çaplı uyuşturucu satışıyla alakalıydı. Çoğu vakada hapis ve göz hapsi cezası almıştı. Bazılarında suçlamalar düşürülmüştü. Ne var ki cinayeti sırasında Fabian sınıf atlamıştı. Bir kilo kokain bulundurmak suçundan federal mahkemede duruşmaya çıkmayı bekliyordu. Kefaletle dışarıdaydı fakat suçlu bulunması halinde uzun bir hapis cezasıyla karşı karşıya kalacaktı.

Üçüncü kurban Gino Santangelo kırk üç yaşında beyaz bir adamdı. Üçlü arasında şiddet suçundan sabıkası olan tek kişiydi. On beş yıllık süre zarfında üç kez saldırıyla suçlanmıştı. Bunlardan birinde ateşli silah kullanmış ama kurbanı öldürmemişti. Diğer ikisinin suçlamaları arasında savcılığın eklediği ağır müessir fiil vardı. Santangelo vakaların her birinde daha hafif suçlamaları kabul etmiş, daha hafif cezalar almıştı. İlk mahkûmiyetinde ateşli silah kullanmaktan ceza almış, bu ona eyalet hapishanesinde üç yıla mal olmuştu. Bundan sonra anlaşılan akıllanmış, ceza süresini arttırdığı için repertuvarından tabancayı çıkarmıştı. Sonraki tutuklanmalarda, kurbanlara el ve ayaklarını kullanarak saldırmış, darp ve huzuru bozma gibi daha hafif suçları kabul etmesine izin verilmiş, böylelikle şehir hapishanesinde bir yıldan

daha kısa süreli cezalar almıştı. Ballard önünde vakaların ayrıntıları olmadan, okuduklarından Santangelo'nun bir mafya infazcısı olduğunu çıkardı. Ağır vücut hasarıyla sonuçlanan üçüncü vakaya odaklandı. Derecesi hafifletilen eylem, darp suçuna indirgenmişti. Bir suçun bu şekilde hafifletilmesi için tanıkla veya kurbanla ilgili bir sorun olması gerekirdi. Santangelo'nun şiddet suçu geçmişi vardı fakat kurban ya da belki de tanık ifade vermekten korkmuş veya çekinmişti. Sonuçta otuz günlük ceza şehir hapishanesinde bir haftalık cezaya çevrilmişti.

Ballard vaka özetlerinin satır aralarından pek çok şeyi anlayabiliyordu. Fakat suçları ve bireyleri diğer tüm unsurlarla birlikte sunan ayrıntılı raporlara erişimi yoktu. Bunun için asıl dosyaları çıkarması gerekirdi. Cumartesi gecesi bunu yapması imkânsızdı. Üç adamın tutuklanma fotoğraflarına baktı. Öldürüldüklerinde masadaki konumlarını hatırladı.

Cordell Abbott'ın yerini bulmak çok kolaydı çünkü tek siyahi kurban oydu. Ballard onun cesedini masadaki boş yerin hemen solunda gördüğünü hatırladı. Yani Abbott katilin hemen yanı başında oturuyordu.

Gordon Fabian'ın fotoğrafında kırçıl atkuyruklu bir adam görünüyordu. Bu kareden katilin karşısında oturduğu anlaşılıyordu. Atkuyruğunun ucu kendi kanına bir boya fırçası gibi batan, bedeninin üst kısmı dışarı sarkan kurban oydu.

Bu durumda Gino Santangelo ortadaki oluyordu.

Ballard arkasına yaslandı, bildikleriyle çıkarımlarını düşündü. Dört adam masaya oturuyorlar. Rastgele mi öyle oturmuşlardı yoksa aralarındaki ilişkiye dayalı bir düzene göre mi? Bir bahisçi, bir infazcı, bir uyuşturucu satıcısı ve hakkında bir bilgi olmadığı için, bir katil.

Burada sorulacak bir diğer soru, adamların hangi sırayla vurulduklarıydı. Ballard'ın suç mahalli raporlarına erişimi yoktu.

Fakat masada katilin haricinde silahı olan kim var diye sorsalar Santangelo derdi. Ne de olsa daha evvel tabanca suçundan hüküm giymişti. Kaldı ki Santangelo gözdağı taktiklerinin arasından ateşli silah kullanımını çıkarmış görünse de tabanca taşımayı bırakması ihtimal dışıydı. Sabıka dosyasına göre o azılı bir suçluydu ve tabanca da mesleğinin olmazsa olmazlarındandı.

Bu bilgiler ışığında akıllara başka bir soru geliyordu. Tanık Alexander Speights'in verdiği anlık *selfie* videosunda katilin ilk olarak uyuşturucu satıcısı Fabian'a ateş ettiği görülüyordu. Neden böyle yapmıştı acaba? Santangelo'nun kim olduğunu ve yanında silah bulundurduğunu bilmiyor muydu?

Ballard elindeki eksik bilgilerden birkaç sonuç çıkardı. İlki, masadaki adamların hepsi birbirini tanımıyordu. Eğer adamların arasında katilin tanıdığı biri varsa bu kişi muhtemelen bahisçi Abbott'tı zira onun yanında oturuyordu. Ayrıca katilin ilk olarak uyuşturucu satıcısına ateş etmesinin sebebi de muhtemelen kızgınlık ya da ani hareketti. Eğer katil buluşma sırasında ters giden şeyden uyuşturucu satıcısını sorumlu tuttuysa kızgınlıktı. Eğer bir iki üç diye sırayla ateş etmeyi seçtiyse ani hareketti. En hızlı ve en güvenli ateş etme yolu buydu. Eğer Santangelo'nun silahlı olduğunu bilmiyorsa elbette.

Ballard varsayımlarının hiçbir sonuç vermediğini biliyordu. Başka binlerce ihtimal ve etken vardı. Katil, toplantıya katılmadan önce diğerlerinin üzerini aramış olabilirdi. Oturma düzeni adamların farklı zamanlardaki gelişlerine göre ayarlanmış olabilirdi. Hiçbir şey kesin olarak bilinemezdi. Ballard kendine ait olmayan ve kesinlikle uzak durması emredilen bir vakada boşa kürek çekiyordu.

Ama yine de öylece havlu atamazdı. Vaka Chastain yüzünden ilgisini çekiyordu. Ve şimdi teşkilat tarafından öğrenildiği takdirde kovulmasına yol açacak bir hamleyi düşünüyordu.

Ballard'ın Olivas'ı şikâyet etmesi üzerine yolları ayrılmadan önce Ballard ve Chastain neredeyse beş yıldır ortaktılar. Bu süre zarfında yüksek öncelikli, tehlikeli soruşturmalarda birlikte çalışmışlardı. Epey yakınlaşmışlardı. Pek çok bakımdan ortaklıkları bir evliliğe benziyordu fakat profesyonellik çizgisini asla geçmemişlerdi. Yine de işle alakalı her şeyi paylaşıyorlardı. Ballard, Chastain'in teşkilat bilgisayar sistemi için kullandığı şifresini bile biliyordu. Bilgilerini girerken defalarca yanında oturmuştu. Teşkilat, dedektiflerden şifrelerini her ay değiştirmelerini istiyordu. Fakat dedektifler alışkanlıklarından kolay kolay kopamadıklarından sabit bir şifrenin son üç hanesini, ay ve yılı değiştirmekle yetiniyorlardı.

Ballard ortaklıklarının bozulmasından sonra Chastain'in asıl şifresini değiştirdiğine ihtimal vermiyordu. Ballard kendi şifresini –babasının adının tersten yazılışı– değiştirmemişti çünkü hatırlaması kolaydı. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir harf ve rakam kümesini ezberlemekle uğraşmak istemiyordu. Chastain'in şifresi evlilik tarihi, ardından kendisinin ve karısının ad soyadlarının ilk harfleri ve mevcut ay ve yıldan oluşuyordu.

Ballard, Chastain'in hesabının silindiğinden şüpheliydi. LAPD gibi bir bürokraside dijital erişim biriminin kullanıcı hesabını sistemden silmesi aylar sürerdi. Fakat şu an Chastain adına giriş yaparsa izinin giriş yapılan bilgisayara kadar sürülebileceğini biliyordu. Bilgisayarın veya masanın Ballard'a ait olmaması önemli değildi. Baş şüpheli o olurdu ve teşkilattan atılmasıyla sonuçlanırdı. Hatta korsanlıktan ötürü hakkında cezai kovuşturma bile başlatılabilirdi.

Bilgisayarda kendi hesabından çıkıp giriş ekranını açtı. Birkaç saniye masada parmaklarıyla trampet çaldı. İçinden bir sesin onu atmaya hazırlandığı adıma karşı uyarmasını bekledi. Ama o uyarı gelmedi. Chastain'in kullanıcı adıyla şifresini girip bekledi.

Sisteme girdi. Artık eski ortağının sistemdeki hayaletini takip edebilirdi. Onaylı erişim yetkisiyle Dancers vakasındaki dosyaları açtı. Olay yeri ve kanıt raporlarını, tanık ifadelerini ve vakada çalışan soruşturmacıların tuttuğu kronolojik kayıtları açtı. Ballard ne olduklarını tespit etmek için raporları tarayıp dedektif bürosunun yazıcısına gönderdi. Raporları daha sonra ayrıntılı inceleyecekti. Birinin evine izinsiz girmiş de yakalanmadan çıkması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

On beş dakika sonra hesaptan çıktı. Yazıcı odasına gitti, neredeyse beş santim kalınlığında bir tomar kâğıt aldı.

Sonraki saat boyunca belgeleri hiç acele etmeden inceledi. Çoğunlukla sıradan evrak işleriydi fakat bazı raporlarda suçla ve olaya müdahil bireylerle alakalı ayrıntılara yer verilmişti. En dikkat çekici olan masadaki üç kurban hakkındaki ayrıntılı raporlardı. Santangelo'nun tefeci olduğu ve Las Vegas merkezli bir organize suç ailesi için borç tahsil ettiği yazıyordu. Buna ek olarak olay yeri raporuna göre pantolonunun belinde .45 kalibrelik bir tabanca bulunmuştu. Tabancanın izi 2013 yılında Summerland, Nevada'da yapılan bir ev hırsızlığına kadar sürülmüştü.

Şaşırtıcı olan belgelerden biri, video inceleme raporuydu. Dancers'ın girişinde ve Sunset Bulvarı üzerinde bulunan civar işletmelerdeki kameralardan alınan görüntülerde şüpheli katile ya da aracına dair bir ize rastlanmamıştı. Video birimi, katilin kaçarken kullandığı araca ya da ne yöne gittiğine dair en ufak bir eşkâl verememişti. Adeta katil, kamera olmadığını biliyordu ya da buluşma yerini, kameraların görmediği noktaları hesaba katarak seçmişti.

Ballard hayal kırıklığına uğradı. Soruşturma kronolojileriyle okumayı bitirdi. Vakaya Teğmen Olivas'ın yanı sıra tam zamanlı beş dedektif atanmıştı. Yani iki dedektif çiftinden ve Chastain'den toplamda üç kronoloji ortaya çıkmıştı. Olivas henüz kronoloji raporunu teslim etmemişti.

Ballard bu belgelerden atılan adımları görmeyi başardı. Soruşturmanın odağında Santangelo vardı. Katliamın asıl hedefinin mafya üyesi, diğer dört kurbanınsa yan zayiatlar olduğuna inanılıyordu. Dedektif ekiplerinden biri olayın bu yönünü araştırmak için Las Vegas'a gönderilmişti.

Ballard, Chastain'in öldürülmesiyle tüm bunların muhtemelen değişeceğini biliyordu. Soruşturmanın öncelikleri tekrar gözden geçirilecekti. Dedektif cinayetiyle Dancers katliamı arasında adli olarak veya başka delillerle bir bağlantı kurulursa katilin hâlâ Los Angeles'ta olduğu anlamı çıkardı.

Ballard en son Chastain'in kronolojisini okudu. Hollywood Şube'ye onunla konuşmaya ve tanık Alexander Speights'i almaya gelişini kaydetmişti. Ayrıca Speights'in kulübe birlikte gittiği iş arkadaşı Metro'yu Batı Hollywood'da La Jolla Caddesi'nde yaşayan yirmi beş yaşındaki Matthew Robison olarak teşhis etmişti. Chastain, Robison'la Slick Kicks mağazasının müdürüyle konuştuktan sonra, cuma sabahı dairesinde görüşmüştü. Kronolojide Robison'la ilgili düşülen notta BBB yazıyordu. Bu hatırladığı kadarıyla, Chastain'in bir şey bilmeyen tanıklar için kullandığı kısaltmaydı.

Ne Speights'in ne Robison'ın tanıklıklarından elle tutulur bir sonuç çıkmamıştı fakat Speights'in verdiği video hâlâ değerliydi. Eğer soruşturmada ilerleme kaydedilir de duruşma safhasına gelinirse sırf ilk kurşunun sıkıldığı anın yer aldığı *selfie*'yi takdim etmek için bile olsa Speights tanık olarak çağrılabilirdi. Savunma makamınca öyle ya da böyle itiraz edilirse tanıklık etmesi ve hikâyesini doğrulaması için dostu Robison'a başvurulabilirdi.

Chastain'in kronolojisinde yer alan iki telefon görüşmesi Ballard'ın ilgisini çekti. İlki cuma günü 13:10'daydı. Chastain, Dean Towson adında birini aramıştı. Kronolojiye göre ikinci ve

sonuncu aramalar 17:10'da sözüm ona bir bok bilmeyen tanık Matthew Robison'dan gelmişti. Kayıtlarda aramalara dair başka açıklama yer almıyordu. Chastain ayrıntıları muhtemelen daha sonra girmeyi planlamıştı. Fakat Ballard, Chastain'in gelen aramayı Olivas'tan o akşam izinli olduğu haberini almadan kısa süre önce kayda geçirdiğini fark etti.

Dean Towson ismi Ballard'a tanıdık geliyordu fakat çıkartamadı. Google'da arayınca federal davalarda uzmanlaşmış bir savunma avukatının internet sitesiyle karşılaştı.

"Fabian," dedi Ballard yüksek sesle.

Taşlar yerine oturdu. Fabian federal uyuşturucu suçlamalarıyla karşı karşıyaydı. Towson federal davalarda uzmanlaşmıştı. Towson büyük ihtimalle Fabian'ın kokain davasındaki avukatıydı. Chastain de onu müvekkilinin Dancers'da o masada ne aradığını bilip bilmediğini sormak için aramıştı.

Ballard televizyon ekranlarının üzerindeki saate baktı. Saat ona geliyordu. Motorlu Taşıtlar İdaresi'nden Towson'ın ev adresini öğrenip kapısını çalabilirdi fakat hem günlerden cumartesiydi hem de vakit geç olmuştu. O nedenle avukatla gündüz görüşmenin daha iyi sonuçlar verebileceğine kanaat getirdi. Ardından Robison'ın Chastain'i aradığı telefon numarasını tuşladı. Kronolojide 213 alan koduyla kayıtlıydı. Telefon açılmadığı gibi doğrudan bip sesi duyuldu. Ballard mesaj bıraktı.

"Bay Robison, ben LAPD'den Dedektif Ballard. Cuma günü Dedektif Chastain'le yaptığınız telefon görüşmesine istinaden arıyorum. En kısa zamanda beni arar mısınız?"

Tam telefon numarasını bırakırken televizyon ekranlarından birinde Ken Chastain'in evinin önünde çekilen görüntüleri gördü. Basına sonunda haber verilmişti. Televizyonun sesi kısıktı fakat emniyet müdürü birkaç muhabirle konuşuyordu. Olivas hemen arkasında, solunda dikiliyordu. Müdürün yüzü kül ren-

giydi. Sanki Dancers'daki o masada başlayan her neyse teşkilatın derinliklerine kadar ulaşmış ve onarılmaz hasara yol açmıştı.

Ballard'ın, söylenenleri duymasına gerek yoktu, tahmin edebiliyordu.

Ballard'ın baktığı son belgeler, Chastain'in otopsilerle ilgili aldığı üstünkörü notlardı. Chastain yazacağı rapora hazırlık için notları dijital bir dosyaya aktarmıştı. Bunu yerine getirme fırsatını bulamadan son nefesini vermişti.

Vaka yüksek öncelikli olduğundan –o kadar ki adli tabip Dr. J. bile bizzat olay yerine gelmişti– cesetlerin incelenmesi cuma sabahı Adli Tıp Merkezi'nde cesetlerin her birine atanan birkaç yardımcı adli tabip tarafından Dr. J.'in gözetiminde gerçekleştirilmişti. Kurbanların ölüm nedenlerine ilişkin kuşku olmamakla birlikte kurşunların cesetten çıkarılması soruşturmada önemli bir adımdı ve dolayısıyla bireysel vakalara öncelik kazandırıyordu. Genelde otopsilere cesetlerin bulunmasından en az yirmi dört ila kırk sekiz saat sonrasına saat verilirdi. Fakat bu otopsiler ölümlerden sadece on iki saat sonra gerçekleştirilmişti.

Fabian'ın otopsisini bizzat Dr. J. yapmıştı. Gerçek otopsi raporunun çıkması birkaç gün sürerdi fakat Chastain bu sırada otopsiye katılan soruşturmacı olarak notlar almıştı. Ballard'ın o notlarda gördüğü bir cümle ve soru, vakaya dair kafasındaki düşünceleri bambaşka bir yöne çevirdi.

Chastain'in notlarına göre Dr. J., Fabian'ın göğsündeki bir yarayı ölüm sırasında gerçekleşen ancak ateşli silahtan kaynaklanmayan birinci dereceden bir yanık olarak nitelemişti. Chastain bu çıkarıma ikinci bir not eklemişti: "Pil yanığı?"

Ballard olay yerinde Chastain'i, Dr. J.'i ve Teğmen Olivas'ı Fabian'ın cesedinin etrafında toplanmış göğsünü incelerken gördüğünü hatırlayınca donup kaldı.

Artık nedenini biliyordu. Fabian'ın göğsünde pil kaynaklı olması muhtemel bir yanık vardı.

Ballard hemen Fabian hakkındaki şahsi eşya raporuna baktı, cesedin üzerinde bulunan, yanığı açıklayabilecek hiçbir şey yazılmadığını gördü. Katliam sırasında onu her ne yaktıysa olay yerinden götürülmüştü. Büyük ihtimalle katil tarafından.

Tüm taşlar yerine oturuyordu. Ballard, Fabian'ın dinleme cihazı taktığına inanıyordu. Dancers buluşmasında Fabian'ın üzerinde dinleme cihazı vardı ve cihazın pili onu yakmaya başlamıştı. Gizli operasyonlarda meydana gelebilecek bilindik bir tehlikeydi. Kompakt dinleme cihazları aşırı ısınırdı ve vücut yağlarıyla ter de pille bir ark teması oluşturabilirdi. Profesyonel ajanlar böcek yanığı dedikleri şeyden kendilerini korumak için tedbirler alırlardı. Cihazları vücudun ter bezlerinden uzak tutmak için kauçuk kılıfla kaplarlardı.

Ballard'ın incelediği kadarıyla Fabian'ın geçmişinde daha önce gizli ajan olarak çalıştığına dair hiçbir kayıt yoktu. Fakat Dancers katliamı sırasında göğsünde aksine işaret eden bir yanık oluşmuştu.

Ballard, Chastain'in büyük bir balık yakalamak üzere olduğuna inanıyordu. Muhtemelen öldürülmesine de bu neden olmuştu.

18

Ballard, Dean Towson'ın kapısını çalmak için pazar sabahı dokuza kadar bekledi. Gece vardiyasında nispeten olaysız geçen bir gecenin ardından Studio City'de Du-par's'da kahvaltıdan daha yeni gelmişti. Gece boyunca iki çağrı almıştı, biri intihar olayında imza atmak, diğeri de Alzheimer hastası yaşlı bir adamı bulmaya yardım etmek için. Ballard daha arama yerine varmadan adam komşusunun sundurmasında bulunmuştu.

Gecenin bir yarısı Towson'ı aramamak için bütün irade ve sabrını kullanmıştı. Ken Chastain'in otopsi notlarını düşündükçe Towson'ın, Dancers'daki o masada neler olduğuna dair gizemi çözecek anahtar olduğuna daha çok inanıyordu.

Ne var ki Ballard kendine hâkim olmayı başardı. Çağrılar arasındaki zamanı, Dancers'da katledilen üç adam hakkında daha ayrıntılı bilgi edinmek için tüm kolluk kuvvetlerine ait veri tabanlarını araştırarak değerlendirdi. Emeklerinin karşılığını şafak sökmeden hemen önce aldı. Üç adamın suç geçmişlerini hapis yattıkları konumlarla karşılaştırarak kesişim noktasını bulmayı başardı. Üçünün daha önce karşılaşmış ve etkileşime girmiş olabilecekleri yeri. Beş yıl evvel, masadaki üç adam da Castaic'teki Peter J. Pitchess Gözaltı Merkezi'nde tutulmuştu.

Pitchess, Los Angeles şehrinin geniş cezaevi sisteminin parçasıydı. On yıllar önce, düşük güvenlikli bir ayyaş çiftliğiydi. Bahtsız suçluların içkiden mahrum kaldıkları ve alkollü araba kullanma ile alkollüyken toplum huzurunu bozma suçlarının cezasını çektikleri yerdi. Şimdilerde şehirdeki en büyük tesisti ve üst düzey güvenlikle çalışıyordu. Duruşmalarını bekleyen ya da bir yıldan az cezası kalan yaklaşık sekiz bin mahkûmu ağırlıyordu. 2012 Mayısında, Pitchess'ta Santangelo darptan dolayı doksan günlük cezasının ortasındaydı, Fabian uyuşturucu bulundurmaktan otuz günlük cezasını çekiyordu. Abbott da yasa dışı kumardan hüküm giydiği altı aylık cezasını tamamlıyordu. Ballard'ın saptadığı kadarıyla, üç adamın yolları Pitchess'ta üç haftalığına kesişmişti.

Ballard, Pitchess'ın büyük bir yer olduğunu biliyordu. Mahkûmlarla mülakat yapmak için oraya defalarca gitmişti. Masadaki üç adamı içine alacak nüfus havuzunu daraltmanın yolları vardı. Çeteler ırk ve bağlantılarına göre ayrılırlardı. Pitchess'ta çetelere ayrılan koğuşlar tesis kapasitesinin yarısına denk geliyordu. Ballard masadaki üç adamın sokak çeteleriyle bağlantılı olduğuna dair hiçbir kayda rastlamamıştı.

Tesisin geri kalanıysa duruşmalarını bekleyen, çoktan hüküm giymiş ve cezalarını çekmekte olan mahkûmlar için koğuşlara ayrılmıştı. Santangelo, Fabian ve Abbott bu son gruba dahildiler. Cezalarını çekiyorlardı. Bu da içinde yüzdükleri havuzu tahminen iki bin mahkûma indiriyordu. Üç adamın tanışmalarına olanak sağlayacak kadar küçük bir sayıydı bu. Üç adam da asayiş suçlarına karışmıştı –kumar, tefecilik ve uyuşturucu– ve parmaklıklar ardındayken işlerini yapmaya devam etmiş olabilirlerdi. Uzun lafın kısası, Ballard'ın; Santangelo, Fabian ve Abbott'ın Dancers'daki o uğursuz geceden beş yıl önce tanıştıklarına inanmak için geçerli nedenleri vardı.

Ballard'ın gözden geçirdiği vaka raporlarında, masadaki kurbanlarla ilgili kendisiyle aynı sonuca ulaşıldığına dair hiçbir işaret yoktu. Ballard şimdi bir ikilemle karşı karşıyaydı; edindiği bilgileri soruşturma ekibiyle paylaşmalı mıydı yoksa paylaşmamalı mıydı? Soruşturmanın, kendisini emniyet teşkilatından uzaklaştırmak için elinden geleni yapan adam tarafından yürütüldüğü de unutulmamalıydı elbette.

Dahası üç adam hakkındaki çıkarımları masadaki meçhul dördüncü adama –katile– ışık tutabilirdi. O da diğer üçüyle birlikte Pitchess'ta yatmış mıydı? O da asayiş operasyonlarında mı yakayı ele vermişti? Yoksa diğer adamlarla arasındaki bağlantı tamamen farklı bir alana dayanan biri miydi?

Ballard mesaisinin sonunda merkezden ayrılıp kahvaltıya giderken soruşturmasına devam etmeye ve bulgularını resmi soruşturma ekibine aktarmanın bir yolunu bulmaya karar verdi. Chastain'e bunu borçlu olduğunu hissediyordu.

Ballard karnını doyurdu. Towson'ı evden çıkmadan önce yakalamak istiyordu. Ona kalsa kapısını sekizde çalardı ama pazar günü olduğundan avukata bir saatlik daha uyku süresi bahşetti. Adamın iş birliği yapacağını umut ediyordu. O bir saatlik ilave uykunun meyvesini toplayabilirdi.

Ayrıca Ballard avukatı *Times*'ı okuma fırsatı bulamadan yakalamayı umuyordu çünkü gazetede Chastain'in cinayetiyle ilgili haberin çıktığını biliyordu. Eğer Towson cinayeti öğrenirse Chastain'i hedef alanların kendisinin de peşine düşebilecekleri korkusuyla konuşmayı reddedebilirdi.

Ballard, Chastain'in son iki günde attığı tüm adımların, cinayetini soruşturan dedektiflerce izinin sürüleceğini biliyordu. Du-par's'da okuduğu *Times* haberinde cinayetin Dancers soruşturmasına dahil edildiği fakat vaka üzerinde çalışan ekibe Ağır Suçlar Birimi'nden dedektiflerin de destek vereceği belirtilmişti.

Ballard, Motorlu Taşıtlar İdaresi bilgisayarından Towson'ın ev adresini almış, kahvaltıdan sonra karton tepside iki bardak kahve taşıyarak Sherman Oaks'un yolunu tutmuştu.

Savunma avukatı, Ventura Bulvarı'nın bir blok güneyinde, Dickens'ta bir sıra evde yaşıyordu. Evin yeraltı otoparkı ve güvenlik girişi vardı. Ballard kaldırımda bekledi, biri köpeğini gezdirmek için çıkarken içeri girdi.

"Anahtarlarımı unutmuşum da," diye geveledi.

Towson'ın kapısını bulup çaldı. Kemerinden rozetini aldı, kaldırıp bekledi. Towson kapıyı olası uyku kıyafetleriyle açtı: eşofman ve Nike işaretli bir tişört. Elli yaşlarında, kısa boylu, göbekli, gözlüklü ve kırçıl sakallıydı.

"Bay Towson, LAPD. Size birkaç soru sormam gerek."

"Binaya nasıl girdiniz?"

"Güvenlik kapısı aralıktı. Giriverdim."

"Kapı yaylı. Kendiliğinden kapanması gerekirdi. Her neyse, ben LAPD'yla çoktan konuştum ve pazar sabahındayız. Yarına kadar bekleyemez mi? Duruşmam yok. Bütün gün ofiste olacağım."

"Hayır bayım, bekleyemez. Bildiğiniz üzere çok önemli bir soruşturma yürütüyoruz ve görüşmelerimizi çapraz karşılaştırma yapıyoruz."

"Çapraz karşılaştırma da ne?"

"Farklı dedektiflerin aynı yoldan geçmesi. Bazen biri, diğerinin gözden kaçırdığı bir şeyi bulur. Tanıklar yeni ayrıntılar hatırlar."

"Ben tanık falan değilim."

"Ama önemli bilgilere sahipsiniz."

"Çapraz karşılaştırma bence nedir biliyor musunuz? Elinizde hiçbir şey olmadığında yaptığınız şeydir."

Ballard yanıt vermedi. Avukatın bunu düşünmesini istiyordu. Bu sessizlik ona kendini daha önemli hissettirir, daha açık olmasını sağlardı. Belli ki Chastain'in öldüğünü bilmiyordu. Ballard karton tepsiyi uzattı.

"Size kahve getirdim," dedi.

"İstemem," dedi avukat. "Kendi kahvemi kendim yaparım."

Ballard'ın geçebilmesi için kenara çekildi. Ballard içeri girdi.

Towson, Ballard'a mutfakta bir sandalye gösterdi. Böylece kahvesini yaparken konuşabileceklerdi. Ballard, Du-par's'dan aldığı kahveyi içti. Neredeyse yirmi dört saattir uyumamıştı, buna ihtiyacı vardı.

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi avukat. "Bekârım. Siz?"

Tuhaf bir soruydu. Ballard nabız yokluyordu: evde kim vardı, görüşmeyi nasıl yapabilirdi? Adamın sorusu uygunsuz bir cevaptı fakat Ballard bu cevapta avukatı işbirliğine teşvik etmek ve ondan istediğini almak için bir fırsat gördü.

"Ciddi bir şey değil," dedi. "Geceleri çalışıyorum ve ilişki yürütmek zor oluyor."

İşte adama açık kapı bırakmıştı. Artık işe koyulma zamanıydı.

"Federal uyuşturucu davasında Gordon Fabian'ın savunmasını yapıyormuşsunuz," dedi Ballard.

"Doğru," dedi Towson. "Size garip gelecek biliyorum ama öldürülmesi beni başarı karneme bir fiyasko eklemekten kurtardı. Ne demek istediğimi anlarsınız herhalde."

"Yani davayı kaybedecektiniz, öyle mi?"

"Öyle. Hapse girecekti."

"Fabian bunu biliyor muydu?"

"Ona söyledim. Fabian'ı, kendi kullandığı arabanın torpido gözünde bir kilo kokainle yakaladılar. Üstelik kendi adına kayıtlı arabada tek başınaydı. O kutudan çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Onu durdurma sebepleri de tamamen yasalara uygundu. Elimde hiçbir şey yoktu. Duruşmaya gidiyorduk ve çok çabuk sonuçlanacaktı. Hem de suçlu kararı çıkacaktı."

"Savcıyla anlaşmaya yanaşmadı mı?"

"Anlaşma önerilmedi. Kokainin üzerinde kartel işaretleri vardı. Savcı ancak Fabian, bağlantısını ifşa ederse bir anlaşma önerirdi. Ve Fabian bunu yapmayacaktı çünkü ihanet ettiği için Sinaloa Karteli'nin hedef tahtasına dönüşmektense hapiste beş yıl –zorunlu asgari süre bu– geçirmeyi yeğlerim demişti."

"Kefaletle serbest kalmış. Üstelik yüz bin. O parayı ve sizi tutacak parayı nereden buldu? Siz şehirdeki iyi, pahalı avukatlardansınız."

"Eğer iltifat ettiyseniz teşekkür ederim. Fabian, annesinin evini ve bazı değerli eşyalarını sattı. Gelen parayla da kefaleti ve ücretimi karşıladı."

Ballard başını sallayıp ılık kahvesinden bir yudum içti. Towson'ın üstteki bir dolap kapağının camında gizlice kendine bakıp saçını düzelttiğini gördü. Ona vakayla ilgili gereğinden fazlasını söyletmişti. Belki de müvekkili öldüğü için artık bir önemi yoktu. Belki de ona ilgi duyuyordu ve bir dedektifin kalbine giden yolun işbirliğinden geçtiğini düşünüyordu. Ballard artık asıl konuya gelmesi gerektiğini biliyordu.

"Meslektaşım Dedektif Chastain sizi cuma günü aramış," dedi.

"Doğru," dedi Towson. "Ona da aşağı yukarı size söylediklerimi söyledim. Neler olduğuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Fabian'ın perşembe gecesi neden Dancers'da olduğuna dair hiçbir fikriniz yok mu?"

"Pek sayılmaz. Tek bildiğim, çaresiz bir adamdı. Çaresizlik insana her şeyi yaptırır."

"Ne gibi mesela?"

"Mesela, bilmiyorum."

"Size daha önce Cordell Abbott ya da Gino Santangelo isimlerinden bahsetmiş miydi?"

"Bu, avukat-müvekkil gizliliği alanına giriyor ve biliyorsunuz ki kişi öldükten sonra da bu gizlilik devam ediyor. Ama size şu kadarını söyleyeyim: cevabım hayır. Onlardan hiç bahsetmedi. Ama belli ki onları tanıyordu. Neticede onlarla birlikte öldürüldü."

Ballard sadede gelmeye karar verdi. Towson gizlilik çizgisini ya geçecekti ya da geçmeyecekti.

"Fabian o buluşmada neden dinleme cihazı taşıyordu?" dedi.

Towson cevap vermeden önce bir süre Ballard'a baktı. Ballard sorunun bir şeyler çağrıştırdığını görebiliyordu. Bir anlamı vardı.

"Bu çok ilginç," dedi Towson.

"Sahi mi?" dedi Ballard. "Neden ilginç?"

"Çünkü az önce de belirttiğim gibi, işi bitmişti. İlişkimizin belli bir noktasında, eğer karteli ele vermeye yanaşmazsa ona tek çıkış yolunun başka birini ele vermek olduğunu söylemiştim."

"Peki o buna nasıl yanıt verdi?"

Towson ağır ağır soludu.

"Bakın ne diyeceğim, sanırım burada avukat-müvekkil gizliliğine sığınmam gerekiyor. Müvekkilimle aramda geçen çok fazla özel görüşmeye..."

"Lütfen, altı kişi öldü. Eğer bir şey biliyorsanız öğrenmem gerek."

"Ben beş sanıyordum."

Ballard hata yaptığını ve Chastain'i de hesaba kattığını fark etti.

"Beş demek istemiştim. Başka birini ele verebileceğini söylediğinizde Fabian ne dedi?"

Towson sonunda kendine kahve koymaya başladı. Ballard onu izledi ve bekledi.

"Mesleğimin ilk yıllarında Savcılıkta çalıştığımı biliyor muydunuz?" dedi.

"Hayır, bilmiyordum," dedi Ballard.

Ballard müvekkilinin geçmişini araştırırken Towson'ın geçmişini araştırmamıştı. Kendini sessizce azarladı.

Towson buzdolabından iki litrelik az yağlı bir süt çıkarıp kahvesine ekledi.

"Evet, orada sekiz yıl boyunca bölge savcısı vekili olarak görev yaptım," dedi. "Son dört yılında A-SİD'deydim. Bunun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Asit gibi söylemişti. Herkes öyle diyordu ve herkes ne anlama geldiğini biliyordu. Adalet Sisteminde Dürüstlük Birimi, Savcılığın kendine ait gözlemci birimiydi.

"Polisleri soruşturuyordunuz," dedi Ballard.

Towson başını salladı, tezgâha yaslandı, ayakta kalıp kahvesini yudumladı. Ballard bunun erkeklere özgü bir davranış olduğunu düşünüyordu. Ayakta kalarak konuşmada üstünlüğü ele alıyordun.

"Doğru," dedi. "Ve çok sayıda gizli dinleme yapıyorduk, anlarsınız ya? Kirli bir polisi yakalamanın en iyi yolu onu kayıt altına almaktır. Kendi sözlerinin mahkemede dinletileceğini öğrendiklerinde hep çözülürlerdi. Kendilerini ele veren sözlerinin..."

Avukat durakladı, Ballard bir şey söylemedi. Avukatın kendisine bir şeyler vermeye çalıştığını fakat aynı zamanda ölen müvekkilinin gizliliğine dair çizgiyi tamamen geçmediğini biliyordu. Ballard bekledi. Towson kahvesinden bir yudum daha içtikten sonra devam etti.

"Öncelikle Fabian'ın perşembe gecesi kulüpte ne aradığını bilmediğimi ve kiminle ya da ne için buluştuğuna dair hiçbir fikrim olmadığını bir kez daha belirtmek istiyorum. Ama ona, anlaşma karşılığında birini ele verecekse bu kişinin kendisinden daha büyük bir balık olması gerektiğini söylemiştim. Yani neticede bu işler böyle yürür. Savcılığa ondan daha çok isteyeceği birini vermesi gerekiyordu."

"Tamam. Peki onun cevabı ne oldu?"

"'Polis olur mu?' dedi."

Towson süpürme hareketiyle kahve bardağını vücudundan uzaklaştırdı. Hikâyenin gerisini siz tamamlarsınız der gibiydi.

Ballard kendini ve düşüncelerini toparladı. Towson'ın dedikleri, gece boyunca aklındaki teoriyle örtüşüyordu: Fabian, Dancers'daki buluşmaya dinleme cihazıyla gitmişti ve masadaki dördüncü adam bir polisti. Chastain'in davranışının tek açıklaması buydu. Cuma akşamı eve gitmesi söylenmesine rağmen çalışmaya devam etmişti.

"Durun biraz," dedi Ballard. "Fabian'la bu daha büyük balık muhabbetini ne zaman yaptınız?"

"Bir ay kadar önce," dedi Towson. "Onunla en son o zaman konuştum."

"Peki 'Polis olur mu?' dediğinde siz ne dediniz?"

"A-SİD günlerimden bildiğim kadarıyla federallerin polislere karşı hep bir zaafı olmuştur dedim. Üzgünüm ama bu doğru. Daha çok manşet, daha çok itibar. Uyuşturucu satıcısı, her yerde bulursun. Ama bir polisi kovuşturmak, savcılığın ağzını sulandırır."

"Ona tüm bunları söylediniz. Ona dinleme cihazı takmasını da söylediniz mi?"

"Hayır, asla öyle bir şey demedim. Onu uyardım. Kaybedecek çok şeyleri olduğu için yozlaşmış polislerin çok tehlikeli olduklarını söyledim."

"Polisin kim olduğunu sordunuz mu?"

"Hayır, sormadım. Anlamak zorundasınız, bu çok genel bir sohbetti. Planlama toplantısı değildi. 'Kirli bir polis biliyorum,' demedi. 'Bir polisi ele versem olur mu?' dedi. Ben de son derece genel bir ifadeyle, 'Evet, polis olur,' dedim. Hepsi bu. Ona dinleme cihazı takmasını söylemedim ama elinde sağlam bir kanıt olmasını haber vermiş olabilirim. Hepsi bu. Zaten son konuşmamızdı. Onu bir daha görmedim."

Ballard artık katliamın ardındaki sır perdesini araladığına ve katilin neden ilk olarak Fabian'ı vurduğunu bildiğine inanıyordu. Çünkü hain oydu. Katil masadaki herkesi saf dışı bıraktıktan sonra Fabian'ın gömleğinin altındaki kayıt cihazına asılmıştı.

Burada akıllara şu soru geliyordu: katil, dinleme cihazını nereden biliyordu? Ballard'a göre cevap gayet açıktı. Kayıt cihazı Fabian'ın göğsünü yakmaya başlamıştı. Fabian irkilerek ya da cihazı derisinden uzaklaştırmaya çalışarak kendini ele vermişti. Masadaki polis bir tür sinyal almıştı. Buluşmanın düzmece olduğunu fark ettiğinde hızlı ve kararlılıkla hareket etmişti.

Ballard, Towson'a baktı, bildiklerinin ne kadarını paylaşması gerektiğini merak etti.

"Cuma günü Dedektif Chastain size bu bağlamda sorular yöneltti mi?"

"Hayır. Yöneltmedi. Bunların hiçbirinden bahsetmedi."

"İyi."

"İyi mi? Neden iyi?"

"Bay Towson dün gece ya da bu sabah haberleri izlediniz ya da gazete okudunuz mu?"

"Daha yeni kalktım. Hiçbir şey görmedim."

"Aslında şu anda altı kurban var. Dedektif Chastain cuma gecesi geç saatlerde öldürüldü."

Gelişmeyi değerlendirip doğrudan Ballard'ın ulaştığı sonuca ulaşınca Towson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tehlikede miyim?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Ballard. "Ama tüm olası tedbirleri almalısınız."

"Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Maalesef."

"Beni bu işin içine sürüklemeyin. Müvekkilime öneride bulundum, hepsi bu."

"Anlıyorum. Sizi temin ederim ki bu konuşma aramızda kalacak. Hiçbir rapora işlenmeyecek, kayda girmeyecek. Söz veriyorum."

"Yüce Tanrım. Chastain'in öldürüldüğünü bana söylemeliydiniz."

"Söyledim ya."

"Evet, ama benden istediğinizi aldıktan sonra."

Beş dakika sonra Towson'ı tehlikeye atmayacağına ikna eden Ballard minibüsüne dönerken güneş gözlüğünü takıyordu. Minibüsün kapısında anahtarı bulmaya çalışıyormuş gibi yaparak etrafı süzdü.

Towson'ı ürkütmüştü, bunu yaparken kendini de ürkütmüştü. Kendi tavsiyesine uyma ve tüm olası tedbirleri alma zamanıydı.

19

Ballard'ın uyuması gerekiyordu fakat o sınırlarını zorlamaya devam ediyordu. Towson'ın yanından ayrıldıktan sonra Batı Hollywood'a döndü. Bir sonraki durağı Matthew "Metro" Robison'ın eviydi. Ballard genç adama gece boyunca üç mesaj bırakmış, ama Robison aramalarına dönmemişti.

Robison'ın Motorlu Taşıtlar'da kayıtlı adresi Ballard'ı Santa Monica'nın güneyinde La Jolla üzerinde bir apartmana götürdü. Ballard apartmanın yanından geçerken önünde bekleyen bir devriye aracı gördü. Yoluna devam etti, yarım blok ötede durdu. Steadman'ın söylediklerini hatırladı; Chastain, karısına bir tanığı sıkıştırdığını söylemişti. O tanığı teşhis edip bulmak birinci öncelikti. Üstelik Chastain'in kronolojisine girdiği son kayıt Robison'dan gelen aramaya aitti. Ayakkabı satıcısının vaka için önem arz ettiği şüphe götürmezdi.

Ballard gözünü devriye aracından ayırmamak için dikiz aynasını ayarladı. Yirmi dakika sonra iki dedektif Robison'ın binasından çıkıp arabaya bindiler. Dedektifler Corey Steadman ile ortağı Jerry Rudolph'tu. Yanlarında kimse yoktu. Yani ya Robison evde değildi ya da sorularına tatmin edici cevaplar vermişti. Fakat Robison'ın, mesajlarına dönmediği düşünüldüğünde Ballard genç adamın büyük ihtimalle evde olmadığına kanaat getirdi.

Ballard, Steadman ve Rudolph uzaklaşana kadar bekledikten sonra arabasından indi, apartmana doğru yürüdü. Güvenlik kapısı yoktu. Robison'ın dairesine ulaştı, kapıyı çaldı. Kapı açılınca şaşırdı. On dokuz yaşında gösteren ufak tefek bir kadın güvenlik zincirinin arkasından baktı. Ballard rozetini gösterdi.

"Metro'nun kız arkadaşı mısın?" dedi.

Cinsiyetinin ve görüntüsünün az önce gelen iki beyaz erkek dedektife göre kendisine avantaj sağlayacağını umuyordu.

"Ne olmuş?" dedi genç kadın.

"Az önce buraya gelen iki adam gibi ben de onu arıyorum," dedi Ballard. "Ama farklı nedenlerden dolayı."

"Senin nedenin ne?"

"Onun için endişeleniyorum. Cuma günü ortağımı aramış. Ve ortağım öldü. Metro'nun zarar görmesini istemiyorum."

"Metro'yu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Onu ve arkadaşı Zander'ı bu olayın olabildiğince dışında tutmaya çalışıyorum, hepsi bu. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kızın dudakları gerildi, gözyaşlarını güçlükle tutuyordu.

"Hayır," dedi kız boğuk bir sesle.

"En son ne zaman evdeydi?" diye sordu Ballard.

"Cuma. İşe gittim. Saat onda çıkıp geldiğimde burada değildi. Mesajlarına da cevap vermiyordu. Yer yarıldı da içine girdi sanki."

"Dün Kicks'te çalışma günü müydü?"

"Evet, ama gitmemiş. Ben oraya gittim ve Zander'la konuştum, gelmediğini söyledi. Bugün de gitmezse kovulacakmış. Çıldırmak üzereyim."

"Benim adım Renée," dedi Ballard. "Seninki ne?"

"Alicia," dedi kız.

"Alicia, bana söylediklerini az önce buraya gelen dedektiflere de söyledin mi?"

"Hayır. Beni korkuttular. Metro'nun burada olmadığını söyledim. Dün gece de gelmişler, aynı soruları sormuşlardı."

"Pekâlâ, cuma gününe gidelim tekrar. Metro saat beş gibi ortağımı aramış. O sırada yanında mıydın?"

"Hayır, işteydim."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Santa Monica'daki Starbucks'ta."

"Metro'yu en son nerede gördün?"

"Burada. Cuma günü izin günüydü, ben işe giderken de buradaydı."

"Ne yapıyordu?"

"Hiçbir şey. Kanepede televizyon izliyordu."

Arkasındaki odada bulunan kanepeye bakarmış gibi başını çevirdi. Sonra tekrar Ballard'a döndü.

"Ne yapmalıyım?" dedi genç kadın, sesinde bariz bir çaresizlik tınısıyla.

"Burası Batı Hollywood'da kalıyor," dedi Ballard. "Şerif Departmanı'na kayıp bildiriminde bulundun mu?"

"Hayır, henüz bulunmadım."

"O halde bence kayıp bildiriminde bulunmalısın. İki gün olmuş ve ne eve gelmiş ne de işe gitmiş. Batı Hollywood karakolunu arayıp kayıp bildirimi yap."

"Bir şey yapmazlar ki."

"Ellerinden geleni yaparlar, Alicia. Ama eğer Metro korktuğu için saklanıyorsa onu bulmak zorlaşır."

"İyi ama eğer saklanıyorsa neden bana mesaj atmıyor?"

Ballard'ın buna verecek cevabı yoktu. Metro'nun akıbetine dair gerçek düşüncelerinin yüzüne yansımasından korkuyordu.

"Bilemiyorum," dedi. "Belki mesaj atar. Belki de izini sürebileceklerinden korktuğu için telefonunu kapalı tutuyordur."

Bu hiç teselli edici değildi.

"Gitmeliyim," dedi Alicia.

Kapıyı yavaşça kapadı. Ballard elini uzatıp kapıyı tuttu.

"Sana kartımı vereyim," dedi. "Eğer Metro'dan haber alırsan onun için en güvenlisinin beni aramak olduğunu söyle. Ona Dedektif Chastain'le benim eskiden ortak olduğumuzu ve bana güvendiğini söyle."

Ballard kartvizitini çıkardı, aralıktan uzattı. Alicia kartı tek kelime etmeden alıp kapıyı kapadı.

Ballard arabasına döndü, direksiyonun üzerinde kollarını kavuşturdu. Başını kollarının üzerine koydu, gözlerini kapadı. Yorgunluktan ölüyordu ama vakayı zihninden bir türlü uzaklaştıramıyordu. Matthew Robison ilk başta BBB –bir bok bilmiyor– olarak nitelenen bir tanıktı. Derken cuma akşamı beşte Chastain'i aramıştı. Saatler içinde biri ölmüş, biri de ortadan kaybolmuştu. Ne olmuştu? Metro ne biliyordu?

Ballard telefonu çalınca irkildi. Başını kaldırıp ekrana baktı. Arayan büyükannesiydi.

"Tutu?"

"Renée."

"Her şey yolunda mı Tutu?"

"Her şey yolunda. Ama buraya bir adam geldi. Polis olduğunu ve seni aradığını söyledi. Bilmen gerekir diye düşündüm."

"İyi etmişsin. Sana adını söyledi mi, rozetini gösterdi mi?"

Sesinin endişeli çıkmamasına çalıştı. Büyükannesi seksen iki yaşındaydı.

"Rozetini gösterdi. Bir de kartvizit verdi. Onu aramalıymışsın."

"Tamam, ararım. Bana adını ve numarasını söyler misin?"

"Adı Rogers –sonunda *s* ile– Carr, iki *r* ile."

"Rogers Carr. Numarasını da söyler misin?"

Ballard kontrol panelinden bir kalem aldı. Eski bir otopark fişinin üzerine 213'lü bir numara yazdı. İsim de numara da tanıdık gelmiyordu.

"Tutu, adının altında nerede çalıştığı yazıyor mu? Hangi birimde olduğu falan mesela?"

"Evet, Ağır Suçlar Birimi diyor."

Ballard şimdi neler olduğunu anlıyordu.

"Harikasın Tutu. Ben onu ararım. Kapına geldiğinde yalnız mıydı?"

"Evet, yalnızdı. Bu akşam gelecek misin?"

"Şey, hayır, bu hafta gelemeyeceğim sanırım. Bir vaka üzerinde çalışıyorum, Tutu."

"Renée hafta sonu senin izin günün."

"Biliyorum, biliyorum, ama çalıştırıyorlar işte. Eğer vakayı çözersek belki önümüzdeki hafta bir gün fazladan izin verirler. Son zamanlarda dalgalara baktın mı hiç?"

"Her gün kumsalda yürüyorum. Suda bir sürü çocuk var. İyidir herhalde."

Ballard'ın büyükannesi, oğlunun – Renée'nin babasının– sörf yaparak büyüdüğü Solimar Plajı ve Mussel Resifi'nden pek de uzak olmayan Ventura'da yaşıyordu.

"Neyse," dedi Ballard. "Umarım haftaya da iyi olur. Şimdi bu adamı arayacağım, Tutu, bakalım ne istiyormuş. Sana haftaya gelmeden önce haber veririm."

"Tamam Renée. Dikkatli ol."

"Olurum Tutu."

Ballard görüşmeyi sonlandırdı, ekrandaki saate baktı: 11:11. Yani Melrose Caddesi'ndeki mağazalar açıktı. Alicia'ya göre Zander Speights ortadan kaybolmamıştı. Cumartesi günü Metro'ya bakmak için Kicks'e gittiğinde onunla konuşmuştu.

Ballard motoru çalıştırıp arabayı sürdü. La Jolla'dan Melrose'a doğru ilerledi. Büyükannesine söylediğinin aksine Rogers Carr'ı aramaya niyeti yoktu. Dedektifin ne işler çevirdiğini ve ne istediğini biliyordu. Ağır Suçlar birimi, Dancers/Chastain soruşturmasına dahil edilmişti. Tıpkı Steadman ve Rudolph gibi Carr da muhtemelen Chastain'in son adımlarının izini sürüyordu. Bu adımlar arasında Chastain'in Zander Speights ile cep telefonunu almak için Hollywood Şube'ye gidişi ve Ballard'ın Chastain'le yaptığı konuşma da vardı. Ancak bu kişisel ve mahrem bir konuşmaydı. Ballard bunu paylaşmak istemiyordu.

Ballard teşkilattaki tüm personel kayıtlarına ikamet adresi olarak büyükannesinin adresini vermişti. Büyük annesinin yaşadığı küçük kulübede bir odası vardı. İzin günlerinin çoğunu orada geçirirdi. Tutu'nun ev yemekleri, sohbeti, yakınlardaki sörf dalgaları ve garajdaki çamaşır makinesi onu buraya çekerdi. Fakat ortağı Jenkins dışında hiç kimse izin günlerinde nerede olduğunu bilmezdi. Carr'ın Ventura'daki eve doksan dakikalık yolu gitmesi, Ballard'ın özlük bilgilerine ulaştığını gösteriyordu ki bu çok rahatsız ediciydi. Eğer Carr onunla konuşmak istiyorsa gelip onu bulabilirdi.

Kicks, Melrose'da Fairfax ile La Brea arasında yer alan mağazalardan farksızdı. Minimalist şıklık ve pahalılık. Aslında ısmarlama spor ayakkabı mağazasıydı. Nike, Adidas ve New Balance gibi bilindik marka ayakkabılar, boya, iğne, fermuar, pul, haç ve boncuklarla süslenip orijinal fiyatlarının yüzlerce dolar

üstünde fiyatlara satılıyordu. Ballard içeri girdiğinde kimse oralı olmadı. Kasanın arkasındaki tabelada AYAKKABI SANATTIR yazıyordu.

Ballard kendini neredeyse bir lise balosundaki şaperon kadar şık hissetti. Kalabalık mağazayı tararken Speights'i gördü. Genç adam, bir müşteriye üzerine pembe rujdan öpücükler işlenmiş Nike ayakkabı gösteriyordu. Ayakkabıların ne kadar havalı olduğunu anlatırken Ballard'ı gördü.

"Hemen geliyorum, Dedektif," dedi.

Speights bunu o kadar sesli söyledi ki mağazadaki herkesin dikkati Ballard'a yöneldi. Ballard bakışları görmezden geldi, mağazanın mallarını sergilemekte kullanılan şeffaf plastik rafların birinden ayakkabı aldı. Bu bir kırmızı Converse'tü ve altına yedi buçuk santimlik platform yerleştirilmişti.

"Tam sizlik Dedektif."

Ballard döndü. Speights'ti. Aynanın önünde ileri geri yürüyen ve ayağındaki öpücüklü Nike'lere bakan müşterisinin yanından ayrılmıştı.

"Hızlı hücumda dayanacaklarına emin değilim," dedi Ballard.

Speights'in suratı espriyi anlamadığını gösteriyordu. Ballard devam etti.

"Zander seninle birkaç dakika konuşmalıyım. Arkada özel olarak görüşebileceğimiz bir ofis var mı?"

Speights müşterisine doğru el kol hareketleri yaptı.

"Şu an çalışıyorum ve burası komisyon üzerinden çalışan bir mağaza," dedi. "Bugün indirimimiz var ve satış yapmalıyım. Öylece..."

"Tamam, anlıyorum," dedi Ballard. "Bana Metro'dan bahset öyleyse. Nerede şu an?"

"Metro'nun nerede olduğunu bilmiyorum. Burada olmalıydı. Dün de gelmedi. Aradığımda telefonunu da açmadı."

"Saklanacak olsa nereye giderdi?"

"Ne? Ne bileyim ben. Yani kim ne diye saklanır ki? Bu çok tuhaf."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Kulüpten ayrıldığımız gece. Bak, müşterim bekliyor."

"Bırak da kendine birkaç dakika daha baksın. Ya cuma günü? Onu cuma günü görmedin mi?"

"Hayır, cuma ikimizin de izin günü. Kulübe o yüzden perşembe gecesi gittik ya."

"Metro'nun cuma günü ne yaptığını bilmiyorsun yani? Ona merkeze gittiğini ve polisin telefonunu aldığını falan söylemedin? Onunla konuşmak isteyebileceğimiz konusunda onu uyarmadın?"

"Hayır, çünkü o gece o bir şey görmedi. İkimiz de görmedik. Hem onu arayamazdım zaten, çünkü sen ve o dedektif telefonumu aldınız."

"Cuma akşamı beşte neden karakolu aradı öyleyse? Ne biliyordu?"

"Neden aradığını da ne bildiğini de bilmiyorum. Ama bir satışı kaçırmak üzereyim. Gitmeliyim."

Speights, Ballard'dan uzaklaştı, Nike'leri çıkarmaya çalışan müşterisinin yanına gitti. Ballard'a göre o ayakkabılar satılmayacaktı. Yedi buçuk santim topuklu Converse'ü hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Ayakkabının altına baktı, 395 dolarlık fiyat etiketini gördü. Ayakkabıyı bir sanat eseriymişçesine dikkatle yerine bıraktı.

Ballard, Venice'in yolunu tuttu. Lola'yı aldı, Rose Caddesi cankurtaran kulesinin elli metre kuzeyinde çadırını kurdu. O kadar yorgundu ki önce uyuyup sonra sörf yapmaya karar verdi.

Büyükannesinin Rogers Carr'ın verdiği kartvizitten okuduğu numarayla birebir eşleşen 213'lü numaradan gelen bir dizi aramayla uykusu sürekli bölündü. Ballard açmadıkça karşı taraf aramayı sürdürdü, otuz kırk dakikada bir onu uyandırdı. Carr hiç mesaj bırakmadı. Üçüncü uyanışında telefonu sessize aldı.

Ardından üç saat deliksiz uyudu, kolu Lola'nın boynunda uyandı. Telefonuna baktı, Carr'ın iki kez daha aradığını ve sonunda mesaj bıraktığını gördü:

"Dedektif Ballard, ben Ağır Suçlar'dan Dedektif Rogers Carr. Dinleyin, konuşmamız gerekiyor. Meslektaşımız Ken Chastain'in öldürülmesini soruşturan ekipteyim. Beni arar mısınız? Böylece yüz yüze bir görüşme ayarlayabiliriz?"

Carr iki numara bırakmıştı: cep telefonu –Ballard'da zaten vardı– ve PİB'deki sabit hattı. Ballard konuşmalarına *dinleyin* diye başlayan insanlara oldu olası uyuz olurdu.

Dinleyin, konuşmamız gerekiyor.

Dinleyin, hayır konuşmamız gerekmiyor.

Ballard henüz onu aramamaya karar verdi. Sözde bugün izin günüydü, ama hava kararıyordu. Çadırın aralığından suya baktı, öğleden sonra rüzgâr biraz şiddetlenmişti. Güneşe baktı, köpekbalıklarının çıktığı alacakaranlık çökmeden bir saat sörf yapabilirdi.

Ballard on beş dakika sonra yanında bir yolcuyla sudaydı. Lola tahtanın ön tarafında poposunun üzerinde oturuyordu. Ballard kuzeye doğru, rüzgâra karşı kürek çekiyordu, böylece tükendiğinde kumsala dönerken rüzgârı arkasına almış olacaktı.

Kürekleri suya uzun, düzgün darbelerle daldırıyordu. Bu esnada Dancers vakasının ayrıntılarının zihninde dolaşmasına izin verdi. Bildiklerini, varsayımlarını ve bilmediklerini birbirinden ayırmaya çalıştı. Eğer masadaki dördüncü adam polisse asayişin birkaç alanında –kumar, tefecilik ve uyuşturucu– uzmanlık sahi-

bi bireylerle emniyetin buluşması anlamına gelirdi. Uyuşturucu satıcısı Fabian, vakasında savcılığa kirli bir polisi teslim etme konusunda avukatına danışmıştı. Bu da demekti ki yasa dışı faaliyetlere bulaşan bir polisi tanıyordu. Belki de rüşvet alan veya delillerle oynayan bir polisi. Ya da belki de borcu olan bir polisi.

Ballard bahisçiye borcu olan bir polisin bir uyuşturucu satıcısı vasıtasıyla bir tefeciyle tanıştırıldığı bir senaryoyu zihninde canlandırabiliyordu. Sörf yaparken aklına gelen bir başka senaryodaysa hem bahisçiye hem tefeciye borcu olan polis, borçlarını kapamak için uyuşturucu satıcısıyla tanıştırılıyordu.

Çok sayıda akla yatkın ihtimal vardı ama mevcut bilgilerle olasılıklar azaltılamıyordu. Ballard tahtanın yönünü değiştirdi, Chastain'e yoğunlaştı. Eylemlerine bakılırsa Ballard'la aynı yolda ilerlemiş fakat fark edilmiş ve öldürülmesine yol açmıştı. Soru şuydu: o noktaya nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti? Ballard'ın Towson'dan edindiği bilgilere sahip değildi, ama bir şey ona o masadaki dördüncü kişinin polis olduğunu söylemişti.

En başa, olay gerçekleştiğinde gelen çağrıya döndü. Hollywood Presbyterian'dan başlayarak Olivas tarafından olay yerinden gönderilmesine kadar soruşturmada kendi attığı adımları gözden geçirdi. Sanki bir film izliyormuş, her karesi önemliymiş gibi her bir anını inceledi.

En sonunda bir terslik buldu. Olay yerinde Olivas'ın ona hakaretler yağdırıp gitmesini söylediği o son an. Destek bulmak amacıyla Olivas'ın omzunun üzerinden bakmıştı. Önce adli tabibe, sonra da eski ortağına. Ama Dr. J. başını çevirmişti. Chastain delilleri torbalamakla meşguldü. Ondan yana bakmamıştı bile.

Ballard tersliğin işte tam da burada olduğunu fark etti. Olivas'ın arkası dönükken, Chastain torbaya –Ballard'a siyah düğme gibi görünen– bir şey koyuyordu. Ayrıca Chastain'in sırtı Dr. J.'e de dönük olduğundan ne yaptığını o da göremezdi.

Dedektifler olay yerinde kanıt toplamazdı. Bu kriminologların işiydi. Dahası kanıt toplayıp torbalamak için henüz çok erkendi. Olay yeri tazeydi, cesetler yerinde duruyordu ve üç boyutlu olay yeri kamerası henüz kurulmamıştı. Chastain ne yapıyordu? Usulüne uygun olarak kayıt altına alınıp kataloglanmadan neden kuralları çiğneyip olay yerinden bir şey alıyordu?

Ballard bitkindi ama hızını arttırdı, küreği her çekişinde kendini biraz daha zorladı. Omuzları, kolları ve baldırları titriyordu. Geri dönmeliydi. Neyi gözden kaçırdığını çözmek için Chastain'in vaka dosyalarına tekrar bakmalıydı.

Ballard sudan çıktı, tahtanın kayışını hemen çözdü. Ardından kayışı Lola'nın tasmasındaki halkaya doladı. Öne doğru atılsa Lola'nın kolaylıkla kurtulabileceğini biliyordu fakat Ballard kayışın çekişini hisseder de onun kontrolü altında olduğunu anlar diye umuyordu.

"Sakin ol, kızım," dedi.

Tahta sol kolunun altında, parmakları kavrama deliğinde, güneş gözlüklü adama doğru ağır ağır yürüdü. Adam tanıdık görünüyordu ama çıkartamadı. Belki de güneş gözlüğü yüzünden böyle hissetmişti. Çoğu polis güneş gözlüğü takardı.

Ballard'dan önce konuştu.

"Renée Ballard? Size epeydir ulaşmaya çalışıyorum. Rogers Carr, Ağır Suçlar."

"Beni nasıl buldunuz?"

"Ben bir dedektifim. İster inanın ister inanmayın, işimde iyi olduğumu söylerler."

"Bana espri yapmayın. Ya beni nasıl bulduğunuzu söylersiniz ya da defolup gidersiniz."

Carr teslim oldum dercesine ellerini kaldırdı.

"Özür dilerim. Kızdırmak istememiştim. Minibüsünüz için bülten çıkardım, iki bisikletli polis minibüsü otoparkta görmüş. Geldim, sağa sola sordum. Ve işte buradayım."

Ballard tahtasını çadırın yanına koydu. Lola'nın göğsünden gök gürültüsünü andıran bir gürültü duydu. Köpek, Ballard'ın öfkelendiğini sezmişti.

"Minibüsüm için bülten mi çıkardınız?" dedi. "Benim adıma kayıtlı bile değil."

"Biliyorum," dedi Carr. "Ama bugün Julia Ballard'la tanıştım. Büyükanneniz sanırım? Kayıtlı araçlar için onun adını arattım ve minibüs çıktı. Sörf yapmayı sevdiğinizi duymuştum, ikiyle ikiyi topladım."

Soruşturmacı mantığını doğrularmışçasına eliyle okyanusu gösterdi.

"Kürek sörfü yapıyordum," dedi Ballard. "Normal sörfle aynı değil. Ne istiyorsunuz?"

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Carr. "Cep telefonunuza bıraktığım mesajı aldınız mı?"

"Hayır."

"Mesaj bırakmıştım."

"Bugün izin günüm. Telefonum da kapalı."

"Chastain vakasında görevliyim ve onun son kırk sekiz saatteki adımlarının izini sürüyoruz. Onunla bir etkileşiminiz olmuş ve bu konuda birkaç soru sormak istiyorum. Hepsi bu. Art niyetli bir şey yok, tamamen rutin. Ama yapmak zorundayım."

Ballard uzanıp Lola'nın omzunu okşadı, her şeyin yolunda olduğu mesajını verdi.

"Şurada Dudley'de Candle diye bir yer var," dedi. "Tahta iskelede. On beş dakikaya orada sizinle buluşurum."

"Şimdi neden gidemiyoruz?" dedi Carr.

"Çünkü duş almalı ve köpeğimin bacaklarındaki tuzu yıkamalıyım. En fazla yirmi dakika sürer. Bana güvenebilirsin Carr. Orada olacağım."

"Seçme şansım var mı?"

"İddia ettiğin gibi rutin bir görüşmeyse yok. Mahimahi takoları dene, bayağı iyidir."

"Orada görüşürüz."

"Dışarıda bir masaya otur. Köpeği de getireceğim."

20

Carr restoranın yan verandasının dış korkuluğu boyunca sıralanan masalardan birinde oturuyordu. Ballard tasmayı korkuluğa doladı, böylece Lola hem masanın yanında olabilecek hem de restoranın dışında kalmış olacaktı. Ballard –Carr'ın arkasından geçerek– verandanın girişine yürüdü. Ağır Suçlar dedektifinin karşısına oturdu. Telefonunu masanın üstüne koydu. Dedektifin arkasından geçerken kendi görüşmelerini belgelemek için kullandığı kayıt uygulamasını açtı.

Carr işkillenmemiş gibiydi. Çoğu insan kabalık olarak görse de masaya telefon koymak alışıldık bir davranıştı. Ballard otururken Carr gülümsedi. Korkuluğun üzerinden kaldırımda yatan köpeğe baktı.

"Pitbull mu?" dedi.

"Boxer melezi," dedi Ballard. "Her şeyin bir sırası var, Carr. Herhangi bir suç soruşturmasında ya da iç soruşturmada şüpheli miyim? Eğer öyleysem avukat istiyorum."

Carr başını iki yana salladı.

"Hayır, kesinlikle değilsin," dedi. "Şüpheli olsaydın bu konuşmayı Pacific Şube'deki sorgu odasında yapıyor olurduk. Sana söyledim. Chastain soruşturmasındayım ve ömrünün son kırk sekiz saatinde attığı adımların izini süren ekipteyim."

"Bu sanırım elinizde hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor," dedi Ballard.

"Makul bir değerlendirme. Dancers katliamında şüpheli yok, dolayısıyla Chastain'de de yok."

"İkisinin bağlantılı olduğuna eminsiniz?"

"Bağlantılı görünüyorlar ama hiçbir konuda emin olduğumuz söylenemez sanırım. Dahası bana soran yok zaten. Ben bu olayda ayak işlerine bakıyorum. Dün sabah insan kaçakçılığından bir avuç Doğu Avrupalı pisliği tutukluyordum. Oradan alınıp bu işe verildim."

Ballard, Carr'ı nereden tanıdığını hatırladı. Onu cuma günü merkezde izlediği haber bülteninde Dancers katliamıyla ilgili haberin arkasından yayınlanan görüntülerde görmüştü. Tam vakayla ilgili soru soracakken garson kız gelip bir şey içmek isteyip istemediğini sordu. Ballard buzlu çay istedi. Menü uzatıldığında bir şey yemeyeceğini söyledi ve garson kız uzaklaştı.

"Emin misin?" dedi Carr. "Ben balıklı tako söyledim."

"Aç değilim," dedi Ballard.

"Bütün gün koşturdum, yakıta ihtiyacım var. Kaldı ki denememi söyledin."

"Randevuda değiliz Carr. Sorularını sor. Ne istiyorsun?"

Carr teslim oluyorum dercesine yine ellerini kaldırdı. Ballard bunun bir alışkanlık olduğunu fark etti.

"Chastain'le arandaki o son görüşmede neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi Carr. "Ama öncesinde biraz geçmişe gitmeliyim. İkiniz ortaktınız, doğru mu?"

"Doğru."

Carr arkası gelir diye bekledi ama çok geçmeden Ballard'ın tek kelimelik cevaplardan fazlasını vermeyeceğini anladı. Tabii bunu değiştirmenin bir yolunu bulmazsa.

"Ne kadar süre birlikte çalıştınız?"

"Neredeyse beş yıl," dedi Ballard.

"Ve bu, yirmi altı ay önce sona erdi."

"Doğru."

"Olivas'ı şikâyet eden sensin, değil mi?"

Dedikodu gazetesi bir kez daha Ballard'a ihanet etmişti. Olivas ile Ballard arasında yaşananlar gizli tutulması gereken bir personel meselesiydi. Ama nasıl Hollywood Şube'deki üniformalılar hikâyeyi biliyorlarsa Ağır Suçlar'daki dedektifler de biliyordu.

"Bunun konumuzla ne alakası var?" dedi Ballard.

"Muhtemelen yok," dedi Carr. "Ama sen de dedektifsin. Tüm gerçeklerin bilinmesinde fayda olduğunu bilirsin. Duyduğuma göre Chastain cuma sabahı Hollywood Şube'ye seni görmeye geldiğinde ortam gerilmiş."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Şikâyette mi bulunmuş?"

"Sonradan üçüncü bir kişiyle yaptığı konuşmaya dayanarak konuşuyorum."

"Dur tahmin edeyim. Olivas."

"Bu konuda konuşamam. Ama Chastain'in ne dediğini boş ver şimdi. Hollywood Şube'deki görüşmenizi nasıl nitelendirirsin?"

"Bir görüşme olarak bile nitelendirmem. Merkeze gelen ve sorguya çektiğim bir tanığı almaya geldi. Adı Alexander Speights'ti. Dancers'da tam ilk kurşunun sıkıldığı anı yakalayan bir fotoğraf çekmiş. Kenny ikisini almaya geldi."

"Kenny mi?"

"Evet, vaktiyle ortaktık, unuttun mu? Ona Kenny derdim. Oldukça sıkı fıkıydık ama düzüşmezdik eğer bir sonraki soru buysa."

"Değildi."

"İyi bari."

"Ortam neden gerildi? Daha sonra malum şahsa, 'Hâlâ kızgın,' demiş."

Ballard sinirle başını iki yana salladı. İçinde öfke dalgasının kabardığını hissediyordu. Gayriihtiyari korkuluğun üzerinden köpeğine baktı. Lola betonda uzanmış, dili dışarıda, iskelede yürüyen insanları izliyordu. Günbatımı sonrası kalabalık giderek azalıyordu.

Ballard onu kurtarmadan önce Lola epey badireler atlatmıştı. Dövülmüş, aç kalmış, korkmuştu... ama sonuna kadar direnmiş ve hep sakin kalmıştı... ta ki kendine ve sahibine yönelik bir tehdit ortaya çıkana kadar.

Ballard kendini topladı.

"Madem soruşturma için önemli olduğuna inanıyorsun, o zaman personel meselelerinden bahsedebilirim?" dedi.

"Bence evet," dedi Carr.

"Pekâlâ, Ken Chastain iki yıl önce yaptığım taciz şikâyetinde beni sattığı için uyduruk bir özür dilediğinde ortam gerildi. Raporuna bunu da yaz."

"Özür diledi demek? Ne için?"

"Doğru olanı yapmadığı için. Arka çıkması gerektiğini bildiği halde bana arka çıkmadı. Aradan iki yıl geçmiş, SCB'den atılmışım, Hollywood'da gece vardiyasında görev yapıyorum ve o benden özür diliyor. Özrünü kabul etmedim."

"Yani ortamın gerilmesinin tanıkla ya da Dancers soruşturmasıyla bir alakası yoktu."

"Bunu sana en başında söyledim."

Garson kız buzlu çayı ve Carr'ın takolarını getirirken Ballard arkasına yaslandı. Carr takolarını yemeye başlarken Ballard bardağına limon sıktı.

"İster misin?" dedi Carr.

"Söyledim ya, aç değilim," dedi Ballard.

Carr karnını doyururken Ballard düşünmek için süre kazandı. Görüşmedeki asıl hedefinden şaştığını fark etti. Büyük ölçüde öfkesinden kaynaklı, savunmaya geçmiş, bu görüşmeden elde etmeyi planladığı asıl şeyi –verdiği bilgiden daha fazlasını almayı– unutmuştu. Carr'ın lafı bilerek buraya getirdiğinden kuşkulanıyordu. Ağır Suçlar dedektifi, kendisinin de alakasız olduğunu bildiği sorular sorarak Ballard'ı afallatmıştı. Savunmasız hale getirmişti. Ballard takosunu kemiren Carr'a baktı ve o andan itibaren daha dikkatli olması gerektiğini anladı.

"Ee," dedi Carr, ağzı dolu. "Matthew Robison'ı neden aradın?"

İşte beklenen an. Carr artık asıl konuya geliyordu. Ballard onun buraya mesaj vermeye geldiğini fark etti.

"Matthew Robison'ı aradığımı nereden biliyorsun?" dedi Ballard.

"Sekiz dedektif ve iki komiserden oluşan bir görev gücümüz var," dedi Carr. "Her bir istihbaratın ya da kanıtın nasıl elde edildiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, dün gece onu birkaç kez aramışsın ve ben nedenini bilmek istiyorum. Eğer cevap vermek istemezsen belki de Pacific Şube'deki sözünü ettiğimiz o odaya bir uğrarız."

Ballard yarısı yenmiş takoyu tabağına bıraktı. Birdenbire işler ciddileşmişti.

"Robison'ın iyi olup olmadığını kontrol etmek için aradım," dedi Ballard. "Kendimi sorumlu hissediyordum. Ben Chastain'e Speights'i verdim, Speights de ona Robison'ı verdi. Ve Chastain öldü. Kenny'nin evine gittim. Beni içeri almadılar ama biraz bilgi topladım, Kenny hakkında son bildikleri, cuma gecesi dışarı çıktığı ve bir tanığı sıkıştırdığıydı. Bir tanığı sıkıştırmanın ne demek olduğunu bilirim, aklıma Robison geldi. Kenny'nin –affedersin, Chastain'in– sıkıştırdığı kişinin Robison olduğunu düşündüm. Bunun üzerine arayıp mesaj bıraktım. Ama bana dönmedi. Hepsi bu."

Eski ortağının bilgisayar dosyalarını gizlice karıştırmak da dâhil olmak üzere mesai dışı faaliyetlerini ele vermemek adına sözlerini son derece dikkatli seçmişti. O, Carr'ı kayda alırken Carr da onu kayda alıyor olabilirdi pekâlâ. İç İşleri'ni peşine takacak bir şey söylemediğine emin olmalıydı.

Carr peçeteyle ağzının kenarındaki mezeyi sildi, sonra ona baktı.

"Dedektif Ballard svsiz misin?" dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu öfkeyle.

"Özlük kayıtlarında iki saat mesafedeki evi adresin olarak vermişsin. Ehliyetinde de öyle yazıyor. Ama bence orada o kadar kalmıyorsun. Oradaki hanımefendi ne zaman döneceğini biliyor gibi görünmüyordu."

"O 'hanımefendi' rozeti olsun olmasın yabancılara bilgi vermez. Bak, gece vardiyasında çalışıyorum. Benim günüm senin günün bittiğinde başlıyor. Nerede ya da ne zaman uyuduğumun ne önemi var? İşimi yapıyorum. Teşkilat benden daimi bir adres istiyordu, ben de verdim. Ayrıca ben giderken iki saat sürmüyor. Başka sormak istediğin soru var mı?"

"Evet var."

Carr tabağını aldı, masanın yanından geçen garsona uzattı.

"Pekâlâ," dedi. "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, cuma gecesi neler yaptığından bahsedelim."

"Şimdi de benden mazeret mi istiyorsun?" dedi Ballard.

"Eğer varsa. Ama başta da dediğim gibi, şüpheli değilsin Dedektif Ballard. Chastain'i öldüren merminin izlediği yolu biliyoruz. O mermiyi o şekilde göndermek için tabureye çıkman gerekirdi."

"Peki ölüm saatini öğrenebildiniz mi?"

"On birle bir arası."

"Çok basit. Mesaim başlamıştı. On birde yoklamaya gittim, sonra işimin başına geçtim."

"Merkezden ayrıldın mı?"

Ballard hareketlerini hatırlamaya çalıştı. Son yetmiş iki saatte o kadar çok şey olmuştu ki ne zaman ne olduğunu anımsamak çok zordu. Fakat dikkatini topladığında taşlar yerine oturdu.

"Evet, ayrıldım," dedi. "Yoklamadan hemen sonra çıktım ve üzerinde çalıştığım bir cinayet girişimi kurbanına bakmak için Hollywood Presbyterian'a gittim. Fotoğraf çektim ve orada Natasha adında bir hemşire bana yardım etti. Üzgünüm, soyadını sormadım. Mazeretimi doğrulatmak için ihtiyaç duyacağım hiç aklıma gelmedi."

"Sorun değil," dedi Carr. "Hastaneden ne zaman ayrıldın?"

"Gece yarısından biraz sonra. Ardından kurbanımın evine bakmaya gittim. Elimde Heliotrope'a ait bir adres vardı. Adres evsiz kampına çıktı. Kurban orada bir karavanda yaşıyormuş ama başka biri yerleşmiş, o nedenle içeri bakmak için destek çağırdım. Memur Herrera ve Dyson geldiler."

"Tamam. Sonrasında?"

"Bir buçuk gibi merkeze döndüm. Dancers'ın yanından geçerken olay yeri inceleme minibüslerinin hâlâ orada olduğunu

gördüğümü hatırlıyorum. O yüzden geri döndüğümde teğmenin bu konuda ne bildiğini öğrenmek için vardiya ofisine gittim. Oradaki saati gördüğümü hatırlıyorum, bir buçuktu."

Carr başını salladı.

"Gecenin kalanında bir daha çıkmadın mı peki?" dedi.

"Nerde!?" dedi Ballard. "Hindistan'daki bir kredi kartı güvenliği ofisinden, bir motel odasının çalıntı kredi kartı alışverişlerinin teslimat yeri olarak kullanıldığına dair bir ihbar aldım. Oraya gidip herifi enseledim. Bu kez Memur Taylor ile Smith desteğe gelmişlerdi, ardından şüphelinin şartlı tahliye temsilcisi geldi. Eğer temsilciyi merak ediyorsan, adı Compton. Şafak sökene ve vardiyam bitene kadar motel odasındaki eşyaların dökümünü çıkarıp şüpheliyi kayda geçirmekle uğraştım."

"Harika. Hepsi de kolaylıkla teyit edilebilir."

"Evet, iyi ki şüpheli değilmişim. Bütün gece evde uyuyor olsaydım hapı yutmuştum."

"Dinle Dedektif, tepenin attığını biliyorum ama bunun yapılması gerekiyordu. Chastain olayında olur da birini tutuklarsak avukatının yapacağı ilk iş ayrıntılı saha soruşturması yapıp diğer tüm ihtimalleri kontrol edip etmediğimize bakmak olacaktır. Chastain'le aranız açıktı. İyi bir savunma avukatı, duruşmada bunu kendi lehine çevirebilir. Benim tek yaptığım böyle bir duruma düşmemizi engellemek. Ben kötü adam değilim. Chastain'i öldüren her kimse hakkında suçlu kararı çıkarmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum sadece."

Görünürde açıklaması akla yatkındı fakat Ballard buna kanamazdı. Neticede Carr, kendisini teşkilattan attırmaktan geri durmayacak bir adam olan Teğmen Olivas'ın yürüttüğü bir soruşturmanın parçasıydı.

"Ah, bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Ballard.

"Dokundurma için teşekkürler," dedi Carr. "Ayrıca işine yarar mı bilmem ama bence Olivas'la olan şikâyetinde sana büyük haksızlık yapıldı. Bunu ben de biliyorum, herkes biliyor. Tıpkı onun, senin yaptığını iddia ettiğin şeyi yapabilecek türde bir adam olduğunu bildikleri gibi."

Teslim oldum dercesine ellerini tekrar kaldırdı.

"Şimdi, kötü bir adam olsam bunu söyler miyim?" dedi. "Özellikle de ağzımdan çıkan her sözü kaydettiğini bilirken?"

Başıyla masanın üzerindeki telefonu gösterdi.

Ballard telefonunu aldı, ekranı açtı, kaydı durdurdu. Telefonu blucininin arka cebine tıktı.

"Mutlu musun?" dedi.

"Söylediklerimi kayıt altına alıp almaman umurumda değil," dedi Carr.

Ballard ona baktı.

"Senin hikâyen ne Carr?" dedi.

Adam omuz silkti.

"Hikâyem yok," dedi. "Ben polisim. Ve tuhaftır polislerin öldürülmesinden hiç hazzetmem. Ben de katkı yapmak istiyorum ama beni senin üzerine saldılar. Saçma olduğunu biliyorum ama benim soruşturmadaki rolüm bu ve üzerime düşeni yapacağım."

"Saldılar derken?"

"Olivas'la teğmenim."

"Benimle uğraşmak dışında ellerinde bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Kimi aradıklarını bilmiyorlar."

Ballard başını salladı, Carr'a güvenip güvenemeyeceğini düşündü. Olivas'ı şikâyet etmesine dair söylediklerinden etkilenmişti. Fakat soruşturmanın bazı gelişmelerinden mahrum bırakıldığını ya da tamamen dürüst davranmadığını biliyordu.

Eğer ilkiyse bu olağandı. Görev gücü soruşturmaları çoğunlukla bölümlere ayrılırdı. Eğer ikincisiyse güvenemeyeceği bir adamla konuşuyor demekti.

Nabız yoklamaya karar verdi.

"Polis olma ihtimalinden bahsedildi mi hiç?" diye sordu. "Dancers'daki katilin yani. Ve Chastain'in katilinin."

"Cidden mi?" diye sordu Carr. "Hayır, hiç bahsedilmedi. En azından ben duymadım. Ama ben partiye geç katıldım ve Cinayet Özel'dekilerle biz Ağır Suçlar'dakiler arasında bariz bir kopukluk var. Hepimiz ayrı vagonlardayız."

Ballard başını salladı.

"Neden? Elinde bir şey mi var?" diye sordu Carr.

"Fabian'ın göğsündeki yanık," dedi Ballard. "Dinleme cihazı taşıdığına dair bir teori var."

"Ne? İç İşleri için mi?" diye sordu.

"Kendi için. Savcılığa bir şey veremediği takdirde federal hapishanede beş yıl yatacakmış."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Ballard burada bir sorunla karşılaştı. Towson'ın adını vermek istemiyordu fakat öyle ya da böyle kapısını çalacaklardı. Çünkü Chastain son aramalarından birini avukata yapmıştı. Eğer kapısını çalıp Ballard'ın ziyaretinden bahsederse Teğmen Olivas'ın gazabıyla karşı karşıya kalabilirdi.

"Bu konuda beni korumalısın," dedi Ballard. "Bildiklerimin sana faydası olur."

"Kahretsin Ballard, bilemiyorum," dedi Carr. "Beni içinden çıkılmaz bir işin ortasına sürükleme."

"Chastain'in son saatlerinin izini sürdüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Diğerleriyle birlikte, evet."

"Biri Fabian'ın avukatını almış. Chastain cuma günü onunla konuşmuş. O görevi her kim aldıysa arayıp ondan iste."

"İlk olarak o görevi ben çoktan aldım. Dean Towson listemde. Ama daha önemlisi, sen Chastain'in onunla konuştuğunu nereden biliyorsun? Dinleme cihazı, göğüsteki yanık, avukat... tüm bunları nereden biliyorsun? Neler çeviriyorsun Ballard?"

"Perşembe gecesi olay yerindeydim. Yanığı bulduklarında oradaydım. Chastain öldürüldüğünde birkaç yeri aradım. Ortaklığımız boyunca bana çok şey öğretti. Ona borçluydum."

Carr başını iki yana salladı, Ballard'ın hamlelerini onaylamıyordu.

"Bak," dedi. "Ben olayın Chastain tarafı üzerinde çalışıyorum. Yanık izi ya da dinleme cihazıyla ilgili bir şey bilmiyorum. Ama eğer Fabian cihaz taşıyorsa bile bu, bir polisi kaydettiği anlamına gelmez. Masadaki diğer ahmaklardan birini kaydediyor da olabilir. Hepsi azılı birer suçluydu."

Ballard omuz silkti.

"Onlar federaller için yeterince değerli değildiler," dedi. "Towson'la konuş. Hedef polisti."

Carr kaşlarını çattı. Ballard devam etti.

"Masadaki diğer ahmaklardan söz açılmışken, onların arasında nasıl bir bağlantı kurdular?"

"Emin değilim," dedi Carr. "Ben sadece Chastain'e bakıyorum."

"Birbirlerini tanıyorlardı. Beş yıl önce hepsi Pitchess'ta yatmışlar. Aynı ay."

"Bu bir şey ifade etmez. Pitchess büyük bir yer."

"Bence araştırılsa aynı koğuşta kaldıkları anlaşılır. Gerçek ortaya çıkar."

Carr, Ballard'ın gözlerinin içine baktı.

"Ballard ne haltlar karıştırıyorsun Tanrı aşkına?"

"İşimi yapıyorum. Gece vardiyasında bir sürü boş vaktim oluyor. Sanırım ben de senin gibiyim. Hiç kimse bir polisi öldürüp paçayı kurtaramaz. Kenny'yle sorunlarım vardı ama neredeyse beş yıl boyunca ortağımdı ve çalıştığı vakaları çözerdi. Ondan çok şey öğrendim. Ama bak, ben soruşturmanın dışındayım. Sen ise içindesin. Bulduklarımı sana aktarabilirim. Senin tek yapman gereken beni korumak."

"Bilemiyorum. Eğer soruşturmayla ilgili bilgi topladığını öğrenirlerse doğrudan bana gelirler. Bana kalırsa uzak durmalısın Ballard. Bana söylediklerini araştıracağım ama bundan sonra uzak durmalısın. İletmem gereken mesaj buydu."

Ballard ayağa kalktı.

"Pekâlâ, her neyse. Mesaj alınmıştır. Soruşturmam gereken başka vakalar var zaten."

"Bak, sinirlenip çekip gitme."

Masadan uzaklaştı, korkuluktaki açıklıktan geçti. Köpeğin tasmasını çözmek için geri dolandı. Carr'a son bir kez baktı.

"Bana ihtiyacın olursa nerede bulacağını biliyorsun."

"Tamam."

Ballard köpeğiyle uzaklaştı. Kumsal neredeyse zifiri karanlık olmuştu, okyanustan esen rüzgâr giderek soğuyordu.

21

Ballard'ın ilk durağı, Abbot Kinney'deki bakıcının eviydi. Sarah, Lola normalden uzun kaldığında fazladan para alsa da köpeğe bakmak istemedi.

"Üzülüyor," dedi. "Sürekli seni özlüyor."

Tahta iskelede güneş gözlüğü satan Sarah uzun süredir Venice'te ikamet ediyordu. Ballard, Lola'yı şiddet uygulayan, evsiz sahibinden kurtardığında ona yardım teklif etmişti. Bu da Ballard gece vardiyasında görev yaparken köpek için kalacak yer anlamına geliyordu, fakat son günlerde program bozulmuştu.

"Biliyorum," dedi Ballard. "Adil değil ama işlerin yakında normale döneceğini düşünüp duruyorum. Aynı anda birkaç vakayla birden ilgileniyorum."

"Eğer böyle devam ederse belki de onu büyükannene bırakmalısın," dedi Sarah. "Böylelikle biriyle devamlılığı olur."

"İyi fikir," dedi Ballard. "Ama yakında her şeyin normale döneceğini umuyorum."

Ballard doğuya, Hollywood'a doğru yöneldi. Sarah ve Carr'la yaptığı konuşmaların sinirini üzerinden atmaya çalıştı. Carr konusunda daha stresliydi çünkü verdiği bilgilerle kendini tehlikeye atmış, karşılığında ondan soruşturmayı sürdüreceğine dair

net bir sinyal alamamıştı. Dedektifin son mesajı soruşturmadan uzak durması yönünde olmuştu. Kendisi mi devam ettirecekti yoksa hiçbir şey olmayacak mıydı Ballard bilemiyordu.

Merkezde Chastain soruşturmasını şimdilik bir kenara bırakıp Ramona Ramone vakasına yoğunlaştı. İlk olarak kurbanın tıbbi durumunu öğrenmek için Hollywood Presbyterian'ı aradı. Birkaç dakika hatta bekletildikten sonra Ramone'un ağır yaraları sebebiyle öldüğünden endişelendi. Fakat sonunda Ballard sorumluyla konuştu. Hastanın gündüz, şehir merkezindeki Los Angeles County USC Tıp Merkezi'ne nakledildiğini öğrendi. Ballard nakil işleminin Ramone'un komadan çıktığı anlamına mı geldiğini sordu. Görevli mahremiyet kanunlarını gerekçe göstererek kurbanın tıbbi durumuna dair ayrıntı paylaşmayı reddetti. Ballard bununla birlikte hasta nakillerini düzenleyen kanunlar olduğunu biliyordu ve komadaki bir hastanın nakline izin verilmeyeceğini düşünüyordu. Ramona Ramone'un sonunda soruşturmaya dahil olabileceğine dair umutlandı.

Ballard en kısa zamanda USC Tıp Merkezi'ne gidip Ramone'un sağlık, güvenlik ve tanıklık durumuna bakmaya karar verdi. Ama an itibarıyla bütün dikkatini Thomas Trent'e vermişti ve vakaya geri dönüp uğraşma zamanı gelmişti.

Ballard hâlâ Trent'in eski karısıyla konuşmak istiyordu. Trent'in tutuklanmasından sonra evliliğini bitirmesi ve tepelerdeki evden pay almak için mücadele etmeme kararı, kadının tek arzusunun kötü bir adamdan ve kötü bir hatadan kurtulmak olduğuna işaret ediyordu. Ballard eski eşin Trent hakkında, polisin onunla ilgilendiğini ona haber vermeden konuşabileceğini düşünüyordu. Bu ihtimale karşı alınabilecek başka tedbirler vardı ama Ballard doğrudan eski eş Bayan Trent'e gitme kararının doğruluğuna emindi.

Ballard Motorlu Taşıtlar veri tabanında Beatrice Trent'in izi-

ni sürdü. Kadının boşanmadan bu yana üç kez adres değiştirdiğini ve farklı bir ad kullanmaya başladığını öğrendi. Artık Beatrice Beaupre'ydi. Ballard aramasında daha geriye gitti. Bu soyadının yirmi yıl önce Kaliforniya ehliyetini ilk kez aldığında kullandığı soyadı olduğunu keşfetti. Şu anda kırk dört yaşındaydı ve Motorlu Taşıtlar kayıtlarında Canoga Park'ta yaşıyor görünüyordu.

Merkezden ayrılmadan önce Thomas Trent'in muşta nedeniyle tutuklandıktan sonra çekilen fotoğrafının da aralarında bulunduğu bir deste fotoğraf aldı. Gece bitmeden fotoğrafları Ramona Ramone'a göstereceğini umuyordu.

Pazar akşamı trafik yok gibiydi, Ballard dokuzdan önce Canoga Park'a ulaştı. Beatrice Beaupre'nin kapısını çalmak için vakit geçti ama o kadar da geç değildi. İster sabah ister akşam dokuz olsun, Ballard çat kapı yapmayı severdi. Böylelikle insanları afallatır, daha kolay konuştururdu.

Ne var ki Motorlu Taşıtlar'da Beaupre'nin ev adresi olarak kayıtlı Owensmouth Caddesi'ndeki yere vardığında afallayan Ballard oldu. Adres, Ballard'ı gündüzleri çalışıp akşamları tamamen kapanan küçük işletmelerle imalatçıların bulunduğu ıssız bir depo bölgesinin ortasına getirmişti. Kapısının üzerinde sadece numara bulunan alüminyum cepheli bir binanın önünde durdu. Kapının yakınlarında beş araba ve bir minibüs vardı. Kapının üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Ballard, Valley'nin en kazançlı sektörleri hakkında yeterince bilgi sahibiydi. Deponun içinde bir porno çekildiğini biliyordu. Yanıp sönen ışık, sahne tamamlanana kadar içeri girilmemesini söylüyordu.

Ballard arabasında oturup ışığı izledi. Işık on iki dakika boyunca yandı. İçeridekilerin bunca zamandır seks yapıp yapmadıklarını merak etti. Işık söner sönmez aracından indi ve tekrar yanmaya başlamadan kapıya yürüdü. Kapı kilitliydi, tıklattı. Kapı açıldığında rozeti hazırdı. Yün bereli bir adam dışarı baktı.

"N'oldu?" dedi. "Prezervatif kontrolü mü yapıyorsun?"

"Hayır, prezervatifle ilgilenmiyorum," dedi Ballard. "Beatrice Beaupre'yle konuşmalıyım. Çağırır mısın, lütfen?"

Adam başını iki yana salladı.

"O isimde kimse yok burada," dedi.

Kapıyı kapamaya çalıştı fakat Ballard tuttu. Beaupre'nin Motorlu Taşıtlar kayıtlarından hatırladığı eşkâlini anlattı.

"Siyahi kadın, bir yetmiş sekiz, kırk dört yaşında. Beatrice ismini kullanmıyor olabilir."

"Bu Sadie olabilir. Bekle."

Ballard bu kez adamın kapıyı kapamasına izin verdi. Rozetini kemerine taktı, kapıya sırtını dönüp bekledi. Yolun karşısındaki depolardan ikisinin dışında işaret olmadığını fark etti. Bir tane kapının üzerinde yanıp sönen ışıklardan vardı. Ballard kimilerine göre Los Angeles ekonomisini döndüren milyar dolarlık sektörün kalbinin attığı yerdeydi.

Kapı nihayet açıldı. Girişte Motorlu Taşıtlar kayıtlarındaki eşkâle uyan bir kadın belirdi. Kadının makyajı yoktu, saçını gelişigüzel topuz yapmıştı, tişört ve bol bir eşofman giymişti. Ballard'ın kafasındaki porno yıldızından farklıydı.

"Sizin için ne yapabilirim, Memur Hanım?"

"Dedektif. Beatrice Beaupre siz misiniz?"

"Benim. Ve çalışıyorum. Ne istediğinizi söyleyin yoksa gidiyorum."

"Sizinle Thomas Trent hakkında konuşmalıyım."

Bu, Beaupre'ye savrulan bir kapı gibi çarptı.

"Artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Gitmeliyim."

İçeri girip kapıyı kapatmak için hamle yaptı. Ballard tek bir şansı olduğunu ve bunun bütün soruşturmayı tehlikeye atabileceğini biliyordu.

"Sanırım birine zarar verdi," dedi. "Hem de epey."

Beaupre durakladı, eli kapı kolundaydı.

"Ve yine yapacak," dedi Ballard.

Başka söze gerek yoktu. Ballard bekledi.

"Lanet olsun," dedi Beaupre nihayet. "İçeri gelin."

Ballard, Beaupre'nin peşinden sağa ve sola giden koridorlara açılan loş aydınlatmalı bir antreye girdi. Levhanın üzerindeki oklar sahnelerin solda, ofislerin ve yiyecek içeceklerin sağda olduğunu söylüyordu. Sağa saptılar, kapıyı ilk başta Ballard'a açan adamın yanından geçtiler.

"Billy on beş dakika ara verdiğimizi söyle," dedi Beaupre. "Gerçekten on beş ama. Kimsenin sahneden ayrılmasına izin verme. On dakikaya Danielle'i uyarmaya başlayın. Döndüğüm gibi başlıyoruz."

Ardından üzeri atıştırmalıklar, şekerleme sepetleri ve kahve makinesiyle kaplı bir mutfak tezgâhıyla donatılmış girintinin yanından geçtiler. Yerde uzun bir soğutucu açıktı, içi su şişeleri ve gazoz kutularıyla doluydu. Kapısında Shady Sadie yazan bir ofise girdiler. Duvarlar tahrik edici pozlar veren neredeyse çıplak oyuncuların yer aldığı yetişkin film posterleriyle kaplıydı. Film isimlerine, –yok denecek kadar az olsa da– kostümlere ve pozlara bakılırsa videolar daha çok bondaj ve sadomazoşist fetiş içerikliydi. Kadın dominasyonu ağırlıklıydı.

"Oturun," dedi Beaupre. "Size on beş dakika verebilirim, sonra çekime gitmeliyim. Aksi takdirde içerisi ana bana gününe döner."

Beaupre masanın arkasına otururken Ballard karşısındaki koltuğa yerleşti.

"Yönetmen siz misiniz?" diye sordu Ballard.

"Yönetmen, yazar, yapımcı, sinematograf, aklınıza ne gelirse," dedi Beaupre. "Kırbaçlama ve becermeyi de yaparım ama bunun için biraz yaşlandım. Thomas kime zarar verdi?"

"Şu anda sadece şüpheli. Kurban bir trans fahişe. Kaçırıldığına ve dört gün boyunca tecavüz ve işkence edildikten sonra ölüme terk edildiğine inanıyorum."

"Kahretsin. Bir gün bunu yapacağını biliyordum."

"Neyi yapacağını?"

"Fantezilerini gerçekleştireceğini. Onu bu yüzden terk ettim. Onları benim üzerimde uygulamasını istemiyordum."

"Bayan Beaupre devam etmeden önce, burada konuşulanların aramızda kalacağına söz vermenizi istiyorum. Özellikle de onun haberi olmamalı."

"Şaka mı yapıyorsunuz? O adamla hayatta konuşmam ben. Dünyada konuşacağım en son insan o."

Ballard kadını süzdü, yalan belirtileri aradı. Devam etmesini engelleyecek bir şey göremedi. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Telefonunu çıkardı.

"Görüşmemizi kayıt altına almamın sakıncası var mı?" dedi.

"Evet var," dedi Beaupre. "Bu işe bulaşmak istemiyorum ve günün birinde duyabileceği bir kaydın ortalıkta dolaşmasını da istemiyorum."

Ballard telefonu kaldırdı. Beaupre'nin bu cevabı vereceğini bekliyordu. Kayıt yapmadan devam etti.

"Eski kocanız hakkında bilgi topluyorum," diye başladı. "Nasıl biridir? Onu böyle bir suça yönelten nedir? Eğer yaptıysa tabii."

"Kafadan kontak," dedi Beaupre. "Bu kadar basit. Ben sadomazoşist videolar çekiyorum. Sahneler sahte. Acılar gerçek değil. Seyircilerin pek çoğu bunu biliyor, pek çoğu da bilmek istemiyor. Gerçek olmasını istiyorlar. O da bunlardan biri."

"Videolarınıza ilgi duyduğu için mi tanıştınız?"

"Hayır, araba almak istediğim için tanıştık."

"Satıcı o muydu?"

"Doğru. Bence beni tanımıştı ama hep aksini iddia etti."

"Yönetmen olarak mı?"

"Hayır, o zamanlar daha oyuncuydum. Bence beni videolardan tanıdı ve koşarak geldi. Bilirsiniz bana güzel bir araç ayarlamak bahanesiyle. Hep inkâr etti ama bence filmlerimi izlemişti."

Ballard başparmağıyla kapıyı işaret etti.

"Shady Sadie, bu sizin mesleki adınız mı?"

"Sadece bir tanesi. Pek çok isim kullandım, farklı tarzlarım oldu. Tıpkı seyircilerin yaptığı gibi, birkaç yılda bir kendimi yenilerim. Bir bakalım, Ebony Nights, Shaquilla Shackles, B. B. Black, Stormy Monday kullandığım isimlerden bazıları. Başka da var. Ne oldu, yoksa filmimi mi izlediniz?"

Ballard'ın tebessümünü yakalamıştı.

"Hayır, tuhaf bir tesadüf sadece," dedi Ballard. "İki gece önce kendine Stormy Monday diyen bir adamla tanıştım da."

"Porno sektöründen mi?" dedi Beaupre.

"Hayır, bambaşka bir alandan. Ee, Trent'in fantezileri var demiştiniz."

"Kafayı yemişti. Acıyı seviyordu. Acı çektirmek, gözlerinde acıyı görmek istiyordu."

"Gözlerinde mi? Kimden bahsediyoruz?"

"Fantezilerinden bahsediyorum. Videolarımda hoşlandığı, gerçek hayatta yapmak istediği şeyden."

"Fantezilerini hiç hayata geçirmedi mi diyorsunuz?"

"Benim üzerimde geçirmedi. Başkalarını bilemem. Ama tutuklandı ve üzerinde muşta vardı. Sınırı aşmıştı."

"Muşta için mi terk ettiniz onu?"

"Öyle de denebilir. Oraya birini incitmeye gitmişti, evet ama polisin dediğine göre o inciteceği kişi bir çocukmuş. Bunu duyduğumda daha fazla dayanamadım. Benim için bile bu kadarı çok fazlaydı."

"Bu işin arkasında nasıl bir psikoloji var sizce?"

"Bu da ne demek?"

"Kurbanım Latin kökenli. Muştayla yakalandığında bir Latin erkeği görmeye gidiyordu. Eski karısı Afrika-Amerikalı ama açık tenli. Burada bir kurban tipi var ve ..."

"Ben kurban değildim."

"Affedersiniz, yanlış söyledim. Ama tercih ettiği belli bir tip var. Bu, parafili denen şeyin bir parçası. Nasıl desem, cinsel programının bir parçası."

"Boyun eğdirme ve kontrol etme dürtüsünün bir parçası. Filmlerimde ben hep baskın kadındım. Evliliğimizde beni kontrol etmek, denetim altında tutmak istiyordu. Onun için bir testtim."

"Ama sizi dövmüyordu?"

"Dövmüyordu. En azından beni hiç dövmedi çünkü çekip giderdim. Ama bu, gözdağı vermek ve kontrolü elinde bulundurmak için cüssesini kullanmadığı anlamına gelmez. Dövmeden de cüssenizi kullanabilirsiniz."

"Ne kadar porno izlerdi?"

"Bakın, hiç o yola girmeyin. Her şeyi porno yüzünden yaptı muhabbetine. Biz bir hizmet sunuyoruz. İnsanlar bu filmleri izliyorlar ve bu onları *kontrol* altında tutuyor, fantezinin ötesine geçmelerini engelliyor."

Ballard, Beaupre'nin kendi söylediklerine inandığına emin değildi. Ballard pornografinin sapkın davranışlara açılan kapı olduğunu rahatlıkla iddia edebilirdi fakat şimdi sırası değildi. Bir kaynak olarak ve daha sonra da potansiyel bir tanık olarak bu kadına ihtiyacı vardı. Yaşam tarzına ve mesleğine dil uzatmak akıllıca olmazdı.

Beaupre ansızın "Sahneye dönmeliyim," dedi, "Çekimler yarına kalmamalı. Gece yarısı oyuncularımdan birini kaybediyorum. Yarın okulu var."

Ballard aceleyle konuştu.

"Lütfen, sadece birkaç dakika daha," dedi. "Onunla Wrightwood Yolu'ndaki evde yaşıyordunuz, değil mi?"

"Evet, tanıştığımızda orası zaten vardı," dedi Beaupre. "Yanına taşındım."

"Araba satarak öyle bir evi nasıl almış?"

"Araba satarak almamış. Catalina'dan dönerken geçirdiği helikopter kazasında aldığı yaraları abartmış. Kendine sahtekâr bir doktor bulup dava açmış. Kazandığı sekiz yüz bin dolar tazminatla da o baş aşağı evi satın almış."

Ballard koltuğunda öne doğru eğildi. Beaupre'yi yönlendirmemek için dikkatli ilerlemek istiyordu.

"Yani hacizli miymiş?" dedi. "Sahipleri borçlarını ödeyememişler mi?"

"Hayır, hayır, ev gerçekten baş aşağıydı," dedi Beaupre. "Yatak odaları üst kat yerine alt kattaydı. Tom oraya hep baş aşağı ev derdi."

"Başkalarına da bu şekilde mi anlatırdı? Ziyaretçilere falan? Baş aşağı ev mi derdi?"

"Çoğunlukla, evet. Komik bulurdu. 'Alt üst olmuş dünyada baş aşağı bir ev' olduğunu söylerdi."

Önemli bir bilgiydi. Beaupre'nin bunu kendi rızasıyla vermesi bilgiyi daha inandırıcı kılıyordu. Ballard devam etti.

"Muştadan bahsedelim," dedi. "O konuda ne biliyorsunuz?"

"Yani yanında taşıdığını biliyordum," dedi Beaupre. "Ama kullandığını bilmiyordum. Her türden silahı vardı, ince bıçaklar, ninja yıldızları, muştalar. Onlara metal muşta derdi çünkü teknik olarak hepsi pirinçten değildi."

"Yani birden fazla mı muşta vardı?"

"Evet, elbette. Koleksiyonu vardı."

"Kopyaları var mıydı? Tutuklanması sırasında el konulanların üzerinde *good* ve *evil* yazıyormuş. Bunun gibi başka bir çift var mıydı?"

"Birkaç çift vardı. Çoğunda da onlar yazıyordu. Bu onun olayıydı. Elinden gelse parmaklarına *good* ve *evil* yazdıracağını söylerdi ama bunu yaparsa muhtemelen işinden olurdu."

Ballard büyük bir balık yakaladığını biliyordu. Beatrice ona bir vakanın temel taşlarını veriyordu.

"Silahlarını evde mi muhafaza ediyordu?"

"Evet, evde."

"Tabancalarını?"

"Tabancası yoktu. Her nedense tabancaları sevmezdi. 'Kenarları olan silahları' sevdiğini söylerdi."

"Evde başka ne var?"

"Bilmiyorum. Oraya uzun zamandır gitmedim. Şunu biliyorum ama bütün parasını evi almaya harcamıştı çünkü gayrimen-

kul almanın paranı bankaya yatırmaktan daha iyi olduğunu söylerdi, ama o zaman da evi döşeyecek parası kalmamıştı. Evdeki odalardan bazıları bomboştu, en azından ben orada yaşarken."

Ballard alt balkondan gördüğü odayı düşündü. Beaupre ayağa kalktı.

"Bakın, gece yarısı paydos ediyoruz," dedi. "Kalıp izleyebilirsiniz ya da daha sonra gelebilirsiniz, o zaman konuşmaya devam edebiliriz. Ama şimdi gitmeliyim. Bu sektörde vakit nakittir."

"Doğru," dedi Ballard. "Pekâlâ."

Şansını denemeye karar verdi.

"Anahtarınızı geri verdiniz mi?" dedi.

"Efendim?" dedi Beaupre.

"Boşandığınızda evin anahtarını geri verdiniz mi? Boşanan pek çok insan anahtarını geri vermez."

Beaupre, Ballard'a öfkeyle baktı.

"Size söyledim. O adama bulaşmak istemiyorum. Eskiden de istemiyordum şimdi de istemiyorum. Anahtarı geri verdim çünkü oraya bir daha asla gitmek istemiyordum."

"Tamam, çünkü eğer geri vermediyseniz onu kullanabilirim. Acil durumlarda yani. Kurbanıma saldıran kişi, bir kereyle yetinecek türden biri değil. Eğer paçayı kurtardığını düşünürse? Tekrar yapar."

"Çok yazık."

Beaupre, Ballard'ı yolcu etmek için kapının yanında duruyordu. Koridorda ilerlediler. Atıştırmalıkların olduğu girintinin yanından geçerken Ballard baldırlarına kadar gelen çizmesi dışında anadan üryan bir kadın gördü, şeker seçiyordu.

"Bella çekime başlıyoruz," dedi Beaupre. "Geri dönüyorum."

Bella yanıt vermedi. Beaupre, Ballard'ı ön kapıya kadar geçirip dışarı çıkardı, soruşturmasında başarılar diledi. Ballard ona kartvizitini verdi, aklına bir şey gelirse aramasını istedi.

"Motorlu Taşıtlar'da burası ev adresiniz olarak kayıtlı görünüyor," dedi Ballard. "Doğru mu bu?"

"Ev dediğiniz yiyip içip, düzüşüp uyuduğunuz yer değil midir?" dedi Beaupre.

"Olabilir. Yani başka yeriniz yok?"

"Başka yere ihtiyacım yok, dedektif."

Beaupre kapıyı kapadı.

Ballard arabasını çalıştırdı sonra defterini açtı, görüşmeden hatırlayabildiklerini yazmaya başladı. Başı önde yazarken, arabanın camına aniden vurulunca irkildi. Başını kaldırdı, bereli kapıcı Billy'yi gördü. Camı indirdi.

"Dedektif, Shady bunu unuttuğunuzu söyledi," dedi Billy.

Bir anahtar uzattı. Anahtarlığı yoktu. Sadece anahtardı.

"Ah," dedi Ballard. "Doğru ya. Teşekkür ederim."

Anahtarı aldı, ardından camı kaldırdı.

22

Ballard 101 numaralı otoyola girdi, güneye, şehir merkezine doğru yöneldi. İçi içine sığmıyordu. Elinde hâlâ doğrudan kanıt yoktu fakat Beatrice Beaupre'yle yaptığı görüşmeden sonra Thomas Trent hakkındaki şüpheleri perçinlenmişti. Trent artık Ballard'ın tek odak noktasıydı ve bundan sonraki tek düşüncesi aleyhinde delil toplamaktı.

Tam Cahuenga Geçidi'ne dönmek üzereyken telefonu çaldı, arayan Jenkins'ti. Kulaklığını takıp yanıtladı.

"Selam ortak, mesaiye başlamadan önce bir arayayım dedim. Bana hiç iş bıraktın mı?"

Jenkins önümüzdeki iki vardiyayı tek başına götürecekti. Bu iki gün Ballard'ın sözde hafta sonu olacaktı.

"Pek sayılmaz," dedi Ballard. "Büyük ihtimalle sakin bir vardiya geçireceksin."

"Bütün gece büroda oturmaktan gocunmam doğrusu," dedi Jenkins.

"Yani, en az ilk bir saat otursun zaten. Araba bende."

"Ne? Senin Ventura'da sörf yapıyor olman gerekiyordu. Neler oluyor?"

"Az önce Ramona Ramone vakasındaki şüphelinin eski karısıyla görüştüm. Adam suçlu, şüphe yok. Adamımız o. Evine baş aşağı ev diyormuş, tıpkı kurbanın Taylor ve Smith'e dediği gibi."

"Pekâlâ."

Kelimeleri söyleyişindeki ses tonuna bakılırsa ikna olmamıştı.

"Ayrıca muşta koleksiyonu da yapıyormuş," diye ekledi Ballard. "Üzerlerinde *good* ve *evil* yazan. Ramona'nın morluklarının üzerinde harfler görünüyor. Hastaneye gidip fotoğraf çektim."

Jenkins kısa süre sessiz kaldı. Bu onun için hem yeni bilgiydi hem de Ballard'ın vakaya kafayı taktığına işaretti. Sonunda konuştu.

"Mahkeme emri çıkaracak kadar delilin var mı?"

"Henüz o noktaya gelmedim. Ama kurban County'ye nakledilmiş, yani komadan çıkmış olmalı. Şu anda oraya gidiyorum. Eğer bilinci yerindeyse ona altı fotoğraf göstereceğim. Saldırganı teşhis ederse sabah McAdams'a getirir, bir plan yaparım."

Jenkins'ten ses çıkmadı. Belli ki tren durmadan geçip gidince peronda kalmanın verdiği sinirle boğuşuyordu.

"Tamam," dedi sonunda. "County'ye gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim," dedi Ballard. "Sen merkeze gidip yoklamaya katıl. Neler oluyor bir bak. Arabayı getirirken haber veririm."

County-USC düne kadar berbat bir yerdi fakat son yıllarda elden geçirilip boyanınca eski kasvetli görüntüsünden kurtulmuştu. Sağlık personelinin en az şehirdeki özel hastane çalışanları kadar fedakâr ve becerikli olduklarına şüphe yoktu fakat çoğu bürokraside olduğu gibi iş yine bütçede bitiyordu. Ballard'ın ilk durağı, güvenlik ofisiydi. Rozetini gösterdi ve Roosevelt

adındaki gece nöbetçisini Ramona Ramone için ilave güvenlik önlemi alınmasına ikna etmeye çalıştı. Emekliliğine yaklaşmış, uzun, ince bir adam olan Roosevelt, Ballard'ın söylediklerinden çok bilgisayar ekranındaki bilgilerle ilgileniyordu.

"Yapamam," dedi kabaca. "Oraya birini koyabilmek için acil kapısından birini almam gerek ki oradaki hemşireler buna asla izin vermezler. Onları bu şekilde korunmasız bırakırsam benim diri diri derimi yüzerler."

"Acilde sadece bir kişi olduğunu mu söylüyorsunuz yani bana?" dedi Ballard.

"Hayır, iki kişi var. Biri içeride, biri dışarıda. Ama şiddet olaylarının yüzde doksan dokuzu acilde gerçekleşir. O nedenle iki aşamalı koruma sistemimiz var: bir adamımız içeri girenlerle, biri de ambulansla gelenlerle ilgilenir. İkisini de kaybedemem."

"Yani bu esnada kurbanım orada korunmasız kalacak."

"Asansör lobilerinde güvenlik var. Ayrıca arada ben de dolaşıyorum. O odaya ilave koruma istiyorsanız LAPD'den talep etmenizi tavsiye ederim."

"Öyle bir şey olmayacak."

"O zaman üzgünüm."

"Adını bir kenara yazdım Roosevelt. Eğer bir şey olursa raporuma işleyeceğim."

"Doğru yazdığınıza emin olun. Adım başkanınkiyle aynı yazılıyor."

Ballard, Ramona'nın tedavi edildiği akut bakım koğuşuna gitti. Hastanın Hollywood Presbyterian'dan nakledilirken bilincinin yerinde olduğunu öğrendi. Ancak bir aksilik çıkmış sakinleştirici verilip entübe edilmişti. Ballard bunu duyunca düş kırıklığına uğradı. Önceliğini Beaupre'yi bulup onunla görüşmeye vermek Ballard'ın kurbanla konuşma fırsatını kaçırmasına yol

açmıştı. Yine de Ramone'un yanına gitti, yaralarının ve tedavisinin durumunu belgelemek için fotoğraf çekti. Günün birinde onları jüriye göstermeyi umuyordu.

Ballard hemşire bankosuna uğrayıp hemşireye bir deste kartvizit verdi.

"Bunları dağıtıp bir tanesini de telefonun yanında bulundurur musunuz?" diye sordu. "Üç yüz yedideki hastayı görmeye giren olursa bilmek istiyorum. Telefonla durumu hakkında bilgi almak isteyen olursa, haberdar olmak istiyorum. Arayanın ismini ve numarasını alıp dönüş yapacağınızı söylersiniz. Sonra da beni ararsınız."

"Hastanın hayatı tehlikede mi?"

"Vahşi bir saldırıya maruz kaldı ve ölüme terk edildi. Güvenlik görevlisiyle konuştum ama ilave güvenlik talebimi reddetti. O nedenle tetikte olmanızı istiyorum."

Ballard bankodan ayrıldı, nöbetçi hemşireyi şüphelendirmenin bir sonuç verebileceğini umut ediyordu. Hastane güvenliği, LAPD'ye kulak asmayabilirdi ama dahili güvenlik endişelerine kulak tıkayamazdı.

Gece yarısı merkeze dönen Ballard arka koridordan dedektif bürosuna doğru yürürken yoklama odasından çıkan Jenkins merdivenlerden iniyordu. Dedektif bürosunda yan yana girdiler.

"Vukuat var mı?" dedi Ballard.

"Batı cephesinde asayiş berkemal," dedi Jenkins.

Elini kaldırdı, Ballard devriye arabasının anahtarlarını avucuna bıraktı.

"Ramona fotoğraflara baktı mı?" diye sordu Jenkins.

"Hayır," dedi Ballard. "Fırsatı kaçırdım. Kendime acayip kızgınım. Uyandığında orada olmalıydım."

"Kendini hırpalama. Öyle bir beyin hasarında... muhtemelen hiçbir şey hatırlamayacaktır. Hatırlasa bile savunma avukatı can havliyle bunun üzerine gidecektir."

"Belki de."

"Ee, sahile mi gidiyorsun şimdi?"

"Henüz değil. Bu akşamki tanığımla yaptığım görüşmenin özetini yazmak istiyorum."

"Tanrım, burası sana fazla mesai falan ödüyormuş gibi davranıyorsun."

"Nerde!"

"Eh, işini bitir de git buradan madem."

"Gideceğim. Sen?"

"Munroe geçen geceki tanık otobüsüyle ilgili rapor yazmamı istedi. Biri dava açmakla tehdit etmiş, hapishane otobüsüne kapatıldıkları için acı çektiğini ve küçük düşürüldüklerini söylemiş. Kimsenin bir yere kapatılmadığını söylemek zorundayım."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Keşke."

Odada kendi köşelerine çekildiler. Ballard hemen Beatrice Beaupre'yle yaptığı görüşmeden hazırladığı tanık ifadesi üzerinde çalışmaya koyuldu, raporunda Thomas Trent'in evini sık sık baş aşağı ev olarak nitelendirdiğini vurguladı. Eğer Ramona Ramone, Trent'i teşhis ederse dava dosyasına girmeye hazır olacaktı.

Otuz dakika sonra raporu tamamladı. Tam çıkmaya hazırlanırken Dancers vakasının şahsi eşya tutanağına bakmak istediğini hatırladı. Dosya dolabına gitti, Chastain'in dosyalarını incelerken çıktısını aldığı kalın belge yığınına göz gezdirdi. Ön kanıt raporunu bulup masasına götürdü. Kanıt listesi yedi sayfa uzunluğundaydı. Bu adli tıbbın yazdığı resmi kanıt raporu değildi,

SCB dedektifinin olay yerindeyken tuttuğu defterdi daha çok. Resmi raporu beklerken, toplanan kanıtlara dair soruşturmacılar için başvuru kaynağı görevi görürdü. Ballard listeyi iki kez okudu fakat Chastain'in kanıt torbasına attığı küçük siyah düğmeye benzer hiçbir şey göremedi. Sabık ortağının belgelemeden kanıt aldığına ikna oldu. Küçük bir şeydi. Onu kuralları çiğneyip kendi soruşturmasını yürütmeye sevk etmişti. Ve o soruşturma da sonunu getirmişti.

Ballard hareketsiz otururken Chastain'in olay yerindeki görüntüsünü zihninde oynattı. Derken odanın öbür tarafında bir hareketlilik dikkatini çekti. Teğmen Munroe ön koridordan büroya girmiş, Jenkins'in oturduğu yere doğru yönelmişti.

Munroe muhtemelen ortağını bir çağrıya gönderecekti. Ballard kanıt raporunu alıp yanlarına gitmek üzere yerinden kalktı. Belki de Jenkins'in desteğe ihtiyaç duyacağı bir durum söz konusuydu. Ballard telsizini alıp onlara doğru yöneldi.

Jenkins ve Ballard'ın kullandığı masalar çapraz olarak büronun karşı köşelerinde olmalarına rağmen aralarında doğrudan bir yol yoktu. Ballard odanın ön tarafı boyunca bir koridordan gittikten sonra ikinci bir koridordan yürüyerek Munroe'nun arkasına geçti. Onlara yaklaşırken, devriye amirine bakmakta olan ortağının suratında rahatsız bir ifade gördü. Munroe'nun görev vermediğini fark etti.

"... tek söylediğim, ipler senin elinde, senin sözün geçer, onu dizginle ve..."

Ballard'ın elindeki telsizden bir anons geçti. Munroe durup arkasına dönünce Ballard'ı gördü.

"Ve ne, Teğmenim?" dedi.

Munroe'nun suratında anlık bir şaşkınlık belirdi ve ardından Jenkins'e baktı, Ballard'ın gelişini haber vermediği için kızdı.

"Bak, Ballard..." dedi.

"Benim dizginlenmemi istiyorsun demek?" dedi Ballard. "Yoksa sen sadece elçi misin?"

Munroe iki elini de kaldırdı, savunmaya geçmeye hazırlanır gibiydi.

"Ballard dinle beni, sen... ben... burada olduğunu bilmiyordum," diye kekeledi. "Senin burada olmaman gerekiyordu. Yani burada olduğunu bilseydim Jenks'e söylediklerimin aynısını sana söylerdim."

"Neymiş o?" dedi Ballard.

"Ballard işleri batırmandan, Chastain olayında çizgiyi aşmandan korkan insanlar var. Vaka senin vakan değil, çekilmen gerek."

"Hangi insanlarmış bunlar, Teğmenim? Olivas mı? Korktuğu ben miyim yoksa kendi mi?"

"Bak, isim vermeyeceğim. Sadece..."

"Benim adımı verdin ya. Ortağıma gittin ve, 'Ballard'ı dizginle,' dedin."

"Senin de dediğin gibi, ben sadece elçiyim Ballard. Ve bana söyleneni yaptım. Hepsi bu."

Munroe döndü ve arka koridora yöneldi, Ballard'ın yanından geçmektense ofisine uzun yoldan gitti.

Yalnız kaldıklarında Ballard, Jenkins'e baktı.

"Pislik," dedi.

"Ödlek herif," dedi Jenkins. "Uzun yoldan gitti."

"Ben gelmesem ona ne diyecektin?"

"Bilmem. 'Ballard'a söyleyecek bir şeyin varsa, git ona söyle,' derdim herhalde. Belki de 'Siktir git,' derdim."

"Umarım öyledir ortak."

"Ee, paçalarını bu kadar tutuşturacak ne yaptın?"

"Sorun da bu ya. Emin değilim. Ama bu, bugün aldığım ikinci sözüm ona mesaj. Ağır Suçlar'dan biri aynı şeyi söylemek için ta Ventura'ya gitmiş ve oradan da kumsala geldi. Üstelik ne yaptığımı bile bilmiyorum."

Jenkins şüphe ve kaygıyla suratını buruşturdu. Ballard'ın ne yaptığını bilmediğine dair hikâyesini yutmamıştı. Her ne yapıyorsa onu yapmaya devam edeceğinden korkuyordu.

"Kendine dikkat et evlat. Bu insanların şakası yoktur."

"Bunu zaten biliyorum."

Jenkins başını salladı. Ballard masasına yaklaştı, telsizini koydu.

"Ben süite çıkıyorum," dedi. "İhtiyacın olursa beni gel al. Yoksa muhtemelen sen çıkmadan gelirim."

"Zahmet etme," dedi Jenkins. "Uyuyabilirsen geç vakte kadar uyu. Buna ihtiyacın var."

"Benim dışarıda olduğumu sanıp sana geliyor ya, tepem atıyor."

"Bak, Marcie'ye Japonya'yla ilgili bir kitap okuyordum. Orada şöyle diyorlar: Çıkın..."

"Ben o adamlardan bahsediyorum, sen bana Japonya diyorsun?"

"Bir dinler misin? Ben 'o adamlardan' değilim, tamam mı? Ona hiç gitmediğimiz yerler hakkında kitaplar okuyorum. Şu sıralar Japon tarihine merak saldı, o yüzden ben de Japonya hakkında bir kitap okuyorum. Konformist toplumla alakalı şöyle bir atasözleri var: Çıkıntılık yapan çivi kafasına çekici yer."

"Tamam, ne demeye çalışıyorsun yani?"

"Bu teşkilatta çekici olan pek çok kişi var. Kendine dikkat et."

"Bana bunu söylemene gerek yok."

"Bilemiyorum... bazen söylemem gerektiğini düşünüyorum."

"Her neyse. Ben gidiyorum. Birden yorgunluk çöktü."

"Uyu biraz."

Jenkins yumruğunu kaldırdı ve Ballard yumruğuyla vurarak karşılık verdi. Bu aralarının iyi olduğunu ifade etmenin bir yoluydu.

Ballard kanıt raporunu dosya çekmecesine koyup kilitledi, bürodan çıktı. Arka koridordaki merdivenlerden merkezin ikinci katına çıktı. Yoklama odasının karşısında Balayı Süiti olarak adlandırılan bir oda vardı. Karşılıklı duvarlar boyunca uzanan üç katlı ranzaların dizildiği bir yerdi. Ranzayı kim kaparsa o yatardı. Odanın bir ucundaki tezgâhın üzerinde plastiğe sarılmış paketler vardı: iki örtü, yastık ve ince bir battaniye.

Kapıdaki kaydırmalı levhada DOLU yazıyordu. Ballard telefonunu çıkardı, ışığını yaktı, kapıyı sessizce açıp içeri girdi. Uyuyanların rahatsız edilmemesi için tepe ışıklarının düğmesi bantlanmıştı. Ballard telefonunu kullanarak ranzaları kontrol etti. Ortadaki iki yatağın dolu olduğunu gördü, hatta içlerinden biri hafifçe horluyordu. Ayakkabılarını çıkardı, küçük bir ayakkabılığa koydu, ardından iki uyku paketi aldı ve üst ranzalardan birinin üzerine attı. Merdiveni tırmandı, ince şilteyi ters çevirdikten sonra uyku alanına çıktı. Örtüleri serip battaniyenin altına girmesi beş dakikasını aldı. Horlama sesini azaltmak için başını iki yastığın arasına alarak uyumaya çalıştı.

Karanlığın içine süzülürken gün içinde aldığı iki geri çekilme uyarısını düşündü. Bu uyarıları geçen günkü eylemleriyle tetiklediğini biliyordu. Adımlarını gözden geçirdi, attığı her adımın her ayrıntısını hatırlamaya çalıştı ama üzerine bastığı mayını bulamadı.

Uykuya direnerek olayları cuma gecesine kadar geriye sardı. Hafızasını bir koçbaşı gibi kullanarak tekrar ilerledi. Bu kez, bir sonuç alamadığı için daha önce dikkatini çekmeyen bir şeye çarptı. Chastain'in kronolojisini inceledikten sonra, Chastain'in cuma gecesi öldürülmeden önce sıkıştırdığı tanık o mu diye sormak için Matthew "Metro" Robison'a ulaşmaya çalışmıştı. Robison'a ulaşamamış ama telefonuna en az üç mesaj bırakmıştı.

Robison kayıptı ve görev gücü onu arıyordu. Carr, onu sorgulamaya kumsala geldiğinde Ballard'ın onu aradığını biliyordu. Şimdi Ballard'ın canını sıkan, eğer cep telefonu –artık her neredeyse– Robison'ın yanındaysa –ki büyük ihtimalle yanındaydı– Carr ve görev gücü Ballard'ın gece onu aradığını nereden biliyorlardı?

Carr'a bu soruyu sormuş ama cevap alamamıştı. Ağır Suçlar dedektifi bu soruyu geçiştirmiş, kendisine o şekilde bilgi verildiğini söylemişti.

Bu akla yatkın olmayan bir durumdu. Nihayet uykuya dalana kadar da içini kemirdi durdu.

23

Yoklama odasından yükselen gürültülü kahkahalar Balayı Süitine ulaşarak Ballard'ı uyandırdı. Nerede olduğunu unutunca kalkmaya çalışırken başını az kalsın tavana vuruyordu. Telefonunu çıkardı, saate baktı. Sabah ona kadar uyuduğunu görünce şaşırdı. Ama koridorun karşısında yoklama yapılıyor olmasaydı daha da uyuyabileceğini biliyordu.

Örtüleri, battaniyeleri ve yastıkları top haline getirdi, ranzadan dikkatlice indi. Odada kendisinden başka kimse kalmamıştı. Uyku malzemelerini sepete attıktan sonra ayakkabılarını giydi, soyunma odasının yolunu tuttu.

Sıcak duşun altında tamamen kendine geldi, önceki gece olanları hatırlamaya çalıştı. Kafasında bir soruyla uykuya daldığını hatırladı: Rogers Carr, kayıp Matthew Robison'ı aradığını nereden öğrenmişti? Bugün pazartesiydi, izin günüydü ama gün bitmeden bu sorunun cevabını öğrenmeye karar verdi.

Yeni giysilerini giydikten sonra Ballard bir banka oturup Carr'a mesaj yazdı.

Konuşmamız gerek. Buralarda mısın?

Bir anlık tereddüdün ardından mesajı gönderdi. Carr'ın bunu başkalarıyla paylaşabileceğini ve ne yapması gerektiğini danışabileceğini biliyordu. Fakat bunu yapmayacağını ümit ediyordu. Mesajına gelecek hızlı bir yanıt, kimseye danışmadığı anlamına gelirdi.

Yüz yüze mi? Nerede? PİB olmaz.

Ballard biraz düşündükten sonra cevap yazdı, buluşmayı ayarladı. Buluşma yeri olarak Ceza Mahkemeleri Binası'nın on dördüncü katını seçmişti çünkü polis dedektiflerinin orada görülmesi son derece doğal karşılanırdı. Ağır Suçlar'dan ya da PİB'den biri Carr'a nereye gittiğini sorarsa adliyeye der ve bu da soru işareti uyandırmazdı. Ramona Ramone'u bilinci yerinde olarak bulmayı umduğu adliye binası ayrıca County-USC Tıp Merkezi'ne de yakındı.

Merkezden ayrılmadan önce dedektif bürosunda Teğmen McAdams'ın kapısını çaldı. Ramona Ramone soruşturmasındaki son gelişmeleri aktardı. Teğmen, Trent'in muşta koleksiyonuna ve evini *baş aşağı ev* olarak nitelendirmesine yorum yapmadı. McAdams, elindekilerin dolaylı kanıt olduğunu söyleyip Ballard'ın heyecanının Trent'in eski karısının iddialarına dayandığını hatırlattı.

"Bundan daha fazlası gerekli," dedi McAdams.

"Biliyorum," dedi Ballard. "Daha fazlasını bulacağım da."

İşaretsiz polis arabasını alan Ballard 101 numaralı otoyoldan şehir merkezine yöneldi. Şehir merkezi trafiği, park yeri bulmak ve sonra da adliyede asansörü beklemek Carr'la buluşmasına yirmi dakika gecikmesine neden oldu fakat Ağır Suçlar dedektifini mahkeme salonunun önündeki ahşap bankta oturmuş telefonunda mesajlara bakarken buldu, yanına oturdu.

"Geciktiğim için özür dilerim. Her şey ters gitti. Trafik, park yeri, lanet asansörü bile on dakika bekledim."

"Mesaj atabilirdin ama unut gitsin. Mesele ne Ballard?"

"Pekâlâ, dün sana bir soru sormuştum ve sen cevap vermedin. Ya dikkatimiz dağıldı ya da geçiştirdin ama tam bir cevap alamadım."

"Hangi soruymuş o?"

"Bana Matthew Robison'ı neden aradığımı sormuştun ve ben de aradığımı nereden bildiğini sormuştum."

"O soruyu cevapladım. Bana, ona ulaşmaya çalıştığın bilgisi verildi demiştim."

"Onu inkâr etmiyorum. Ama onu aradığımı sana kim söyledi?"

"Anlamıyorum. Bunun ne önemi var ki?"

"Bir düşünsene. Robison kayıp, değil mi?"

Carr hemen cevap vermedi. Hangi bilgileri paylaşabileceğini dikkatle seçiyor gibiydi.

"Onu arıyoruz, evet," dedi sonunda.

"Eğer hayattaysa, herhalde bulunduğu yerde cep telefonu yanındadır, değil mi?" diye sordu hemen. "Yoksa telefonu evinde ya da başka bir yerde mi bulunmuştu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"O halde eğer bir yerlerde saklanıyorsa telefonu yanındadır. Eğer ölmüşse telefonu onu öldüren kişidedir. Her halükârda, benim onu aradığım nasıl öğrenildi? Bana arama kayıtlarına bu kadar kısa sürede ulaşıldığını mı söyleyeceksin? Daha önce bir telefon şirketinden kayıtlarını bir günden kısa sürede hiç alamadım, bir de bunun kimsenin çalışmadığı cumartesi günü olduğunu düşün. Dahası Robison şüpheli de değil, tanık. Kayıtlarını almak için ortada muhtemel sebep de yok."

Carr yanıt vermedi.

"Sanırım alternatif şu; benim kayıtlarıma ulaştılar ya da telefonumu dinliyorlar, ama bu pek akla yatkın değil. Eğer dün bana baş şüpheli olmadığım konusunda yalan söylemediysen tabii. Öyle olsa konuşmamızı kayda almama izin vermezdin. Ve benimle konuşmadan önce haklarımı okurdun."

"Ballard şüpheli değilsin. Sana söyledim."

"Tamam, o halde tekrar soruma dönelim. Benim Robison'ı aradığım nereden biliniyor?"

Carr çaresizlikle başını iki yana salladı.

"Bak, bilmiyorum," dedi. "Belki hayati tehlike kartını kullanmışlardır. Adam ortadan kaybolmuştu ve başı belaya falan girmiş olabileceğinden kayıtlarına erişilmesine izin verilmiştir."

"Onu da düşündüm ama akla yatkın değil," dedi Ballard. "Eğer iyi olup olmadığını öğrenmek isteselerdi konumunu bulmak için telefonuna ping atabilirlerdi. Başka bir şey daha var. Birileri onu aradığımı biliyor. Sana kim söyledi?"

"Beni dinle. Tek bildiğim, amirim toplantıdan çıktı ve bana senin Robison'ı aradığını söyledi, seni bulup nedenini öğrenmemi ve sana geri adım attırmamı istedi. Hepsi bu."

"Amirin kim?"

"Blackwelder."

"Tamam, Blackwelder ne toplantısına katılmıştı?"

"Ne?"

"Az önce amirinin bir toplantıdan çıkıp benimle ilgili talimatlar verdiğini söyledin. Anlamazlıktan gelme. Ne toplantısıydı?"

"Olivas ve birkaç SCB dedektifiyle toplantıdaydı. Chastain öldürüldükten sonra Ağır Suçlar soruşturmaya dahil edildi ve Olivas o toplantıda Blackwelder'ı bilgilendirdi."

"Yani kaynak Olivas. Bir şekilde benim Robison'ı aradığımı öğrenmiş."

Carr kimsenin onları izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. İnsanlar vızır vızır sağa sola koşturuyorlardı fakat iki dedektifle hiçbiri ilgilenmiyordu.

"Olabilir," dedi. "Odadaki tek adam o değildi."

"Olabilirden fazlası," dedi Ballard. "Düşünsene. Eğer telefon Olivas'ta değilse benim Robison'ı aradığımı nereden öğrendi?"

Ballard bekledi ama Carr suskunluğunu korudu.

"Burada bir terslik var," dedi.

"Bu senin polis teorinin parçası değil mi?" dedi Carr sonunda. "Bunu bir polise yüklemek istiyorsun."

"Sorumlu kimse ona yüklemek istiyorum. Hepsi bu."

"Ee, bir sonraki hamle ne peki?"

"Bilmiyorum. Ama bence dikkatli hareket etmelisin."

"Dinle Ballard, anlıyorum. Olivas sana büyük haksızlık yaptı. Ama elinde kanıt olmadan onun bunu bildiğini ya da bilgi sahibi olduğunu ima etmek..."

"Öyle bir şey yapmıyorum ben."

"Bana öyle görünüyor."

Sinirlenen Ballard ne yapacağına karar verirken etrafına bakındı.

"Gitmeliyim," dedi nihayet.

"Nereye?" dedi Carr. "Ballard her halükârda vakadan uzak durmalısın."

"Üzerinde çalışmam gereken kendi vakam var. Merak etme."

Ayağa kalktı, Carr'a baktı.

"Bana öyle bakma," dedi Carr. "Elinde kanıt yok. Sadece bir teorin var. Ama teorinde haklı olsan dahi teşkilatta herkesin se-

nin düşmanın olduğunu bildiği birini suçlamak kabul görmez Ballard."

"En azından henüz," dedi Ballard.

Uzaklaşmaya başladı.

"Ballard buraya gelir misin?" dedi Carr.

Ballard dönüp tekrar ona baktı.

"Neden?" dedi. "Sen hiçbir şey yapmayacaksın ve benim de yürütmem gereken bir soruşturmam var."

"Bir dakika oturur musun?" diye rica etti Carr.

Ballard gönülsüzce oturdu.

"Bunu dün de yaptın," dedi Carr. " 'Yürütmem gereken bir soruşturmam var. Hoşça kal.' Diğer vakada bu kadar önemli ne var?"

"İnsanlara sırf hoşuna gittiği için zarar veren bir adam var," dedi Ballard. "Çok kötü biri ve ben onu durduracağım."

"Thomas Trent mi?"

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

Ballard başını iki yana salladı. Cevaba gerek yoktu ama Carr yine de verdi.

"NCİC'ye tüm erişimler kaydedilir," dedi. "Masadaki üç azılı suçluyu ve şu Thomas Trent'i araştırdığını gördüm. Bu herifin kim olduğunu ve ben de aralarındaki bağlantıyı merak ediyordum."

"Artık biliyorsun," dedi Ballard. "Bağlantı yok. Siz var ya... O vakanın ne Chastain'le ne Dancers'la ne de başka bir şeyle alakası var."

"Güzel."

"Bak, sana söylediklerimle ilgili bir şeyler yapacak mısın yapmayacak mısın?"

"Yapacağım Ballard ama ima ettiğin şeyi bir düşün. Bir polis teğmen, barda beş kişiyi öldürüyor, sonra da bir polisi haklıyor? Ne için? Kumar borcu yüzünden mi? Bence epey abartılı."

"İnsanların bir başkasını neden öldürdüğünün açıklaması yok. Bunu biliyorsun. Ayrıca o çizgiyi bir kere geçtin mi ha bir olmuş ha altı."

Ballard koridora bakındı. O anda bir adam ondan gözlerini kaçırdı. Koridorun karşı tarafında, bir mahkeme salonu mesafedeydi. Takım elbise giyiyordu fakat avukattan çok polise benziyordu.

Ballard gayet doğal Carr'a baktı.

"Biri bizi izliyor," dedi. "Siyahi erkek, tıknaz, kahverengi takımlı, koridorun karşısında, ileride."

"Rahatla," dedi Carr. "Quick o, ortağım."

"Ortağını mı getirdin?"

"Sağın solun belli olmuyor Ballard. Bir sorun çıkmadığından emin olmak istedim."

"Dünkü 'randevumuzda' da orada mıydı?"

"Yakınlardaydı, evet."

Ballard, Carr'ın ortağına tekrar baktı.

"Bana o kadar da çabuk görünmedi," dedi Ballard.

Carr güldü.

"Adı Quinton Kennedy," dedi. "Biz ona Quick diyoruz."

Ballard başını salladı.

"Bak," dedi Carr. "Söylediklerinin hepsini dikkate alacağım, tamam mı? Gidip amirimle konuşacağım ve Robison'ın telefonuyla ilgili meseleyi açıklığa kavuşturacağım. Senin onu aradığını nasıl öğrendiğimizi öğreneceğim. Eğer dediğin gibi çıkarsa sana dönerim ve bir sonraki hamlemizi konuşuruz. Ne yapacağımızı falan."

"Savcılığa gideriz," dedi Ballard. "A-SİD'e gideriz."

"Yani o kadar hızlı gitmeyelim istersen. Senin aramalarınla ilgili olarak bilgiden çok daha fazlasına ihtiyacımız var. Yine de makul bir açıklaması olabilir."

"Sen öyle düşünmeye devam et Carr. Ayrıca Quick'i de sakın peşinden ayırma. Sonun eski ortağım gibi olsun istemezsin."

Ballard tekrar ayağa kalktı. Tek kelime etmeden asansöre doğru yürüdü. Quick'i alay edermiş gibi selamladı, dedektif ona kim olduğunu bilmiyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. Ama bunun için çok geçti.

24

Ballard, County-USC'nin üçüncü katındaki yoğun bakım hemşire bankosuna geldiğinde hem iyi hem kötü haberler aldı. İyi haber, Ramona Ramone'un bilincinin yerine geldiği ve hayati tehlikeyi atlattığıydı. Kötü haberse hâlâ entübe olduğu ve konuşamayacağıydı. Ayrıca el işaretleriyle anlattığı kadarıyla neden hastanede olduğunu ya da başına ne geldiğini bilmediğiydi.

Ballard Ramona'yı görmek için izin aldı. Odaya girerken Ramona şiş olan gözlerini hafif araladı, birbirlerini ilk kez gördüler. Kurbanı şuuru yerinde ve içinde bulunduğu durumu kavramış olarak görmek yürek burkucuydu. Gözlerinde saf bir korku vardı. Bilinmeyenin korkusu.

"Ramona," diye başladı Ballard. "Adım Renée. Los Angeles Emniyeti'nde dedektifim ve sana bunu yapan adamı bulacağım."

Ballard yanında getirdiği dosyayı yan sehpaya koydu, yatağın yanı başında dikildi. Ramona'nın gözleri endişeyle bakıyordu. Yüzünün sağ tarafı epey şişti, asimetrik görünüyordu. Ballard uzanıp elini tuttu, başparmağını avucuna koydu.

"Artık güvendesin," dedi. "Bundan sonra kimse sana zarar vermeyecek. Şimdi senden istediğim, söylediklerimi anlıyorsan başparmağımı sıkman."

Ballard bekledi, çok geçmeden parmağının sıkıldığını hissetti.

"Pekâlâ, güzel. Güzel Ramona. Hadi yapalım şunu: Sana evet hayır soruları soracağım, tamam mı? Cevabın evetse parmağımı bir kez sıkıyorsun. Cevabın hayırsa parmağımı iki kez sıkıyorsun. Tamam mı?"

Ballard bekledi, parmağı bir kez sıkıldı.

"Güzel. Hemşire başına ne geldiğini hatırlamakta zorlandığını söyledi. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

İki sıkış.

"Hatırladığın bazı şeyler var yani?"

Tek sıkış.

"Pekâlâ, ben sana bildiklerimizi anlatayım, sonra oradan devam edelim. Bugün pazartesi. Perşembe gecesi geç saatlerde Santa Monica Bulvarı'nda Highland Caddesi yakınlarında bir otoparkta bulundun. İsimsiz bir ihbardı ve seni bulan memurlar başta öldüğünü sanmışlar. O kadar kötü durumdaymışsın yani."

Ramona gözlerini kapadı, açmadı. Ballard devam etti.

"Memurlar ambulansı beklerken bir an bilincin yerine gelmiş. Baş aşağı evle ilgili bir şeyler söyleyip tekrar şuurunu yitirmişsin. Elimizdeki bütün bilgi bundan ibaretti. O zamandan bu yana, yaşadığın karavana gittim, oradakiler beş gündür seni görmediklerini söylediler. Bence bütün bu süre zarfında biri seni esir tutuyordu, Ramona. Ve canını çok fena yaktı."

Ballard, Ramona'nın gözlerinin kenarında bir damla yaş oluştuğunu gördü. Ramona gözlerini kırpıştırdı, Ballard'a baktı. Soru sorma zamanı gelmişti.

"Ramona baş aşağı evi hatırlıyor musun?"

İki sıkış.

"Tamam. Peki sana zarar veren adam? Onu hatırlıyor musun?"

Ballard bekledi ama Ramona'dan tepki gelmedi.

"Bu, net hatırlayamıyorsun mu demek?"

Tek sıkış.

"Tamam, sorun değil. Sorun değil. O halde basitleştirerek gidelim. Adamın hangi ırktan olduğunu hatırlıyor musun?"

Tek sıkış.

Ballard dikkatli olmalı, onu yönlendirmemeye özen göstermeliydi. Atacağı yanlış bir adımda, savunma avukatı Ramona'yı paramparça ederdi.

"Tamam, sana bazı seçenekler sunacağım ve sen de cevabına göre parmağımı bir veya iki kez sıkmaya devam edeceksin. Anlaştık mı?"

Tek sıkış.

"Hispanik miydi?"

İki sıkış.

"Tamam, Afro Amerikalı mıydı?"

İki sıkış.

"Beyaz bir adam mıydı?"

Uzun bir tek sıkış.

"Tamam, beyaz bir adamdı. Teşekkür ederim. Biraz eşkâli üzerinde çalışalım. Öne çıkan bir fiziksel özelliği var mıydı?"

İki sıkış.

"Gözlüklü müydü?"

İki sıkış.

"Sakalı ya da bıyığı var mıydı?"

İki sıkış.

"Uzun boylu muydu?"

Tek sıkış.

"Bir seksenden fazla mı?"

Ramona elini salladı, konuşmaya üçüncü bir işaret ekledi.

"Bu, emin değilsin mi demek?"

Tek sıkış.

"Tamam, anladım. Güzel. Emin olmadığında elini bu şekilde salla. Yanımda sana göstermek istediğim bazı fotoğraflar getirdim. Buna fotoğraf teşhisi deniyor. Bu adamlardan biri, sana zarar veren adama benziyor mu bilmek istiyorum. Gösterebilir miyim?"

Tek sıkış.

"Sana altı fotoğrafı aynı anda göstereceğim. İstediğin kadar bakabilirsin. Sonra fotoğraflardan tanıdık gelen var mı diye soracağım. Tamam mı?"

Tek sıkış.

Ballard, Ramona'nın elini bıraktı, yan sehpaya dönüp dosyayı aldı. Kapağını arkaya katladı. Altı sabıka fotoğrafı, altı kutucuğun içine yerleştirilmişti. Her fotoğrafın altında bir rakam vardı. Ballard dosyayı yatağın üzerinde tuttu. Ramona'nın göz hizasına denk gelecek şekilde otuz santim kaldırdı. Kurban bariz bir korku ve tedirginlikle fotoğrafları incelerken onu izledi. Ballard tek kelime etmeden dosyayı neredeyse bir dakika boyunca tuttu.

"Pekâlâ," dedi.

Başparmağını Ramona'nın avucuna koydu.

"Ramona fotoğraflardaki adamlar arasında seni inciten adama benzeyen biri var mı?"

Ballard bekledi, sonunda Ramona elini salladı.

"Emin değil misin?"

Tek sıkış.

"Tamam, teker teker gidelim. Bir numaralı fotoğraftaki adam seni inciten adama benziyor mu?"

İki sıkış.

"İki numaralı fotoğraftaki adam seni inciten adama benziyor mu?"

İki sıkış.

"Tamam, ya üç numara? Seni inciten adama benziyor mu?"

Bu kez Ramona elini salladı.

"Emin değilsin ama biraz tanıdık geliyor."

Tek sıkış.

"Tamam. Bir sonrakine geçelim. Dört numaralı fotoğraftaki adam.

Yine el sallama.

"Dört numara da tanıdık geliyor."

Tek sıkış.

"Peki ya beş numara Ramona? Seni inciten adam bu olabilir mi?"

Hafif bir el sallama, neredeyse tereddütlü.

"Beş numara da olabilir. Şimdi de altı numaraya bakalım. Seni inciten o olabilir mi?"

İki kararlı sıkış.

"Pekâlâ, kesinlikle olamaz."

Ballard dosyayı kapayıp tekrar sehpanın üzerine koydu. Ramona'ya altı fotoğraftan üçü tanıdık gelmiş ama hiçbirini teşhis edememişti. Trent'in fotoğrafı beş numaraydı. Tanıdık gelen diğer iki fotoğraf, an itibarıyla eyalet hapishanesinde yatan ve kurbanı kaçırıp saldırma ihtimali olmayan adamlardı.

Ballard aradığı cevabı bulamamıştı, düş kırıklığından kurtulmalıydı. Ramona'da beyin hasarı oluşmuştu ve hâlâ iyileşme sürecindeydi. Bu tarz yaralanmaların iyileşme süreleri değişmekle

birlikte şu anda hatırlanmayan bir şey daha sonradan tüm ayrıntılarıyla hatırlanabiliyordu. Hafızanın hiç geri gelmeme ihtimali de vardı. Ballard'ın beklemesi gerekecekti, ama o beklemek istemiyordu. Fail Trent olsun olmasın, Ramona'ya zarar veren kişi, Ballard beyninin iyileşmesini beklerken tekrar başkalarına saldırabilirdi.

Ballard kurbana döndüğünde neşeli bir ifade takındı.

"İyi iş çıkardın Ramona. Önemli olan, iyileşmeye devam etmen. Bakarsın hafızan geri gelir."

Ballard uzanıp elini sıktı.

"Yarın tekrar uğrayacağım."

Ramona da onun elini sıktı.

Ballard merdivenlere giderken üniformalı bir güvenlik görevlisinin hemşire bankosunun yakınlarında oyalandığını fark etti. Onu daha önce görmemişti. Yanına gitti, yaklaşırken rozetini gösterdi.

"Ballard, LAPD. Hep bu katta mı görev yaparsınız?"

"Hayır, nöbetçi hemşire buradaki suç kurbanları yüzünden ilave güvenlik talep etti."

"Güzel. Buna yetki veren Roosevelt miydi?"

"Hayır, Roosevelt gece nöbetçisi."

Ballard kartvizitini çıkardı, görevliye uzattı.

"Üç yüz yedideki hastayı yakından izleyin. Bir şey olursa haber verin, olur mu?"

Görevli, kartı bir süre inceledi.

"Anlaşıldı."

Ballard hastanenin kapısının önünde durup durum değerlendirmesi yaptı. Soruşturmalarının tüm cephelerde tıkandığı gerçeğiyle karşı karşıyaydı. Ramona Ramone, saldırganını teşhis

edememişti. Ballard saldırganın Trent olduğuna ne kadar emin olursa olsun elinde hiçbir delil yoktu.

Chastain/Dancers soruşturmasına gelince, vaka onun vakası değildi. Carr da ona sunduğu önemli ipuçlarını takip etmekte gönülsüz davranıyordu.

Keyfi kaçmıştı, kendini aciz hissediyordu. Elini cebine soktu. Beatrice Beaupre'nin önceki gece verdiği anahtarın dişlerinin üzerinde başparmağını gezdirdi. Baş aşağı eve gidip içine bakma dürtüsünü kontrol etmeye çalıştı. Bu geçmemesi gereken önemli bir çizgiydi. Onu böyle bir şeyi düşünmeye itenin düş kırıklıkları olduğunu biliyordu.

Anahtarı bırakıp telefonunu çıkardı. Valley'deki Acura galerisini aradı, Thomas Trent'i sordu. O çizgiyi geçmedeki ilk adım, onun doğrulanabilir bir konumda olduğuna emin olmaktı.

"Üzgünüm, Tom bugün izinli," dedi sekreter. "Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Hayır, mesaj bırakmayacağım," dedi Ballard.

Görüşmeyi sonlandırdı, Trent'in evine gizlice girme planı suya düştüğü için hafif bir rahatlama hissetti. Trent işte değilken çok tehlikeli bir girişim olurdu. Evde olmasa bile her an gelebilirdi. Mümkün görünen bir fikir daha başlamadan sona ermişti.

"Aman, boş ver," dedi Ballard.

Saat daha ikiydi ve izin günüydü. Ertesi gün gece yarısına kadar mesaisi yoktu. Kafasını boşaltmasını ve keyifsizliğini atmasını sağlayacak tek şeyi yapmaya karar verdi.

Kuzeye gitmeye karar verdi.

25

Ballard saat dörde kadar polis aracını bırakıp minibüsünü almış, öğle yemeğini yemiş, köpeğini almak için Venice'e gitmişti. Pacific Coast otoyolunda kuzeye, Ventura'ya doğru yol alıyordu. Camları indirmiş, deniz havasını soluyordu. Vakalar zihninde uçuşuyordu. Lola ön yolcu koltuğunda, burnu dışarıda oturuyordu.

Yolculuğa başladıktan bir saat kadar sonra Mugu Burnu'nu geçtiği sırada 818 alan kodlu numaradan gelen telefonla tüm bunlar değişti. Valley semtine ait. Numarayı tanıyamadı ama yine de açtı.

Arayan Trent'ti.

"Alo!" diye söze girdi Trent neşeyle. "Tom Trent. Bil bakalım neye bakıyorum."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ballard tereddütle.

"2017 model, kutup beyazı bir RDX, tam donanımlı ve yola çıkmaya hazır. Galeriye ne zaman uğramak istersin?"

"Şey, şu an orada mısın?"

"Aynen öyle."

Ballard anlamıyordu. Daha birkaç saat önce aramış, işte olmadığı söylenmişti. Trent şaşkınlığını sezmiş gibiydi.

"Bugün izin günüm aslında," dedi, "araç tedarikten aradılar ve beyaz RDX'in gönderildiğini söylediler, ben de hemen geldim. Bunu kimsenin elimizden almasına izin vermemek için. Bu akşam kaç gibi gelirsin?"

Ballard bir randevu ayarlayıp Trent galeride beklerken evine gidebilirdi. Ama hastaneden ayrıldığından bu yana geçen saatlerde o çizgiden uzaklaşmıştı ve an itibarıyla çizgiyi geçebileceğine emin değildi. Kaldı ki büyükannesini çoktan arayıp akşam yemeğe geleceğini haber vermişti.

"Bu akşam olmaz," dedi. "Gelemem."

"Stella bunu buraya senin için getirttim," dedi Trent. "Çok güzel. Dikiz aynası falan, her şeyi var. İşten sonra uğrasan, nasıl olur?"

"Bu akşam eve gitmiyorum Tom. Şehir dışındayım."

"Sahi mi? Şu sörf kamyonetinle sörf yapmaya mı gidiyorsun?"

Ballard donup kaldı fakat sonradan test sürüşüne çıkarken minibüsünü galerinin önüne çektiğini ve sörf tahtasının da tavanda olduğunu hatırladı.

"Hayır Tom, sörf yapmaya gitmiyorum. İş için şehir dışındayım ve döndüğümde seni arayacağım. Yanlış anlaşılma olduysa özür dilerim."

Trent'in cevap vermesine fırsat tanımadan görüşmeyi sonlandırdı. Aramada içini ürperten bir şey vardı. Bir test sürüşüne dayanarak bu kadar samimiyet fazlaydı.

"Kahretsin," dedi.

Lola dönüp ona baktı.

Telefonu tekrar çaldı, içinde hızla bir öfke dalgası kabardı. Trent'in tekrar aradığını sandı.

Ama arayan Trent değildi. Rogers Carr arıyordu.

"Pekâlâ, mahkeme emriymiş," dedi. "SCB o bilgiyi telefon kayıtlarından almış."

Robison'ın telefonundan ve Ballard'ın onu aramasından bahsediyordu. Ballard işkillendi.

"Muhtemel sebebi nasıl halletmişler? Adam şüpheli değil, tanık."

"Şüpheli dememişler. Zorlayıcı şartları öne sürmüşler, telefonun sahibinin hayatının tehlikede olduğunu söylemişler. Hepsi bu."

"Başka bir şey öğrenebildin mi? Onu başka kim aramış ya da o kimi aramış gibi?"

"Hayır Ballard, öğrenemedim. Hatta sormadım bile, çünkü soruşturmada bana verilen görevin parçası değildi."

"Elbette öyle. Yani kafanı kuma gömmek varken neden fazlasını yapasın ki?"

"Ballard..."

Telefonu kapadı. Ventura'ya kadar sessizlik içinde ilerledi. Soruşturmanın dışında kalmanın neden olduğu kızgınlığını zar zor kontrol edebiliyordu.

O akşam büyükannesi Ballard'ı çocukken en sevdiği yemeği yaparak neşelendirmeye çalıştı: kuru börülce, *guacamole* soslu pilav ve kızarmış *plantin*. Ballard yemeğe bayılmıştı ama aşçıya iltifat etmek dışında pek konuşmadı. Daha çok konuşan ve soruları soran aşçıydı.

Tutu ufak tefek bir kadındı ve yaşı ilerledikçe daha da küçülüyor gibiydi. Fındık rengi derisi yıllarca güneşte kalmaktan sertleşmişti. Önce oğluna sörf yapmayı öğretmiş, ardından müsabakalarda onu izlemek için dünyanın çeşitli plajlarını dolaşmıştı. Yine gözünden bir şey kaçmıyordu ve torununu iyi tanıyordu.

"Vaka üzerinde mi çalışıyorsun?" dedi.

"Çalışıyordum," dedi Ballard. "Ama tıkandım."

"Ama bir şeyler üzerinde çalışıyorsun. Görebiliyorum. Çok sessizsin."

"Galiba. Özür dilerim."

"Önemli bir işin var. Sorun değil."

"Hayır, sorun. Kısa süreliğine de olsa bazı şeyleri unutmalıyım. Sakıncası olmazsa yemekten sonra garaja gidip biraz çamaşır yıkayıp tahta cilalamak istiyorum."

"Kürek çekmeyecek misin?"

"Biraz değişikliğe ihtiyacım var sanırım."

"Ne istersen onu yap tatlım. Bulaşıktan sonra ben yatarım."

"Tamam Tutu."

"Ama bir şey sorayım, son zamanlarda Makani'den haber aldın mı hiç?"

"Hayır, Noel'den beri almadım."

"Ne yazık."

"Pek sayılmaz. Neyse o. Noel'de ve bir şey lazım olduğunda telefon bulup arıyor. Olsun."

Makani, Ballard'ın annesiydi. Renée'nin bildiği kadarıyla hayatta ve sağlıklıydı. Kaupo, Maui'de ücra bir çiftlikte yaşıyordu. Telefonu da interneti de yoktu. Rahmetli babasının büyüdüğü evde yaşamak için yirmi yıl önce anakaraya gitmesine izin verdiği kızıyla temas kurma eğilimi yoktu. Ballard üniversite okumak için memleketi Hawaii'ye döndüğünde bile bağlantı kurmamıştı. Ballard hep bu tavrı kendisinin Makani'nin dalgalara kaybettiği adamı hatırlatmasına yormuştu.

Ballard her zaman yaptığı gibi mutfakta kaldı, bulaşıklarda büyükannesine yardım etti. Ardından sarılıp iyi geceler diledi.

Lola'yı ön bahçeye çıkardı, köpek işini görürken o da bulutsuz gökyüzüne baktı. Sonrasında Lola'yı yatağına götürdü. Daha evvel minibüsten getirdiği kirli çamaşır çantasını almak için odasına gitti.

Ballard garajda kirlilerini atıp çamaşır makinesini çalıştırdı. Garajın arka duvarı boyunca uzanan tahta rafına gitti. Boyutlarına göre ayarlanmış sekiz tahta vardı: şu ana kadarki koleksiyonu. Tahtalarını kimseye vermezdi. Çok fazla anı taşıyorlardı.

İlk bölmeden kısa bir tahta çekti, cilalama ve temizleme tezgâhı olarak kullandığı ütü masasının üzerine baş aşağı koydu. Pembe kanallı, mor şal desen yüzeyli, Slick Sled marka, bir metre seksen santim uzunluğunda Biscuit model bir tahtaydı. İlk tahtasıydı, on üç yaşındayken babası almıştı. Sörf tasarımından ziyade canlı renklerinden ötürü seçmişlerdi. Yıllardır güneşe ve tuza maruz kalmaktan renkleri solmuştu ama hâlâ ani dönüşler yapabiliyor, dalgaları en az yeni modeller kadar dövebiliyordu. Yıllar ilerledikçe diğerlerine göre bu tahtayı daha çok tercih ediyor gibiydi.

İlk günden beri, Ballard onu temizleyip cilalama ve bir sonraki günkü macerasına hazırlama sürecini hep sevmişti. Babası ona güzel bir sörf gününün bir önceki geceden başladığını öğretmişti. Hollywood Şube'de ayakkabılarını parlatmaya ve deri kılıflarıyla kemerlerini yağlamaya saatler harcayan dedektifler biliyordu. Bu işlemler, muazzam bir odaklanma ve dikkat istediğinden vakaların yükünden uzaklaşabiliyorlardı. Zihinlerini boşaltıp yenileniyorlardı. Ballard için sörf tahtasını cilalamak aynı görevi görüyordu. Her şeyi geride bırakabiliyordu.

Yakınlardaki çalışma tezgâhının üzerinde duran alet kutusundan cila kazıyıcıyı aldı. Eski cilayı kazımaya başladı. Parçaların yere dökülmesine izin verdi, sonra toplardı. İşlemin son adımı temizlikti.

Eski cilanın büyük bölümünü kazıdığında çalışma tezgâhının üzerindeki raftan dört buçuk litrelik bir Firewater sörf tahtası temizleyicisi kaptı. Temizlik çözeltisini bir bezin üzerine döktü. Tepe ışığını yansıtana kadar tahtanın yüzeyini sildi. Duvar düğmesine bastı, temizleyicinin kimyasal kokusu dağılması için garaj kapısını açtı.

Tahtanın başına geri döndü. Tahtayı havlu kumaştan eski bir bornozla kuruladı, ardından raftan açılmamış bir cila kutusu aldı. Önce ince, sonra kalın bir tabaka cila sürdü. Hep sağ ayağı önde sörf yaptığından sol topuğunu koyacağı kuyruk kısmına fazladan cila sürdü.

Her sörfçünün cilasını kazıma biçimi farklıydı. Ballard daima babasının izinden gider, önden arkaya kazır, su hatlarını izleyen oluklara dokunmazdı.

"Akışına bırak," derdi babası.

Kazımayı bitirince işi bütün işlemin en önemli kısmıyla tamamlamak için masanın üzerinde tahtayı ters çevirdi: tahtanın suyla buluşacağı yüzeyi temizleyip parlatmak.

İlk olarak eğildi, burun civarındaki eski fiberglasın sağlamlığını inceledi. Tahtada Fiji'nin Tavarua Adası'na yapılan gezide çantanın içindeyken göçük oluşmuştu. Yirmi yılda bütün dünyayı gezen tahtanın tek kusuru, babasının yamasıydı. Yamanın elyafları yıpranmaya başlamıştı. Tahtayı yakında bir camcıya götürmesi gerekiyordu. Ama en azından bir gün daha idare edebilecek durumdaydı.

Bankın üzerindeki teneke kutudan bir sörf anahtarı alıp yüzgeci sıkılaştırdı. Son olarak tahtanın üzerine biraz daha temizleyici döküp bütün yüzeyi temizledi. Kuruladı ve hazırdı. O kadar pürüzsüz ve parlaktı ki tahtayı minibüsüne taşımak için kaldırdığında kendini görebildi.

Ayrıca arkasında ani bir hareketlilik sezdi. Tepki vermesine kalmadan kafasına siyah bir plastik poşet geçirilip boğazına dolandı. Tahtayı bırakıp boğuşmaya başladı. Poşeti ve onu tutan elleri yakalamaya çalıştı. Derken kalın, kaslı bir kol boynunun etrafını mengene gibi sardı. Biraz daha güç uygulayarak tam bir V şeklini aldı. Saldırgan geriye doğru yaslanıp Ballard'ı kaldırmak için göğsünü manivela olarak kullanırken Ballard'ın ayakları yerden kesildi.

Çok geçmeden Ballard havayı tekmelemeye başladı. Elleri tutunacak hiçbir şey bulamadı.

Derken her taraf karardı.

26

Ballard gözlerini açtı, başını kaldırmaya çalıştı. Arkasından loş bir ışık geliyordu. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kendisine ilaç verildiğini hemen anladı. Başını çevirdiğinde görüşü kovadaki su gibi bulandı, sonra düzeldi. Gözlerini kapayıp tekrar açtı. Hiçbir şey değişmedi.

Çıplak olduğunu ve vücudunda birkaç yerin acıdığını fark etti. Ağzına tıkaç bağlanmıştı. Kıpırdayamıyordu. Düz arkalıklı, ahşap bir sandalyede oturuyordu. Bilekleri belinin hizasında, sandalyenin arkasına bağlanmıştı. O kadar sıkı bağlanmış ve o kadar uzun süre bağlı kalmıştı ki parmaklarındaki his kaybolmuştu. Gövdesini saran kemer onu sandalyeye sabitliyordu. Ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına tutturulmuştu.

Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Dövülmüş müydü? Tecavüze uğramış mıydı? Kaygısını kontrol etmekte zorlanıyordu. Ağzındaki tıkaçla nefes almaya çalışırken göğsü daha da genişliyor, kemer memelerinin hemen altında kaburgalarını kesiyordu.

Tekrar başını kaldırıp etrafını süzdü. Solundaki boy aynasında bulanık yansımasını gördü. El ve ayak bilekleri siyah plastik kelepçelerle bağlanmıştı.

Sol tarafta ayrıca üzerinde anahtardan başka bir şey olmayan küçük bir masa vardı. Odanın uzak köşesinde yerden tavana

kadar yükselen perdeler kapalıydı ve kenarlarından ışık sızdığını görebiliyordu. Fakat gün ışığı mı ay ışığı mı yapay ışık mı olduğunu anlayamıyordu. Perdelerin yanına yığılmış giysilerini gördü. Vücudundan kesilerek ya da koparılarak çıkarılmış gibiydiler.

Nerede olduğunu anladı. Thomas Trent'in baş aşağı evinin alt katındaydı. İçerisini şu anda camın öbür tarafından görüyordu. Bunun ve içinde bulunduğu durumun felaketini fark ettiğinde göğsüne korkunç bir yumruk yemiş gibi hissetti. Kelepçelerini esnetti ama kımıldayamadı.

Burnundan solumaya başladı. Burnunda nefes almasını zorlaştıracak herhangi bir engel yoktu, havayı ciğerlerine uzun uzun çekti. Kanına ne kadar oksijen gönderirse zehir –artık hangi ilaç verildiyse– o kadar çabuk etkisini yitirirdi. Neler olduğunu hatırlamaya çalışırken zihni müthiş bir hızla çalıştı. Sörf tahtasını ve garajı hatırladı. Arkadan yakalanmıştı. Boğazının sıkıldığını hatırladı, midesi bulandı.

Tutu. Büyükannesi de kaçırılmış ya da yaralanmış mıydı? Trent, Ventura'yı nereden bilebilirdi ki?

Ventura'ya giderken Trent'le araba hakkında konuştuğunu hatırladı. Trent aramış, Ballard galeriye yaptığı daveti reddetmişti. Telefon bir aldatmaca mıydı yoksa? Onu takip mi etmişti? Polis olduğunu nasıl öğrenmişti?

Bu soruların tek bir yanıtı vardı ve bu da göğsüne yediği ikinci korkunç yumruk oldu.

Beatrice.

Ballard eski eşi yanlış okuduğunu anladı. Beatrice, Trent'e ondan bahsetmişti.

Ama bu yine de Ventura'yı, müşteri Stella'dan dedektif Ballard'a geçişi açıklamıyordu. Ballard, Beatrice'e galeriye gittiğini ve Trent'le konuştuğunu söylememişti.

Pacific Coast otoyolundayken gelen telefonu ve Trent'e şehir dışında olduğunu söylediğini hatırladı. Trent sörf kamyonetinden bahsetmişti. İzini minibüsünden mi sürmüştü? Kelepçeleri bir kez daha zorladı, yine kımıldayamadı.

Derken sesini duydu. Kanı dondu.

"Uğraşma Renée. Onlardan kurtulamazsın."

Ballard aynaya baktı ama odada hiçbir yerde onu göremedi. Derken Trent bir girintiden çıkıp yanı başında bitiverdi. Yanından geçti, dönüp ona baktı. İki eliyle tıkacı aşağıya çekti, çenesinin altına indirdi.

"Büyükannem nerede?" diye sordu Ballard sesi korkudan gergin. "Ona ne yaptın?"

Trent ona uzun uzun baktı, korkusunun tadını çıkarır gibiydi.

"Evinde, yatağında uzanmış mışıl mışıl uyuyordur herhalde," dedi sonunda. "Sen onu bırak da kendin için endişelen."

"Bana ne verdin? Hangi ilacı verdin?"

"Azıcık ketamin. İlacı özel durumlar için saklıyordum. Seni buraya getirirken sorun çıkarmanı göze alamazdım."

Ballard bunu olumlu bir gelişme olarak değerlendirdi. Ketamin hakkında bilgi sahibiydi. Yıllar içinde, revaçta olan ve daha sonra cinsel saldırı vakalarında karşısına çıkan tecavüz ilaçlarıyla ilgili bütün teşkilat bültenlerini yeterince okumuş ve incelemişti. Ketaminin başlıca anestezik olarak kullanılıyordu. Ama etkilerinin uzun sürmediğini de biliyordu. Daha birkaç dakika önce uyandığında hissettiği ölü toprağını üzerinden atmaya başlamıştı bile. Birazdan tamamen kendine gelirdi. Bunu Trent'in hatası olarak sayacaktı. Hata varsa umut vardı.

"Canın cehenneme Trent," dedi. "Bu işten yakanı kurtaracağını mı sanıyorsun? Sıfır ihtimal. Senin hakkında konuştuğum insanlar var. Raporlar yazdım. Ortağım var. Amirim var. Her şey bitti. İşin bitti. Bana ne yaparsan yap."

Trent kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum Renée," dedi. "Sörf kamyonetini buradan çok uzakta sahil boyunda bir kumsalda bulacaklar ve senden hiçbir iz olmayacak. Senin mutsuz olduğunu zaten biliyorlardı ve büyükannen de biraz mesafeli ve karamsar göründüğünü söyleyecek."

Ballard, Trent'in bütün akşam büyükannesinin evinde olup olmadığını merak etti. Akşam yemeğinde Tutu'yla sohbetini – tabii buna sohbet denebilirse– dinlemiş miydi?

"Bu sırada benimle konuşmaya da gelebilirler ama ellerinde ne olacak ki Renée? Hiçbir şey. Ellerinde hiçbir şey olmayacak. Benimse seni aradığımı ve sipariş verdiğin arabanın geldiğini söylediğimi duyan tanıklarım olacak. Sana galeriye gelmen için yalvardığımı ama senin hayır dediğini, arabayı artık istemiyorum dediğini söyleyecekler."

Gösteriş için durdu.

"Dedektif olan sensin," dedi sonunda. "Bu işler nasıl yürür? Ceset yok, kanıt yok, dosya yok."

Ballard cevap vermedi. Trent o zaman öne doğru eğildi, elini Ballard'ın sol kulağının yanındaki sandalye direğine koyarak destek aldı. Ardından aşağıya uzandı, diğer elini bacaklarının arasına sürükledi. Ballard kaskatı kesildi.

"Artık benimsin," diye fısıldadı.

Ballard yüzünü çevirdi ve oturduğu yerde gerilemek istedi ama gidecek yer yoktu. Trent elini yukarı götürdü, gücünü kontrol etmek istercesine Ballard'ın sağ kol kasını sıktı.

"Mücadeleyi severim," dedi. "Seni ilk gördüğümde mücadeleci olduğunu anlamıştım. Eğlenceli olacaksın."

Ardından sırıtarak doğrulurken Ballard'ın sağ meme ucunu okşadı.

"Sevdiğim başka bir şey daha var, ne biliyor musun?" dedi. "Mayo izin olmaması. Seni galeride gördüğümde mayo izin vardır diye düşünmüştüm. O pürüzsüz esmer ten... sahi nesin sen? Polinezyalı mı? Belki de yarı beyaz yarı Polinezyalı? Belki biraz da Meksikalı?"

"Canın cehenneme," dedi Ballard. "Ben neyim biliyor musun? Seni yakalayacak kişiyim."

Trent güldü.

"Göreceğiz Renée," dedi. "Bütün bunları daha sonra konuşabiliriz. Ama şimdi sana sormak istediğim önemli bir soru var."

Masanın üzerine uzanıp anahtarı aldı. Yüzünün önüne tuttu. Ballard anahtarı tanıdı. Beatrice'in verdiği anahtar. Blucininin cebine koymuştu.

"Bunu nereden buldun?" dedi Trent.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Ballard. "O benim değil."

"Zaten senin olmadığını biliyorum çünkü benim evimin anahtarı. Ön kapıda denedim. Ama pantolonunun cebinden çıktı ve onu nereden bulduğunu bilmek istiyorum."

"Söyledim ya, benim..."

Ansızın Trent sol eliyle Ballard'ın boğazını kavradı. Ballard'ın başını sandalyenin arkalığına çarptı ve orada tuttu. Öne doğru eğildi, Ballard Trent'in sıcak nefesini yüzünde hissetti.

"Bana yalan söyleme."

Ballard cevap veremedi. Trent'in eli solumasını engelliyordu. Tekrar bayılacağını hissettiği sırada Trent onu bıraktı.

Ballard konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

"Sana söyledim, anahtar benim değil."

"Senin pantolonundan çıktı! Kıyafetlerini karıştırıyorum ve evimin anahtarını bulu..."

Aniden durdu. Anahtara baktı. Trent'in yüzünü karanlık bir aydınlanma bulutu kapladı.

"Vay kaltak," dedi. "Bunu sana o verdi. Eski karım olacak o sürtükle konuştun, değil mi?"

"Hayır Trent," dedi Ballard. "Kimden bahsettiğini bile bilmiyorum."

Trent anahtarı Ballard'ın yüzüne on beş santim mesafede salladı.

"Yalancı," dedi. "Bunu sana o verdi. Saklamıştı ve evime girebilmen için anahtarı sana verdi. Adi sürtük!"

Trent, Ballard'dan uzaklaşıp yumruklarını şakaklarına götürdü. Gözlerindeki öfke görülüyordu. Ansızın Ballard'a döndü.

"Bak ne diyeceğim?" dedi. "Ben, sen ve o, üçümüzün arasında küçük bir buluşma ayarlayacağım. Eğlenceli olacak."

"Trent dur," dedi Ballard. "Bunu yapmak istemezsin. Onun kılına dokunursan polisler doğrudan buraya gelirler. Biliyorsun ki bir kadın öldürüldüğünde listenin en tepesinde eski koca yer alır. Benimle yetinirsen paçayı kurtarma şansın olur. Onu bu işin dışında tut."

Trent anahtarı masanın üstüne attı. Ballard'ın tam önüne geçti. Eğildi ve yumruklarını bacaklarının üzerine koydu.

"Onu bu şekilde kurtarmaya çalışman ne kadar asil bir davranış. İyi ama eski karım da tıpkı sörfçü kız gibi ardında iz bırakmadan sırra kadem basarsa ne olur?"

"Aynı şey Trent. Doğrudan buraya gelirler."

"Hiç sanmıyorum. Kadın sadomazoşist bir pornocuysa gelmezler. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence, 'Kurtulduk,' derler."

"Trent bunu yapma. Onun bununla bir ala..."

Cümlesini tamamlayamadı. Trent öne doğru uzandı, iki eliy-

le tıkacı yukarı çekip tekrar ağzını kapadı. Ardından arka cebine uzanıp siyah bir gözlük kabı çıkarıp açtı. Kabın içinde şırıngayla üzerinde etiket bulunan küçük kehribar bir şişe vardı. Ballard bunun ketamin olduğunu ve tekrar uyutulacağını anladı.

"Seni kısa süreliğine uyutmalıyım," dedi Trent. "Döndüğümde güzel karımla birlikte eğleneceğiz."

Ballard debelendi ama nafileydi. Konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Trent şırıngayı şişenin kauçuk kapağına sapladı, bir miktar şeffaf sıvı çekti.

"Bu şeyi kedi ve köpeklerde kullanıyorlar," dedi. "İnsanlarda da epey işe yarıyor."

Şişeyi ve gözlük kabını masanın üzerine koydu. İğneyi havada tutup parmağıyla fiskeledi.

"Baloncuk olsun istemeyiz, değil mi?"

Ballard gözlerine yaşlar doldu. Tek yapabildiği onu izlemekti. Trent eğildi, eliyle sandalyenin direğinden destek aldı. İğneyi Ballard'ın sol baldırına sertçe batırdı. Ballard sıçradı ama elinden başka bir şey gelmiyordu. Trent başparmağıyla pistonu yavaşça iterken Ballard ilacın vücuduna girdiğini hissetti.

"İlaç etkisini hemen gösterir," dedi Trent. "Taş çatlasa iki dakika."

Geri çekildi, şırıngayla şişeyi kaba koymaya başladı.

"Adi karı için lazım olabilir," dedi. "Kolay teslim olmaz."

Ballard Trent'i uzaktan izledi, sanki aralarında bir tünel vardı. Ketaminin vücudunda yayıldığını hissedebiliyordu. Kaslarını esnetmeye çalıştı ama onu bile yapamadı. Çaresizdi. Trent bunu fark etti, gözlük kabını kapadıktan sonra ona baktı. Gülümsedi.

"Güzel his değil mi?"

Ballard ona baktı, sandalyeden kayıp gidiyordu sanki. Çok geçmeden tünel çöktü ve ışık bir nokta halini aldı. Çok geçmeden ışık da kayboldu.

27

Ballard kan tadı aldı. Gözlerini açtı ama kafası hâlâ karışıktı. Çok geçmeden her şeyi hatırladı. Baş aşağı ev. Sandalye. Kelepçeler. Trent. Tıkaç yüzünden ağzının kenarları yırtılmıştı. Boynu kaskatıydı, güçlükle oynatabiliyordu. Çenesini yukarı kaldırdığında görüntü yine bulanıklaştı.

Oda karanlıktı. Trent çıkarken ışığı söndürmüştü. Ballard yalnızca odanın öbür tarafındaki perdelerin etrafını saran loş ışığı görebiliyordu. Ne zamandır baygın olduğunu ya da Trent'in ne zaman geleceğini bilmiyordu.

Etrafına bakındı, aynada karanlık yansımasını gördü, hâlâ bağlıydı. Vücudunu gerdi, kelepçeler önceki kadar sağlamdı. Düşüncelerini sakinleştirmeye, hissettiği paniği azaltmaya çalıştı.

Beatrice'le başladı. Trent onu yakalamaya gitmişti. Ballard baş aşağı evin yerini ve Beatrice'in nerede yaşayıp çalıştığını biliyordu. Normal trafikte en az yirmi beş dakika gidiş, yirmi beş dakika da geliş sürerdi. Eğer gece yarısıysa çok daha az sürerdi. Eğer gün ortasıysa çok daha fazla sürerdi. Trent'in bir de Beatrice'i kaçırıp kontrol altına alması gerekecekti. Eğer Beatrice depoda tek başınaysa zor olmazdı. Porno çekiminin ortasındaysa etrafta bir sürü insan olurdu ki bu da hem Trent'in işini hatırı sayılır derecede karmaşıklaştırır hem de ona zaman kaybettirirdi.

Çok fazla değişken vardı ve hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü Ballard ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu. Bildiği tek şeyse ona umut verdi. Artık yalnızdı ve Trent bir hata yapmıştı. Daha önce aynada kendine baktığında el ve ayak bileklerinin sandalye direklerine siyah plastik kabloyla bağlı olduğunu görmüştü. Hırdavatçıda satılanlara benziyorlardı. İnceydiler. Kabloları bir arada tutmak ya da endüstriyel ve hane ihtiyaçlarını karşılamak için tasarlanmışlardı. Polislerin kullandığı, insanları zapt etmek için kullanılan türden bir kablo değildi.

Amaçları ve sağlamlıklarına bakılmaksızın tüm kablo bağlarının tek bir ortak özelliği vardı; fizik kurallarına karşı tamamen savunmasızdılar.

Kolluk kuvvetlerinde, kablo bağları ya da plastik kelepçeler, resmi olarak geçici zapt etme araçları olarak görülürdü. Normal kelepçelerle aynı seviyede değillerdi. Çünkü biri plastikten, biri çelikten yapılmıştı. Resmi bildirilerde, yoklama odalarında ve karakolların arka koridorlarında anlatılan pek çok hikâye ve uyarı vardı. Mesaj basitti: plastik kelepçeyle bağlı tutukludan gözünü bir an bile ayırma. Ne kadar sağlam olduklarının önemi yoktu. Plastik, fizik kurallarına tabiydi. Sürtünme ısı üretir. Isı plastiği genleştirir.

Ballard bileklerini oynatmaya çalıştı. Bu kez kelepçeleri zorlamak yerine ellerini sandalyenin direkleri boyunca aşağı yukarı hareket ettirdi. Kelepçeler o kadar sıkıydı ki her iki yöne de bir santimden fazla oynatamıyordu. Ama o bir santim yeterliydi. Kollarını piston gibi kullanmaya başladı. Aşağı yukarı, aşağı yukarı. Plastikle ahşap arasında sürtünme oluşturabilmek için olabildiğince hızlı yapıyordu. Sert plastik kablolar hemen derisini kesmeye başladı. Ama çok geçmeden ürettiği ısıyı da hissetti. Bu onu daha hızlı hareket etmeye itti.

Acı neredeyse dayanılmaz bir hal alırken bileklerinden ellerine doğru kan aktığını hissetmeye başlamıştı. Ama Ballard durmadı. Çok geçmeden bir santimlik hareket iki santime, sonra beş santime çıktı. Plastiğin gevşemeye başladığını hissediyordu.

Tıkacı ısırdı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama sürtünmeye devam etti. Kendi hesabıyla iki dakikada bir durarak bağların genişliğini kontrol ediyordu. İki taraf için de aynı gayreti göstermesine rağmen sol bileğindeki bağ, sürtünmeye ve ısıya daha çabuk tepki veriyordu. Sağ taraf için uğraşmayı bırakıp sol tarafa yüklendi, bütün kuvvetini piston gibi çalıştırdığı koluna verdi.

Kolu omzuna ve boynuna kadar ağrıyordu fakat devam etti. Çok geçmeden kan ve ter bileğini kayganlaştırdı. Birdenbire elini yukarı çekti. Avucundan bir parça deri soyulsa da eli kelepçeden tamamen kurtuldu.

Bir eli kurtulmuştu, tıkaca rağmen bağırdı, ilkel bir çığlık dürtüsü. Parmakları hâlâ uyuşuktu. Kanlı elini ağzına götürdü ve tıkacı çenesine indirmeyi başardı.

Odanın içine doğru "Adi herif!" diye bağırdı.

Hızlı hareket etti. Trent anahtarı masanın üzerinde bırakmıştı. Ballard sürgülü kapıdan sızan ışıkta anahtarın parladığını görebiliyordu. Masaya uzandı ama yetişemedi. Serbest elini bir sarkaç gibi kullanarak sandalyeyi devrilene kadar öne doğru salladı. Sandalye devrilirken anahtarı almaya çalıştı fakat ıskaladı ve yüz üstü yere düştü.

Ama yerdeyken masanın ayağına rahatlıkla ulaşabilirdi. Masayı çekip öne doğru yatırdı. Anahtar ulaşabileceği bir yere düştü. Anahtarı aldı ama başparmağıyla işaretparmağı hâlâ uyuşuktu.

Sol elini sallayarak canlandırmaya çalışırken kolunu aşağı yukarı hareket ettirerek sağ elini de kurtarmaya çalıştı. Biraz

sonra sol elindeki his epey geri gelmişti. Anahtarı kavradı, dişlerini sağ elini zapt eden plastik kablo üzerinde testere gibi kullandı. Saniyeler içinde ikinci kablo koptu ve iki eli de serbest kaldı.

Yerde yanlamasına yatarken gövdesine dolanan kemeri çözdü. Ayak bilekleri hâlâ sandalyeye bağlıydı. Sol tarafına döndü, yanlamasına eğilerek sandalyenin ön ve arka ayakları arasındaki çapraz payandalardan birini kavradı. Sökmeye çalıştı ama çok sağlamdı. Kanayan elinin topuğunu kullanarak payandaya bir darbe indirdi fakat yine bir şey olmadı. Tekrar tekrar vurduysa da sonuç değişmedi.

Bir sonraki darbede bütün gücünü kullandı. Çatırtı payandadan mı elinden mi geldi bilmiyordu.

"Lanet olsun!"

Bir an durakladı. Ağrı biraz hafifleyince payandayı tutup asıldı. Ahşap kırılmıştı, ortasından çekince çıktı. Ardından plastik kabloyu sandalyenin bacağı boyunca aşağıya indirerek ayağını kurtardı.

Üç uzvu serbest kalan Ballard sandalyeyi odanın duvarına götürmeyi başardı. Boştaki ayağının topuğuyla kalan payandayı tekmeledi. Ayağı tamamen uyuştuğu için fazla acı hissetmedi.

Sonunda serbest kalan Ballard yerde oturup bileklerini ve ayaklarını ovuşturarak canlandırmaya çalıştı. Uyuşma geçtikçe yakıcı bir acı hissetmeye başladı. Ayağa kalkmayı denedi fakat dengesini sağlayamadı. Öne doğru sendeledi. Odanın öbür tarafında duran kıyafetlerine doğru emekledi.

Kıyafetleri o kadar çok yerinden kesilmişti ki tamamen kullanılamaz haldeydiler. Cep telefonunun giysilerinin arasında olabileceği umudu, garaja giderken onu odasında şarjda bıraktığını hatırlamasıyla umudu söndü.

Telefon ve kıyafet için evin başka yerlerine bakması gerekeceğini biliyordu. Tekrar doğrulmaya çalıştı, elini uzattı, aynalı duvardan destek aldı. Aynada kanlı bir el izi bıraktı.

Diğer eliyle perdeye asıldı, kenarlardan sızan ışığın verandadaki tepe lambasından geldiğini gördü. Dışarısı karanlıktı. Gece yarısı gibiydi.

Valley'nin yolları boş olacağı için Trent'in umduğundan daha kısa sürede geri dönebileceğini fark ettiği anda yukarıdan gelen büyük bir titreşimle ev adeta sallandı.

Garaj kapısı açılıyordu.

Ballard'ın vücuduna adrenalin hücum etti. Ayakta durmakta hâlâ zorlanıyordu ama ilerledi. Odanın kapısını açtı, küçük bir koridora çıktı. Yukarı çıkan basamaklar ve yerde açılan bir kapak gördü. Tereddüt etti, tekrar aynalı odaya girdi ve kapıyı kapadı. Evin neresinde olduğunu biliyordu fakat içinde bulunduğu oda dışındaki evin planını bilmiyordu. Sürgülü kapıdan çıkıp dış merdivenleri kullanabilirdi. Çıplak ve özgür şekilde sokağa ulaşabilirdi. Bir telefon bulup 911'i arayana kadar kapı kapı dolaşabilirdi.

İyi ama ya Beatrice? Ballard'ın görevi korumak ve hizmet etmekti. Eğer Trent eski karısını kaçırmışsa Ballard onu kurtarmak için zamanında yardım getirebilir miydi?

Yukarıdaki bir kapının sertçe kapandığını duydu. Trent içeri girmişti.

Ballard etrafına bakındı. Gözleri sandalyenin ayaklarından kopardığı çapraz payandalardan birine takıldı. Yanlamasına parçalanmış, ucu sivrilmişti. Hemen uzanıp payandayı aldı, ucunu başparmağına batırdı. Keskindi, deriyi delebilirdi. Geriye kavrayıp saplamak kalıyordu.

Yeni bulduğu silahla kapının arkasına geçti. Anında bunun kötü bir plan olduğunu anladı. Elleri ve ayakları hâlâ kısmen uyuşuktu ve ağrıyorlardı. Elindeki silah yakın saldırı gerektiriyordu, Trent ise çok daha iri ve çok daha güçlüydü. Sürpriz saldırı unsuru Ballard'dan yanaydı fakat sopayı arkadan Trent'e

saplamayı başarsa bile onu yere sermesi ihtimal dışıydı ki o zaman da kendinden çok daha kuvvetli bir düşmanla yakın dövüşe girmek zorunda kalırdı.

Ayak seslerinin alt kata indiğini duydu. Garajla alt kat arasında iki kat olduğunu tahmin ediyordu.

Ballard sırtını duvara yasladı, elindeki tek saldırıyı uygulamaya hazırlandı. Ama sonra aklına bir şey geldi, perdelere doğru atıldı. Perdeyi kenara çekti, sürgülü kapının arkasından tahta süpürge sapını kaptı. Sonra kapıya doğru döndü. Mahvolan kıyafetlerinin arasından sutyeninden arta kalanları aldı.

Süpürge sapını kapının menteşelerinin bitişiğinde duvara yasladı ve hemen işe koyuldu. Trent'in merdivendeki adımları durmuştu. Tam üst katta hareket ediyordu. Adımlarını atarken zorlanıyor gibiydi. Muhtemelen Beatrice'i taşıyordu.

Sutyen, ipek kaplarıyla omuz askıları arasından kesilmiş, sonra da Ballard'ın vücudundan çıkarılmış gibiydi. Kopçası açık değildi. Ballard sutyeni hemen sağ baldırına sıkıca bağladı ve ahşap hançeri sutyenle bacağının arasında soktu.

Trent'in ayak seslerini alt kata inen merdivende duyabiliyordu. Yakında odaya girecekti. Süpürge sapını alıp duvardan uzaklaştı, kapının kör tarafında pozisyon aldı.

Kapı açıldı. Ballard'ın gördüğü ilk şey Trent'in kucağında taşıdığı baygın Beatrice'in çıplak ayakları oldu.

"Tatlım, ben..."

Trent aynalı duvarda kanlı el izini görünce durdu. Ardından odayı taramaya başladı, yere devrilen boş sandalyeyle masayı gördü. Beatrice'i düşünmeden yere bıraktı ve kapıya dönmeye çalıştı.

Ballard onu gafil avladı çünkü Trent kör tarafını kontrol etmeyi akıl etmemişti. Ballard'ın Çoktan kaçtığını sanmıştı. Bal-

lard süpürge sapını öyle bir savurdu ki doğrudan Trent'in suratının sağ tarafına oturttu. Bir çatırtı duyuldu. Ballard, Trent'in elmacıkkemiği kırıldı sandı.

Ballard darbenin etkisinin ne olduğunu görmek için beklemedi. Süpürge sapını çekip ikinci darbeyi daha aşağıya, Trent'in gövdesine, kaburgalarına indirdi. Bu kez çıkan ses daha toktu, kum torbası sesi gibiydi. Acıyla inleyen Trent iki büklüm oldu. Ballard süpürge sapını var gücüyle düşmanının kafasına vurdu.

Süpürge sapı darbeyle ikiye ayrıldı, süpürgenin ucu odanın diğer tarafına savrularak aynaya çarptı. Ama Trent ayakta kaldı. Ellerini kafasına götürdü, geriye doğru küçük adımlar atarak sendeledi. Devrilmek üzere olan sersemlemiş bir dövüşçü gibiydi. Fakat sonra doğrulmaya başladı.

"Seni pis sürtük!" diye haykırdı.

Ballard kırılan süpürge sapını atıp Trent'in üstüne atıldı, onu duvara itti. Omzuyla Trent'i duvara yapıştırdı. Trent kollarını ona dolarken Ballard aşağıya uzanıp doğaçlama kınından hançerini çekti.

Hançeri sımsıkı kavrayıp Trent'in karnına sapladı. Ardından çıkarıp hapishane bıçaklaması gibi arka arkaya üç kez hızlıca saplayıp çıkardı. Acıyla bağıran Trent, Ballard'ı bıraktı. Ballard geriledi, kolu havada, hançerle her an tekrar saldırmaya hazırdı.

Trent ağzı şaşkınlıktan bir karış açık, Ballard'a baktı. Duvardan aşağıya kayarak yere oturdu. Karnını tutuyordu. Parmaklarının arasından kan akıyordu.

"Yardım et," diye fısıldadı.

"Yardım mı edeyim?" dedi Ballard. "Canın cehenneme."

Gözünü Trent'ten ayırmamak için yan yan hareket eden Ballard, Beatrice'in yanına gidip çömeldi. Nabzını yoklamak için boynuna uzandı. Beatrice hayattaydı ama şuuru yerinde değildi,

muhtemelen ketaminle bayıltılmıştı. Ballard, Beatrice'in yüzünün sağ tarafının şiştiğini ve dudağının patladığını gördü. Kolay teslim olmamıştı.

Trent şimdi sol tarafına doğru yatmıştı. Ellerinde derman kalmamış, onları kucağına koymuştu. Karnından oluk oluk kan akıyordu. Gözleri sabitti ve kan kaybından ölecekti. Doğaçlama hançeri elinden bırakmayan Ballard yanına gidip kana bulanan pantolonunun ceplerini yokladı, telefon aradı. Yoktu.

Trent'i itip yüzüstü çevirdi. Trent sadece inledi. Ballard baldırındaki sutyeni çözdü ve Trent'in ellerini arkadan bağladı. Trent son nefesini vermiş ya da vermek üzereydi, ama Ballard işini şansa bırakmak istemiyordu.

Ballard odadan ayrıldı. Telefon ve giyebileceği kıyafet bulmak için üst kata çıktı. Önceliği Beatrice'e yardım çağırmaktı. Mutfakta telefon bulma umuduyla en üst kata kadar çıktı.

Duvara monte edilmiş sabit telefondan 911'i aradı.

"Ben Hollywood Şube'den Dedektif Ballard. Yardıma ihtiyacım var. Bin iki Wrightwood Yolu. Tekrar ediyorum, yardıma ihtiyacım var. Bir şüpheli baygın, bir kurban baygın, bir memur yaralı."

Ballard hattı açık tutarak telefonu yere bıraktı. Çıplak bedenine baktı. Kolları, bacakları ve kalçasının sol yanı kana bulanmıştı. Kanın çoğu kendine aitti ama birazı da Trent'ten gelmişti. Mutfaktan çıktı, bir alt kata inecekti. Trent'in odasında kıyafet bulabilirdi. Ama koridorda ilerlerken garaja açılan kapının açık olduğunu gördü. Minibüsü içerideydi.

Trent'in onu Ventura'dan buraya kendi minibüsüyle getirdiğini anladı. Trent, Ballard'ı bir yere sakladıktan sonra minibüsü sahilde uzak bir yere bırakmayı planlamış olmalıydı. Muhtemelen kendi aracı da büyükannesinin evinin yakınlarında bir yerdeydi ve Los Angeles'a onunla dönmeyi planlamıştı.

Ballard garaja girdi, minibüs kilitli değildi. Yan kapıyı açtı, yedek lastiğin yanındaki kancalara asılı bıraktığı plaj kıyafetlerine uzandı. Eşofman altıyla siyah askılısını giydi. Onun üstüne de üzerinde Slick Sled logosu olan naylon bir ceket geçirdi. Ardından kilitli kutusunu açıp tabancasıyla rozetini aldı. Onları ceketinin cebine koyarken yaklaşan ilk sireni duydu.

Derken alt kattan Beatrice'in çığlığı yükseldi.

Ballard hemen merdivenlerden aşağıya indi.

"Beatrice!" diye seslendi. "Her şey yolunda! Her şey yolunda!"

Odaya ulaştı. Beatrice hâlâ yerdeydi, oturuyordu. Ellerini ağzına götürmüş, fal taşı gibi açık gözlerle odanın öbür tarafında yatan eski kocasının cesedine bakıyordu. Ballard sakinleştirmek için ellerini kaldırdı.

"Her şey yolunda Beatrice. Artık güvendesin. Güvendesin."

Ballard, Trent'in yanına gidip nabzını yokladı. Arkasında Beatrice isterik bir şekilde konuşuyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, bunlar gerçek değil."

Nabız yoktu. Ballard Beatrice'e dönüp diz çöktü.

"Ölmüş," dedi. "Bir daha sana ya da başkasına zarar veremeyecek."

Beatrice onu sıkıca kavradı.

"Beni öldürecekti," dedi. "Bana öyle dedi."

Ballard da ona sarıldı.

"Artık öldüremez," dedi.

28

İlk olarak Kuzey Hollywood Şube'den devriye ekipleri geldi, ardından itfaiye aracı ve iki kurtarma ambulansı. Acil Tıp Müdahele Ekibi Trent'in nabzını ve göz bebeklerini kontrol ettiler ama hiçbir hayat belirtisine rastlamadılar. Onu götürmemeye, cesedini Adli Tıptan ve LAPD'den gelecek soruşturmacılara bırakmaya karar verdiler.

Diğer ekip, Beatrice'i yüzü ve kaburgalarındaki yüzeysel yaralar için tedavi etti. Trent'in verdiği ketaminin etkilerinin kaybolduğuna kanaat getirdi. Ardından bileklerindeki ve ağzındaki yaralar için Ballard'ı tedavi ettiler. Bileklerine bez sardılar, Ballard bu haliyle intihar girişiminde bulunmuş birine benziyordu. Trent'in, boğazını sıkması sonucunda oluşan morluğa baktılar ama başka yaralanma bulamadılar.

Ballard kadın acil tıp müdahale ekiplerinden yaralarının fotoğrafını çekmesini ve e-postasına göndermesini istedi. Ayrıca kalçasındaki kanın fotoğrafının çekilmesi için eşofmanının yan tarafını indirdi. Ne kadar tiksinse de Trent'in üzerine bulaşan kanını temizleyemezdi. Çünkü bu kan bir kanıttı. Fakat artık bir duruşma olmayacağı için Trent'in suçluluğuna dair değil, anlatacağı hikâyeyi destekleyecek bir kanıttı.

Olay yerine ilk intikal eden dedektifler Kuzey Hollywood Şube'dendiler fakat bir memurun öldürme olayına karışmasından dolayı vakanın Teşkilat Soruşturma Birimi'ne verileceği belliydi. Kurallar uyarınca, yerel polislerden biri ilk rapor sonucunda TSB'yi aradı, Ballard'ı tecrit etme ve Beaupre'yi arabayla TSB ekibince sorguya çekileceği şehir merkezindeki PİB'ye gönderme talimatı aldı.

Ballard evden çıkarılıp bir arabaya bindirildi. TSB saha ekibi üyelerinin uykudan uyandırılıp toplanmaları için bir saat kadar bekledi. Bekleme sırasında Valley üzerinde şafağın söküşünü izledi. Ayrıca Kuzey Hollywood dedektiflerinin birinden telefonunu ödünç alıp Ventura Emniyeti'ni aradı, büyükannesinin iyi olup olmadığına bakılmasını istedi. Yarım saat sonra, hâlâ arka koltukta beklerken dedektif kapıyı açtı. Ventura Emniyeti'nden arandıklarını ve büyükannesinin güvende olduğunu öğrendiklerini söyledi.

TSB ekibi dört dedektif, bir teğmen ve bir mobil komuta merkezinden oluşuyordu. Özünde bir karavandan farksız olan bu komuta merkezinde çalışma alanları, bilgisayarlar, yazıcılar, televizyon ekranları ve kameralı sorgu odalarının yanı sıra kablosuz internet bağlantısı vardı.

Teğmen'in adı Joseph Feltzer'dı. Ballard onu Spago vakasından tanıyordu. Doheny Yolu'ndaki HVC evinde o ve Jenkins bir hırsızla kapışmışlardı. Körü körüne polisleri aklama yoluna gitmese de Feltzer o soruşturma sırasında adil davranmıştı. Fakat o olayda büyük ölçüde Jenkins ve onun Ballard'a saldıran hırsızı pataklaması soruşturulmuştu. Ama bu sefer dikkatler tamamen Ballard'ın üzerinde olacaktı. Ballard Olivas'ı şikâyet etmesinin onu teşkilattan atılması için bir hedef haline getirdiğini biliyordu. Feltzer'ın adil hareket edeceğine emin olana kadar çok dikkatli olmalıydı.

Dört dedektif eve girmeden önce galoş ve eldiven giyerken Feltzer arabanın kapısını açtı ve Ballard'ı mobil komuta merkezine davet etti. Ballard ve TSB ekibindekiler sorgu odasında masanın iki tarafına kurulana kadar konuşmadılar.

"Nasıl hissediyorsun Dedektif?" diye söze girdi Feltzer.

"Epey uyuşuk," dedi Ballard.

Doğru bir değerlendirmeydi. Esareti sırasında adrenalini tavan yapan Ballard, Beaupre ile büyükannesinin güvende olduklarını öğrendikten sonra sakinleşmişti. Sersem gibiydi. Kendini soruşturma geçiren başkasını izliyor gibi hissediyordu.

Feltzer başını salladı.

"Anlaşılır bir durum," dedi. "Sormam gerek, bel tabancan yanında mı?"

"Doğrusu cebimde," dedi Ballard. "Eşofmanlara kılıf takılmıyor da."

"Başlamadan önce onu almam gerek."

"Sahi mi? Adama ateş etmedim. Bıçakladım."

"Kurallar. Silahı alabilir miyim, lütfen?"

Ballard ceketinden silahı çıkarıp uzattı. Feltzer emniyet mandalını kontrol etti, plastik kanıt torbasına koydu, sonra üzerine bir şeyler karaladı, kese kâğıdına koyup yere bıraktı.

"Yedek silahın yanında mı?" diye sordu.

"Hayır, yanımda değil," dedi Ballard.

"Pekâlâ, o halde başlayalım. Süreci bildiğine eminim, Dedektif Ballard ama kayıt cihazını açmadan önce yine de bir anlatayım. Sana haklarını okuyacağım ve sen de sessiz kalma hakkını kullanmayı reddedeceksin. Ardından sana Lybarger uyarısını yapacağım ve bana olanları anlatacaksın. Hikâyeni kayda aldıktan sonra eve gireceğiz. Bana ve ekibime her şeyi baştan anlatacaksın. Tamam mı?"

Ballard başını salladı. Lybarger uyarısı, bir memuru avukat olmadan soruları cevaplamaya mecbur kılmak için kullanılırdı. Avukat olmadan soruları cevaplamayı reddeden memurun adından esinlenilmişti. Bu uyarı, memuru konuşmaya mecbur kılıyordu. Fakat memura karşı yürütülecek bir soruşturmada bu ifadelerin kullanılmasını yasaklıyordu.

Feltzer video teçhizatını açtı, iki hukuki uyarısını da yaptıktan sonra sorguya geçti.

"En başından başlayalım," dedi. "Dedektif Ballard bana neler olduğunu ve Thomas Trent'in senin tarafından öldürülmesine neyin yol açtığını anlat."

"Trent, Hollywood'da bir erkek fahişe olan Ramón Gutierrez'in kaçırılıp darp edilmesi olayında baş şüpheliydi," dedi Ballard. "Trent her nasılsa Ventura'da yaşadığım yeri öğrenmiş. Dün gece haberim olmadan oraya gelmiş. Garajda kapılar açıktı. Sörf tahtamı hazırlarken arkamdan gelerek başıma plastik torba geçirdi. Beni kaçırıp ilaç vererek buraya yani evine getirdi. Baygınken cinsel saldırıda bulunmuş olabilir ama bilmiyorum. Uyandığımda çıplaktım ve bir sandalyeye bağlıydım. Ardından bana başka birini daha kaçıracağını söyledi, beni tekrar uyuttu ve muhtemelen evden ayrıldı. O geri dönmeden ayıldım ve serbest kalmayı başardım. Evden çıkmama fırsat bulamadan ikinci kurbanla geri döndü. Kurbanın güvenliğinden endişe ettiğimden beni bıraktığı odada kaldım. Sürgülü kapıda duran bir süpürge sapını ve sandalyenin ayaklarından kopardığım sivri bir tahta parçasını kendime silah yaptım. İkinci kurbanla odaya girdiğinde onunla boğuşmaya başladım, süpürge sapı kırılana kadar birkaç kez vurdum. Derken beni yakalamayı başardı. Benden çok daha iri olduğunu bildiğimden tahta parçasını birkaç defa ona sapladım. Sonunda beni bıraktı, yere yığıldı, kısa süre sonra da öldü."

Feltzer uzun süre sessiz kaldı. Kısa haliyle bile olayın karmaşıklığı muhtemelen onu afallatmıştı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Şimdi tüm bunların ayrıntılarına gireceğiz. Gutierrez vakasıyla başlayalım. Anlat."

Feltzer'ın ayrıntılı ama suçlayıcılıktan uzak sorgusunda Ballard'ın her şeyi anlatması doksan dakika sürdü. Feltzer ara ara tutarsız görünen bazı noktalara değindi, ara ara da Ballard'ın kararlarını sorguladı. Tüm iyi soruşturmacılar sorguya çektikleri kişilere üzüntü ve hatta öfkeyi tetikleyecek bazı sorular sorardı. Buna tepki almaya çalışmak denirdi. Fakat Ballard bütün sorgu boyunca soğukkanlılığını koruyup sakince konuştu. Ne kadar uzun sürerse sürsün, bu aşamadaki amacı dağılmamaktı çünkü eninde sonunda rahat bırakılacağını biliyordu. Yıllar içinde polis sendikası bülteninde birkaç el kitabı okumuştu ve "kendi güvenliğim ve diğer kurbanın güvenliği için endişe ettiğimden" gibi anahtar ifadeleri sık sık tekrarladı. Çünkü bu şekilde TSB'nin, Trent'in öldürülmesini makul karşılayacağını ve teşkilatın güç kullanma politikası çerçevesinde değerlendireceğini biliyordu. Ardından da TSB, Savcılığa Ballard aleyhine dava açılmamasını önerecekti.

Ayrıca söyledikleriyle Trent'in evinden, kendi minibüsünden ve Ventura'daki garajdan alınan fiziksel kanıtların eşleşip eşleşmediği de önemliydi. Sorgu sırasında, olanları bildiği şekliyle anlattıktan sonra odadan çıktı. Feltzer ve ekibine yakalayabilecekleri bir çelişki bırakmadığına emindi.

Karavandan çıktığında olay yerinin üç halkalı bir sirke dönüştüğünü gördü. Sokakta birkaç polis aracının yanı sıra adli tıp minibüsleri de vardı. Wrightwood üzerindeki sarı şeridin gerisinde üç televizyon minibüsü sıralanmıştı. Tepede haber kanallarının helikopterleri daireler çiziyordu. Kenarda dikilen ortağı Jenkins'i gördü. Başını sallayıp yumruğunu kaldırdı. Ballard da aynını yaptı ve yirmi metreden yumruklarını tokuşturdular.

Saat onda Ballard TSB ekibine olayı anlatmayı tamamlamıştı. Sürecin büyük bölümü, Trent'in cesedinin hâlâ elleri arkadan sutyenle bağlı halde bulunduğu en alt katta geçmişti. Ballard ilaçla bayıltıldığı dakikalar dışında yirmi dört saattir uyumamıştı. Feltzer'a kendini iyi hissetmediğini, uyuması gerektiğini söyledi. Feltzer eve gitmeden önce Trent'in o baygınken tecavüz edip etmediğini öğrenmek ve delil toplanması için Tecavüz Tedavi Merkezi'ne gitmesini istedi. Ballard'ı götürmesi için kendi dedektiflerinden birini ayarlarken Ballard kendisine Jenkins'in eşlik edip edemeyeceğini sordu.

Feltzer kabul etti. Ertesi sabah sorguya devam etmek için sözleştikten sonra TSB amiri Ballard'ın gitmesine izin verdi.

Ballard giderken minibüsünü sordu. Araca el konulduğunu ve adli tıp ekibince incelendiğini öğrendi. Bu bir hafta veya belki de daha da uzun bir süreden önce minibüsü geri alamayacak demekti. Minibüsten birkaç eşyasını almak istedi ama bu isteği de reddedildi.

Evden çıktığında Jenkins'i beklerken gördü. Jenkins gülümsedi.

"Selam ortak," dedi. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi tam aksini kastederek. "Beni götürür müsün?"

"Tabii ki. Nereye?"

"Santa Monica'ya. Araç nerede?"

"Haber minibüslerinin arkasında. Park yeri bulamadım."

"Gazetecilerin yanından geçmek istemiyorum. Sen gidip alsan da geri beni almaya gelsen olur mu?"

"Elbette Renée."

Jenkins sokakta uzaklaşırken Ballard baş aşağı evin önünde bekledi. Feltzer'ın dedektiflerinden ikisi, evin arkasındaki kapı-

dan çıkıp mobil komuta merkezine girdiler. Ballard'ın yanından geçerken ona tek kelime etmediler.

Jenkins, Mulholland'dan 405 numaralı otoyola kadar gittikten sonra güneye saptı. Tepelerden uzaklaşıp telefonun çektiğine emin olduğunda Ballard ortağının telefonunu istedi. Göreve dönmesine izin verilmeden önce psikolojik değerlendirmeden geçecekti. Bu işi halletmek istiyordu. Davranış Bilimleri Birimi'ni aradı ve ertesi gün, Feltzer'la yapacağı görüşmenin sonrasına randevu aldı.

Jenkins'e telefonunu geri verdikten sonra Ballard kapıya yaslanıp uyudu. Jenkins batı yönündeki 10 numaralı otoyoldan çıkarken uzanıp Ballard'ın omzuna nazikçe vurdu. Ballard irkilerek uyandı.

"Neredeyse geldik," dedi.

"Beni bırakıp gitmeni istiyorum," dedi Ballard.

"Emin misin?"

"Evet eminim. Beni merak etme. Eve, karına git sen."

"İçim rahat etmez öyle. Seni beklemek istiyorum."

"John olmaz. Kendi başıma yapmak istiyorum. Bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum. Eğer olmuşsa da baygındım ve hatırlamayacağım. Şu an bunu tek başıma yapmak istiyorum, tamam mı?"

"Tamam, tamam. O konuda konuşmak zorunda değiliz. Ama eğer konuşmak istersen yanındayım. Tamam mı?"

"Tamam ortak. Ama muhtemelen konuşmak istemem."

"Sorun değil."

Tecavüz Tedavi Merkezi, 16. Cadde üzerinde Santa Monica-UCLA Tıp Merkezi'nin bünyesinde hizmet veriyordu. Tecavüz muayenesi yaptırıp kanıt toplatmak için Ballard'ın gidebileceği başka hastaneler de vardı fakat TTM ülkenin birinci sınıf

tesislerinden biriydi. Ballard daha önce gece vardiyasında pek çok tecavüz kurbanını buraya getirdiğinden sevgi ve profesyonellikle karşılanacağını biliyordu.

Jenkins giriş kapılarının önünde durdu.

"Bu konudan konuşmak zorunda değilsin ama bir ara bana Trent'i anlatmanı istiyorum," dedi Jenkins.

"Merak etme, anlatırım," dedi Ballard. "Bakalım TSB'den ne çıkacak, sonrasına bakarız. Feltzer'ın Spago vakasında adil davrandığını düşünüyordun, değil mi?"

"Evet, iki tarafa da eşit mesafedeydi."

"Umalım da onuncu kattakilerden kulağına bir şey fısıldayan çıkmasın."

EMO olarak da bilinen Emniyet Müdürü'nün Ofisi, PİB'in onuncu katındaydı.

Ballard arabanın kapısını açıp indi. Dönüp Jenkins'e baktı.

"Sağ ol ortak," dedi.

"Kendine iyi bak Renée," dedi. "İstediğin zaman arayabilirsin."

El salladıktan sonra Jenkins gitti. Ballard tesise girdi, ceketinden rozetini çıkardı, yetkili birini görmek istedi. Tedavi kısmından Marion Tuttle adında bir hemşire geldi, konuştular. Kırk dakika sonra Ballard tedavi odasındaydı. Kalçasındaki kan temizlenmiş, pamuklu çubuklarla alınan numuneler kanıt kavanozlarına yerleştirilmişti.

Vücudunun utanç verici muayenesi sırasında da sürüntü örnekleri alınmıştı. Tuttle ardından spermde bulunan bir proteinin varlığını tespit eden kimyasal bir madde kullanarak sürüntülerde sperm testi yaptı. Bunu daha da rahatsız edici anal ve vajinal muayene takip etti. Tüm işlemler sona erdiğinde Ballard önlük giyerken Hemşire Tuttle da ameliyat eldivenlerini muayene oda-

sındaki tıbbi atık konteynerine attı. Panonun üzerinde bir formu doldurduktan sonra bulgularını paylaşmaya hazırdı.

Ballard gözlerini yumdu. Çok utanıyordu. Yapış yapış hissediyordu. Duş almak istiyordu. Terlemiş, o halde saatlerce bağlı kalmış, savaş ya da uzaklaş paniğiyle adrenalin pompalamış ve kendisinin iki katı irilikte bir adamla dövüşmüştü ve tüm bunları muhtemelen tecavüze uğradıktan sonra yapmıştı. Öğrenmek istiyordu, evet, ama tüm bunların bitmesini de istiyordu.

"Ee..." dedi Tuttle. "Semen yok."

Yani sperme rastlanmamıştı.

"Sürüntüleri silikon ve prezervatif kullanımına dair diğer belirtiler için test edeceğiz," dedi Tuttle. "Hafif zedelenme var. Bu olaydan önce en son ne zaman cinsel ilişkiye girmiştin?"

Ballard, Rob Compton'ı ve pek de nazik olmayan ilişkilerini düşündü.

"Cumartesi sabahı," dedi.

"Karşı taraf iri miydi?" diye sordu Tuttle. "Birleşme sert miydi?"

Hemşire soruları duygusuzca ve yargılamadan soruyordu.

"Şey, ikisi de," dedi Ballard. "Sayılır."

"Tamam. Peki ondan önce en son ne zamandı?" dedi Tuttle.

Cankurtaran Aaron.

"Biraz olmuştu," dedi Ballard. "En az bir ay kadar."

Tuttle başını salladı. Ballard gözlerini kaçırdı. Ne zaman bitecekti bu işkence?

"Pekâlâ, zedelenme cumartesi sabahından olabilir," dedi Tuttle. "Bir süredir seks yapmamıştın, dokuların hassastı ve hem karşı taraf iriydi hem de biraz sert bir birleşmeydi dedin."

"Sonuç olarak tecavüze uğrayıp uğramadığımı söyleyemiyorsun," dedi Ballard.

"Dahili veya harici kesin bir belirti yok. Pübik bölgendeki taramadan da bir şey çıkmadı çünkü o bölgende pek bir şey yok. Sonuç olarak mahkemede çağrılsam yeminliyken öyle ya da böyle diyemem ama bu vakada biliyorum ki bunun bir önemi yok. Çünkü sen kendin için bilmek istiyorsun."

"Doğru."

"Üzgünüm Renée. Kesin bir şey söyleyemiyorum. Ama seni burada konuşabileceğin biriyle tanıştırabilirim. O sana cevap alamamanı kabullenmene yardım edebilir. Bu soruyu kafandan atmana yardım edebilir."

Ballard başını salladı. Aynı konunun, ertesi gün Davranış Bilimleri Birimi'nde uygulanacak psikolojik değerlendirmede karşısına çıkacağını biliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten iyi olur. Bunu düşüneceğim. Ama şu an ihtiyacım olan asıl şey bir araba. Bir araba hizmeti çağırıp benim için kefil olur musun? Cüzdanımla telefonum Ventura'da kaldı. Oraya gitmeliyim ama arabam yok."

Tuttle uzanıp Ballard'ın omzuna hafifçe vurdu.

"Merak etme," dedi. "Hallederiz."

29

Ballard, Ventura'ya ve büyükannesinin evine saat dörtte vardı. Odasından cüzdanını aldı ve kendisini buraya kadar getiren şoföre ödemeyi kredi kartıyla yaptı. Yolculuk sırasında ağzını açmayıp kafasını cama koymasına ve rüyasız bir uyku çekmesine izin verdiği için taksiciye cömert bir bahşiş verdi. Eve tekrar girdiğinde kapıyı kilitledi. Tutu'ya uzun uzun sarıldı, iyi olduğunu ve her şeyin düzeleceğini söyledi. Önceki akşam, Tutu bulaşık yıkadıktan sonra yatmıştı. Ballard'ın kaçırılması sırasında uyuyordu. Polis iyi olup olmadığına bakmaya geldiğinde olayı öğrenmişti.

Ballard ardından köpeğine sarıldı. Bu kez Lola'nın soğukkanlılığı ve metanetiyle teselli bulan o olmuştu. Son olarak banyoya girdi. Duşun zeminine oturdu. Evin sıcak su tankını boşaltana kadar suyun altında kaldı.

Su omuzlarını dövüp kafa derisine işlerken son yirmi dört saatte olanları düşündü. Başına tam olarak ne geldiğini asla öğrenemeyecekti. Bu gerçeği kabullenmeye çalıştı. Hepsinin ötesinde ilk kez birini öldürmüştü. Ballard katil olduğu gerçeğini irdeledi. Haklı olup olmaması önemli değildi. Artık bir başkasının canını alanlar kervanına katılmıştı. Akademideki ilk gününden beri bir gün silahını birini öldürmek için kullanabileceğini bili-

yordu fakat bu her nasılsa farklıydı. Trent'in ölümü asla öngörülemeyecek bir şeydi. Soruşturmacılara tekrar tekrar ne söylemiş olursa olsun, polis olarak değil, kurban olarak öldürmüştü. Zihni, Trent'e bıçaklı bir hapishane katili gibi saldırdığı o boğuşma anına gidip duruyordu.

İçinde varlığından habersiz olduğu bir şey vardı. Karanlık bir şey. Korkutucu bir şey.

Ballard, Trent'e zerre kadar acımıyordu ama öte yandan etrafı çelişen duygularla kuşatılmıştı. Kuşkusuz bir öl ya da öldür olayından sağ kurtulmuştu ve bu düşünce ona coşku veriyordu. Fakat bu heyecan kısa sürdü. Çünkü aklına gelen sorularla fazla ileri gitmiş olabilir miyim diye merak etmeye başladı. Vicdan mahkemesinde *kendimin ve başkalarının güvenliği için endişe ediyordum* gibisinden ifadeler bir anlam taşımıyordu. Bu ifadeler kanıt niteliğinde değildi. Jüri, suçluluk duyan zihnin sınırları dışında asla paylaşılmayan kanıtlara dayanarak bir hükme varıyordu. Ballard içten içe yaptığı kötülüğün büyüklüğü ve niteliği ne olursa olsun Thomas Trent'in hâlâ hayatta olması gerektiğini biliyordu.

Trent'in ölümünü düşünmek cevapsız soruları akla getirdi: Polis olduğunu nasıl anlamıştı? Onu Ventura'da nasıl bulmuştu? Beatrice Beaupre'yi kaçırması kaynağın o olmadığını göstermişti. Araba galerisinde, test sürüşü sırasında ve Ventura'ya giderken Trent'le yaptığı konuşmaları, –hatırlayabildiği kadarıyla– tekrar gözden geçirdi. Polis olduğunu ele verebilecek hiçbir şey anımsamadı. Trent'in elini acı tepkisi almak için sertçe sıktığını hatırladı. Gerçek kimliğini o mu ele vermişti? Yoksa arkasından sorduğu morluklarla ilgili soruları mı?

Ballard ardından minibüsü düşündü. Galeriye geldiğinde Trent minibüsü görmüştü. Her nasılsa plakayı araştırmış ve gerçek kimliğiyle birlikte Ventura'daki ev adresine bu şekilde mi ulaşmıştı? Neticede her gün defalarca Motorlu Taşıtlar işlemle-

rinin yapıldığı araba galerisinde çalışıyordu. Belki de Trent'in yeni plakaları tescil eden ve mevcut kayıtlara erişimi olan bir kaynağı vardı. Kaçırma sırasında Trent mayo izlerinden ve etnik kökenlerinden bahsetmiş, galeriye uğradığında başlayan bir hayranlıktan söz etmişti. Belki de Trent, onu gözüne kestirdiği için takip etmeye başlamıştı. Belki de Ballard'ın onu hedef alan bir polis olmasının rolü yoktu.

Ama neticede Trent ölmüştü. Ballard sorularına asla cevap bulamayacaktı.

Vücudu titremeye başlayana kadar suyun soğuduğunu fark etmedi. İşte o zaman ayağa kalktı ve banyodan çıktı.

Lola kapıda bekliyordu.

"Hadi kızım."

Ballard vücuduna büyük beyaz havlu sarıp yalın ayak odasına gitti. Odasının kapısını kapadı, geçen akşam garajda başladığı çamaşır yıkama işini Tutu'nun bitirdiğini fark etti. Ballard'ın kıyafetleri yatağın üzerinde katlanmış duruyordu. Yeni yıkanmış, temiz giysiler giyeceği için havalara uçtu.

Sutyen ve iç çamaşırı giydi. Ama başka bir şey giymeden önce komodinin üzerinde şarj olan telefonuna baktı. Ekranda on bir sesli mesaj görünüyordu. Yatağa oturup sırayla hepsini dinlemeye başladı.

İlk iki mesaj Jenkins'tendi ve olay yerinde buluşmalarından önce bırakılmıştı. Wrightwood Yolu'nda polisin karıştığı bir ölüm olayının soruşturulduğunu duymuş, iyi olup olmadığını öğrenmek istemişti. İkinci mesaj, olay yerine onu bulmaya gittiğini haber vermek içindi.

Bir sonraki mesaj, Ballard'ın akademiden bağlarını koparmadığı bir sınıf arkadaşından gelmişti. Rose Boccio, dedikodu gazetesinde, Studio City'de bir polis memurunun karıştığı cinayet soruşturmasının merkezinde Ballard'ın olduğunu okumuştu.

"Balls!" diyordu Ballard'ın akademideki takma adını kullanarak. "Şükürler olsun ki iyisin. Ara beni. Konuşalım."

Dördüncü mesaj bir öncekine benziyordu. SCB'deki Corey Steadman'dan gelmişti. Ballard'ın iyi olduğunu umut eden bir başka dost.

Beşinci mesajın sahibi Rob Compton'dı, şartlı tahliye görevlisi ve ara ara birlikte olduğu âşığı. Anlaşılan Ballard'ın başına gelenlerden haberi yoktu. Kaçırılması ya da Thomas Trent'i öldürmesiyle ilgili aramamıştı.

"Selam Renée, ben Robby. Dinle, yeni bilgi geldi. ATF'ten bir ajan, bizim oğlan Nettles'tan çıkan çalıntı Glock'la ilgili aradı. Epey ilginç. Ara beni, olur mu?"

Ballard, Compton'ın neden bahsettiğini hemen anlayamadı. Geride kalan günün olayları o kadar ağırdı ki diğer vakaları ve hatıraları zihninden tamamen silmişti. Sonra hatırladı. Christopher Nettles, tek kişilik suç dalgası. Compton, Nettles'tan ve Siesta Village motelindeki odasından alınan muhtemelen çalıntı üç silahla ilgili ATF'den bilgi istemişti.

Ballard vakalar üzerinde tekrar çalışabilecek duruma ulaşır ulaşmaz Compton'ı arayacaktı. Bunu zihninde not aldı. Nettles vakasıyla meşgulken mevcut durumdan kurtulabileceğini düşünüyordu.

Bir sonraki mesaj, amiri Teğmen McAdams'tandı. Ballard'a başına gelenlerden sonra nispeten iyi olduğunu duyduğuna sevindiğini söylüyordu. Ardından karıştığı soruşturma devam ederken Ballard'ı hafif görevlere vermesi yönünde üstlerinden kendisine iletilen emri okumaya başlıyordu.

"Çizelge üzerinde çalışıyorum ve Jenkins'e birini vereceğim," diye noktalıyordu McAdams emri okuduktan sonra. "TSB soruşturmasını tamamlayıp sen de DBB'den onay alana kadar kenarda bekleyeceksin. Bunların hepsi rutin süreçler. Bu emri

aldığını ve anladığını haber vermek adına beni ara veya e-posta gönder. Sağ ol, Renée."

Sonraki birkaç mesajda teşkilattan bazıları iyi dileklerini yollamıştı. Bunlardan biri de Ağır Suçlar'dan Rogers Carr'a aitti.

"Ben Carr. Vay canına, az önce duydum. İyi olduğuna sevindim. O kötü herifi saf dışı bıraktığına sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa buralardayım."

Ballard mesajları dinledikçe siliyordu fakat Carr'ınkini silmedi. Bir daha dinlemek isteyebileceğini düşünüyordu. Özellikle de o kötü herifi saf dışı bırakma kısmını. Bir dahaki sefer vakayı görüşmeye başlayıp kendini suçlu hissettiğinde ses kaydını dinleyip teselli bulabileceğini düşünüyordu.

Bir sonraki mesajı da silmedi. Çünkü mesaj Beatrice Beaupre'den gelmişti. Bir saat önce mesajı bırakırken ağlıyordu.

"Sonunda beni bıraktılar. Bir sürü soru sordular, sonra hepsini tekrar sordular. Her neyse, Dedektif Ballard onlara gerçeği söyledim. Hayatımı kurtardınız. İkimizin de hayatını kurtardınız. Beni öldürecekti, biliyorum. Beni uyuturken öyle söyledi. Her şey bitti diye düşündüm. Sonra siz çıkıp beni kurtardınız. Çok iyiydiniz. Onunla dövüşüp galip geldiniz. Onlara anlattım. Gördüklerimi anlattım. Teşekkür ederim, Dedektif Ballard. Çok teşekkür ederim."

Beatrice telefonu kaparken sesi hıçkırığa dönüşmüştü. Mesaj ne kadar içten de olsa Ballard durakladı. Beatrice, onun Trent'le dövüştüğünü görmemişti. O sırada baygındı. Mesajdan TSB soruşturmacılarına aslında görmediği bir şeyi gördüğünü söylediği anlaşılıyordu. Beatrice, TSB'nin bir şekilde Ballard'ın açığını aradığını ve onu suçlu göstermeye çalıştığını mı sezmişti? Dikkatli olmalıydı. Bu endişelerini açıklığa kavuşturmak için Beaupre'yi arayamazdı. Bu, TSB tarafından tanığı etkileme çabası olarak görülebilirdi. İç soruşturmayı yönlendirmeye çalışmak

kovulma sebebiydi. Ballard uygun zamanı beklemeli ve tedbirli davranmalıydı. Beatrice'in mesajı güzel bir uyarıydı.

Son iki mesaja geldiğinde endişelerinde haklı çıktığını anladı. İlki TSB'den Teğmen Feltzer'dandı. Tamamlayıcı sorgu için randevu saatlerini öne almak istiyordu. Olay yeri incelemesinin tamamlandığını ve tüm öncü sorguların yapıldığını söylüyordu.

"Karşılıklı oturup tutarsızlıkları ortadan kaldırmalıyız," diyordu. "Lütfen yarın sabah, sekizde diyelim, TSB ofisine gelin. Sizi buradan en kısa zamanda çıkarmaya çalışacağız."

Ballard, TSB'ye sendika avukatını götürsem mi götürmesem mi diye düşündü. Feltzer'ın sesinde düşmanca bir ton sezmişti. Beatrice'in mesajı da göz önüne alındığında Feltzer'ın tutarsızlıklarla ilgili söylediklerini düşündükçe daha da endişelendi. Aklına bir fikir geldi. Savunma avukatı olarak Ken Chastain'i tercih edebilirdi. Zekiydi. Analitik zekâsı sayesinde onun aleyhinde atılan adımları deşifre edebilirdi. Sorulacak sorulara cevap vermede yardım konusunda idealdi.

Ama Ballard'a ihanet etmişti ve artık hayatta değildi. Ballard'ın yanında oturmasından rahatsız olmayacağı kimse yoktu. Yeterince yakın, zeki ve kurnaz kimse yoktu. Jenkins olmazdı. Steadman olmazdı. Bu işte tek başınaydı.

Bu düşünce yeterince iç karartıcı değilmiş gibi telefonuna gelen son mesaj gerçekten ürkütücüydü. Yarım saat kadar önce duştayken gelmişti. Arayan, *Times*'tan bir gazeteci, Jerry Castor'dı. Ballard onunla hiç konuşmamıştı ama tanıdık geliyordu. Onu pek çok olay yerinde ve basın toplantısında görmüştü, özellikle de SCB'de görev yaptığı dönemde.

Times'ın teşkilatla ilgili yaptığı haberleri okumak zamanla farklı gazetecilerin bağlılıklarına ilişkin bilgi veriyordu. Haberlerdeki bakış açıları, isim verilmese de çoğunlukla kaynakları ele veriyordu. Castor, teşkilatta bu tarz şeyleri izleyenlerce 8.

Düzey bir gazeteci olarak kabul ediliyordu. Bu, PİB'in yapısına bir atıftı. Bina on katlıydı, komuta personeli ve yönetim kısmı büyük oranda sekiz ila onuncu katlarda bulunuyordu. Emniyet müdürü en üstteydi.

Castor'ın daha çok üstteki üç katla bağlantılı olduğuna inanılıyordu. Onunla uğraşmak, diğer gazetecilere kıyasla kariyerinizi daha büyük tehlikeye atardı. Ballard'ın ondan hep uzak durmasının nedenlerinden biri de buydu.

Mesaj "Dedektif Ballard, *Times*'tan Jerry Castor," diye başlıyordu. "Daha önce tanışmadık ama karakolla ilgili haberler yapıyorum. Şu anda da Thomas Trent'in ölümüyle ilgili bir haber üzerinde çalışıyorum. Bu konuda sizinle bugün mutlaka konuşmalıyım. Asıl sorum, Bay Trent'in aldığı ölümcül yaralarla alakalı. Anladığım kadarıyla, bu adam silahsızmış ve hiçbir şeyle suçlanmıyormuş ama defalarca bıçaklanarak öldürülmüş. Bunun ölümcül kuvvet kullanımını nasıl haklı çıkardığına dair görüşlerinizi merak ediyorum. Bu akşam sekize kadar sizden haber bekliyorum. Aksi takdirde haberde kendinizi savunmanız için size ulaşamadığımızı yazacağız."

Castor teşekkür etmiş, haber odasındaki dahili numarasını bırakmış, telefonu kapamıştı.

Ballard'ın karnına yumruk gibi inen, gazetecinin onu ölümcül kuvvetle ilgili arıyor olması değildi. Akademide silahını ateşlemen gerektiğinde sana bir kez ateş etmeyi öğretmezlerdi. Eğer ölümcül güç kullanmak gerekiyorsa kullanırdın, ne kadar kullandığının bir önemi yoktu. Hukuki açıdan ve teşkilatın gözünde, Ballard'ın Trent'i dört kez veya bir kez bıçaklamasının önemi yoktu. Ballard'ı sinirlendiren, teşkilattan birinin gazeteciye cinayetin ayrıntılarını vermiş olmasıydı. Biri Castor'ı aramıştı. Üstelik de bunu verilen ayrıntıların tartışmalara ve karalamalara yol açacağını bilerek yapmıştı.

Kendini teşkilattan koparılmış ve tek başına bırakılmış hissediyordu.

Odasının kapısı çalındı.

"Renée?"

"Giyiniyorum. Birazdan çıkarım."

"Tatlım akşama balık yapıyorum. Taze Avustralya levreği aldım."

"Tutu sana kaç kere söyledim, taze dediler diye o balıklar taze olmuyor. Bir şey buza konup ta Avustralya'dan buraya gönderilmişse nasıl taze olabilir? Sen taze olduğunu bildiklerinden şaşma. Körfezden pisi balığı."

Sessizlik oldu. Ballard öfkesini büyükannesinden çıkardığı için kendini berbat hissetti. Hemen giyinmeye başladı.

"Bu kalmayacaksın mı demek oluyor?" diye sordu Tutu kapının arkasından.

"Üzgünüm ama bu gece çalışmam gerek ve erken çağırıyorlar," dedi Ballard. "Kiralık bir araba bulup gitmem lazım."

"Ah tatlım, çok fazla şey yaşadın. Bu gece işe gitmesen olmaz mı?" diye sordu Tutu. "Başka yemek yaparım."

Ballard gömleğinin düğmelerini ilikledi.

"Mesele balık değil," dedi. "Sen balığını pişir Tutu. Ama kalamam. Özür dilerim. Lola birkaç gün daha burada kalabilir mi?"

Tutu kapıyı açtı. Ufak tefek büyükannesi yüzünde bariz bir endişeyle orada öylece dikiliyordu.

"Lola burada istediği kadar kalabilir," dedi. "O benim dostum. Ama sahibinin kalmasını da istiyorum."

Ballard uzanıp ona sarıldı, nazikçe kucakladı.

"Yakında," dedi. "Söz veriyorum."

Ballard büyükannesine yalan söylemekten hoşlanmıyordu fakat gerçek açıklama fazlasıyla karmaşıktı. Şehre dönmeliydi. Ertesi sabah hem Feltzer'la görüşüp arkasından psikolojik değerlendirmeye girecekti hem de bu mücadeleyi Ventura'dan yürütemezdi. Direnmek için sıfır noktasına gitmeliydi.

30

Çoğu insan Los Angeles'tan çıkmaya çalışıyordu. Ballard ise Los Angeles'a gitmeye çalışıyordu. İş çıkış saatiydi. Yoğun trafikte 101 numaralı otoyoldan şehir merkezine doğru giderken kiralık Ford Taurus'un frenine basıp duruyordu. Trafik o kadar ağır ilerliyordu ki gazetecinin verdiği saatte randevuya yetişemeyeceğinden korkuyordu. Teşkilatta aleyhinde çalışanlara üstünlük sağlamasına olanak vereceğine inandığı bir plan yapmıştı.

Basınla kolluk kuvvetleri arasındaki bulanık çizgilerin nasıl geçildiğine dair birkaç şey biliyordu. İşbirliğinin az, güveninse daha da az olduğunu biliyordu. O bulanık çizgileri geçmeyi tercih edenler risklere karşı tedbir alırlardı. İşte bunu kendi avantajına kullanacaktı.

PİB ve Times binası, First Caddesi üzerinde yan yanaydılar, binaları sadece Spring Sokağı ayırıyordu. İki devasa bürokrasi birbirlerine kem gözle baksalar da bazen birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı. Ballard saat 19:20'de bölgeye vardı. Arabasını gazete binasının arkasında pahalı bir otoparka bıraktı. Temiz kıyafetlerinden bazılarını koyduğu sırt çantasını aldı, Spring Sokağı üzerinde köşe penceresinden gazete ve polis binalarını ayıran yolu net gören kahve dükkânına yürüdü.

Ballard kahvesiyle köşe penceresinin arkasındaki tezgâhta yerini aldı. Telefonunu çıkardı, dahili haber odası hattından Jerry Castor'ı aradı.

"Ben Renée Ballard."

"Aa şey, merhaba aradığınıza sevindim. Aslında... yorumlarınızı habere ekleyebilmem için hâlâ zaman var."

"Size yorum falan yapmıyorum. Bu görüşme kayıt dışı."

"Yani haberde yazdıklarıma bir tepki alırım diye ümit ediyordum..."

"Tepki de vermiyorum, yorum da yapmıyorum. Yazınızda ne söylediğiniz de umurumda değil. Bu görüşmenin kayıt dışı olmasını kabul etmiyorsanız telefonu kapıyorum."

Uzun bir sessizlik.

"Şey, pekâlâ kabul ediyorum," dedi Castor nihayet. "En azından şimdilik. Olayda kendi bakış açınızın yer almasını neden istemediğinizi anlamıyorum yalnız."

"Görüşmeyi kaydediyor musunuz?" diye sordu Ballard.

"Hayır, kaydetmiyorum."

"Bilesiniz diye söylüyorum, ben kaydediyorum. Aramanın başından beri de kayıttayım. Sorun var mı?"

"Yok sanırım. Ama anlamıyorum..."

"Birkaç dakika içinde anlarsınız. O halde kayıt işini kabul ediyorsunuz?"

"Şey, evet."

"Pekâlâ, güzel. Bay Castor, sizi elinizdeki bilginin yanlış olduğunu söylemek için arıyorum. LADP kaynaklarınız size hem yanlış olan hem de bana ve başkalarına zarar vermek için kurgulanmış bir haber yaptırmaya çalışıyorlar."

"Zarar vermek mi? Nasıl yani?"

"Eğer gazetenizde yalan söylerseniz bu bana zarar verir. Kaynaklarınızla tekrar görüşmeli, amaçları üzerine kafa yormalı ve onlardan gerçeği istemelisiniz."

"Thomas Trent'i defalarca bıçaklamadığınızı mı söylüyorsunuz? İfadenizin başka bir kurbanın ifadesiyle çelişmediğini mi söylüyorsunuz?"

Bu ikinci soru yeni bilgiydi ve Ballard'ın işine yarayabilirdi.

"Ben size yalan söylendiğini ve bu görüşmeyi kayda aldığımı söylüyorum," dedi Ballard. "Eğer o haberi, yalanları ve birbirinden kopuk ifadeleri yayımlarsanız bu kayıt doğrudan editörünüze ve diğer basın organlarına gidecek. Basın camiasındakilerle işyerinizdekiler sizin nasıl bir gazeteci olduğunuzu ve *Times*'ın nasıl bir gazete olduğunu öğrenecekler. İyi akşamlar Bay Castor."

"Durun!" diye haykırdı Castor.

Ballard telefonu kapadı, Times'ın Spring Sokağı üzerindeki çalışan girişinden gözlerini ayırmadan bekledi.

Ballard'ın eylemleri bir gerçeğe, bir tahmine ve bir varsayıma dayanıyordu. Gerçek şuydu ki yapılanlar kanunlara ve LAPD'nin personel soruşturmasının ayrıntılarını ifşa etme politikasına aykırıydı. Ballard o sabah görev sırasında bir adam öldürmüştü. Bu, haber niteliği taşıyordu ve kamuoyunu bilgilendirmek teşkilatın göreviydi. Ki bu da tüm tarafların üzerinde uzlaştığı bir basın açıklaması şeklinde yapılırdı. Ballard ve Feltzer o sabah komuta merkezindeyken üç paragraflık bir ifade yazmışlardı. Fakat Ballard cinayetle veya sonraki soruşturmayla alakalı daha fazla ayrıntı verilmesini kabul etmemişti. Castor'ın elinde belli ki basın açıklamasının dışında ayrıntılar vardı. Yani Castor'a kanunları ve teşkilat politikasını çiğneyerek o ayrıntıları veren bir kaynağı vardı.

Ballard'ın tahminine göre Castor'ın kaynağı zeki ve kurnaz biriydi. Kimliğinin açığa çıkacağı bir duruma kendisini sokmazdı.

Bir personel soruşturmasının ayrıntılarını, kayıt altına alınabilecek veya haberi olmadan başkalarınca duyulabilecek bir telefon görüşmesiyle kesinlikle ifşa etmezdi. Bir kaynağı gazeteye bilgi aktarmaya güdüleyen her neyse, gerçek sızıntı gizli olurdu. Telefonda, gazete ofisinde ya da LAPD binasında gerçekleşmezdi.

Bu durumda varsayım da şuydu: Ballard, Castor'a topu atmıştı. Castor'ın haberi kurtarmak için panikle kaynağına koşacağını varsayıyordu. Kaynağına Ballard'ın az önce söylediklerini söylemesi gerekiyordu. Eğer aralarında telefonda konuşmamak gibi kurallar varsa Castor kaynağıyla buluşmak üzere her an Times binasından çıkabilirdi.

Ballard'ın tek kaygısı, gazetecinin kaynağıyla buluşmak için seçtiği gizli yerin şu anda oturduğu kahve dükkânı olmasıydı. Times binasından bir gazeteciyle PİB'den bir LAPD çalışanının iş yerlerine eşit mesafedeki bir kahve dükkânında yollarının kesişmesi son derece makuldü. Sipariş sırasında, siparişten sonra tezgâhta veya şeker ve krema standında beklerken konuşulabilir, belge alış verişi yapılabilirdi.

Ballard, Times binasından çıkıp kuzeye doğru yürüyen bir adamı bakışlarıyla yarım blok kadar takip etti. Yanlış hedef olduğuna kanaat getirince gözlerini tekrar binanın kapılarına çevirdi ve tam o sırada gerçek Jerry Castor'ı gördü. Castor güneye döndü, Spring Sokağı'nın diğer tarafından kahve dükkânının önünden geçti. Ballard aldığı ama daha tadına bile bakamadığı kahveyi attı. Kaldırıma çıktı, güneye yöneldi, Castor'ı yolun karşı tarafından takip etti.

Önceden Los Angeles şehir merkezinde sokaklar o kadar tenhaydı ki dokuz beş mesaisi bitiminde birini izlemek imkânsızdı. Fakat çok sayıda genç çalışanın trafik belasından kaçınmak için çalıştıkları bölgede yaşamaya karar vermeleriyle birlikte semt son

yıllarda canlanmaya başlamıştı. Bunu restoranlar ve gece hayatı izlemişti. Akşamın sekizinde Ballard ile Castor arasında epey yaya vardı, ama gazetecinin takip edilme ihtimalini düşündüğü de söylenemezdi. Bir kez olsun mağazanın camında yansımasına bakmadı. Hızlı ve kararlı adımlarla yürüyordu. Hedefe kilitlenmiş ya da bir işi yetiştirmesi gereken bir adam gibi ilerliyordu.

Castor, Ballard'ı peşinden dört blok güneye sürükledi. 5. Cadde'nin köşesinde sağa döndü, açık bir kapıdan içeri girdi. Bu, peşindekinden kurtulmak için yapılmış bir hamle miydi? Ama Ballard onu tekrar gördüğünde bir neon tabela fark etti. Tabela THE LAST BOOKSTORE adında bir işletmeye aitti.

Ballard temkinlice içeri girdi. Eskiden bir bankanın lobisiymiş izlenimi veren alanda devasa bir kitapçıyla karşılaştı. İki kat yükselerek süslü bir tavana uzanan Korint sütunları arasında iki sıra halinde kitap rafları diziliydi. Bir duvarda, dalga oluşturan kitapların heykeli asılıydı. Küçük sanat eserlerinin ve kullanılmış plak mağazalarının önündeki balkonlardan müşteri kaynayan giriş kat görülüyordu. Ballard böyle bir yerin varlığından habersizdi ve bu keşfin heyecanıyla az kalsın avını unutuyordu.

Klasiklere ayrılmış bir dizi rafı kendini gizlemek için kullanan Ballard kitapçının alt katını tarayarak Castor'ı aradı. Gazeteci ortalıkta görünmüyordu. Ayrıca raflar, sütunlar ve görüşü kısıtlayan diğer engeller nedeniyle yapının her köşesine hâkim olmak imkânsızdı.

Ballard kapının yakınındaki bankoya doğru yürüyen, gömleğine yaka kartı iliştirilmiş bir adam gördü.

"Affedersiniz," dedi. "Üst kata nasıl çıkarım?"

"Hemen göstereyim," dedi adam.

Ballard'ı dikkatli bakılmadıkça görülmeyen bir girintiye götürüp merdivenleri gösterdi. Ballard teşekkür edip hemen yukarı çıkmaya başladı.

Üst kat balkonlarından aşağıdaki kitapçı daha net görülebiliyordu. Doğru açılarla konumlandırılmış kitaplıkların yarattığı birkaç okuma alanı vardı. Buralarda eski deri koltuklar ve kanepeler de yer alıyordu. Gizli buluşmalar için biçilmiş kaftan.

Ballard bütün mekânı iki kez taradıktan sonra nihayet Castor'ı neredeyse tam altındaki girintide gördü. Bir kanepenin kenarına ilişmiş, öne doğru eğilmiş, başka bir adamla hararetli ama sessiz bir konuşma gerçekleştiriyordu. Diğer adam biraz sonra yüzünü döndüğünde Ballard onu net bir şekilde görebildi.

Teğmen Feltzer.

Ballard, Feltzer'ın ihanetine mi öfkelensin yoksa artık sızıntının kim olduğunu öğrendiği ve bu konuda bir şeyler yapabileceği için mi sevinsin bilemedi.

Telefonunu çıkarıp gizlice aşağıda gerçekleşen buluşmanın fotoğraflarını çekti. Bir ara, Castor acelesi varmış gibi ayağa kalkıp Feltzer'a baktığında Ballard video çekmeye başladı. Castor önemsemezce el sallayıp girintiden çıktı, mağazanın çıkışına doğru yürüdü. Ballard kamerayı kapamadı, gazeteciyi kapıdan çıkana kadar takip etti.

Ballard tekrar kamerayı Feltzer'ın oturduğu yere çevirdiğinde teğmen gitmişti. Telefonu indirdi, mağazayı taradı. Feltzer'dan iz yoktu.

Ballard, Feltzer'ın kendisini gördüğünü ve ikinci kata çıkmakta olduğunu düşündü. Merdivene döndü ama gelen kimseyi görmedi. Güvendeydi. Feltzer kitaplık labirentinin içinden farklı bir yol izleyerek çıkmış olmalıydı.

Ballard giriş katına indi, gözleri Feltzer'ı aradı ama göremedi. Mağazadan çıktı, 5. Cadde'de etrafına bakındı. Feltzer'dan hiçbir iz yok.

Tıpkı Castor gibi Feltzer da muhtemelen buluşmaya yürüyerek gelmiş fakat dört blokluk yolu Spring Caddesi yerine Main Caddesi'nden geçerek katetmişti. Main Caddesi, PİB'in çıkışına daha yakındı ve gazeteciyle kaynağı arasına mesafe koymuş olu-

yordu. Ballard kavşakta yeşil ışık yanınca karşıya geçti, sonra 5. Caddeyi takip ederek Main Caddesi'ne ulaştı. Kavşakta etrafına ve kuzeye bakındı. PİB istikametine doğru iki blok kadar ötede hızla ilerleyen bir adam gördü. Adamın yürüyüşü Feltzer'ın canlı adımlarını andırıyordu.

Feltzer'ın takip edilme ihtimaline karşı Castor'dan daha uyanık olabileceğini düşünen Ballard on dakika kadar bekledikten sonra Main'de ilerledi. First Caddesi'ne ulaştığında sağa döndü, Little Tokyo'ya girdi.

Miyako Oteli'nde, danışmadaki görevliden oda servisi menüsünde birkaç suşi seçeneği olduğunu öğrendikten sonra oda tuttu.

Odasına çıktı, ilk iş olarak yemek söyledi. Ardından çantasını açtı, sabah giymeyi planladığı giysileri çıkardı. Feltzer'la yapacağı görüşme önemliydi.

Yemeğin gelmesini beklerken telefonunu çıkardı, Google'da savunma avukatı Dean Towson'ın iş numarasını aradı. Bu vakitte Towson'ın ofisinde olmayacağını tahmin ediyordu fakat muhtemelen mesajını alırdı. Savunma avukatları müvekkillerince geç saatlerde aranmaya alışkındılar. Ve Ballard'la pazar sabahı yaptığı görüşmenin sonunda Towson'ın ne kadar korktuğu hesaba katıldığında aramasına anında dönerdi.

Arama, telesekretere düştü. Ballard karşısında bilgisayar değil de kanlı canlı biri varmış gibi konuştu.

"Ben, LAPD'den Dedektif Renée Ballard. Pazar sabahı Bay Towson'la bir cinayet soruşturması hakkında konuşmuştum. Lütfen mesajı Bay Towson'a bu akşam iletin. Vakit ne kadar geç olursa olsun beni en kısa sürede aramasını istiyorum. Çok acil."

Telefonu kapadı, beklemeye başladı.

Vakit geçirmek için televizyonu açtı, kablolu televizyonda her akşam yayınlanan politik atışmalar ve hakaretleri izlemeye başladı.

Towson'ın telefonu suşiden önce geldi.

31

Ballard çarşamba sabahı 08:25'te, PİB'deki TSB ofislerine Dean Towson'la birlikte geldi. Geç kalmak ve Teğmen Feltzer'ın iki aramasıyla Ballard'a nerede kaldığını soran mesajlarını görmezden gelmek Towson'ın fikriydi. Daha oraya varmadan Feltzer gerilmişti.

Feltzer'ın birimdeki iki ekipten birinin başı olarak kendi ofisi vardı. Ofis küçük olduğundan Towson için bir sandalye getirmek zorunda kaldılar. Towson ve Ballard kızgın olduğu her halinden belli teğmenin masasının karşısına oturdular. Feltzer kapıyı kapamıştı.

"Dedektif Ballard, yanınızda neden avukat getirdiğinizi anlamıyorum," dedi Feltzer. "Hâlâ Lybarger'a tabisiniz ve soruları cevaplamak zorundasınız. Bu soruşturmada suç teşkil eden herhangi bir şey ortaya çıkarsa verdiğiniz tüm ifadeler iptal edilecek elbette."

Feltzer ellerini masadan kaldırdı, bunun basit bir mesele olduğunu ve durumu karmaşıklaştırmak için avukata gerek olmadığını söyler gibiydi.

"Tam işbirliği yapmak ve tüm soruları cevaplamak niyetindeyim," dedi Ballard. "Ama avukatımın yanımda olması şartıyla. Mesajınızda bazı tutarsızlıkları ortadan kaldırmalıyız demiştiniz. Avukatımı boş versek de bunu yapsak nasıl olur?"

Feltzer düşündü, bir tür hukuki tuzağa düşmekten korkan bir adama benziyordu.

"Görüşmeyi kayıt altına alacağız," dedi sonunda. "Tıpkı ilki gibi."

Masanın çekmecesini açtı, dijital kayıt cihazı çıkardı. Feltzer cihazın ayarını yaparken Towson ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Oturumu biz de kaydedeceğiz," dedi.

"Nasıl isterseniz," dedi Feltzer.

"Teşekkürler," dedi Towson.

"Diğer kurban Beatrice Beaupre'yle başlayalım," dedi Feltzer. "Dünkü ifadenizde Trent tarafından odaya getirildiğinde baygın olduğunu söylemiştiniz."

"Baygın 'göründüğünü' söylediğimi sanıyorum," dedi Ballard. "Trent'e odaklanmıştım, ona değil."

"Bayan Beaupre bize o sırada aslında bilincinin açık olduğunu ve Trent'ten kaçma fırsatı yakalayabilmek için baygın numarası yaptığını söyledi."

"Tamam. Kesinlikle mümkün."

"Sizinle Trent arasında Trent'in ölümcül yaralanmalarıyla sonuçlanan bir boğuşma yaşandığını gördüğünü söyledi. Dahası yaşananlara dair anlattıkları sizinkilerden oldukça farklı."

"Olayı farklı bir açıdan görmüş olabilir."

"Dilerseniz size söylediklerinizi düzeltme fırsatı veriyorum."

"Bayan Beaupre'nin anlattıklarına katılıyorum. O esnada benim neredeyse iki katım ağırlığında ve iriliğinde bir adamla ölüm kalım mücadelesi veriyordum. Not alacak ya da hamlelerimi hafızama kaydedecek halim yoktu. Hem hayatta kalmaya hem de Bayan Beaupre'yi hayatta tutmaya çalışıyordum."

Bu, Ballard ve Towson'ın prova ettikleri bir cevaptı çünkü Feltzer'ın telefon mesajında atıfta bulunduğu tutarsızlıkların Ballard ile Beaupre'nin ifadeleri arasındaki çelişkiler olduğunu varsayıyorlardı. Ballard ve Towson, TSB randevusuna hazırlanmak için sabah altı buçukta Miyako Oteli'nin kahvaltı salonunda buluşmuşlardı. Aralarında prova ettikleri yanıt, haklı adam öldürme kapsamında tüm çelişkilere cevap vermiş oluyordu. Polis memurunun veya yurttaşın kendisine fiziksel zarar verileceği ya da öldürüleceği korkusu.

"Sanırım bu kadarı yeterli Teğmen," dedi Towson. "Müvekkilime söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Feltzer, Towson'a baktı.

"Evet, var," dedi.

Fetlzer'ın sesinde Ballard'ı hazır duruma geçiren bir güven vardı.

"Olay meydana geldiğinden ve sorguya çekilmek üzere ayrıldığınızdan bu yana Bayan Beaupre ile iletişim kurdunuz mu?" diye sordu Feltzer.

"Doğrudan kurmadım," dedi Ballard. "Dün cep telefonumu aramış ama ben açmadım. Hayatını kurtardığım için teşekkür eden bir mesaj bırakmış. Onu henüz aramadım çünkü soruşturmanız sonuçlanmadan onunla konuşmanın uygun olmayacağını düşündüm."

Dikkatle hazırlanmış ve prova edilmiş bir başka cevap daha.

"Mesaj hâlâ duruyor," dedi Ballard. "Dilerseniz kayıtlar için mesajı açıp dinletebilirim."

"Gerekirse daha sonra bakarız," dedi Feltzer. "Geciktiğiniz için diğer randevularım sarkacak, o yüzden devam edelim. Dün, Trent evden gittiği sırada serbest kalmayı başardığınızda nerede olduğunuzu ve kaçıp kaçamayacağınızı bilmediğiniz için oradan hemen ayrılmadığınızı söylemiştiniz. Doğru mu anlamışım?"

"Burada çok kısa bir zaman diliminden bahsediyoruz," dedi Ballard. "İlk başta öyle düşünmüştüm ama sonra garaj kapısını duydum ve Trent'in döndüğünü anladım. Ayrıca yanında muhtemelen başka bir kurban daha getirmişti çünkü bana eski karısını kaçıracağını söylemişti."

"İyi ama ilk cevabınız nerede olduğunuzu bilmediğinize işaret ediyor."

"Yani Trent'in evinde olduğumu varsaydım elbette. Üstelik soruşturmamda şüpheli haline gelince hakkında bilgi topladığımdan nerede yaşadığını da biliyordum."

"Daha önce o evde bulunmuş muydunuz?"

İşte bu soru ilginçti. Feltzer geçen gün onu sorgularken sahip olmadığı bir bilgi edinmişti.

"Hayır, o evin içinde hiç bulunmamıştım," dedi Ballard.

Anlaşılan cuma akşamı Wrightwood'da karşılaştığı iki Kuzey Hollywood devriye memuru konuşmuştu.

"Thomas Trent'in evinin arsasında bulunmuş muydunuz hiç?" diye sordu Feltzer.

"Evet, evin arsasında bulunmuştum," dedi Ballard tereddütsüz.

Towson hafif öne doğru eğildi. Şu anda kör uçuyordu. Ballard gündeme geleceğini düşünmediği için ona kahvaltıda Trent'in evini izleme girişiminden bahsetmemişti. Towson artık Ballard'ın bu sorularla kendi başına başa çıkabileceğine güvenmek zorundaydı.

"Nasıl yani Dedektif Ballard?" dedi Feltzer.

"Cuma akşamı, Trent'in oto galerisinde olduğunu teyit ettim ve evine bakmaya gittim," dedi Ballard. "Kurbanım baş aşağı bir eve götürüldüğünü söylemişti. Trent'in evinin bu tanıma uyup uymadığını görmem gerekiyordu."

"Dedektif, bu 'bakma' işini kolaylaştırmak için Wrightwood Yolu'nda sahte bir hırsızlık ihbarında bulundunuz mu?"

Towson cevap vermesini önlemek için elini Ballard'ın koluna koydu.

"Buna cevap vermeyecek," dedi. "Bu bir güç kullanımı soruşturması. Alakasız meselelerden konuşmayacağız."

"Mesele alakalı," dedi Feltzer. "Bana ulaşan bilgiye göre, Dedektif Ballard cuma akşamı, daha sonra sözde esir tutulduğu ve Thomas Trent'i öldürdüğü odanın dışındaki verandadaymış. İfadesinde nerede olduğunu bilmediğini ve kaçamadığını söylemişti. Bu, topladığım bilgilerle çelişiyor."

"Bir odanın içinde olmakla bir odanın dışında olmak tamamen farklı şeyler," dedi Towson. "Müvekkilim darp edilmiş, bayıltılmış ve muhtemelen tecavüze uğramıştı. Bunların tamamı algılarını etkilemişti."

"Perdeler kapalıydı," diye ekledi Ballard. "O verandanın bitişiğindeki odada olduğumu bilmiyordum."

Towson küçük gören bir tavırla elini salladı.

"İnanılır gibi değil Teğmen," dedi. "Vaktimizi boşa harcıyorsunuz. Burada besbelli bir art niyet var. Dedektif Ballard'ı var olmayan sebeplerle teşkilattan atmak için aleyhinde kanıt topluyorsunuz. Oradan kaçmadı. Odada kaldı ve bir başkasının hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Bunu ciddi olarak onun aleyhine mi göstermeye çalışıyorsunuz? Tüm bunların kaynağı ne?"

"Ortada art niyet falan yok," dedi Feltzer. "Ayrıca soruşturmayı bu şekilde nitelendirmenize şiddetle karşı çıkıyorum. Çizgiyi aştınız bayım."

"Çizgiyi aşmaktan mı konuşmak istiyorsunuz?" dedi Towson. "Alın size çizgiyi aşmak."

Avukat, evrak çantasını açtı, o günkü *Los Angeles Times* gazetesinin A bölümünü çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Trent'in öldürülmesiyle ilgili haber birinci sayfanın alt köşesinde kendine yer bulmuştu. Haberi yapanın adı Jerry Castor'dı.

"Basının yazdıklarıyla hiçbir alakam yok," dedi Feltzer. "Hikâyenin eksik veya tam oluşuna karışamam."

"Saçmalık," dedi Ballard.

"Bu yazı, dün teşkilat tarafından yapılan resmi basın bildirisinin çok ötesindeki ayrıntılar içeriyor," dedi Towson. "Sadece bu da değil, belli ayrıntıların verilip belli ayrıntıların çıkarılması müvekkilimi kötü gösteriyor. Karalama yazısı gibi."

"*Times*'ın bilgilere nasıl ulaştığını araştıracağız," dedi Feltzer.

"Bilgileri sızdıran kişi muhtemelen soruşturmacının kendisiyken bu hiç rahatlatıcı değil," dedi Towson.

"Sizi uyarıyorum, bayım," dedi Feltzer öfkeyle. "Pek çok şeyi sineye çekebilirim ama itibarıma saldırmanıza izin veremem. Ben oyunu kurallarına göre oynarım."

Feltzer'ın suratı sinirden kıpkırmızı kesildi. İnandırıcı bir performans ortaya koyuyordu. Aynı zamanda doğrudan Ballard ile Towson'ın ekmeğine yağ sürüyordu.

"Öfkeniz, resmi basın bildirisi dışındaki ayrıntıların sızdırılmasının, Dedektif Ballard'ın kanunlar ve bu teşkilatın politikası kapsamındaki mahremiyet haklarının ihlali olduğunu kabul ettiğinize işaret ediyor," dedi Towson.

"Size söyledim, sızıntıyı araştıracağız," dedi Feltzer.

"Neden?" diye sordu Towson. "Yasa dışı mıydı yoksa adil mi değildi?"

"Kanunlara aykırıydı, tamam mı?" dedi Feltzer. "Araştıracağız."

Towson, Feltzer'ın bilgisayar ekranını gösterdi.

"Pekâlâ Teğmen, bu soruşturmada size yardım etmek isteriz," dedi. "Size bir bağlantı linki vereyim."

"Neden bahsediyorsunuz siz?" dedi Feltzer. "Ne linki?"

"Bugün ilerleyen saatlerde düzenleyeceğimiz basın toplantısında LAPD komuta personeli ve yerel basını yönlendireceğimiz bir internet sitesi," dedi Towson. "JerryandJoe nokta com. Açıp bakabilirsiniz."

Feltzer'ın bilgisayar ekranı, karşısında oturanlarla arasında engel teşkil etmemesi için masasının yanına konmuştu. Feltzer döndü ve ekranı çalıştırdı. Tarayıcıyı açtı, internet adresini yazmaya başladı.

"Jerry yazarken *J* ile," dedi Ballard. "Jerry Castor'daki gibi."

Feltzer bir an durakladı, parmakları klavyenin üzerinde bekledi.

"Sorun değil Teğmen," dedi Towson. "Sadece bir internet sitesi."

Feltzer adresi yazdı. Site ekranda açıldı. Tek bir sayfadan oluşuyordu ve dokuz saniyelik bir video sürekli dönüyordu: bir önceki akşam The Last Bookstore'da Jerry Castor'la buluşan Feltzer'ın tepeden görünüşü. İnternet sitesi fikrini Towson kahvaltıda ortaya atmış ve Ballard'la karınlarını doyururlarken alan adını satın alıp siteyi kurmuştu.

Feltzer görüntüleri şaşkınlıkla ve sesini çıkarmadan izledi. Üçüncü döngüden sonra ekranı kapadı. Yüzü diğer tarafa dönük olduğundan Ballard da Towson da suratındaki ifadeyi tam olarak göremediler. Fakat içinde bulunduğu çıkmazı düşünürken Feltzer'in başı öne eğilmişti. Saniyeler içinde, zaman damgalı videonun fazla söze gerek bırakmadığına ve durumunun savunulamayacağına karar verdi. Videonun ifşa ettiği gibi bir siyasal hayvan olan Feltzer yavaşça Ballard ve Towson'a döndü. Yüzünde panikle korkunç sonuçları kabullenme arasında bir ifade vardı.

"Peki, ne istiyorsunuz?" dedi.

Ballard sevinçten havalara uçuyordu. Feltzer'ı köşeye sıkıştırma planları kusursuzca işlemişti.

"Dedektif Ballard'ı teşkilattan uzaklaştırma gayretinin hemen burada sona ermesini istiyoruz," dedi Towson.

Bekledi. Feltzer neredeyse fark edilmeyen bir şekilde başını bir kez salladı.

"Ayrıca *Times*'ta akşam altıya kadar internet sitesinde ve yarın sabah da basılı olarak yeni bir yazı yayımlanmasını istiyoruz," diye devam etti Towson. "Dostunuz Jerry Castor'a tüm ayrıntıların, Dedektif Ballard'ı hak ettiği gibi olumlu gösterecek ayrıntıların sızdırılmasını istiyoruz. Yazıda *kahraman*, *teşkilat politikasına uygun* ve *haklı* gibi kelimeler görmek istiyorum."

"Ne yazdıklarını kontrol edemem," diye karşı çıktı Feltzer. "Biliyorsunuz."

"Deneyin Teğmen," dedi Towson. "Dostunuz Castor'ın da yazdıklarını düzeltmek için en az sizin kadar nedeni var. Bu olay şehirdeki basın organlarında duyulursa onun için iyi olmaz. Kendisi, LAPD'nin oyuncağı gibi görünür ki yolun karşısındaki editörlerin bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Feltzer. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, alakası bile yok," dedi Ballard. "Trent'in evine ve ekibinizin oradan topladığı tüm kanıtlara erişim istiyorum. Hâlâ kapamam gereken bir soruşturma var. Trent'in bunu başka kurbanlara da yapıp yapmadığına dair bir işaret var mı görmek istiyorum."

Feltzer başını salladı.

"Anlaştık," dedi.

"Son bir şey daha," dedi Ballard. "Buradan psikolojik değerlendirmemi yaptırmak için DBB'ye gidiyorum. Göreve dönüşümün hızlandırılmasını istiyorum."

"DBB'yi arayıp işlerine müdahale etmemi bekleyemez..."

"Aslında tam da onu bekliyoruz," dedi Towson, Feltzer'ın sözünü keserek. "Emniyet Müdürü'nün, kahraman polisleri tekrar sokaklarda görmek istediği için bu olayı kapayıp Ballard'ı görevinin başına döndürmeniz için baskı yaptığını söyleyeceksiniz."

"Tamam, tamam," dedi Feltzer. "Hepsini yaparım. Ama o siteyi yok etmenizi istiyorum. Biri kazara görebilir."

"Anlaşmamızın şartlarını yerine getirdiğinizde site kaldırılacak," dedi Towson. "Öncesinde olmaz."

Towson, Ballard'a baktı.

"Tamam mıyız?" dedi. "Başka bir şey yok herhalde?"

"Sanırım," dedi Ballard.

"O zaman gidelim buradan," dedi Towson.

Towson bu sözleri Feltzer'a tiksintisini belli eden bir tonla söylemişti. Ayağa kalktı, Feltzer'a baktı. Teğmen'in beti benzi atmıştı, sanki hayatı gözlerinin önünden film şeridi gibi geçmişti. Ya da en azından kariyeri.

"Eskiden savcılıkta A-SİD dosyalarına bakardım," dedi Towson. "Orada hâlâ dostlarım var. Senin gibilerin, egosu ve yetkileri başını döndüren adamların hakkından gelmek için sürekli fırsat kolluyorlar. Telefonu elime alıp onları aramam için bana sebep verme."

Feltzer başını salladı. Towson ve Ballard ofisten çıkıp kapıyı kapadılar.

32

PİB'in önündeki avluda Ballard, Towson'a kariyerini kurtardığı için teşekkür etti. Towson bunu Ballard'ın kendisinin başardığını söyledi.

"Dün akşam o gazeteciyi takip etmen var ya... dâhiyane bir fikirdi," dedi. "Tek ihtiyacımız olan buydu. Ve en güzel tarafı da Feltzer hizaya getirilmiş oldu. Elinde bu olduğu sürece sana dokunamaz."

Ballard dönüp PİB'e baktı. Cam cephede belediye binasının kulesi yansıyordu.

"Gece vardiyasındaki ortağım, PİB'in açılımının Politika ile Boş İşler olduğunu söylüyor," dedi. "Bu, haklı olduğunu düşündüğüm günlerden biri."

"Kendine iyi bak Renée," dedi Towson. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Bana fatura keseceksin, değil mi?"

"Düşünürüm. Ama bu durumda ben mükâfatımı zaten aldım. O videoyu gördüğünde Feltzer'ın yüzünün aldığı ifade var ya? Bir milyon dolara bedeldi."

"Bu bir hayır işi değildi avukat bey. Bana fatura gönder. Ama bir milyon dolarlık olmasın."

"Tamam. Gönderirim."

Paranın bahsi Ballard'a bir şey hatırlattı.

"Bu arada kartvizitin var mı?" dedi. "Seni birine tavsiye edeceğim."

"Tabii var," dedi Towson.

Elini ceketinin cebine attı, küçük bir deste çıkarıp verdi.

"Birkaç tane al," dedi. "Beleş."

Ballard gülümseyip teşekkür etti.

"Baksana, sormayı unuttum: Dancers vakası için seninle Fabian hakkında konuşmaya gelen oldu mu?"

"Bunun için sana teşekkür etmem gerekiyor sanırım. Evet, sorguya çekildim."

"Kim geldi?"

"Carr adında bir dedektif."

Ballard başını salladı.

"Ona, bana söylemediğin bir şey söyledin mi?" dedi.

"Sanmıyorum," dedi Towson. "Hatırladığım kadarıyla oldukça titizdin."

Ballard tekrar gülümsedi ve kendi yollarına gittiler. Towson bir blok ötedeki federal mahkeme binasına, Ballard ise PİB'in doğu tarafındaki basamaklara ilerledi. Carr'ın Towson'la konuştuğuna sevinmişti. Belki de bir polisin katliama karıştığı iddiasına sonunda o da inanmaya başlıyordu.

Merdivenden çıkan Ballard sağa döndü, Şehit Polisler Anıtı'na gitti. Anıt görev başında öldürülen polislerin isimlerinin pirinç plakalara işlenip kafesi andıran ahşap bir yapıya iliştirildiği modern bir eserdi. Pirinç plakaların çoğu zamanla aşınmıştı, yakın dönemde ölenlerin plakaları daha parlaktı. En parlak olanını görmek hiç zor olmadı. Ballard yaklaştı, plakanın üzerinde Ken Chastain adını gördü.

Orada birkaç saniye hüzünle dikildi, derken telefonu çaldı. Arayan Rob Compton'dı.

"Renée az önce duydum! Lanet olsun! İyi misin?"

"İyiyim."

"Beni neden aramadın tatlım? Bunu kahrolası gazeteden okuyup öğrendim."

"Her okuduğuna inanma. Orada yazılanlar hikâyenin tamamı değil ve düzeltilecek. Dün seni aramadım çünkü telefonum yanımda değildi. Akşama kadar da telefonu elime alamadım. ATF'yle ilgili hikâye ne?"

"Boş ver, o bekleyebilir. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ne zaman görüşebiliriz?"

"ATF'nin beklemesini istemiyorum Robby. Zihnimi meşgul etmem lazım. Ne buldun?"

Basamaklardan inip avluya döndü. Kiralık arabası hâlâ Times binasının arkasındaki otoparktaydı, o tarafa yöneldi.

"Oradaki bir ajan yaptığımız silah aramasıyla ilgili aradı," dedi Compton. "Adı John Welborne. Tanıyor musun?"

"Tanıdığım ATF ajanlarının sayısı bir elimin parmaklarını geçmez," dedi Ballard. "Tanımıyorum.

"ATF'nin artık ATFE olduğunu biliyor musun? Sonuna patlayıcılar için 'E' eklemişler."

"Kimse ATFE demiyor. Ne bulduğunu anlatacak mısın anlatmayacak mısın?"

"Tamam, şu Welborne denen adam Nettles'tan çıkan çalıntı Glock'la alakalı aradı. Aramada önemli bir bilgi vermiş. Silah iki yıl önce Dallas'ta bir zırhlı araç saldırısında Brinks güvenlik görevlisinden alınmış. Vakayı hatırlamıyorum ama silahın alındığı görevli var ya? Silahla infaz edilmiş. Aynı şekilde ortağı da infaz edilmiş."

"Lanet olsun!"

"Evet, ben de öyle dedim. O yüzden ilk başta adamı yakaladığımızı sanmışlar, Nettles'ı yani. Ama Dallas'taki bu olay sırasında Nettles içerideymiş. O nedenle yaptığı hırsızlıklardan birinde tabanca ikinci defa çalınmış olmalı."

"Muhtemelen de bu ihbar edilmeyen bir hırsızlıktır. Çünkü zırhlı araç soygunu sırasında işlenen çifte cinayette kullanılan bir tabancan olsa polisi arayıp ihbarda bulunmazsın. Sessizce bekler, tabancanın ortadan kaybolmasını ümit edersin."

"Doğru. Olay şu. Bu federaller normalde şartlı tahliye memuruna bir şey sormazlar. Görmezden gelirler. Ama biz bu tabancaları neyin ne olduğunu bilmeden önce bilgisayara girdik ... yani hangi evden çalındıklarını falan. Bu Welborne da beni arıyor, içi içine sığmıyor, ilerlemek istiyor."

"Ama ilerleyemiyor."

"Evet, tıkanmış, benden haber bekliyor."

"Nettles nerede? Cezaevine gönderildi mi?"

"Henüz değil. Hâlâ şehir hapishanesinde ve yarın hâkim karşısına çıkacak."

Ballard durumu değerlendirirken sessizdi. Psikolojik değerlendirmesi sonuçlanana ve TSB soruşturması tamamlanana kadar teknik olarak görevden alınmıştı. DBB randevusunu öne aldırıp aradan çıkarabilir miyim diye düşündü. Feltzer'ın yaptıkları anlaşmaya uymasına ve işleri kolaylaştırmasını ümit ediyordu.

"Şu diğer mesele yüzünden görev başında değilim," dedi. "Ama bugün geri dönebileceğimi umuyorum."

"Bu kadar çabuk geri dönmene hayatta izin vermezler," dedi Compton. "Hele bugün gazetede çıkan haberden sonra."

"O konuyla ilgileniliyor. Göreceğiz bakalım."

"Ee, ne yapmak istiyorsun öyleyse?"

"Nettles konusunda ne kadar takdir hakkın var?"

"Var biraz. Silahlar yüzünden: ateşli silah bulundurma suçu."

"Eh, ben şu an şehir merkezindeyim. DBB'yle randevum var, sonra müsaitim. Şehir hapishanesine Nettles'ı göremeye gidebilir, Glock'u nereden aldığını sorabiliriz. Çifte cinayette kullanıldığını öğrendiğinde muhtemelen seve seve kendisine ait olmadığını söyleyip nereden bulduğunu açıklayacaktır."

"Tamam, benim de birkaç saate ihtiyacım var. Bu olayla alakasız bir şey, ayrıca böyle bir adım atmadan önce izin almalıyım. Sorun çıkacağını sanmıyorum ama kurallara uymalıyım. Nettles'la pazarlık konusunda amirimle konuşmalıyım. On ikide şehir hapishanesinde buluşalım mı? Öğle yemeği saati olacağı için onu bize getirebilirler."

"Görüşürüz o zaman."

Ballard arabasına giderken Hollywood Şube'deki Teğmen McAdams'ı aradı.

"Teğmenim bugün mesaiye gelip gelemeyeceğime emin değilim," dedi.

"Ballard zaten şu TSB muhabbeti sonuçlanana kadar görevinin başına dönemezsin," dedi McAdams.

"Biliyorum. Şu an TSB'deyim."

"Neler oluyor?"

"Birkaç soruyu daha cevaplamak üzere çağrıldım. Ardından da psikolojik değerlendirme için DBB'ye gidiyorum. Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Bugünkü *Times*'ı gördün mü? Daha önemlisi, TSB görmüş mü?"

"Evet, *Times*'ı herkes gördü. Tam bir saçmalık."

"Öyleyse nereden çıktı bu haber?"

"Güzel soru Teğmenim."

"Ballard, benden sana tavsiye, dikkatli ol."

"Anlaşıldı."

Davranış Bilimleri Birimi, Çin Mahallesi'ndeydi. Ballard'ın randevusu 10:30'daydı, o nedenle yarım saat veya daha fazla öne alıp alamayacağını öğrenmek için DBB'ni aradı. Telefonun başındaki görevli az kalsın gülüyordu. Görevli ardından isteğinin yerine getirilemeyeceğini söyledi.

Ballard'ın boş zamanı vardı. Arabasını paralı otoparktan çıkarıp County-USC'ye gitti. Ramona'nın artık yoğun bakım koğuşunda olmadığını öğrendi. Durumu düzelmişti ve odası değiştirilmişti. Şu anda odasını başka bir hastayla paylaşıyordu. Bilinci yerindeydi. Gözlerinin etrafındaki şişlik epey inmiş, morluk sarı-yeşile dönmüştü. Alt dudağındaki dikişler alınmıştı. Ballard odaya girip gülümsedi, ama Ramona onu tanımışa benzemiyordu.

"Ramona, ben Dedektif Ballard. Senin vakana ben bakıyorum. Pazartesi uğramıştım. Hatırladın mı?"

"Pek sayılmaz."

Ses tartışmasız bir erkeğe aitti.

"Sana zarar veren adam aralarında mı kontrol et diye fotoğraflar göstermiştim?"

"Özür dilerim."

"Sorun değil. Hatta artık bir önemi de yok. O yüzden geldim. Sana zarar veren adamın öldüğünü söylemek için buradayım. Artık korkmana ve endişelenmene gerek yok. O artık öldü."

"O olduğuna emin misiniz?"

"Oldukça eminim, Ramona."

"Peki."

Ramona başını eğdi, ağladı ağlayacaktı. Ballard, Ramona'nın artık güvende olduğunu biliyordu fakat tehlike henüz geçmiş sayılmazdı. Sürdüğü hayat daha pek çok benzer tehdide gebeydi. Ballard, Towson'dan aldığı kartlardan birini cebinden çıkarıp uzattı.

"Bunu sana vermek istiyorum. Bu birlikte çalıştığım bir avukat ve oldukça da başarılı."

"Neden avukata ihtiyacım var? Ne yapmışım?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sana hukuki tavsiye vermemem gerekir ama verecek olsam sana bunu yapan adama dava aç derdim. Evine büyük miktarda para yatırdığına eminim. Bence bir avukat tutup o paranın peşine düşmelisin. Seni mağdur etti ve hakkın olanı almalısın."

"Tamam."

Ramona kartvizite uzanmadı. Ballard kartı yatağın yanındaki masanın üzerine koydu.

"İhtiyacın olduğunda hemen şurada."

"Tamam, teşekkür ederim."

"Kendi kartımı da bırakacağım. Daha sonra muhtemelen aklına bazı sorular gelecektir. Beni arayabilirsin."

"Tamam."

Ballard'ın kendi kartını bırakması tuhaf bir çıkıştı çünkü Trent'in ölümüyle dosya kapandığından onun Ramona'yla daha fazla vakit geçirmesine gerek yoktu. Ballard hastaneden çıkarken onu bir daha görüp görmeyeceğini merak etti. Ramona'ya belki de Trent'e dava açmasını, vakaya dair ifade vermeye çağrılacağını bildiği için istemişti.

Ballard başladığı soruşturmayı bitirmek için atılmış bilinçaltı bir adım mıydı bu diye merak etti. Trent ölmüştü ama Ballard onu hâlâ mahkemeye verip hakkında suçlu kararı çıkarttırabilirdi.

33

Ballard ofiste Davranış Bilimleri Birimi'nin müdürü Dr. Carmen Hinojos ile oturuyordu. Oda sarı ahşap, krem rengi duvarlar ve uçuk perdelerle dekore edilmişti. Pencere, Çin Mahallesi'nin üzerinden belediye binasının kulesine bakıyordu. Ballard'ın içinde bulunduğu rahatsız durumla çelişen rahat koltuklarda müdürle karşılıklı oturuyorlardı.

"Daha önce birini öldürdünüz mü?" diye sordu Hinojos.

"Hayır," dedi Ballard. "Bu ilkti."

"Bu konuda nasıl hissediyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse iyi hissediyorum. Ben onu öldürmesem o beni öldürecekti. Bundan hiç şüphem yok."

Cevabına dürüst olmak gerekirseyle başladığına pişman oldu. İnsanlar genelde böyle dediklerinde dürüstlükten uzak olurlardı.

Oturum, Ballard'ın beklediği tarzda sorularla devam etti. İç soruşturma ve prosedürlerle alakalı bir polis memurunun karşılaştığı hemen her durumda olduğu gibi, ne sorulacağını ve nasıl cevap verilmesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Sendika bültenlerinde derinlemesine tahlil edilmiş vaka örnekleri olurdu. Ballard'ın, Hinojos'a söylemesi gereken önemli şey Trent'i öldürürken ve öldürmeden önceki eylemlerini kesinlikle sorgulama-

dığıydı. Pişmanlık göstermek hatalı bir adım olurdu. Teşkilata, görevinin başına döndüğünde işini yaparken en ufak bir tereddüt yaşamayacağını, bir öl *ya da* öldür durumunda kaldığında tereddüt etmeyeceğini göstermeliydi.

Ballard görüşme sırasında sakin ve açık sözlüydü. Yalnızca Hinojos, Trent'in öldürülmesiyle ilgili sorulardan onun çocukluğu ve dedektif olmasına uzanan süreçle ilgili sorulara geçtiğinde huzursuzluk gösterdi.

Ballard köşeye sıkışmış gibi hissetmeye başladı. Ya kendini bir yabancıya açacaktı ya da göreve dönüşünün bir sonraki analiz veya tedaviye kadar ertelenmesini göze alacaktı. Ballard bunu istemiyordu. Kenarda beklemek istemiyordu. Kötü tecrübelerden öğrendiği iyi şeylerden yararlanarak pembe bir tablo çizmeye çalıştı. Fakat babasının zamansız ölümü, annesinin onu küçük yaşta terk etmesi ve evsiz geçirdiği bir yıl gibi deneyimlerden olumlu bir şeyler çıkarmanın zor olduğunu kendi de biliyordu.

"Maui dünyanın en güzel plajlarına sahiptir," dedi Ballard bir ara. "Her sabah okula gitmeden önce sörf yapardım."

"Evet ama gidecek bir yuvanız yoktu ve anneniz sizi önemsemiyordu," dedi Hinojos. "O yaşta kimse bunları yaşamamalı."

"Bu o kadar uzun sürmedi. Tutu geldi."

"Tutu?"

"Hawaii dilinde *büyükanne*. Beni buraya getirdi. Ventura'ya."

Hinojos kısa saçlı, kızıl kahverengi tenli yaşlıca bir kadındı. Otuz yılı aşkındır teşkilatta görev yapıyordu. Hinojos 'un kucağındaki dosyada on beş yıl önce Ballard'ın LAPD'ye ilk başvurduğunda yapılan incelemenin psikolojik raporu vardı. Hikâyenin büyük bölümü oradaydı. Ballard o zamanlar geçmişini kendine saklaması gerektiğini bilmiyordu.

Ballard o ilk değerlendirmeden bu yana DBB'ye uğramamıştı.

"Dr. Richardson'ın burada ilginç bir değerlendirmesi var," dedi Hinojos ilk incelemeciye atıfta bulunarak. "Gençliğinizdeki düzensizliğin sizi polisliğe ittiğini ve kanunların uygulanıp düzenin tesis edildiği bir mesleğe yönelttiğini söylüyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Şey," dedi Ballard oyalanarak. "Bence kuralların olması gerekir. Toplumları uygar kılan kurallardır."

"Ve Thomas Trent kuralları çiğnedi, değil mi?"

"Evet çiğnedi."

"Eğer son yetmiş iki saati tekrar yaşayıp daha akıllıca seçimler yapma şansınız olsaydı sizce Thomas Trent hâlâ hayatta olur muydu?"

"Daha akıllıca seçimleri falan bilemem. Bence o anda doğru kararı verdim. Ne olabilirdi ya da ne olurdu gibi tahminlerden ziyade ben daha çok ne olduğu ve neden olduğuyla alakalı soruları cevaplamayı tercih ederim."

"Pişmanlık yok öyleyse?"

"Elbette pişmanlıklarım var ama sandığınız şey için değil muhtemelen."

"Dinliyorum. Nasıl pişmanlıklar?"

"Yanlış anlamayın, seçme şansım yoktu. Ya o ölecek ya ben ölecektim. O durumda hiçbir pişmanlığım yok. Aynı koşullarla tekrar karşılaşsam yine aynı şeyi yapardım. Ama keşke hayatta olsaydı diyorum, böylece onu tutuklayıp mahkemeye çıkarabilirdim ve yaptıklarının bedelini hapiste çürüyerek ödeyebilirdi."

"Thomas Trent'in bıçaklanıp hayatını kaybederek ucuz kurtulduğuna inanıyorsunuz."

Ballard biraz düşünüp başını salladı.

"Evet, öyle düşünüyorum."

Hinojos dosyayı kapadı.

"Pekâlâ Dedektif Ballard açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim," dedi.

"Durun biraz, bu kadar mı?" diye sordu Ballard.

"Bu kadar."

"Ee, göreve dönüyor muyum?"

"Çok yakında, ama şu an zihinsel olarak toparlanmanız için bir müddet izin yapmanızı önereceğim. Bir travma geçirdiniz ve zihninizde baygınken başınıza neler geldiğine dair cevapsız sorular var. Zihniniz de tıpkı bedeniniz gibi yaralı. Vücut gibi, zihnin de iyileşmek için zamana ihtiyacı vardır. Yatışmak için zamana ihtiyacı vardır."

"Teşekkür ederim Doktor. Gerçekten. Ama açık dosyalarım var. Onları kapamam gerek. İzne ondan sonra ayrılabilirim."

Hinojos, Ballard'ın söylediklerini daha evvel binlerce kez duymuş gibi yorgun bir edayla gülümsedi.

"Buraya gelen tüm polisler aynı şeyi söylüyordur herhalde," dedi Ballard.

"Onları suçlayamam," dedi Hinojos. "İşlerini ve kimliklerini kaybetmekten korkuyorlar, bu ikisinin onlar üzerindeki etkisini önemsemiyorlar. Polis olmasanız ne yapardınız?"

Ballard düşündü.

"Bilmiyorum," dedi. "Hiç düşünmedim."

Hinojos başını salladı.

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum," dedi. "Uzun kariyerler de gördüm kısa kariyerler de. Farkı yaratan kişinin karanlıkla nasıl başa çıktığıdır."

"Karanlık mı?" dedi Ballard. "Gece vardiyasında görev yapıyorum. Varsa yoksa..."

"Ben içimizdeki karanlıktan bahsediyorum. Dedektif, size insan ruhunun en çirkin yanını gösteren bir işiniz var. Trent gibilerin karanlığını gösteren bir iş. Bana göre bu, fizik kanunları gibidir... her etki, ters yönde ve eşit kuvvette bir tepki doğurur. Karanlığın içine girerseniz karanlık da sizin içinize girer. Sonrasında onunla ne yapacağınıza karar vermek zorundasınız. Kendinizi ondan nasıl koruyacağınıza. İçinizi oymasına nasıl engel olacağınıza."

Hinojos durakladı, ama Ballard konuşmadı.

"Sizi koruyan bir şey bulun Dedektif Ballard."

Ardından Hinojos koltuğundan kalktı ve oturum sona erdi. Ballard'ı kapıya kadar geçirdi. Ballard başıyla hoşça kalın dedi.

"Teşekkür ederim, Doktor."

"Dedektif Ballard kendinize dikkat edin."

34

Ballard, erkekler merkez hapishanesine yirmi dakika gecikti ama Compton onu bekliyordu. Ziyaretçi defterini imzaladılar. Ballard yedek tabancasını dolaba bıraktı. Ardından sorgu odasına alındılar ve Christopher Nettles yanlarına getirildi.

"Nasıl yapacağız?" dedi Ballard.

"Ben konuşayım," dedi Compton. "Yetkinin bende olduğunu biliyor. Onu tabancayla ben teslim ettim. Sorgulamak bana düşer."

"Güzel plan."

Mahkumu beklerken Compton uzanıp Ballard'ın ellerini kaldırdı, yüzünde ciddi bir ifadeyle bileklerindeki sargıları inceledi.

"Biliyorum, her şeye son vermeye çalışmışım gibi duruyor," dedi. "Sargılar sadece bir hafta kalacak."

"Adi herif," dedi Compton. "İyi ki gebertmişsin."

Ballard, Trent'le yaşadıklarının kısa bir özetini geçtikten sonra *Times*'a yasa dışı sızdırılan bilgiyle aleyhine yazılan haberi anlattı. Compton başını iki yana salladı. Ballard cumartesi sabahı yaptıkları sert seks yüzünden TTM'deki hemşirenin, tecavüze uğrayıp uğramadığını tespit edemediğini söylememeye karar verdi. O meseleyi başka zamana bıraktı.

Kapı açıldığında sohbet sona erdi. İki cezaevi görevlisi Nettles'ı getirmişlerdi. Nettles, Ballard'ın orada bulunmasına hemen itiraz etti. Tutuklama sırasında kendisine kötü muamele ettiğini öne sürdü.

Compton sertçe "Otur ve çeneni kapa," dedi. "Böyle şeylerde söz hakkın yok."

Görevliler Nettles'ı sandalyeye oturtup bileklerinden birini masanın ortasındaki çelik halkaya kilitlediler.

"Ee, ne istiyorsunuz?" dedi Nettles.

Compton görevliler çıkana kadar bekledi.

"İçinde bulunduğun duruma dair bir fikrin var mı, Christopher?" diye sordu. "Yarın hâkim karşısına çıkıyorsun. Seninle konuşmak için avukat geldi mi?"

"Henüz gelmedi," dedi Nettles.

Durumundan endişe duymadığını gösterircesine kelepçeli elini oynattı.

"Avukatla görüşmemenin nedeni, avukatın yardım edemeyecek olması," dedi Compton. "Şartlı tahliyen iptal edildi ve Corcoran'a geri dönüyorsun. Avukatının da bu konuda yapabilecek hiçbir şeyi yok."

"Sadece bir yılım kalmıştı," dedi Nettles. "Altından kalkabilirim, yani sorun yok."

Compton ve Ballard bakıştılar.

"E, yani? Savcılık tüm o hırsızlıkları görmezden mi gelecek sence?" dedi Compton.

"Buradaki herkes aynı şeyi söylüyor; savcılık onları mevcut suçlarıma eklemekten başka bir şey yapmayacak ve ben de aşırı doluluk yüzünden içeride bir gün bile fazla kalmayacağım," dedi Nettles. "Buna ne dersiniz?"

"Peki özgeçmişine az önce eklediğim silahlı suça ne dersin? Kalan bir yılının üstüne bir beş yıl daha ekle. Bunun altından kalkabilirsin, değil mi? Sorun yok yani?"

"Sen neden bahsediyorsun be adam?"

"Artı beşten bahsediyorum."

"Saçmalık bu!"

Nettles kelepçeleri şiddetle sarstı. Boştaki elini Ballard'a doğrulttu.

"Bu senin yüzünden sürtük!" diye bağırdı.

"Kabahatlerin için beni suçlama," diye karşılık verdi Ballard. "Kendini suçla."

Ballard ellerini kucağında, masanın altında tutuyordu. Uzun kollu gömlek giymişti. Nettles'ın sargıları görüp soru sormasını istemiyordu.

"Bak Christopher, sence buraya neden geldik?" dedi Compton. "Sana kötü haber vermekten zevk aldığımızı mı sanıyorsun?"

"Muhtemelen," dedi Nettles. "O alıyordur."

"Aslına bakarsan yanılıyorsun," dedi Compton. "Buraya sana kötü haber vermeye gelmedik. Biz tünelin sonundaki ışığız. Buraya senin kendine yardım etmeni sağlamaya geldik."

Nettles yerine yerleşti. Anlaşma yapılacağını anlamıştı. Kuşkulu gözlerle Compton'a baktı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Silahlar hakkında bilgi istiyorum," dedi Compton. "Onları nereden çaldığını öğrenmek istiyorum. Adres ve ayrıntı istiyorum. Bana bunları verirsen toplamdan düşmeye başlarız. Gördün mü bak ne kadar kolay?"

Ballard, Compton'ın doğrudan Glock'u sormamasını takdir etti. Nettles'a asıl niyetlerini belli etmemek daha iyiydi. Mahkûm eskisi, görüşmeyi maniple etmeye kalkabilirdi.

"Bilemiyorum dostum," diye sızlandı Nettles. "Nereden hatırlayayım adresi?"

"Düşün," dedi Compton. "Hangi evlere girdiğine dair bir fikrin vardır. Üzerinde taşıdığın tabancayla başla. Glock on yedi. Rehine vermediğine göre hoşuna gidiyor olmalı. Onu nereden buldun?"

Nettles öne doğru eğildi, dirseğini masanın üzerine koydu. Boştaki eliyle *Düşünen Adam* pozunu alıp soruyu düşündü.

"Birincisi, o tabancaların üçü de aynı evdendi," dedi sonunda. "Kahrolası adresi hatırlamıyorum, hepsi bu. Bu şeyler için hırsızlık raporu tutmuyor musunuz siz?"

Compton duymazdan geldi.

"Peki ya sokak?" dedi. "Sokağın adını hatırlıyor musun?"

"Hayır, sokak adı falan hatırlamıyorum," dedi Nettles.

Ballard, Nettles'ın Siesta Village'daki odasında bulunan altı kredi kartıyla hırsızlık raporları arasında bağlantı kurmuştu ama hiçbirinde ateşli silah çalındığı bildirilmemişti. Bu durumda ya kurbanlar tabancalar konusunda yalan söylemişlerdi ya da Nettles'ın yaptığı –muhtemelen cinayet silahı çalındığı için– ihbar edilmeyen en az bir hırsızlık vardı. Bilinen altı vakanın tamamı Siesta Village'a birkaç blok mesafedeki sokaklarda gerçekleşmişti. Motelden kuzeye, doğuya ve batıya uzanan bir şablon oluşmuştu.

Motelin güneyindeki mahalleye erişimi engelleyen bir otoyol ya da başka bir şey yoktu ama bilinen hırsızlıkların hiçbiri orada meydana gelmemişti. Yani aradıkları ev güneyde olabilirdi.

"Kaldığın motelin güneyindeki evlere girdin mi hiç?" dedi Ballard.

"Güneyinde mi?" dedi Nettles. "Evet, girdim tabii ki."

Compton Ballard'a bakış attı. Soruları onun sormaması gerekiyordu. Ama yine de devam etti.

"Pekâlâ, güneye kaç kez gittin?"

"Bir iki kez. O taraftaki evler o kadar güzel değildi. İşimi görmezlerdi."

"Oraya ne zaman gittin?"

"İlk başladığımda."

"Tamam, resepsiyon kayıtlarına göre tutuklanmadan dokuz gün önce motele giriş yapmışsın. Yani ilk birkaç gün güneyde takıldın?"

"Galiba."

"Tabancalar ne kadardır sende?"

"İlk evlerden birinde bulmuştum."

"Motelin güneyinde?"

"Evet, galiba. Sanırım ikinci evdeydi. Evet, ikincideydi. Adam tabancaları raftaki kitapların arkasına sakladığı için kendini akıllı sanıyordu ama ben raflardaki kitapları hep deviririm. Doğrudan yere. İnsanlar güzel şeyleri hep kitapların arkasına saklarlar. Tabancaları da öyle buldum."

Ballard telefonunu çıkarıp GPS uygulamasını çalıştırdı. Santa Monica Bulvarı ile Siesta Village motelinin bulunduğu Wilton Place'i merkeze alan bir harita açtı. Saint Andrews, Western, Ridgewood, Romaine... Sierra Vista'ya gelene kadar Nettles başını iki yana sallayıp durdu.

"Dur," dedi. "Sierra Vista. Bu tanıdık geliyor. Orası olabilir."

"Nasıl bir evdi?" dedi Ballard.

"Bilmiyorum, eve benziyordu."

"Garajı var mıydı?"

"Evet, arkada garajı vardı. Ayrı bir garajdı."

"Bir katlı, iki katlı?"

"Bir katlıydı. İki katlılara bulaşmam."

"Tamam, tuğla mıydı ahşap mı?"

"Tuğla değil."

"İçeri nasıl girdin?"

"Arka bahçeye girdim, oradan da havuzun kenarındaki sürgülü kapıyı açtım."

"Pekâlâ, havuz vardı yani."

"Evet, garajın yanında."

"Kapı vardı yani? Havuzu çevreleyen bir çit falan?"

"Bahçenin tamamının etrafı çevriliydi. Kapı kilitliydi, üzerinden atladım."

"Duvar mıydı çit mi?"

"Çit."

"Çit ne renkti?"

"Gri gibiydi. Lekeli gri."

"Evde kimse olmadığını nasıl anladın?"

"Evin yakınlarında arabamda bekliyordum, adamın gittiğini gördüm."

"Arabayla mı?"

"Evet."

"Nasıl bir araba? Ne renk?"

"Camaro'ydu. Sarı. Arabayı hatırlıyorum. Havalı araba. O arabayı istiyordum."

"Evin boş olduğunu nereden anladın? Adamın arabayla gitmesi evde karısıyla çocukları olmadığı anlamına gelmez."

"Biliyorum, ön kapıyı hep çalarım. Cebinde adımın yazdığı bir iş gömleğim var. Sızıntı kontrolü yapan bir gaz denetçisi rolü yapıyorum. Kapıyı açan olursa rolümün gereğini yapıp bir sonraki eve geçiyorum."

"Nasıl bir kapıydı peki?" dedi Ballard.

"Ah, sarıydı," dedi Nettles. "Evet, sarı. Hatırlıyorum çünkü araba gibiydi. Herif sarıyı seviyordu."

Ballard ve Compton bakıştılar, ama bir şey demediler. İstediklerini almışlardı. Sierra Vista'da sarı arabayla sarı kapı. Bulmak zor olmazdı herhalde.

35

Sierra Vista'da sarı kapı yoktu. Ballard ve Compton, Ford Taurus'la dört blokluk alanda dört kez gidip geldiler ama sarıya boyanmış kapı göremediler.

"Sence Nettles bizi kandırdı mı?" dedi Ballard.

"Eğer bizi kandırmışsa bu sadece ona zarar verir," dedi Compton. "Anlaşma sonuçlara bağlı."

Compton dönüp yan camdan dışarı baktı. Söylemediği bir şey var demekti bu.

"Ne var?" dedi Ballard.

"Yok bir şey," dedi Compton.

"Hadi ama, sorun ne?"

"Bilemiyorum, belki de plana sadık kalıp soruları benim sormama izin vermeliydin."

"Çok yavaş gidiyordun. Hem evi söylettim ona, değil mi? Somurtma."

"Somurtmuyorum Renée. Sierra Vista'dayız. Sarı kapı nerede?"

Compton ön camdan çevreyi gösterdi. Ballard onun şikâyetini duymazdan geldi. Compton Dayanaksızdı. Eğer Nettles'a inanmasaydı sorgu odasında bir şey söylerdi. Ama ağzını bile

açmamıştı ve şimdi hamlenin başarısız oluşundan Ballard'ı sorumlu tutuyordu.

Ballard, Sierra Vista'da çıkmaz sokağa gelince kenara çekti. Telefonunun ekranından yolun devamı var mı diye haritaya baktı. Hiçbir şey bulamadı. Başparmağı ve işaretparmağıyla haritayı büyüttü. Başka bir Sierra olup olmadığını görmek için mahalledeki diğer sokakları kontrol etti. Yoktu fakat iki blok güneyde bir Serrano Place vardı. Telefonu bırakıp kaldırımdan uzaklaştı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Compton.

"Şurada bir sokağa bakmak istiyorum," dedi Ballard. "Serrano, Sierra... belki Nettles karıştırmıştır."

"Benzemiyorlar bile."

"Evet, benziyorlar. Hâlâ somurtuyorsun."

Serrano Place sadece bir blok uzunluktaydı. Hemen kontrol ettiler. Ballard soldaki, Compton sağdaki evlere bakıyordu.

"Dur biraz," dedi Compton.

Ballard durdu. Compton'ın camından dışarı baktı. Fransız model, sarı kasalı kapısı olan bir ev gördü. Evin dışı ahşaptı. Tuğla yoktu.

Ballard biraz ilerleyip araba yolunu geçti. Evin arkasında, evden ayrı tek arabalık bir garaj vardı. Hava koşulları yüzünden grileşmiş bir ahşap çit, arka bahçeyi çevreliyordu.

"Çit lekeli değilmiş, sadece eskimiş," dedi Ballard. "Havuz var mıdır sence?"

"Somurtmuyor olsam evet derdim," dedi Compton.

Ballard omzuna bir yumruk atıp sürmeye devam etti. İki ev ileride kaldırımın kenarında durdu.

"Kemerini çıkar," dedi Ballard.

"Ne?" dedi Compton.

"Kemerini çıkar. Tasma yerine kullanacağım. Havuz var mı diye bakacağım. Minibüsüm olsaydı gerçek tasma olurdu ama kemerinle idare edeceğiz."

Compton anladı. Kemerini çıkarıp verdi.

"Hemen dönerim," dedi Ballard.

"Dikkatli ol," dedi Compton. "Yardım gerekirse bir el ateş edersin."

Ballard arabadan indi, kaldırımdan sarı Fransız kapılı eve doğru yürüdü. Bir elinden kemeri sarkıtıyor, sürekli Lola'nın adını söylüyordu. Evin bitişiğinde uzanan araba yolundan yukarı yürüdü.

"Lola! Buraya gel kızım."

Ballard havuzu görmeden kokusunu aldı. Keskin klor kokusu evin arka bahçesini kaplamıştı. Eskimiş çite ulaştığında parmak uçlarında yükselip çitin ardına baktı. Havuzu teyit etti. Tam geri dönmeye hazırlanırken garaj kapısının üst kısmı boyunca uzanan pencereleri gördü. Tereddüt etti çünkü camdan içeri bakacak kadar uzun değildi. Derken kapının kolunu gördü. Kol araba yolu zemininden otuz santim yukarıdaydı.

Ballard bir ayağını kolun üstüne koydu, kendisini taşıyor mu diye baktı. Sağlam gibiydi. Kola bütün ağırlığını verdi, parmakları pencerelerin altındaki ince denizliği kavradı. Kendini yukarı çekip içeri baktı.

Garajda sarı bir Camaro vardı.

Yere indi, arabaya gitmek üzere döndü. Araba yolunda dikilen bir adam ona bakıyordu.

"Ah selam, köpeğimi gördünüz mü?" dedi Ballard çabucak. "Çizgili bir boxer melezi?"

"Garajımda mı yani?" dedi adam.

"Kusura bakmayın, ama kaçınca saklanmayı sever. Tam bir baş belası."

Adam Latin kökenliydi, altında eşofman, spor ayakkabı, üzerinde de kapüşonlu vardı. Koşmaya çıkmış gibiydi. Ballard elindeki kemerin tasma olmadığının anlaşılmaması için kolunu sürekli sallıyordu. Adamın yanından geçip yola doğru yöneldi. Camaro'nun plakasını unutmamayı umuyordu.

"Buralarda mı yaşıyorsunuz?" dedi adam.

"Sierra Vista'da," dedi Ballard. "İyi günler."

Araba yolundan aşağıya doğru devam etti. Yola ulaştığında köpeğini birkaç kez daha çağırdı ama yürümeye devam etti. Ford Taurus'a varınca bindi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedi.

Ballard unutmadan önce Camaro'nun plakasını araştırmak istiyordu fakat telsizinin yanında olmadığını fark etti. Kiralık arabada polis telsizi de yoktu.

"Ne oldu?" dedi Compton.

Ballard yan aynaya bakıyordu. Adamın araba yolundan çıkıp onu takip edeceğini sanmıştı.

"Adamın biri beni gördü," dedi Ballard. "Sanırım anladı."

"Nasıl?" dedi Compton.

"Bilmiyorum. Gözlerindeki bir şey... Kim olduğumu anladı."

"O zaman gidelim buradan."

Aynada adamdan hiçbir iz yoktu. Arabayı çalıştırdı. Tam o sırada Camaro'nun araba yolundan çıkıp aksi yöne, Serrano'ya döndüğünü gördü.

"İşte gidiyor," dedi. "Sarı Camaro."

Camaro bloğun sonunda sağa sapıp gözden kaybolana kadar bekledi. Ballard u dönüşü yaparak aynı istikamete yöneldi. Tele-

fonunu çıkardı, hızlı aramadan iletişim merkezini aradı. Ardından plakayı söyledi, araştırılmasını istedi.

"Bekliyorum," dedi.

Ballard köşeden sağa döndü. Camaro'dan iz yoktu. Ford Taurus'un gazını kökledi, kuzeye yöneldiler, her yerde Camaro'yu aradılar. Göremediler.

"Onu ürküttün mü sence?" diye sordu Compton.

"Bilmiyorum," dedi Ballard. "Beni garajın penceresinden arabaya bakarken gördü."

"Kahretsin."

"Eh, sen olsan ne..."

İletişim merkezinden istediği bilgiyi alan Ballard, Compton'ın da duyabilmesi için kendisine söylenenleri tekrarladı.

"Eugenio Santana Perez, on dört Temmuz yetmiş beş. Sabıkası yok. Teşekkür ederim."

Telefonu kapadı.

"Adam temizmiş," dedi Compton. "Belki de yanlış taşın altına bakıyoruz."

"Sarı kapı, sarı Camaro... aradığımız kişi o," dedi Ballard. "Nettles'ın anlattıklarına uyuyor. Belki adam tabancayı başkasından almıştı ama bu yanlış taşın altına bakıyoruz anlamına gelmez."

Santa Monica'ya yöneldiler, Camaro'dan hâlâ bir iz yoktu.

"Sağa mı sola mı?" dedi Ballard.

"Kahretsin," dedi Compton. "Seni gördükten hemen sonra oradan sıvıştı. Şimdi Welborne'u arayıp işi batırmış olabileceğimizi söylemeliyim."

"Henüz değil."

"Ne yapacağız?"

"Sakinleş biraz. Daha aramayı bitirmedim. Kaldı ki adamın evi yerinde duruyor. ATF-*E*'ye bunu verebilirsin."

Ballard trafikte bir anlık boşluk görünce dümdüz gitti, Santa Monica'yı geçip kuzeye devam etti. Sunset Bulvarı'na varana kadar sokaklara bakmayı sürdürdüler. Ardından Ballard 101 numaralı otoyoluna saptı.

"Seni şehir merkezine geri götüreceğim," dedi Ballard sesindeki yenilgiyle.

"Sıçtık resmen," dedi Compton.

Fakat güney istikametine giden otoyol rampasına yaklaşırken Ballard iki blok ileride bir sarılık gördü. Sarı araba bir arsaya sapıp gözden kaybolmuştu.

"Dur biraz, şunu gördün mü?" dedi. "Sarıydı."

"Hiçbir halt görmedim," dedi Compton. "Nerede?"

Ballard otoyol rampasını geçip Sunset'te doğuya doğru devam etti. Sarı arabanın saptığı araya gelince devasa otoparkı olan bir Home Depot'yla karşılaştı. Giriş boştu, eskiden orada gündelik iş arayan adamların sıraya girdiğini hatırladı. Göç ve Gümrük Müdürlüğü, kaçak göçmenleri yakalamaya başladığında bu değişmişti.

Ballard otoparka girip dolaşmaya başladı. Uzak köşede sarı Camaro'yu buldular. Home Depot'nun girişine daha yakın yığınla boş yer vardı, o nedenle araba orada terk edilmiş gibi duruyordu. Ballard plakayı kontrol etti. Bu, aradıkları arabaydı.

"Kahretsin," dedi Ballard.

"Gitmiş," dedi Compton. "Kahretsin, *Büyük Hesaplaşma*'yı gereğinden fazla izleyen bir adam daha."

"Ne?"

"Şu film var ya, *Büyük Hesaplaşma*. Kuzey Hollywood bankasındaki çatışmaya ilham kaynağı olan doksanlardaki film."

"Doksanların büyük bölümünü Hawaii'de sörf tahtası üzerinde geçirdim."

"De Niro'nun oynadığı adam soyguncuydu. Tek bir kuralı vardı: ilk tehlike belirtisinde her şeyi ardında bırakabilmelisin. Aynen böyle."

Ballard dolaşmaya devam etti, otoparkta ayakta duran adamların suratlarına bakarak araba yolundaki adamı görmeyi umuyordu.

Ballard'ın şansı yaver gitmedi. Sonunda arabayı otoparkın köşesine sürüp durdu. Ön camdan elli metre ötedeki Camaro'yu görebiliyorlardı.

"Hapı yuttuk," dedi Compton. "Welborne'u aramalıydık. Onun yerine seni dinledim ve kendimiz halletmeye kalkıyoruz."

"Şaka mı yapıyorsun sen?" dedi Ballard. "*Beni* mi suçluyorsun? Bunu sen de en az benim kadar istiyordun."

"Hep kendini kanıtlamak için kazanmak zorunda olan sensin."

"Lanet olsun, sana inanamıyorum. Eğer federallerden o kadar çekiniyorsan Uber çağırıp buradan gidebilirsin. Welborne'u arayıp ona ne bulduğumuzu söyler, sorumluluğu üstlenirim. Yani neden yapmayayım ki? Herkes her şey için beni suçlamak istiyor. Defol git arabadan."

Compton ona baktı.

"Sen ciddi misin?" dedi.

"Hem de nasıl," dedi Ballard. "Defol."

Compton'ın gözleri Ballard'ın üzerindeydi. Eğer onu durdurmazsa gitmekle tehdit edercesine kapısını açtı.

Ballard durdurmadı.

Compton arabadan inerek içeri baktı. Ballard tek kelime etmedi, Camaro'ya bakmayı sürdürdü. Compton kapıyı çarparak kapadı. Ballard arkasından bakmadı.

Kendi kendine, "Biri daha gitti," dedi.

36

Ballard, Hollywood Şube'ye ulaştığında saat neredeyse beşti. Öğleden sonrasının büyük bölümünü ATFE ve FBİ ajanlarıyla uğraşarak ve Nettles'la yaptığı görüşmeden sonraki adımlarını açıklayarak geçirmişti. Compton'ı hikâyenin dışında tutmuş, ajanlara cezaevinden ayrıldıktan sonra kendi başına hareket ettiğini söylemişti. Ajanlar ellerindeki bazı fotoğraflara bakıp araba yolundaki adamı teşhis ettiğinde federallerin öfkesi biraz olsun yatışmıştı. Ajanlar Eugenio Santana Perez'in takma ad olduğunu söylemiş ama gerçek adını vermeyi reddetmişlerdi. Açık açık, bundan sonrasını biz hallederiz diyorlardı. Sen batırdın, toparlamak bize düşüyor.

Federaller Camaro'ya el koymuşlardı ve Ajan Welborne, Ballard'ı alaycı bir teşekkürle yanından gönderdiğinde Serrano Place'teki eve girmek için mahkeme emri bekliyorlardı. Ballard merkeze döndüğünde posta kutusundan gri bir zarf alıp yeni masa başı görevi için teğmenin ofisine gitti. Masasının başında dikilen McAdams, çekmeceden silahını alıp kemerine takıyordu, bu onun eve gitmeye hazırlandığının işaretiydi. Bütün büroda ortalık sakinleşiyordu.

"Ballard geldin demek," dedi McAdams.

"Özür dilerim, şehir merkezinde işim vardı, hazır oradayken Trent vakasındaki kurbanıma bir bakayım dedim," dedi. "Oturmamı istediğin belli bir masa var mı?"

McAdams ofisinin penceresinden camın öbür tarafındaki masayı gösterdi. Bu masa bürodaki en kötü masaydı çünkü tam teğmenin ofisinin dibindeydi ve masanın üzerindeki bilgisayar ekranı teğmenin her an görebileceği şekilde ayarlanmıştı. Orada her kim otururşa otursun kabak gibi ortada kalıyordu.

"Seni oraya koyacaktım ama görünen o ki gece vardiyası için birini bulmam bile gerekmiyor," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, kendini iyi ifade etmiş olmalısın çünkü, *L.A. Times*'ın canı cehenneme, az önce aldığım habere göre TSB, Trent'i öldürmeni kurallar çerçevesinde bulmuş. Hepsi bu kadar da değil, göreve dönüşün de onaylanmış. Tebrikler."

Ballard omuzlarından büyük bir yük kalktığını hissetti.

"Haberim yoktu," dedi. "Hızlı olmuş."

"Savunma avukatın her kimse, epey talep görecektir, o kadarını söyleyeyim," dedi McAdams. "*Times*'ın bu sabah çizdiği portre hiç hoş değildi."

"Avukat kullanmadım."

"O zaman bu durum kutlamayı daha çok hak ediyor. Ama eğer bir Ö partisi varsa bilmek istemiyorum."

McAdams, öldürme partisine onay veriyor gibiydi. Teşkilattan biri, bir suçluyu öldürdükten sonra toplanıp bir şeyler içerdi. Bu durum vaktiyle polisler için gizli bir gelenekti. Ölüm kalım anındaki gerginliği atmanın bir yoluydu. Teşkilat, polislerin karıştığı tüm öldürme olaylarını ciddiyetle soruşturmak için TSB'yi oluşturunca partiler TSB kararı çıkana kadar ertelenir oldu. Her halükârda Öldürme partileri artık çağdışıydı ve şu anda

yapılıyorsa bile büyük bir gizlilik içinde gerçekleştiriliyordu. Ballard'ın aklındaki son şey, Thomas Trent'in öldürülmesini kutlamaktı.

"Merak etme, Ö partisi falan yok," dedi.

"Güzel," dedi McAdams. "Neyse ben çıkıyorum. Bütün gün boyunca oraya buraya koşturduğun için Jenkins'i bu gece tek bırakacağım. Sen de mesaiye yarın başlarsın. Sorun var mı?"

"Yok. Sağ ol Teğmenim."

Ballard etrafına bakındı, üzerinde oldukça yeni bir bilgisayar ekranı olan boş masa gözüne çarptı. Teğmenin ofisine uzaktı. Ama masaya ulaştığında çalışma alanında kahve bardağı ile belgeler gördü. Ardından döndü, soygun birimine yakın, boş görünen ve düzgün bir monitöre sahip başka bir masaya geçti.

İlk iş olarak internete girdi. *Times*'ın sitesini açtı. Sabahki TSB soruşturmasıyla ilgili haberi düzelten bir yazı yayımlanmış mı diye baktı. Henüz bir şey yoktu. Towson'dan aldığı kartvizitlerden birini çıkardı, e-posta yazmaya koyuldu. Teğmenden duyduklarını yazarken *Times*'ın o konuda henüz harekete geçmediğini bildirdi. Tam gönder tuşuna basarken cep telefonu çaldı. Ağır Suçlar'dan Rogers Carr.

"Alo, mesajımı aldın mı?"

"Aldım, sağ ol."

"Nasılsın peki?"

"İyiyim. Teğmenim az önce göreve dönebileceğimi söyledi. TSB yaptığımın kurallar dâhilinde olduğuna karar vermiş."

"Tabii ki kurallar dâhilindeydi, şaka mı yapıyorsun sen? Sonuna kadar haklıydın."

"Eh, bu işler belli olmuyor. Şaşıracaksın belki ama teşkilatta bazı insanları uyuz ettim de."

"Sen mi? Hayatta inanmam."

Bu kadar kinayeli şakalaşma Ballard için yeterliydi.

"Ee, duyduğuma göre dediğim avukatla görüşmüşsün," dedi. "Towson'la."

"Sana bunu kim söyledi?" dedi Carr.

"Kaynaklarım var."

"Avukatla konuştun, değil mi?"

"Olabilir. Ee, hikâye ne?"

Carr bir şey söylemedi.

"Lanet olsun," dedi Ballard. "Sana verdiğim ipucunu araştırıyorsun ve ne bulduğunu bile söylemeyecek misin? Bence bu bizim son konuşmamız olacak Dedektif Carr."

"Mesele o değil," dedi Carr. "Sana söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek sanırım. Ondan söylemiyorum."

Bu kez susan Ballard'dı, ama fazla uzun sürmedi.

"Söyle," dedi.

"Şey evet, ipucun sonuç verdi" dedi Carr. "Towson, Fabian'ın kendisine kirli bir polisi teslim edebileceğini söylediğini aktardı. Derken bugün balistik sonuçları geldi ve burada işin rengi biraz değişti."

"İşin rengi değişti mi? Nedenmiş o?"

"Eşleşme yoktu. Ken Chastain'i öldürmede kullanılan silah, Dancers'daki masada kullanılanla aynı çıkmamış. Şu anki teori, iki farklı katil olduğu yönünde."

"İki vakanın bağlantılı olmadığını mı söylüyorlar?"

"Hayır, öyle demiyorlar. Sadece iki silah, iki farklı katil diyorlar."

Ballard bütün resmi görmediğini biliyordu. Eğer iki vakayı bağlayan silah değilse başka bir şey olmalıydı.

"Ee, neyi gözden kaçırıyorum?" dedi.

"Balistik raporu bu kadar değildi," dedi Carr.

"Carr hadi ama, beni oyalamayı bırak."

"Mermiler ve kovanlarda yapılan incelemeler sonucunda silahlar teşhis edilmiş. Dancers'daki tabanca doksan iki F imiş. Garajdaki ise Ruger otuz sekiz."

Olay yerinde toplanan mermi kovanları ile cesetlerden çıkarılan kurşunlar, belli ateşli silahlarla özdeşleştirilen izler bırakırdı. Ateşleme iğneleri ve namlu yivleri, kendilerine has girinti ve çizikler bırakırdı.

Ballard teşhis edilen silahların ne anlama geldiğini biliyordu. 92F, 9 milimetrelik bir Beretta'ydı ve dedektiflerin taşıması için teşkilat tarafından onaylanmış ateşli silahlar listesinde yer alıyordu. Ruger, kolayca gizlenebilen ve yakın temaslarda kullanılan küçük bir tabancaydı. Teşkilatın onayladığı yedek silahlar listesinde o da vardı.

Ruger aynı zamanda tetikçi silahıydı.

Ballard buna kafa yorarken sessizdi. Bu bilgilere gönülsüzce eklediği tek parça, Chastain'in Beretta 92F taşıdığıydı. En azından ortaklıkları sırasında öyleydi. Bu, hiç istemediği bir soruyu akla getirdi.

"Chastain doksan iki F taşırdı. Onun tabancasıyla Dancers'dan alınan mermileri karşılaştırdılar mı?"

"Tabancası ellerinde olsa karşılaştırırlardı."

Bu yeni bilgiydi.

"Onu her kim öldürdüyse ceketinin cebine uzanıp tabancasını aldı mı diyorsun yani?"

"Öyle görünüyor. Silahı bulunamadı."

"Ne düşünüyorlar peki?"

"Bugün yeni bir talimat aldım. Kılı kırk yararak Chastain'i araştırmam söylendi."

"Saçmalık bu. Dancers katili o değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Onu tanırdım ve bu onun yapacağı iş değil."

"Bunu Teğmen Olivas'a anlat istersen."

"Tam olarak ne diyor?"

"Bir şey *söylemiyor*. En azından bana. Ama masada öldürülen adamlardan biri mafya bağlantılıymış."

"Evet, Gino Santangelo. Vegas'tan."

"Eh, gerisini sen tahmin edebilirsin."

Ballard biraz düşündü.

"Ne tahmini?" dedi. "Hiçbir şey anlamadım."

"Olayın arkasında polis olduğunu ilk söyleyen sendin. Sadece yanlış polise bakıyordun."

"Yani Dancers katili Chastain. O, mafyanın adamını öldürüyor, mafya da onu temizliyor. Geçerli teori bu mu? İnanmam. Kenny bunu neden yapsın?"

"Derinlemesine araştırmayı da o yüzden yapıyoruz ya. Aslına bakarsan seni aramamın sebebi de buydu."

"Unut bunu. Suçu Chastain'in üzerine yıkmana yardım etmeyeceğim."

"Dinle beni, suçu kimsenin üzerine yıktığımız yok. Bir şey yoksa yoktur ama araştırmak zorundayız."

"Benden ne istiyorsun?"

"Dört yıl önce ikiniz ortaktınız."

"Evet."

"O sırada maddi sorunları varmış. Sana bu durumdan bahsetti mi?"

Ballard bu bilgiye şaşırdı.

"Tek kelime etmedi. Nasıl bir sorunmuş ve sen nereden öğrendin?"

"Derinlemesine araştırıyorum, unuttun mu? Kredi geçmişine baktım. Evin dokuz taksitini ödeyememiş, icralık olmuş. Evi kaybetmenin eşiğine gelmiş, sonra birdenbire sorun hallolmuş. Bankaya borcu ödenmiş. Bir gecede hem de. Nasıl olduğuna dair fikrin var mı?"

"Sana bu sorundan haberim olmadığını söyledim. Bana söylemedi. Shelby'yle konuştun mu? Belki aileden biri yardım eli uzatmıştır."

"Henüz konuşmadım. Onun kapısını çalmadan biraz daha bilgi toplamak istiyoruz. Hiç hoş bir konu değil."

Ballard sessizdi. Chastain'in iş dışında, parasal olarak veya başka bir konuda, baskı altındaymış gibi göründüğü bir zaman hatırlayamıyordu. Daima güvenilirdi.

Carr'ın sözünü etmediği bir şey aklına geldi.

"Peki ya Metro?" dedi.

"Metro mu?" dedi Carr. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuk. Tanık. Matthew Robison."

"Ah, o mu! Kendine Metro mu diyormuş? Onu hâlâ bulamadık. Açıkçası bulacağımızı da sanmıyoruz."

"İyi ama onun teorideki yeri ne?"

"Ee, cuma günü beş gibi Chastain'i aradığını ve Chastain'in onu bulmaya gittiğini biliyoruz. Robison'ı tehdit olarak gördüğü kanısındayız."

"Yani Chastain, Robison'ı öldürüyor, cesedi bir yere saklıyor ya da gömüyor, sonra da eve gidiyor. Ama evde onu bekleyen bir mafya tetikçisi var ve tetikçi Chastain'i daha arabadan çıkamadan kafasından vuruyor."

"Ve silahını alıyor."

"Doğru ve silahını alıyor."

İkisi de uzun süre sessiz kaldılar. Ta ki Ballard bariz gerçeğe değinene kadar.

"Bütün soruşturmayı hâlâ Olivas mı yönetiyor?"

"Soruşturmanın başında o var. Ama sakın o topa girme Renée. Balistik balistiktir. Bu yönlendirebileceğin bir alan değil. Ayrıca para sorunları da var."

"İyi ama tabancayı neden alsın ki? Garajdaki katil yani. Tüm bunları kanıtlayacak şeyi neden alsın? Karşılaştırma için o tabanca yoksa bütün her şey havada kalıyor. Söylediklerin teoriden ibaret."

"Tabancanın alınmasının yüzlerce sebebi olabilir. Havada kalmak demişken, bir şey daha var."

"Nedir?"

"İç İşleri'ne sorduk, Chastain adına açılan dosya yokmuş. Ama isimsiz gelen bilgileri koydukları bir dizi dosyası varmış. 'Polisin biri bana kaba davrandı', 'polisin biri dükkânıma gelip parasını vermeden meyve suyu alıyor' gibisinden şikâyetlerin ve buna benzer sıradan şeylerin işlendiği bir sistem."

"Tamam."

"Dediğim gibi, Chastain adına açılan dosyaları yokmuş ama dizi dosyasında kâğıt oyunlarına bulaşan ve kasaya olan borçlarını kapatamayan, adı belirtilmemiş bir polisle ilgili iki isimsiz rapor varmış."

"Hangi kâğıt oyunlarına?"

"Yazmıyordu ama sen de biliyorsun ki bu şehirde büyük oynamak istersen istediğin oyunu bulabilirsin. O dünyaya girersen bulabilirsin."

Carr'ın bunu göremediğini bilmesine rağmen Ballard başını iki yana salladı. Konuşmasının duyulmadığına emin olmak için

etrafına bakındı. Çoğu dedektif dört gibi bilgisayarları kapamaya başladığından ekip odası şu anda neredeyse boştu. Yine de masasının üzerine eğildi ve Carr'la sessizce konuştu.

"Hâlâ aklıma yatmıyor," dedi. "Elinizde kayıp bir tabancadan başka bir şey yok. Hem senin de dediğin gibi, ortadan kaybolmasının yüzlerce nedeni olabilir. Chastain'i öldüreni bulmaktan çok bu işi onun üzerine yıkmaya çalışıyormuşsunuz gibime geliyor."

"Yine aynı ifadeyi kullandın bak," dedi Carr. "Kimsenin üzerine bir şey 'yıktığımız' yok. Dahası seni anlamıyorum Renée. Chastain'in iki yıl önce sana kazık attığını, kariyerinde yükselmeni engellediğini ve bu yüzden gece vardiyasına düştüğünü herkes biliyor. Ve bir sürü duman varken kalkmış onu savunuyorsun. Hem de *bir dünya* duman varken."

"Mesele de bu, değil mi? Bir dünya *duman*. Vaktiyle, sözde 'kariyerimde yükselmem engellenmeden önce', şehir merkezinde görev yaparken dumandan daha fazlasına ihtiyaç vardı. Çok daha fazlasına."

"Eğer ateş varsa onu buluruz."

"Bol şans Carr. Sonra konuşuruz."

Ballard telefonu kapayıp masasında donmuş gibi oturdu. Dancers katilinin polis olduğu teorisiyle yola çıkmıştı. Şimdiyse o teori bir canavara dönüşmüş, Chastain'i gözüne kestirmişti.

Ballard ayak bileğindeki yedek tabancasını düşündü. Carr'ın bunun bir Ruger 380 olduğunu öğrenmesi ne kadar sürecekti acaba...

37

Ballard kendini sakinleştirdi. Bileğindeki Ruger, teşkilatın onayladığı yedek tabancalar listesinde yer alıyordu. Kendisiyle birlikte muhtemelen binlerce poliste de aynı silahtan vardı.

Evhamlanmaya başladı. Carr acaba onda Ruger olduğunu biliyor muydu? Aramanın amacı ağzını aramak mıydı? Olanlar karşısında sessiz kalması Ballard'ı şüpheli listesine sokmuş olabilirdi.

"Dancers katliamını bir polisin yaptığından şüphelenmeye başlamışlar mı?"

Ballard sandalyesinde döndü, tam arkasındaki masada oturan Rick Tigert adında bir dedektifi gördü. Dedektifin, Carr'la yaptığı görüşmenin büyük bölümüne kulak misafiri olmuş olabileceğini fark etmemişti.

"Bak, bunu başka yerde söyleme Rick," dedi hemen. "Ben çıktın sanıyordum."

"Söylemem ama eğer doğruysa teşkilat yine yerden yere vurulur," dedi Tigert.

"Eh, bazı durumlarda elden bir şey gelmez. Bak, doğru mu değil mi bilmiyorum ama bu aramızda kalsın."

"Tamam, olur."

Ballard geçici masasına döndü, posta kutusunda bulduğu zarfı açmaya koyuldu. Bir önceki alıcı, adres satırındaki –hemen Ballard'ın adının üstünde– adının üstünü çizmişti. Feltzer/TSB yazıyordu. Zarfın içinde, geçen gün Thomas Trent'in evinde yapılan aramaya bağlı mahkeme emrinin iade belgesine ait nüshalar vardı. Feltzer zorla verdiği sözü tutmuştu. İade belgesi, emri çıkaran mahkemeye ibraz edilen belgeydi. Kanunlara göre, yasa dışı arama ve el koymanın dışarıdan denetlenmesi amacıyla kanun uygulayıcıların yargıca rapor vermesi gerekiyordu. Genellikle iade belgelerinde arama sırasında alınan her eşyaya ayrıntılı yer verilirdi. Feltzer buna bir de alınan her eşyanın bulunduğu yerde çekilen olay yeri fotoğraflarını eklemişti.

Ballard tekrar Trent vakasına dönerek Chastain meselesini zihninden kovmaya çalıştı. Wrightwood'daki evden alınan eşyaların listesini inceledi. Çoğu, bir hanede veya atölyede belli bir amaca hizmet eden ancak bir seri cinsel suç şüphelisinin elinde uğursuz özellikler kazanabilecek sıradan eşyalardı. Selobant, kablo bağı, pense, kar maskesi gibi şeyler. Şaşırtıcı olan, yatak odasındaki komodinin çekmecesinden çıkan muşta koleksiyonuydu. Ayrıntılı açıklama olmadığından Ballard hemen fotoğraflara geçti. Çekmecedeki dört çift muştayı gördü. Her bir çift eşsiz bir tasarım ve malzemeyle yapılmıştı fakat hepsinin üzerinde aynı kelimeler yazıyordu. *GOOD* ve *EVIL*. Ballard o muştalardan ikisinin Ramona Ramone'un işkencesinde kullanıldığını varsayıyordu.

Trent aleyhindeki dosyayı sağlamlaştırmak için muştalara ihtiyaç yoktu. Özellikle vaka daha fazla ilerleyemeyeceğinden buna gerek yoktu. Ballard yine de bir an soruşturmasında doğru izin peşinden gittiğini bilmenin tatminini yaşadı. Tek üzüntüsü, bu anı paylaşacağı kimse olmamasıydı. Jenkins'in gelmesine daha altı saat vardı ve vakaya da hiç dâhil olmamıştı. Ballard vakayla tek başına ilgilenmişti.

Feltzer dosyaya tüm olay yeri fotoğraflarının birer nüshasını koymuştu. Ballard yavaş yavaş fotoğrafları karıştırmaya başladı. Bu, evin fotoğraflı bir turuydu gibiydi, bütün evi görmediğini fark etti. Bu durumun normalliği karşısında etkilendi. Her odada az sayıda ve modası geçmiş eşyalar vardı. Oturma odasının duvarındaki düz ekran televizyon da olmasa fotoğrafların başka bir yüzyıla ait olduğunu düşünebilirdi.

Destedeki son fotoğraflar, baş aşağı evin en alt katına aitti. Bu fotoğraflarda Trent'in, bulunduğu yerdeki görüntüleri yer alıyordu. Trent'in üzerinde ve zeminde Ballard'ın hatırladığından daha fazla kan vardı. Göz kapakları yarı kapalıydı. Ballard öldürdüğü adamın fotoğraflarını uzun uzun inceledi. Gözlerini fotoğraflardan ancak telefonu çalmaya başladığında ayırdı. Ekrana baktı. Towson.

"Siteye baktın mı?" dedi. "Yazıyı istediğimiz gibi koymuşlar."

"Bekle," dedi Ballard.

Ekranında *Times*'ın internet sitesini açtı. Onun hikâyesi ana sayfada üçüncü haberdi. Jerry Castor'ın adını taşıyan haberi tıkladı ve hemen okudu. Gördüklerinden memnun kaldı. Özellikle de para paragrafından.

Teşkilat bünyesindeki kaynaklarımız, Ballard'ın eylemlerini sorgulayan ilk raporlarda tüm delillerin yer almadığını ve koşulların yeniden değerlendirildiğini aktardılar. Teşkilat Soruşturma Birimi'nin; Ballard'ın, kendini ve şüpheli tarafından kaçırılan başka bir kurbanın hayatını kurtarma gayretiyle sivri uçlu bir tahta parçasını Trent'e sapladığında Ballard'ın cesurca hareket edip meşru güç kullandığına karar vermesi bekleniyor. TSB'nin bulguları Los Angeles Bölge Savcılığına gönderilecek ve dedektifin eylemlerine dair son kararı savcılık verecek.

"Evet, güzel," dedi Ballard. "Sen ne diyorsun?"

"Bence hata yapmışız," dedi Towson. "Feltzer'a seni yüzbaşılığa terfi ettirmesini de söylemeliymişiz. Ne istediysek verdi! Hatta minibüsünü de sordum, işlerini bitirmişler. Yarın alabilirmişsin."

Towson'dan bunu beklemiyordu. Onun bu girişimi, aralarındaki ilişkinin tuhaflaşabileceğine bir işaretti.

"Çok teşekkür ederim Dean," dedi Ballard. "Her şey için. Beni büyük bir beladan kurtardın."

"Ben bir şey yapmadım," dedi Towson. "Bunu ilgilendiğim en kolay vaka haline getiren sendin."

"Eh, neyse. Bu arada kartını Trent'in kurbanına verdim, beni bu vakaya çeken kişiye. Ona o evin değerinden hak talep etmesini ve seni aramasını söyledim."

"Teşekkür ederim. Ayrıca, Renée senin de bildiğin gibi bu olay artık kapandı, en azından ben artık işin içinde değilim. Yani birbirimizi görmeye devam etsek bir sorun olmaz, iş dışında demek istiyorum."

İşte o tuhaf teklif gelmişti. Teşkilattaki ve adalet sistemindeki erkeklerin Ballard'a asılması alışıldık bir durumdu. Compton'la olan ilişkisi de öyle başlamıştı; ortak bir deneyim daha fazlasına kapı açmıştı. Towson'ın ona karşı ilgisinin pazar sabahı evindeki görüşmeden bu yana arttığını hissetmekteydi. Sorun şuydu ki onun ilgisine karşılık vermemişti, özellikle de yaşadığı kâbustan sonra.

"Sanırım aramızdaki ilişkiyi profesyonel seviyede tutmak istiyorum Dean," dedi. "İleride hukuki hizmetlerine ihtiyaç duyabilirim. Bu vakada çok başarılıydın, hem de çok."

Onu profesyonel olarak överek teklifini reddetmesinin acısını hafifletmeyi umuyordu.

"Şey, elbette," dedi Towson. "Neye ihtiyacın olursa Renée. Hep yanındayım. Ama bir düşün. İkisine de sahip olabiliriz."

"Sağ ol, Dean," dedi Ballard.

Ballard görüşmeyi sonlandırdıktan sonra fotoğraflara geri döndü, Trent'in cesedine ve baş aşağı evin en alt katındaki odaya ait fotoğrafları inceledi. Cesedi ve kanı görmesi, o ana geri dönüp zihninde olanları değerlendirmesini sağladı. Attığı adımları tekrar yaşadı. Bağlarından kurtulmasını, sonrasındaki saldırıyı. Sağ eliyle sol bileğini kavradı. İlk kurtardığı ve kablo bağının en derin kestiği el sol eliydi. Fotoğraflar o acıyı tekrar yaşamasına yol açtı. Ama bunu hak etmişti. Bu fedakârlıktı. Kendine bile itiraf edemiyordu fakat o anları kafasında tekrar yaşamak ve bir an bile şüphe duymamak terapi gibiydi. Buna ihtiyacı vardı.

Ballard ekip odasının öbür ucundan adının söylendiğini bile neredeyse duymadı. Başını kaldırdı, McAdams'ın ofisinin önünden Danitra Lewis'in ona bir not panosu sallıyordu. Lewis birimin kayıt ve eşya görevlisiydi. Her günün sonunda, farklı vakalarda neler olup bittiğini değerlendirebilmesi için delil kayıtlarını teğmenin posta kutusuna bırakırdı.

Ballard yerinden kalktı, ne istediğini öğrenmeye gitti.

"Danitra ne var ne yok?"

"Şu dolabıma koyduğun eşyalar vardı ya, onları almanı istiyorum. Eşyalarını sonsuza kadar orada bırakamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen hafta bıraktığın o torba hâlâ dolabımda duruyor diyorum."

"SCB'de Chastain'e gidecek olan mı? Geçen cuma almış olması gerekiyordu onu."

"Eh, dediğim gibi, hâlâ o dolapta duruyor ve üzerinde senin alacağın yazıyor, onun değil. Gelip almanı istiyorum. Yerim kalmadı."

Ballard'ın kafası karışmıştı. Delil torbasının içinde, Dancers katliamında öldürülen garson kız Cynthia Haddel'ın eşyaları vardı. Haddel olayın merkezinde değildi. Tamam ama Chastain'in cuma sabahı merkezdeyken eşya torbasını almaması pek akla yatkın değildi. Ballard ona torbadan söz etmişti. Chastain, tanık Zander Speights'le meşgul olduğundan torbayı alamamış olsa bile çantanın pazartesi sabahı kurye aracılığıyla şehir merkezindeki Şahsi Eşya Birimi'ne nakledilmesi ve orada bekletilmesi gerekirdi.

Prosedür böyleydi. Fakat Lewis bunların hiçbirinin olmadığını ve torbanın onun için bekletildiğini söylüyordu.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama birkaç dakikaya gelip bakarım," dedi Ballard.

Lewis teşekkür ettikten sonra ekip odasından ayrıldı.

Ballard kullandığı masaya geri döndü. Fotoğrafları ve mahkeme emri iade belgesini üst üste koydu. Ortalıkta kalmamaları için belgeleri zarfın içine yerleştirdi. Ardından zarfı dosya dolabına kilitledi. Şahsi eşya odasının yolunu tuttu.

Lewis gitmişti, oda boştu. Ballard, Cynthia Haddel'ın kişisel eşyalarını içeren kahverengi kese kâğıdını koyduğu dolabı açtı. Kese kâğıdını aldı, tezgâha götürdü. İlk fark ettiği şey, torbanın iki kez bantlanmış olmasıydı. İlkinin üzerine ikinci bir kırmızı kanıt bandı yapıştırılmıştı. Yani Ballard cuma sabahı kâğıdı dolaba yerleştirdikten sonra torba açılıp tekrar ağzı mühürlenmişti. Bunu Chastain'in yaptığını varsaydı. Ardından eşya nakil etiketine baktı ve bunun da yeni olduğunu gördü. Etiketin üzerine elle yazılmış talimatlar, torbanın Hollywood Şube'den Dedektif Ballard'a verilmesini söylüyordu. Ballard yazıyı tanıdı, Chastain'e aitti.

Ballard tezgâhtan bir maket bıçağı aldı, bandı kesip torbayı açtı. Haddel'ın cinayetinden sonraki sabah kese kâğıdının içine

yerleştirdiği plastik kanıt torbalarını çıkardı. Kanıt torbalarından birinin ikinci kez bantlandığını fark etti. Kanıt torbasının ağzı açılıp tekrar mühürlenmişti.

Delil torbasını, ağzını açmadan tezgâhın üstüne koydu, içindekileri inceledi. Envanter listesinden tüm eşyaları kontrol etti. Haddel'ın telefonu, bahşiş önlüğü, ekstazi şişesinin içinde bulunduğu sigara kutusu.

Rogers Carr'ın, Chastain'in soruşturmanın odak noktası haline gelmesiyle ilgili söylediklerini düşünen Ballard, Chastain'in ne işler çevirdiğini merak etti. Torbada SCB'den gizli tutmak istediği bir şey mi vardı? Haddel'ın telefonunda mı bir şey vardı? Yoksa bir şey mi almıştı?

Bunun cevabı yoktu. Ballard kanıt torbasının içindeki eşyaları öbür tarafından inceleyebilmek için torbayı üst köşelerinden tutup tezgâhın üzerinde ters çevirdi. Daha önce torbanın içinde olmayan kartviziti hemen fark etti. Sigara kutusunun jelatininin arasına bir kartvizit sıkıştırılmıştı. Chastain'in LAPD kartviziti.

Ballard duvardaki dağıtıcıya gidip lateks eldiven aldı. Eldivenleri takıp tekrar delil torbasına döndü. Mührü kesip sigaralara uzandı. Kutuyu çıkardı, yakından inceledikten sonra kartviziti aldı. Kartın üzerinde, jelatinin arkasındayken görünmeyen bir isim vardı.

Eric Higgs

VMD

Ballard ne ismi tanıyabildi ne de VMD'nin anlamını biliyordu. Kartı kenara koydu, sigara kutusunu açtı. Şişe oradaydı, yarısına kadar dolu duruyordu. Tıpkı Ballard'ın onu bulduğundaki gibi.

Başka kurcalanmış bir şey var mı diye anlamak için torbanın içindeki tüm eşyalara bakmaya karar verdi. Haddel'ın telefonu artık işe yaramazdı. Şarjı çoktan bitmişti. Ballard bahşiş önlüğüne baktı, öncekiyle aynı şeyleri gördü, biraz para, sigara, çakmak, küçük bir defter. Parayı alıp saydı. Tek kuruş eksik değildi. Chastain'in neler çevirdiğine dair tek bir ipucu yoktu.

Ballard telefonunu eline aldı. Bir eldivenini çıkardı, arama motoruna Eric Higgs yazdı. Çeşit çeşit sonuçlar çıktı. Ressam, üniversite futbol oyuncusu, Kaliforniya Üniversitesi İrvine kampüsünden bir kimya profesörü ve birkaç kişi daha. Fakat isimlerin hiçbiri Ballard'ın aradığıyla bağlantılı değildi.

Ardından arama motoruna VMD yazdı. Aralarında Visual Molecular Dynamics, Veterinary Medicines Directorate, Vector Meson Dominance'ın yer aldığı pek çok sonuç çıktı. Listenin aşağılarında Vacuum Metal Deposition kelimelerini gördü. Alt satırındaki açıklamada yer alan bir kelime dikkatini çekti.

Kanıtları çok ince metal filmle kaplama işlemi...

Ballard bu işlemle ilgili bir şeyler okuduğunu hatırladı. Bir makalenin linkine tıklayıp okumaya başladı. VMD, adli tıpta, düşük basınçlı ortamlarda kanıtlara altın ve çinko sürülerek, genellikle parmak izi alınamayacak kadar gözenekli kabul edilen nesneler ve malzemelerden parmak izi alma tekniğiydi. İşlem, plastiklerde, desenli metallerde ve bazı dokuma kumaşlarda başarılı sonuçlar vermişti.

Makale iki yıllıktı ve *Forensic Times* diye bir internet sitesine aitti. Tekniğin karmaşık olduğu ve büyük bir basınç odasının yanı sıra başka teçhizatlar, altın ve çinko gibi pahalı metaller gerektirdiği yazıyordu. Dolayısıyla araştırma ile uygulama ağırlıklı olarak üniversitelerde ve özel adli tıp laboratuvarlarında

yapılıyordu. Makalenin kaleme alındığı sırada ne FBİ'da ne de Birleşik Devletler'deki büyükşehir emniyet teşkilatlarında VMD odası vardı. Bu da kolluk kuvvetlerinin suç vakalarında VMD tekniği kullanmasına mani oluyordu.

Makalede VMD uygulamasının yapıldığı veya incelendiği birkaç özel laboratuvara ve üniversiteye yer verilmişti. Bunlardan biri de Eric Higgs'in kimya profesörü olarak görev yaptığı Kaliforniya Üniversitesi'nin İrvine kampüsüydü.

Ballard hızlıca Cynthia Haddel'ın eşyalarını kese kâğıdına koyup ağzını tezgâhın üzerinden aldığı bantla yapıştırdı. Ardından kese kâğıdını alıp dedektif bürosuna gitti. Profesör Higgs'in izini sürmeye koyuldu.

Yirmi dakika sonra, Üniversite Polis Teşkilatı sayesinde profesöre tahsis edilen bir laboratuvarı aradı. Ballard telefonu açanın sesinden profesör olamayacak kadar genç olduğuna kanaat getirdi.

"Profesör Higgs'i aramıştım."

"Çıktı."

"Mesaisi bittiği için mi?"

"Evet, mesaisi bittiği için."

"Kimsiniz?"

"Asıl siz kimsiniz?"

"Los Angeles Emniyeti'nden Dedektif Renée Ballard. Profesör Higgs'e mutlaka ulaşmalıyım. Yardım eder misiniz?"

"Şey, ben..."

"Siz kimsiniz?"

"A, Steve Stilwell. Laboratuvardaki asistanıyım."

"Orası VMD laboratuvarı mı?"

"Yani, tam olarak VMD laboratuvarı denemez ama gerekli düzeneklere sahibiz, evet."

Ballard bu teyitle daha da heyecanlandı.

"Profesör Higgs'in cep telefonunu biliyor musunuz? Ya da ona başka nasıl ulaşabileceğimi?"

"Cebi var bende. Sanırım onu... vermeli miyim emin değilim."

"Bay Stilwell cinayet soruşturması kapsamında arıyorum. Anlıyor musunuz? Ya o numarayı bana verin ya da Profesör Higgs'i kendiniz arayıp izin isteyin. Bunlardan birini hemen yapmanızı istiyorum."

"Tamam, tamam, biraz bekleyin. Telefonumdan bakacağım. Bir şey söylerseniz dizi duyamam."

"Acele edin Bay Stilwell."

Ballard beklerken kendini zor tuttu. Stilwell numarayı ararken ayağa kalkıp masaların aralarında dolaşmaya başladı. Sonunda asistan, telefonunun ekranından numarayı okudu. Ballard masasına koşarak numarayı yazdı. Stilwell tam telefonu ağzına götürüp, "Aldınız mı?" diye sorarken Ballard görüşmeyi sonlandırdı.

Numarayı tuşladı, adam telefonu tek çalıştan sonra açtı.

"Profesör Higgs?"

"Evet."

"Adım Ballard. Los Angeles Emniyeti'nde dedektifim."

Profesör biraz bekledikten sonra cevap verdi.

"Ken Chastain'le birlikte çalışmıştınız, değil mi?"

Ballard göğsünde saf bir enerji dalgasının kabardığını hissetti.

"Evet, çalışmıştım."

"Arayabileceğinizi düşünmüştüm. Başına bir şey gelirse size güvenebileceğimi söylemişti."

38

Ballard, Orange County'deki İrvine'a giderken trafik çok yoğundu. Profesör Higgs okula dönüp onunla laboratuvarda buluşmayı kabul etmişti. Ballard yolda ilerlerken peşinden gittiği ipucunu düşündü. Ken Chastain ipucunu açıkça onun bulması için bırakmıştı. Chastain tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyordu ve başına bir şey gelmesi durumunda devreye girecek yedek planı vardı. Bu plan da Ballard'dı. Chastain, Haddel'ın eşyalarını tekrar ona yönlendirerek hafta sonundan sonra kese kâğıdının eline geçmesini ve onu Profesör Higgs'e götürecek ipucunu bulmasını sağlamıştı.

Kaliforniya Üniversitesi İrvine kampüsüne vardığında Doğa Bilimleri binasına nasıl gideceğini sormak için dördüncü katta bulunan Higgs'i cebinden iki kez aramıştı.

Ballard kapıdan girerken bina boş görünüyordu. Higgs'i laboratuvarında buldu. Higgs uzun boylu ve zayıftı, Ballard'ın beklediğinden daha gençti. Higgs onu içten selamladı, omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahatladı.

"Bilmiyordum," dedi Higgs. "O kadar meşgulüm ki ne gazete okuyacak ne televizyon seyredecek vaktim var. Düne kadar neler olduğunu bilmiyordum. Bana verdiği numarayı aradığımda karısı söyledi. Bu korkunç bir şey. Umarım onunla bir alakası yoktur."

Higgs laboratuvarın gerisine doğru işaret etti. İşaret ettiği yerde yıkama kurutma makinesi boyutlarında bir çelik basınç tankı vardı.

"Buraya bunu öğrenmeye geldim," dedi Ballard. "Karısıyla mı konuştunuz?"

"Evet, telefonu o açtı," dedi Higgs. "Bana olanları anlattı, afalladım resmen."

Bu demek oluyordu ki Chastain, Higgs'e ofis ya da cep telefonunu değil, ev telefonunu vermişti. Ballard için bu önemliydi çünkü –gerek olay yerindeki eylemleri gerekse de Haddel kanıtlarını ele alış biçimi– Chastain'in Dancers vakasında en azından bazı adımlarını normal kanallardan gizli tutmaya çalıştığının başka bir işaretiydi.

"Oturup konuşabileceğimiz bir yer var mı?" dedi Ballard.

"Elbette, ofisime gidebiliriz," dedi Higgs. "Beni takip edin."

Higgs önde, genel laboratuvarın bünyesinde bir dizi birbirine bağlı laboratuvardan geçerek sadece bir masayla bir ziyaretçi koltuğunun sığabileceği büyüklükte dağınık bir ofise geldiler. Oturdular. Ballard, Chastain'le olan etkileşimini en başından anlatmasını istedi.

"Yani ilk vakadan mı bahsedeyim?" dedi Higgs.

"Sanırım," dedi Ballard. "İlk vaka neydi ki?"

"Şey, Dedektif Chastain'le ilk kez, beni iki yıl önce aradığında konuştum. *Journal of Forensic Sciences*'ta ya da –hangisi hatırlamıyorum– başka bir dergide VMD'yle alakalı bir yazı okuduğunu söyledi ve bu işlemle basketbol topundan parmak izi alınıp alınamayacağını öğrenmek istedi."

Higgs'in hikâyesi daha şimdiden Ballard'a doğru geliyordu. Ortağı olduğu yıllardan Chastain'in adli tıp, sorgulama teknikleri ile yasal protokol alanlarındaki ilerlemeleri ve teknikleri

yakından takip etmekle övündüğünü biliyordu. Hatta diğer dedektiflerden bazıları, çok okuduğu için ona "Alim" lakabını bile takmışlardı. Kanıtlarla alakalı aklına bir soru takıldığında telefonu eline alıp doğrudan bir bilim insanını aramak Chastain için sıra dışı sayılmazdı.

"Hangi vaka olduğunu söyledi mi?" dedi Ballard.

"Evet, basketbol sahasında işlenen bir cinayetti," dedi Higgs. "Teke tek maç sırasında çocuğun biri tartışmaya başlamış, diğer çocuk sahanın kenarındaki sırt çantasından tabancasını çıkarıp onu vurmuş. Dedektif Chastain de katilin topla oynadığı için topun üzerinde parmak izi bırakmış olması gerektiğini düşünüyordu. Ama top kauçuk ve yüzeyi de gözenekli olduğundan polis laboratuvarı parmak izi alamayacağını söylemişti. Benden denememi istedi."

"Peki ne oldu?"

"Zorlukları severim. Ona topu buraya getirmesini söyledim, denedik ama işe yarar bir şey çıkaramadık. Yani bir iki girinti çıkıntı yakaladık fakat parmak izi arşivlerinde aratabileceği bir sonuç elde edemedik."

"Ee, sonra ne oldu?"

"Şey, hepsi bu kadardı. Ta ki geçen hafta arayana kadar. Bana bir şey göndermek istiyordu, ondan parmak izi alabilir miyim diye sordu."

"Göndereceği şey neydi?"

"Düğme demişti."

"Sizi ne zaman aramıştı?"

"Cuma sabahı. Arabamla buraya geliyordum, cebimi aradı. Tam saatini isterseniz telefonumdan bakabilirim."

"Sakıncası yoksa bakabilir misiniz?"

"Elbette."

Higgs cebinden telefonunu çıkardı, arama listesine girdi. Cuma sabahına ait aramalara göz attı.

"İşte burada," dedi. "Cuma sabahı yedi kırk birde aramış."

"Numarayı görebilir miyim?" dedi Ballard.

Higgs telefonu uzattı, Ballard ekranı okuyabilmek için öne doğru eğildi. Numara 213-972-2971'di. Bu Chastain'in cep telefonu değildi. Numara Hollywood Şube'deki genel hatta aitti. Chastain, Cynthia Haddel'ın eşyalarını bulunduran kanıt torbasını karıştırırken Higgs'i aramak için şahsi eşya odasındaki sabit hattı kullanmıştı.

"Aradığında sizden tam olarak ne istedi?" dedi Ballard.

"Büyük bir vakada acil durum şartlarında çalıştığını söyledi," dedi Higgs. "Çeyreklik kadar küçük bir şeyden VMD'yle parmak izi çıkarıp çıkaramayacağımı öğrenmek istedi."

"Peki siz ne dediniz?"

"Şey, önce nasıl bir malzemeden bahsettiğini sordum, bir baskı yüzünden kaba yüzeye sahip metal bir düğme olduğunu söyledi. Ona elimden denemekten başka bir şey gelmez dedim. Vaktiyle, bir çeyreklikten, tam Roosevelt'in çenesinin üzerinden parmak izi alabildiğimi söylemiştim. Düğmeyi göndereceğini ve bu konudan başka kimseye bahsetmemem gerektiğini söyledi."

Belli ki cuma sabahı 07:41'de, Dancers katliamının üzerinden daha sekiz saat geçmeden Chastain olaya bir polisin karıştığını biliyor ya da en azından bundan kuşkulanıyordu. Şüphelerini gizlemek ve kendini korumak adına tedbirler almıştı. Higgs'i kendi telefonuyla değil, merkezin telefonuyla aramış, arkasında Higgs'in adının yazılı olduğu kartviziti içeren kanıt torbasını ardında bırakmıştı.

"Peki düğmeyi size postayla mı gönderdi yoksa bizzat mı teslim etti?" diye sordu Ballard.

"Postayla gönderdi. Düğme, cumartesi günü iadeli taahhütlü postayla geldi," dedi Higgs.

"Paket hâlâ sizde mi?"

Ballard kanıtın güvenlik zincirini belgeleyebilir miyim diye düşünüyordu. Mahkeme olursa bu güvenlik zinciri önem arz edebilirdi. Higgs biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Hayır, çöpe attım. Temizlikçiler cumartesi burayı temizlerler."

"Peki düğme nerede?"

"Gidip getireyim. Hemen dönerim."

Higgs kalkıp ofisten çıktı. Ballard bekledi. Laboratuvarda bir çekmecenin açılıp kapandığını duydu, çok geçmeden profesör geri geldi. Ballard'a plastik kanıt torbası verdi. Torbanın içinde küçük siyah şişe kapağına benzeyen bir nesne vardı.

Ballard bu kanıt torbasının cuma sabahı olay yerinde Chastain'in elinde gördüğü torba ve nesne olduğuna emindi. Chastain belli ki o nesneyi tanımıştı ve önemini biliyordu.

Ballard nesneyi incelemek için torbayı evirip çevirdi. Çeyreklikten daha küçüktü, üzeri düzdü ve bir sözcük damgalanmıştı.

Lawmaster

Bu Ballard'ın aşina olduğu bir kelimeydi fakat hemen çıkaramadı. Kelimeyi arama motoruna yazmak için telefonunu çıkardı.

"Bir de not vardı," dedi Higgs. "Paketin içinde yani. Bir şey olursa Renée Ballard'a güven, yazıyordu. O nedenle aradığınızda..."

"Not hâlâ duruyor mu?" dedi Ballard.

"Ah, sanırım duruyor. Buralarda bir yerdedir. Bulmam gerekecek ama atmadığıma eminim."

"Bulabilirseniz görmek isterim."

Ballard ara tuşuna basınca iki sonuç çıktı. *Lawmaster* bir dizi çizgi romanın ve filmde Yargıç Dredd'in kullandığı motosikletin adıydı. Ayrıca kolluk kuvvetleri topluluğuna yönelik deri kemer ve tabanca kılıfları imal eden bir şirketin adıydı.

Ballard markayı hatırlıyordu, şirketin internet sitesinin linkine tıkladı. Lawmaster; deri kılıf, özellikle de teşkilattaki silahşorların –görüntüyü işlevden üstün tutan, sırtlarına çapraz taktıkları deri kayışların rahatsızlığını çok daha az maço bel kılıfının rahatlığına tercih eden, testosteron yüklü, saldırgan polislerin– tercih ettiği omuz kılıfı imalatında uzmanlaşmıştı.

Bu silahşorların çoğu, aynaya bakmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan ya da etraflarındakileri ve kendilerini etkilemek için olay yerinde ceketlerini çıkaran genç polislerdi. Yine de silahşor görünümünü tercih eden eski kafalı kovboylar da vardı. Ki Teğmen Olivas da onlardan biriydi.

İnternet sitesinde birkaç çeşit omuz kılıfı vardı. Ballard bir taraftaki tabancayı diğer taraftaki çifte şarjörle dengeleyen kılıfın üzerine tıkladı. Açılan sayfadaki fotoğrafı büyüttü, kılıfın işçiliğini inceledi. Kılıfın; silahı, taşıyan kişinin kolayca erişmesini sağlayan bir açıda konumlandırmak için birkaç ayarlama noktası vardı. Bu ayarlama noktaları, küçük vidalarla ve üzerine Lawmaster logosu damgalanmış siyah düğmelerle sabitlenmişti.

Ballard bir aydınlanma anı yaşadı. Soruşturmanın tüm ayrıntıları yerine oturmuştu. Chastain'in bildiklerini artık Ballard da biliyordu. Olay yerinden neden gizlice kanıt aldığını, o kanıtı neden kimseye haber vermeden tahlil ettirip koruduğunu da anlamıştı.

Ballard, Lawmaster düğmesini içeren plastik torbayı havaya kaldırdı.

"Profesör Higgs, bundan parmak izi alabildiniz mi?"

"Evet, aldım. Hem de çok temiz bir iz aldım."

39

Ballard çarşamba gecesi yine Miyako'da kaldı. Yatmadan önce odasında yine suşi yedi. Çantasında bir gün daha idare edecek kıyafeti vardı. Sabah ilk iş Piper Teknik Merkezi'ne gitti. Gizli Parmak İzi Birimi ve teşkilatın hava filosu orada bulunuyordu.

Mesleğe birkaç yıldan fazlasını vermiş her dedektif kendine, adli tıp disiplinlerinin her birinde arada iyilik isteyebileceği ya da ihtiyaç duyduğunda kendisini bekleme sırasında öne alabilecek bir teknisyen bulurdu. Bazı disiplinler diğerlerinden daha önemlidir çünkü suçla daha bağlantılıdır. Parmak izleri hemen her olay yerinde bulunur, dolayısıyla Gizli Parmak İzi Birimi, bütün adli tıp camiasında tanıdığın olması gereken en önemli yerdi. Ballard'ın tanıdığı da Polly Stanfield adında bir yöneticiydi.

Beş yıl evvel, Ballard ve Stanfield üç ayrı cinsel saldırı cinayetini parmak izlerinin birbirine bağladığı zor bir vakada birlikte çalışmışlardı. Fakat tüm olay yerlerindeki parmak izleri birbiriyle eşleşirken dünyanın dört bir yanındaki parmak izi kayıtlarını bünyesinde barındıran çeşitli veri tabanlarında eşleşmeye rastlanmamıştı. Sonunda iki kadının amansız gayretleri sonucunda bir tutuklama gerçekleşmişti. Stanfield, Valley'de coğrafi olarak cinayetlerin merkezinde yer alan devasa bir apartmandaki kira

başvurusu veri tabanına gizlice erişim sağlamıştı. Apartmandaki kiracıların, başvurularıyla birlikte parmak izlerini vermeleri isteniyordu fakat parmak izleriyle bir şey yapılmıyordu. Bu, sabıkalarıyla ilgili yalan söylemesi muhtemel başvuru sahiplerini caydırmak için uygulanan bir yöntemdi sadece. Stanfield'ın çalışmasıyla şüpheli teşhis edilince Ballard ve o zamanki ortağı Chastain, Stanfield'ın apartmanın kira başvurularını heklediği ortaya çıkmasın diye şüphelinin adına ulaşmak için başka bir yol bulmak zorunda kalmışlardı. Denenmiş ve tescil edilmiş, isimsiz ihbar yöntemine başvurmuşlardı. Bir kullan at telefonla teşkilatın ihbar hattına şüphelinin kimliği bildirilmişti. Kimse aslında ne olduğunu anlamamıştı.

Ayrılıktan sonra Stanfield'ı Ballard almıştı. Yani o ve Chastain'in ortaklıkları sona erdiğinde teşkilattaki ve bağlı birimlerdeki çoğu kişi bir taraf seçmişti. Kolluk kuvvetlerindeki uzun kariyeri boyunca aşırı saldırgan erkeklerden ve tacizlerden artık usanan Stanfield, Ballard'ın yanında yer almıştı.

Ballard, Stanfield'ın yedi dört çalıştığını bildiğinden sabah 06:55'te elinde iki latteyle Gizli Parmak İzi Birimi'nin kapısında bekliyordu. İki kadın önceden yaptıkları telefon görüşmesinde yapılması gerekenleri ana hatlarıyla konuşmuşlardı, o nedenle Stanfield Ballard'ın gelişine ya da lattesindeki yüksek şeker miktarına şaşırmadı. Özel siparişti.

"Bakalım ne getirdin?" dedi Stanfield selam yollu.

Yönetici olarak Stanfield'ın küçük bir ofisi vardı fakat yine de bu ofis diğer parmak izi teknisyenlerine verilen açık çalışma alanından daha iyiydi. Stanfield, Ballard'ın getirdiği şeyle ne yapacağını oldukça iyi biliyordu. VMD işlemi neticesinde kılıf düğmesinin yüzeyinde geçici süreliğine saptanabilen bir parmak izi belirmişti. Parmak izi, Profesör Higgs tarafından eğimli aydınlatma koşullarında fotoğraflanmıştı.

Ballard, Stanfield'a bir başparmak izi getirmişti.

Stanfield eline bir büyüteç alarak işe başladı ve parmak izinin kullanılabilir olduğunu teyit etmek için fotoğrafa yakından baktı.

"Bu başparmak gerçekten çok iyi," dedi sonunda. "Güzel, net çıkıntılar. Ama tarama ve kopyalama işi biraz zaman alacak."

Bu aslında Ballard'ın sürekli onu izlemesini istemediğini ima eden bir mesajdı. Stanfield fotoğrafı tarayıp bilgisayarına aktaracak, ardından meşakkatli bir işlem gerçekleştirecek, başparmağın çizgilerini ve kıvrımlarını iskeletini çıkarmak için bir program kullanacaktı. Bu sayede Otomatik Parmak İzi Teşhis Sistemi'nde (AFİS) temiz bir iz aratabilecekti. AFİS veri bankasında yetmiş milyondan fazla parmak izi vardı. Bir parmak izini sisteme sorguya gönderdiğinizde anında sonuç alamazdınız. Ayrıca sonuçlar geldiğinde de çoğunlukla tekil olmazlardı. Aramalar genelde birkaç benzer izi çıkarır, mikroskop altında son karşılaştırmayı yapıp eşleşme olup olmadığına karar vermek de parmak izi teknisyenine düşerdi.

"Gidip daha sonra gelmemi mi istiyorsun?" dedi Ballard. "Kaç saatliğine?"

"Bana en az bir iki saat ver," dedi Stanfield. "Daha erken halledersem ararım."

Ballard ayağa kalktı.

"Tamam, ama unutma," dedi. "Bunu gizli tutacaksın. Hangi vaka olduğunu ya da ne yaptığını kimseye söylemeyeceksin. Ve eğer bir eşleşme bulursan benden başkasına söylemeyeceksin."

Stanfield büyüteci laboratuvar masasının üzerine koyup ona baktı.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" dedi.

"Hayır, ama dikkatli olmanı istiyorum. Eğer bir isim bulursan ve bu, tahmin ettiğim isim olursa ne demek istediğimi anlarsın."

Ballard soruşturmaya dair teorisini Stanfield'la çalışması sonlanmadan paylaşmak istemiyordu. Parmak izinin kime ait çıkacağına dair fikirleriyle, Stanfield'ın çıkaracağı sonuçlara etki etmek istemiyordu.

"Lanet olsun," dedi Stanfield. "Çok sağ ol ya Renée. Burada çalışmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Tamam, abartma," dedi Ballard. "Bak bakalım ne bulacaksın. Sonra görüşürüz."

40

Ballard sonuçları beklerken Piper Tech'in arkasında bulunan parmak izi garajına gitti. Yurttaşların, el konulan ve parmak izi alınan araçlarını almaya çalıştıklarında genellikle nasıl muamele gördüklerini biliyordu. TSB, Ballard'ın minibüsünü teslim ederken evrak işlerinde bir gecikme olmasını bekliyordu. Ama yanılmıştı. Gelgelelim aracın içinde bulunduğu duruma dair beklentilerinde haklı çıkmıştı.

İlk ipucu, hâlâ siyah parmak izi tozuyla kaplı sürücü kapısının koluydu. Kapıyı açtı. Sürücü bölmesinin de tozla kaplı olduğunu gördü. Olay yeri tecrübelerinden, siyah tozun giysileri mahvettiğini biliyordu. Evde yıkayarak tozu çıkarmak imkânsızdı. Garajın ofisine gitti, öfkeyle minibüsünün kullanılabilir koşullarda geri verilmesini talep etti. Bunun üzerine garaj müdürünün ters bakışlarına maruz kaldıysa da Ballard rozetini gösterince adamın tavrı değişti. Garaj çalışanlarından ikisini yüksek emiş güçlü bir süpürge, bir rulo kâğıt havlu ve bir şişe endüstriyel temizleyiciyle minibüse gönderdi.

Ballard başlarında bekleyip adamların çalışmalarını izledi ve gözden kaçırdıkları her noktayı gösterdi. Bir saatin ardından Polly Stanfield'ı aramayı düşündü fakat bunun onu sadece kızdıracağını biliyordu. Onun yerine Hollywood Şube'den Teğmen McAdams'ın doğrudan hattını aramaya karar verdi.

"Ayakta ne işin var Ballard?" dedi McAdams. "Bu gece mesaiye geliyorsun."

"Orada olacağım Teğmenim, merak etmeyin," dedi. "Merkezde ne var ne yok bir kontrol edeyim dedim."

"Burada şu an sadece federallere yardım etmekle meşgulüz. Bir ekiple Batcave'de saklanan dangalağın tekinin etrafını sarıyorlar."

Teğmen, 1960'larda *Batman* dizisinin çekimi sırasında Bronson Kanyonu'nda kullanılan bir mağaraya atıfta bulunuyordu.

"Adamın suçu neymiş?"

"Teksas'ta çifte cinayet. Birkaç yıl önce iki zırhlı araç muhafızını öldürüp buraya kaçmış."

"Bizimkiler ne yapıyor peki?"

"Çevre ve trafik kontrolü."

Ballard söz konusu adamın Compton'la birlikte ürküttükleri kişi olduğunu biliyordu. Batcave'de adamı başarıyla ele geçirirlerse federallerin hışmına uğramaktan kurtulabilir miyim diye merak etti. Tam o sırada başka bir arama geldi. Baktı, Stanfield arıyordu.

"Teğmenim, biri arıyor. Kapamalıyım."

"Tamam Ballard, hoşça kal."

Ballard görüşmeyi sonlandırdı ve diğer aramaya geçti.

"Polly?"

"O başparmak izinden bir sonuç geldi. Polismiş. Renée, beni neye bulaştırdın?"

41

Ballard, Büyükşehir Gözaltı Merkezi'ndeki sorgu odasından çıktı, geniş koridoru geçti, kontrol merkezine girdi. Sorgu odasını gösteren monitöre baktı. Teğmen Olivas, yüzünü tepe kamerasına dönmüş oturuyordu, kolları arkasında kelepçelenmişti. Ballard'ın kendisine baktığını biliyordu. Başını geriye yatırmış, kameraya ters ters bakıyordu.

Ballard telefonunu kaldırıp ekranın fotoğrafını çekti. Ardından görüntüyü Rogers Carr'a bir mesajla beraber gönderdi.

Yardımına ihtiyacım var. Benimle konuşmuyor.

Tahmin ettiği gibi Carr'ın yanıt vermesi uzun sürmedi.

Bu da ne böyle?!!! Neredesin?

Ballard'ın cevabı kısaydı. Tartışmaya niyeti yoktu. Carr'ın hapishaneye gelmesini istiyordu.

BGM. Geliyor musun? Onu konuşturmak istiyorum.

Cevap gelmedi. Dakikalar geçti, muhtemelen Carr gitsem mi gitmesem mi, değerli bir teğmenin tutuklanma teşebbüsüne dâhil olarak kariyerimi tehlikeye atsam mı, teşkilatla aramın açılmasını göze alsam mı diye zihninde tartıyordu.

Elimde kanıt var.

Bir dakika daha geçti. Ballard'a bu bir dakika bir saat gibi geldi. Carr cevap yazdı.

Geliyorum.

Ballard nefesini tuttuğunu fark etti. Rahatlayarak soluğunu boşalttı ve ekranları izleyen iki memura Carr'ın geldiğini söyledi.

Carr'ın geldiği duyurulduğunda Ballard hâlâ kontrol merkezindeydi. Carr on beş dakika sonra koridora girdi. Ballard onu karşılamak için dışarı çıktı. Dedektifin alnı terden parlıyordu. Yani yazışmalarından sonra PİB'den tereddüt etmeden çıkmış ve üç blokluk mesafeyi yürüyerek katetmişti. Sorgu odası A'nın kapısındaki kare pencereden içeri baktı, Olivas'ı gördü. Gördüğü manzaraya katlanamıyormuşçasına hemen başını çevirdi. Ballard'a odaklandı, alçak, sakin bir sesle konuştu.

"Ballard neler oluyor? Onu buraya nasıl getirdin?"

"Onu yemledim. Burada itiraf etmeye hazır biri olduğunu söyledim."

"Sonra da tutukladın mı? *Hangi kanıta* dayanarak?"

Carr ilk iki kelimeyi neredeyse çığlık atar gibi yüksek sesle söylemişti. Elini ağzına götürdü, kontrol merkezindeki memurlara baktı, sonra tekrar fısıltıyla konuştu.

"Beni dinle, fazla hızlı gidiyorsun," dedi. "Benim elimdeki her şey, Chastain'i gösteriyor. Olivas'ı değil. Bir SCB teğmenini değil. Burada ne yaptığının farkında mısın? Resmen kariyerini riske atıyorsun. Buna hemen bir son vermelisin."

"Yapamam," dedi Ballard. "Katilin Chastain olmadığını biliyorum. O, katilin polis olduğunu bildiği için tedbirler almıştı. Olivas sırf bu yüzden onu öldürdü."

"Ne tedbiri? Ballard elinde nasıl bir kanıt var? Olivas'a duyduğun nefretin, mantığını bulandırmasına..."

"Kenny, Dancers'daki olay yerinden bir kanıt aldı. Katilin polis olduğunu gösteren bir kanıt."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne aldı?"

"Katil tabancasını çektiğinde kılıfından kopan bir parça. Ben oradaydım. Alırken gördüm. Bir de dinleme cihazı var. Katilin polis olduğunu biliyordu."

Carr düşüncelerini toparlarken bir an başını çevirdi. Sonra Ballard'a doğru eğildi.

"Beni dinle. Senin gördüğün, Chastain'in kendi izlerinin üzerini örtme çabasıydı. Katil oydu ve sen bu işte çok fena çuvalladın. Şimdi içeri girip Olivas'la konuşacağım. Ve hem durumu hem de senin işini kurtaracağım."

Carr kontrol merkezindeki memurlardan birine kapının kilidini açmasını söyledi. Sonra Ballard'a baktı.

"Şanslıysan tahta iskelede bisiklet sürersin," dedi. "Ama en azından hâlâ rozetin olur."

"Anlamıyorsun," dedi Ballard. "Kanıt var. Elimde..."

"Duymak istemiyorum," dedi Carr sözünü keserek. "İçeri giriyorum."

Hapishane memuru küçük dolaplardan oluşan bir duvara doğru yürüdü. Dolaplardan birini açıp kilidinden anahtarı çıkardı.

"Pekâlâ, silahlarınızı buraya koyun," dedi. "Tabancanızı, yedek tabancanızı, bıçağınızı, hepsini."

Carr dolaba gitti, kemerinden kılıflı tabancasını, arka cebinden katlanır bıçağını çıkarıp koydu. Duvara yaslandı, sağ bacağını kaldırdı, pantolonunun paçasını yukarı çekti, yedek tabancasının bulunduğu bilek kılıfını çıkardı. Hapishane görevlisi dolabı kapayıp kilitledi, anahtarı Carr'a verdi. Carr anahtarın bağlı olduğu lastik bandı bileğine geçirdi. Sonra Ballard'a baktı.

"Umarım seninle birlikte benim de ayağım kaymaz."

Görevli, sorgu odasının kapısını açtı, Carr'ın geçmesi için geri çekildi. Carr eşikten geçti, Olivas'ın oturduğu masaya doğru yürüdü.

Ballard, Carr'ın peşinden içeri girdi. Görevli kapıyı kapayıp kilitledi.

Carr, Ballard'ın da arkasından içeri girdiğini fark ettiğinde dönmeye başladı.

"Sanıyordum ki..."

Ballard, Carr'ı sağ kolundan yakaladı, akademide öğrendiği ve o günden bu yana pek çok kez uyguladığı bir hareketle, kolunu arkasına çekti, sol omzuyla sırtına vurdu. Carr masanın üzerine doğru sendeledi. Aynı anda Olivas sandalyesinden kalktı, elleri kelepçeli değildi. Carr'ı masanın üzerine çarptı.

Olivas, Carr'ın üzerine bütün ağırlığını verirken Ballard kemerinden kelepçeleri çıkarıp Carr'ın bileklerine geçirdi.

"Tamam," diye bağırdı.

Olivas, Carr'ı masanın öbür tarafına sürükleyip az önce kendisinin oturduğu sandalyeye fırlattı. İki elle ceketinin yakasından tuttu ve kaldırıp yerine oturttu. Ardından başparmağıyla omzunun üzerinden odanın üst köşesindeki kamerayı gösterdi.

"Kameraya gülümse Carr," dedi.

"Bu da ne böyle?" dedi Carr.

"Seni silahlarından ayırmalıydık," dedi Ballard.

Carr'ın kafasına her şey dank etti. Başını iki yana salladı.

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi. "Ama yanılıyorsunuz. Bunu yapamazsınız."

"Basbayağı yapabiliriz," dedi Olivas. "Elimizde silahların için mahkeme emri var."

"Bugün bel kılıfı takıyordu," dedi Ballard.

Olivas başını salladı.

"Herhalde yani," dedi. "Çünkü omuz kılıfı, kaybettiği vida kapağı olmadan yerinde durmuyordu."

"Beni dinleyin," dedi Carr. "Elinizde ne var bilmiyorum ama geçerli sebebiniz yok. Tamamen..."

"Elimizde omuz kılıfına ait kapağın üzerindeki başparmak izin var," dedi Olivas. "Olay yerinin yanından bile geçmediğin halde o kapağın Dancers'da ne işi var?"

"Saçmalık," dedi Carr. "Elinizde bir bok yok."

"Elimizde silahlarına balistik incelemesi yapmaya yetecek kadar kanıt var," dedi Olivas. "Eşleşme bulursak yolun karşısındaki savcılığın yolunu tutarız."

"Ve sana da *güle güle* deriz, adi herif," diye ekledi Ballard.

"Tuhaftır, polis olman senin aleyhine işledi," dedi Olivas. "Çoğu kişi, silahından kurtulurdu. Ama işin gereği silah kayıtlı olunca bunu yapmak zordur. Amirine gidip iki tabancanı da kaybettiğini söylemek kolay değildir. O yüzden bence silahlarını atmadın ve paçayı kurtaracağını düşündün."

Carr işlerin tersine dönmesi karşısında afallamıştı. Olivas eğildi, avuçlarını masaya koydu, haklarını okudu. Carr'a haklarını anlayıp anlamadığını sordu ama dedektif duymazdan geldi.

"Bu çok yanlış," dedi Carr. "Çok saçma."

"Chastain'i sen öldürdün," dedi Ballard. "Hepsini sen öldürdün."

Ballard masaya yaklaşmıştı, vücudu gergindi. Olivas sanki onun Carr'ın üzerine atlamasını engellemek istercesine kollarını açmıştı.

"Kılıfından o düğmenin düştüğünü biliyordun," dedi Ballard. "Görev gücü odasına erişimin vardı ve kanıt raporuna baktın. Ama düğme orada değildi. İşte o zaman, birinin onu kayıt dışı araştırdığını anladın. Polise ait olduğunu bilen birinin araştırdığını anladın."

"Sen çıldırmışsın Ballard," dedi Carr. "Ve çok yakında bunu bütün dünya öğrenecek."

"Kenny olduğunu nasıl anladın?" dedi Ballard. "Teğmenin altın çocuğu olduğu, bu işi kayıt dışı araştırmayı göze alabilecek tek kişi olduğu için mi? Yoksa önemi yok muydu? Onu doksan iki F taşıdığı ve borcu olduğu için mi günah keçisi olarak seçtin? Bütün suçu onun üzerine atabileceğini mi düşündün?"

Carr cevap vermedi.

"Nasılsa öğreneceğiz," dedi Ballard. "*Ben* öğreneceğim."

Gerileyip izledi. Soğuk gerçeklik, Carr'ın üzerine siyah kalın bir battaniye gibi çöktü. Carr'ın yüzündeki özgüven ifadesinin yerini kriz ifadesi aldı. Bu odadan çıkabileceğini düşünürken bir daha gün ışığını dahi göremeyeceği fikri daha ağır bastı.

"Avukat istiyorum," dedi Carr.

"Eminim istiyorsundur," dedi Ballard.

42

Ballard o gün ikinci kez kanıt analiz ettiriyordu. Fakat bu defa, ateşli silahlar ve balistik biriminde tanıdığa ihtiyacı yoktu. Ortada bir LAPD memurunun öldürüldüğü vaka vardı ve bütün öncelik ondaydı. Ayrıca Olivas da önceden arayıp bütün nüfuzunu kullanmıştı. C.P. Medore adında bir balistik uzmanı Ballard'ı bekliyor olacaktı.

Carr'ın tabancalarını analize götüren Ballard'ı rahatsız eden acı bir gerçek vardı. Carr'ı yıpratmak için kullandıkları savcılık kozu, övündükleri kadar sağlam değildi. VMD işlemi nadiren başvurulan bir adli tıp prosedürü olduğundan ve bu vakada polis laboratuvarının dışında uygulandığından bir savunma avukatının ağır saldırısına maruz kalabilirdi. *Dedektif, jüriye, bu kritik delil incelemesinin bir kimya laboratuvarında üniversite öğrencileri tarafından yapıldığını mı söylüyorsunuz? Bu sözde delilin olay yerinden çalındığına ve sonra da söz konusu üniversite laboratuvarına kargolandığına inanmamızı mı bekliyorsunuz?*

Bir o kadar sıkıntılı başka bir mevzu da delil zinciri meselesiydi. Şüphelinin parmak izinin yer aldığı kilit delil, olay yerinden belgelenmeden kaçırılmıştı. Chastain ölmüştü ve Ballard kılıf düğmesinin olay yerine ait olduğunu doğrulayabilecek tek tanıktı. Ballard'ın teşkilattaki geçmişi ve inandırıcılığı sert saldırıya uğrayacaktı.

İşin özeti, bundan daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Eğer Carr'dan alınan tabancalardan herhangi biri Dancers katliamıyla ya da Chastain cinayetiyle eşleştirilirse vaka Santa Monica Dağları kadar sağlam olurdu. Carr yakayı kurtaramazdı.

Vakalar, özel koşullar olarak bilinen ceza arttırıcı unsurlarla doluydu: kolluk kuvvetleri memurunu öldürme, haneye tecavüz, pusuda bekleme. Bunlardan herhangi biri Carr'a idam cezası aldırabilirken üçü birden neredeyse bu cezayı garantilerdi. Kaliforniya eyaleti on yıldır hiçbir tutukluyu infaz etmemişti. İleride de bu durumun değişeceğine dair bir belirti yoktu. Tecritte –tek kişilik hücreden haftada sadece bir saatliğine çıkarak– yaşamak kişinin canına tak ettiğinde ölüm cezasının delirmenin bileti olduğunu polisler de mahkûmlar da hâlâ biliyorlardı. Bu durumda Carr ölüm cezasını seçenekler arasından kaldırmak için anlaşmaya yanaşabilirdi. O zaman işlediği suçları ve nedenlerini itiraf etmek zorunda kalırdı. Her şeyi anlatmak zorunda kalırdı.

Medore yanında başka bir teknisyenle tabanca biriminin girişinde bekliyordu. Ballard ayrı ayrı paketlenmiş silahları iki adama verdi. İlk durak, tank odasıydı, burada tabancalarla suyun içine ateş ettiler. Böylelikle iki vakada kurbanlardan çıkarılan kurşunlarla karşılaştırmaya uygun, harcanmış ve zarar görmemiş mermiler elde ettiler. Ardından balistik laboratuvarına girdiler. Karşılaştırma mikroskobunun başına geçip işe koyuldular.

"Önce Ruger'ı halleder misiniz?" dedi Ballard.

Chastain cinayetinin yanıtlarını en kısa zamanda almak istiyordu.

"Olur," dedi Medore.

Ballard geri çekilip gözlemledi. Bu zahmetli işlemi daha önce onlarca kez görmüştü. Aklı, şehir hapishanesinde Carr tutuklandıktan ve Olivas soruşturmanın yeni yönüne dair görevlendirmeler yaptıktan sonra olanlara gitti. Ballard'a balistik görevi verilir-

ken diğer üç dedektif, Carr ile Dancers'daki masada katledilen üç adam arasında bir bağlantı bulmak amacıyla hayatını didik didik etmek ve katliamın ardındaki sebebi öğrenmekle görevlendirilmişti. Olivas kendine, komuta heyetini gelişmelerle ilgili bilgilendirme ve teşkilatın basın sorumlularını uyarma görevini vermişti. Carr'ın tutuklanmasının uzun süre gizli kalması mümkün değildi. Teşkilatın bu konuda elini çabuk tutması gerekiyordu.

Her şey söylenip, görevler dağıtılıp herkes kendi yoluna gittiğinde Olivas Ballard'a biraz beklemesini söylemişti. Yalnız kaldıklarında elini uzatmıştı. Bu o denli beklenmedik bir hareketti ki Ballard amirinin elini düşünmeden sıkmıştı. Olivas onun elini bırakmamıştı.

"Dedektif, savaş baltasını gömmek istiyorum," demişti. "Bu olay, nasıl bir soruşturmacı olduğunu gösterdi. Zeki ve kararlısın. Seni tekrar ekibime dâhil edebilirim. Tekrar gündüzleri çalışmaya başlarsın, sınırsız fazla mesai alırsın. Geri dönmek için pek çok neden var."

Ballard'ın ilk başta nutku tutulmuştu. Carr'ın silahlarını içeren kanıt torbalarını tutuyordu.

"Bunları ateşli silahlara götürmeliyim," demişti.

Olivas başını sallayıp sonunda elini bırakmıştı.

"Bunu iyi düşün," demişti. "Sen iyi bir dedektifsin Ballard. Ve teşkilatın iyiliği için taviz vermeye hazırım."

Ardından Ballard hapishaneden ayrılmak için dönmüştü. Dışarı çıktığında kanıt torbalarıyla Carr'ın tabancalarını Olivas'ın suratına atmadığına şükretmişti.

Medore'yi mikroskobun başında izlerken düşüncelerini tekrar vakaya vermeye çalıştı.

Vakayla ilgili hâlâ çok fazla soru işareti ve eksik nokta vardı. Bunların en başında da Matthew Robison geliyordu. Ballard

kılıf düğmesinin üzerindeki parmak izinin Carr'a ait olduğunu öğrendiğinde vakaya dair bildiklerini değerlendirdi. Carr'ı katil olarak düşündüğü yeni bir perspektif geliştirdi. Daha önce gözünden kaçan bağlantıyı yakaladı. Carr cuma sabahı limanda insan kaçakçılığı çetesini çökerten Ağır Suçlar görev gücünün bir parçasıydı. Ballard beş haberlerinde onu bizzat görmüştü. Son olarak kız arkadaşı tarafından kanepede televizyon izlerken görülen pekâlâ Robison da haberleri görmüş ve Dancers'daki o geceden Carr'ı tanımış olabilirdi. Ardından 17:10'da telefonu eline alıp haber vermek için Ken Chastain'i aramış olabilirdi.

Bu telefon, birkaç şeyi tetiklemişti. Dancers katilinin bir polis olduğuna dair Chastain'in elinde artık bir teyit vardı. Ballard dışarı çıkıp Robison'ı bulmalı ve güvende olduğuna emin olmalıydı. Soru şuydu: Robison'a ilk kim ulaştı, Chastain mi Carr mı?

Carr'ın Ağır Suçlar dedektifi olarak gerek SCB bilgisayarlarına gerekse de komuta merkezine düzenli olarak erişimi vardı. Cuma günü, Dancers vakası raporlarını okuduysa Robison'ı fark edip Chastain'in onu tanık olarak elemesinden işkillenmiş olabilirdi. Chastain, Robison'ın katili gördüğü gerçeğini gizlemek adına onu BBB –bir bok bilmiyor– olarak etiketlemişti. Eğer Carr, Chastain'in sağlam bir tanığı gizlemeye çalıştığını anladıysa onun bu çabası tam ters etki yaratmış olabilirdi. Carr katil olduğu için kulüpten birinin onu görme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Bu durumda tanık raporlarını kontrol etmesi oldukça muhtemeldi.

Ballard, Medore'nin mikroskoptan uzaklaştığını görünce düşüncelerinden sıyrıldı. Balistik uzmanı, diğer teknisyenden de bakmasını istiyordu. Çok önemli bir vaka olduğu için ikinci bir görüş alıyordu.

Ballard'ın telefonu çaldı. Engellenmiş bir numaraydı, yine de açtı.

"Ballard bir şey var mı?"

Arayan Olivas'tı.

"Adamınız C.P. mikroskopta incelemeyi sürdürüyor. Uzun sürmez. Beklemek ister misiniz? İkinci bir görüş alıyor gibi."

"Tamam, biraz beklerim."

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Nedir?"

"Carr, Matthew Robison'ın yerini bulmak için onu aradığımı biliyordu. Bunu nereden bildiğini sorduğumda bana Chastain'in öldürülmesinden sonra SCB'nin Robison'ı bulmak amacıyla telefon kayıtları için mahkeme emri çıkardığını söylemişti. Carr doğru mu söylüyordu yoksa Robison'ı öldürdüğü için onun telefonunun kendisinde olduğunu gizlemeye mi çalışıyordu?"

"Hayır, gerçekten mahkeme emri çıkardık. Önce telefonuna ping atmayı denedik ama kapalıydı. Bunun üzerine işe yarar bir şey bulabilir miyiz diye arama kayıtlarını inceledik. Neden, Ballard? Bunun anlamı ne?"

"Bunun anlamı; Robison hâlâ hayatta olabilir. Chastain ona ulaşmış ve Carr'ın haberi olmadan onu gizlemiş olabilir."

"O halde onu bulmalıyız."

Ballard bunu düşündü. Bir fikri vardı ama henüz paylaşmaya hazır değildi, özellikle de Olivas'la.

Tam o sırada Medore laboratuvar masasından döndü. Başparmağını kaldırarak bu iş tamamdır dedi.

"Teğmenim, ilk eşleşmeyi aldık. Chastain, Carr'ın yedek tabancasıyla öldürülmüş. Carr'ı yakaladık."

"Harika. Savcılık için dosya hazırlamaya başlayacağız. Bilgi alır almaz bana diğer silahla ilgili gelişmeyi de haber ver."

"Dosyada ben de yer alacak mıyım?"

"Hayır, adamlarım halleder. Ekibe dönmekle alakalı teklifimi düşündün mü?"

Ballard cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Ballard?" dedi Olivas.

"Evet," dedi sonunda. "Düşündüm. Gece vardiyasında kalmak istiyorum."

"Teklifimi kabul etmiyor musun yani?" dedi Olivas, sesinde bariz şaşkınlıkla.

"Etmiyorum," dedi Ballard. "Bu sabah Carr'ın parmak iziyle size gelmemin nedeni vakaya sizin ekibinizin bakması ve gidecek başka yer olmamasıydı. Ayrıca Carr'ı şehir hapishanesine çekmek için sizi kullanabileceğimi biliyordum. Ama hepsi bu. Bir daha asla sizin için çalışmayacağım."

"Büyük bir hata yapıyorsun."

"Teğmenim, bana yaptığınız şeyi bütün dünyaya anlatıp kabullenirseniz o zaman sizin için çalışırım."

"Ballard, seni..."

Ballard telefonu kapadı.

43

İkinci balistik mukayesesinde Carr'ın beylik tabancasıyla Gino Santangelo'nun beyninden çıkarılan mermi eşleşti. Günün ilerleyen bölümünde Carr altı cinayetle suçlandı ve Chastain cinayeti nedeniyle davaya özel koşullar eklendi.

O gece, Ballard gece vardiyasına geri döndü. Yoklamadan sonra o ve Jenkins ekip otosunu alıp Wilcox'tan Mark Twain oteline gittiler. Otelin önünde park ettiler, içeri girmek için ön kapıdaki düğmeye bastılar.

Ballard ve Chastain ortak oldukları dönemde bir kiralık katil vakasında çalışmışlardı. Bu vakada, koca gizli görevdeki bir memura para vermişti. Kadının ortadan kaybolduğunu düşündürtmek için potansiyel hedefi birkaç günlüğüne gizlemeleri gerekmişti. Kadını Mark Twain'e yerleştirmişlerdi. Ertesi yıl, bir cinayet duruşmasında tanıklık etmek için New Orleans'tan getirilen iki tanığı gizlemek için yine aynı oteli kullanmışlardı. Savunma makamının, tanıkları bulma ve gözdağı vererek ifade vermekten vazgeçirme girişimlerine engel olmaları gerekmişti.

İki seferde de oteli Chastain seçmişti. Onun deyimiyle Twain, favori zula eviydi.

Ballard, Jenkins'e Robison'ın hayatta olduğuyla ilgili teorisini anlatınca Jenkins onunla birlikte Twain'e gitmeyi kabul etti.

Ballard kameraya rozetini gösterdikten sonra Jenkins'le ikisi içeri girdiler. Resepsiyona ulaştıklarında Ballard görevliye telefonunu gösterdi. Ekranda Robison'ın ehliyet fotoğrafı vardı.

"William Parker, hangi odada?" dedi.

William Parker, 1950'lerin ve 1960'ların efsane LAPD Emniyet Müdürü'ydü. Chastain, New Orleanslı tanıklardan biri için bu adı kullanmıştı.

Görevli, çoğu müşterinin nakit ödeme yaptığı bir otelde gecenin bir yarısı polisin çıkarabileceği sorunun parçası olmak istemiyor gibiydi. Bilgisayara döndü, bir komut girdi, sonra çıkan sonucu yüksek sesle okudu.

"On yedi."

Ballard ve Jenkins, koridorda yürüdüler, 17 numaralı odaya geldiklerinde kapının iki tarafında pozisyon aldılar. Ballard kapıyı tıklattı.

"Matthew Robison," dedi Jenkins. "LAPD kapıyı aç."

Cevap yok.

"Metro," dedi Ballard. "Adım Dedektif Ballard. Seni otele getiren Dedektif Chastain'le çalışmıştım. Buraya sana her şeyin bittiğini söylemeye geldik. Artık güvendesin ve evine, Alicia'ya dönebilirsin."

Beklediler. Otuz saniye sonra Ballard kilidin açıldığını duydu. Kapı on beş santim aralandı, genç bir adam dışarı baktı. Ballard rozetini gösteriyordu.

"Güvende miyim artık?" dedi.

"Sen Matthew musun?" dedi Ballard.

"Şey, evet."

"Seni buraya Dedektif Chastain mi getirdi?"

"Doğru."

"Güvendesin Matthew. Seni şimdi evine götüreceğiz."

"Dedektif Chastain nerede?"

Ballard durakladı, Robison'a uzun uzun baktı.

"Artık aramızda değil," dedi sonunda.

"Onu cuma günü aradın ve katili televizyonda gördüğünü söyledin," dedi Ballard. "Değil mi?"

Robison başıyla onayladı.

"Pekâlâ, seni önce merkeze götürüp bazı fotoğraflar göstereceğiz," dedi Ballard. "Sonrasında dairene, Alicia'ya götüreceğiz. Artık güvende olacaksın. Senin için çok kaygılanıyor."

Robison sonunda Ballard'a baktı. Güvensem mi güvenmesem mi diye karar vermeye çalışıyordu. Ballard'ın gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı.

"Tamam," dedi. "Bana bir dakika verin, eşyalarımı alayım."

44

Ballard köpeğini almaya gittiği için o sabah denize geç vardı. Venice Beach'te çadırını kurup kolunun altında tahtasıyla suya doğru yürümeye başladığında sabah sisi güneşi tamamen kapamıştı. Görüş mesafesi düşüktü. Hiç korkmadan suya girdi. Epeydir sudan uzak kalmıştı.

Tahtanın üzerine ayaklarını koydu, dizlerini kırdı. Küreği derine derine daldırdı, kaslarını çalıştırdı.

Daldır... daldır... daldır... süzül... Daldır... daldır... daldır... süzül...

Doğrudan sise daldı ve içinde kayboldu. Ağır hava, onu karadaki tüm seslerden soyutladı. Tek başındaydı.

Chastain'i ve attığı adımları düşündü. Vakada asilce davranmıştı. Belki de bu şekilde kendini affettirmişti. Babasına. Ballard'a. Ballard son görüşmelerini hâlâ aklından çıkaramıyordu. Keşke ne yapıp edip barışsaydım diyordu.

Çok geçmeden omuzları ağrımaya, sırt kaslarına kramp girmeye başladı. Gevşeyip doğruldu. Küreğin palasını dümen gibi kullanarak tahtayı çevirdi. Ufku göremediğini fark etti. Gelgit o kısacık anda durmuştu. Tahtayı hangi yöne çevireceğine karar veremedi.

Ağır ağır kürek çekerek momentumunu sürdürdü. Bir taraftan da karanın yönünü bulmak için bakınıyor, kulak kabartıyordu. Fakat ne kıyıya vuran dalgaların ne de insanların sesini duyabildi. Sis çok yoğundu.

Küreği sudan çıkarıp ters çevirdi. Sapıyla tahtaya sertçe vurdu. Fiberglastan, sisi delip geçen keskin bir ses çıktı.

Biraz sonra Lola'nın havlamasını duyan Ballard yönünü buldu. Tekrar hızla kürek çekti ve karanlık suların üzerinde süzülmeye başladı. Köpeğinin sesine doğru yöneldi.

Sislerin arasından sıyrılınca kıyıyı gördü. Lola panikle, ne yapacağını bilemez halde aşağı yukarı koşuyordu. Havlamaları korkudan kontrol edemediği bir ulumaya dönmüştü. Lola bu haliyle Ballard'a uzun zaman önce kumsalda aynı şeyi yapan on dört yaşında bir kızı hatırlattı.

Ballard daha hızlı kürek çekti. Tahtadan inmek, kumda dizlerinin üzerine çöküp Lola'ya sımsıkı sarılmak istiyordu.

TEŞEKKÜRLER

Renée Ballard'ın ve bu romanın ortaya çıkmasında emeği geçenlere teşekkür etmek istiyorum. İlk olarak, pek çok yönden Renée'ye ilham olan LAPD dedektifi Mitzi Roberts'a teşekkürü bir borç biliyorum. Renée'nin, Dedektif Roberts'ı gururlandırdığını umuyorum.

Dedektif Tim Marcia ve eski meslektaşları Rick Jackson ile David Lambkin'in katkıları da son derece değerliydi.

Linda Connelly, Jane Davis, Terrill Lee Lankford, John Houghton, Dennis Wojciechowski ve Henrik Bastin'e eserin yazımı sırasında okuyup değerli görüşlerini paylaştıkları için sonsuz teşekkürler.

Aralarında Bill Massey, Harriet Bourton ve Emad Akhtar'ın da yer aldığı farklı editörlerin yanıtlarını koordine edip böyle karmaşık bir hikâyeyi düzenleyen Asya Muchnick övgüyü ve minneti hak ediyor. Son olarak, yine harika bir redaksiyon yapan Pamela Marshall'a en içten şükranlarımı sunuyorum.

Bütün emeği geçenlere sonsuz teşekkürler.

Gelecek vaat eden bir dedektif olan Renée Ballard, amirinin cinsel tacizine uğramasına rağmen, yine de cezalandırılan taraf olur ve gece vardiyasıyla görevlendirilir. Hollywood'da yaşanan birçok olayı araştıran genç kadın, bu vakaları gündüz vardiyası dedektiflerine bırakmak zorunda kaldığı için hiçbir davayı sonuçlandıramaz.

Ancak bir gece peşini bırakmak istemediği iki vakayla karşı karşıya kalır: Bir hayat kadını acımasızca dövülerek park alanında ölüme terk edilmiştir, aynı karanlık saatlerde gece kulübünde bir kadın daha öldürülmüştür. Dedektif Ballard, iki kadının maruz kaldığı vahşeti görmezden gelemez. Bu kez şafakta pes etmemeye kararlıdır. Üstlerinin ve ortağının isteklerini gece vardiyasında gerçekleştirirken, gündüzleri de kadınları hedef alan acımasız katilin peşine düşer. Vakalar birbirine karışıp departmanlar arası çekişme hızlanırken, hiçbir güç Dedektif Ballard'ı bu davaları çözmekten vazgeçiremeyecektir.

nemesiskitap • norakitap • masalperestkitap
nemesiskitap.com • norakitap.com
www.kitap365.com

nemesis KİTAP
MASAL PEREST
nora

ISBN 978-605-7649-68-3
9 786057 649683
KDV'den muaftır